NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEV GROSSMAN

BÜYÜCÜ KRAL

ROMAN

PEGASUS

AYDINLIK VE KARANLIĞIN İÇ İÇE GEÇTİĞİ BÜYÜLÜ BİR DÜNYADA YOLLARIN NEREYE ÇIKACAĞI BİLİNMEZ

Sihirli dünya Fillory'de arkadaşlarıyla birlikte hüküm süren Quentin refah dolu hayatına doyamamıştır; macerayı arzulamaktadır. Eski arkadaşı ve Fillory Kraliçesi Julia'yla büyülü bir gemiye binerek uzak diyarlara doğru yola çıkar. Ama yolculuğu Quentin'i gitmek istediği en son yere, ebeveynlerinin Massachusetts'teki evine götürür.

Bir büyücü, üstüne üstlük kral olmasına rağmen o bile kendisini hamiyetlerden kurtaramaz. Fillory'ye dönüş yolunu bulabilecek tek kişi, büyücülüğü Brooklyn'in yeraltı dünyasında öğrenmiş karanlık ve çarpık bir sihre sahip Julia'dır. Fakat unutmayın Julia, güçlerini hızlı olarak geri kazanmış, karşılığında ağır bir bedel ödemiştir! Quentin ve Julia, ipuçlarını takip ederek Brakebills'ten Venedik'e, oradan da Fillory kitaplarındaki çocukların gerçek hayattaki evlerine giderken o güne kadar benzerini görmedikleri büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarının farkına varırlar. Çocukken okudukları o basit, iyiyle kötü dünyadan tamamen farklı bir yerde ölüm ve unutmuşluğa karşı savaşmaları gerekecektir.

"Temelleri hem fantastik hem de ana akım kurgu geleneklerine dayanan bu romanın merkezi çelişkilerle hikâyesiyse karanlık, ahlâkî ve bekleneneden çok uzaktır."
George R. R. Martin, *Game of Thrones*'un yazarı

"Grossman, büyülü dünyasını sınırları olmayan, *efsunlu bir* evrene dönüştürüyor [illegible] dolu karakterlerini o evrende [illegible] çıkarıyor."
– *The New Yorker*

"Fantastik edebiyatın kurallarını altüst eden, ciddi ve içten bir roman."
The New York Times

"İnsanı büyüleyen bir tablo: ayrıcalık, güç ve insan olmanın sınırları hakkında edebî bir macera. *Büyücü Kral* görkemli bir devam kitabı."
NPR.org

"Grossman zeki, kendine has, kusurlu ve karmaşık karakterler yaratmakta başarılı olduğu kadar o karakterleri pek çok neslin okuyarak büyüdüğü hikâyeleri özgün bir biçimde değiştiren anlatısal parkurlardan geçirmekte de neredeyse o kadar başarılı."
The Portland Oregonian

"Grossman ihtimallerle dolu, sihirli bir ortam [illegible] ve muzip tarzıyla *Büyücü Kral*'ı sıradan fantastik eserlerden çok daha yüksek bir konuma taşımış."
San Francisco Chronicle

"*Büyücü Kral* paralel evren meraklılarının *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı. Baş döndürücü ve cesur... Grossman eşine az rastlanır, farklı ve zekâ ürünü bir roman yaratmış."
Chicago Tribune

"Grossman hayal gücü, gerçeklik ve kurgu arasındaki sınırları keşfediyor."
Audrey Niffenegger

"*Büyücüler*'in hayranları bu devam kitabını bir ziyafet gibi görecek ve şok edici sonunun üçüncü bir kitabı müjdelediğini görünce çok mutlu olacak."
Booklist

BÜYÜCÜ KRAL

Pegasus Yayınları: 954
Bestseller Roman: 410

Büyücü Kral
Lev Grossman
Özgün Adı: The Magician King

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2014
ISBN: 978-605-343-391-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Lev Grossman, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Janklow & Nesbit Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEV GROSSMAN

BÜYÜCÜ KRAL

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Şimdi bulamayacağımız şeyi arayacağız.

—Sör Thomas Malory, *Arthur'un Ölümü*

SOPHIE İÇİN

BİRİNCİ KİTAP

1. BÖLÜM

Quentin, Korkusuz adında, ayakları beyaz, gri bir ata biniyordu. Dizlerine gelen siyah deri çizmeler, farklı renklerde çoraplar, inciler ve gümüş yaldızlı ipliklerle cömertçe süslenmiş uzun bir lacivert pardösü giymişti. Başında platin tacı vardı. Beline asılı parlak kılıcı bacağına çarpıyordu; bir tören kılıcı değil, gerçek, çatışmada kullanılabilecek türden bir kılıçtı. Ağustos sonlarında sıcak bir sabahtı ve saat ondu. Bir Fillory kralının olabileceği her şeyi temsil ediyordu ve sihirli bir tavşanı avlıyordu.

Kral Quentin'in yanında bir kraliçe atını sürüyordu: Kraliçe Julia. İleride başka bir kraliçe ve başka bir kral, Janet ve Eliot ilerliyordu; Fillory topraklarının toplam dört hükümdarı vardı. Bir çiçekçi tarafından kesilip yerleştirilmiş gibi görünecek kadar güzel bir görüntü sunan sarı yapraklarla kaplanmış, üzeri yüksek ağaçlarla örtülü bir orman yolunda ilerliyorlardı. Yavaşça, sessizce, birlikte hareket ediyorlardı ama hepsi ormanın yemyeşil derinliklerine bakarken kendi düşüncelerine dalmıştı.

Rahat bir sessizlikti. Her şey rahat ve kolaydı. Hiçbir şey zor değildi. Hayalleri gerçek olmuştu.

"Durun!" diye bağırdı Eliot ön taraftan.

Durdular. Diğerleri dururken Quentin'in atı durmadı; Kral atını sonunda durmaya ikna edene kadar, Korkusuz biraz sıradan çıktı ve yolda ilerledi. Fillory'nin krallarından biri olarak iki yıl geçirmişti ve ata binmeyi hâlâ beceremiyordu.

"Ne oluyor?" diye seslendi.

Hepsi bir dakika daha yerlerinde kaldılar. Aceleleri yoktu. Korkusuz sessizlikte bir kez burnundan üfledi: İnsanların peşinden koştukları, kendilerine has amaçları küçümseyen bir at tepkisiydi bu.

"Bir şey gördüğümü sandım."

"Merak etmeye başlıyorum," dedi Quentin, "acaba bir tavşanın izini sürmek mümkün mü?"

"Bir yaban tavşanı," dedi Eliot.

"Çok farklıymış."

"Aslında farklı. Yaban tavşanları daha büyüktür. Ve toprağın altında açtıkları höyüklerde yaşamazlar; yuvalarını açık alanda kurarlar."

"Başlamayın şimdi," dedi Julia ve Janet aynı anda.

"Benim asıl sorum şu," dedi Quentin. "Şu tavşan gerçekten geleceği görebiliyorsa, onu yakalamaya çalıştığımızı da bilmiyor mudur?"

"Geleceği görebiliyor," dedi yanında duran Julia, kısık sesle. "Ama değiştiremiyor. Brakebills'teyken de üçünüz bu kadar tartışır mıydınız?"

Julia siyah bir binici kıyafeti giymiş ve kukuletalı siyah bir binici pelerini takmıştı. Quentin onun yas tutmasını gerektirecek birini düşünemese bile, Julia yastaymış gibi hep siyah giyerdi. Julia garson çağırır gibi rahat bir tavırla minik bir ötücü kuşu bileğine çağırdı ve kulağına doğru kaldırdı. Kuş cıvıldayarak öttü, Julia başıyla onayladı ve kuş tekrar uçup gitti.

Quentin dışında bunu fark eden olmamıştı. Julia hayvanlarla konuşarak küçük gizli mesajlar alıp verirdi. Sanki diğerlerinden farklı bir kablosuz ağa bağlıydı.

"Jollyby'ı getirmemize izin vermeliydiniz," dedi Janet. Elinin tersini ağzına bastırarak esnedi. Jollyby, hepsinin birlikte yaşadığı Beyazkule Kalesi'ndeki Avcıbaşı'ydı. Bu türde girişimleri genellikle o yönetirdi.

"Jollyby harikadır," dedi Quentin, "ancak ormanda, kar yağmamışken, köpekler olmaksızın bir yaban tavşanının izini o bile süremez."

"Evet fakat Jollyby'ın çok gelişmiş bacak kasları var. Onlara bakmaya bayılıyorum. Şu erkek taytlarından giyiyor."

"Ben de erkek taytı giyiyorum," dedi Quentin, gücenmiş gibi yaparak. Eliot alaycı bir tavırla güldü.

"Buralarda bir yerde olduğunu tahmin ediyorum." Eliot hâlâ ağaçların arasını tarıyordu. "Güvenli bir mesafeden bizi izliyordur. O adamı kraliyet avından uzak tutamazsın."

"Neyi avladığına dikkat et," dedi Julia, "oldu ki yakalarsın."

Janet ve Eliot birbirlerine baktılar: Julia'dan yine ders verici öğütler. Ancak Quentin kaşlarını çattı. Julia'nın kendine has bir mantığı vardı.

Quentin hep Fillory veya başka bir yerin kralı olmamıştı. Diğerleri için de bu böyleydi. Quentin, her şeye rağmen hâlâ gerçek dünya olarak düşündüğü Brooklyn'de sıradan, sihirden uzak biri olarak büyümüştü. Fillory'yi kurgusal, sadece çocuklar için yazılmış fantastik romanların geçtiği bir yer olarak görmüştü. Fakat sonra Brakebills denen gizli bir okulda büyü yapmayı öğrenmiş, ardından da arkadaşlarıyla birlikte Fillory'nin gerçek olduğunu keşfetmişlerdi.

Fillory beklediklerı gibi değildi. Gerçek hayatta kitaplarda olduğundan daha karanlık ve tehlikeli bir yerdi. Orada kötü, korkunç şeyler oluyordu. İnsanlar inciniyor, öldürülüyor ya da daha kötüsüyle karşılaşıyordu. Quentin mahcup ve çaresiz bir şekilde dünyaya dönmüştü. Saçları bembeyaz olmuştu.

Sonra diğerleriyle birlikte kendilerini toparlamış ve Fillory'ye geri dönmüşlerdi. Korkularıyla, kayıplarıyla yüzleşmiş, Beyazkule Kalesi'ndeki dört tahta çıkarak kral ve kraliçe olmuşlardı. Bu harikaydı. Quentin, sevdiği kız Alice ölürken kendisinin bütün olanlardan sonra hayatta kaldığına inanamıyordu. Alice yanında olup hiçbirini göremezken, bütün bu iyi şeyleri kabullenmek zordu.

Ama mecburdu. Yoksa Alice ne uğruna ölmüş olurdu? Yayını omzundan indirdi, üzengilerin üzerinde ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Bunu yaparken kaskatı kesilmiş dizleri gıcırdadı. Diğer yaprakların arasından kayarak düşen yaprakların hışırtısı dışında hiç ses yoktu.

Gri-kahverengi bir mermi otuz metre kadar önlerinde yolu bir tarafından diğer tarafına kesti ve çalıların arasında hızla kayboldu. Çok fazla egzersiz sayesinde kazandığı akıcı bir hareketle, Quentin yayına bir ok takarak çekti. Sihirli bir ok kullanabilirdi ama bu ona pek sportmence gelmedi. Uzunca bir an nişan alarak yayı gerdi ve sonunda bıraktı.

Ok beş saniye önce yaban tavşanının patilerinin göründüğü yerde, killi toprağa saplandı.

"Neredeyse," dedi Janet, asık yüzle.

Bu şeyi yakalamaları asla mümkün değildi.

"Benimle alay ediyordunuz, değil mi?" diye bağırdı Eliot. "Deh!"

Siyah aygırının sağrılarına topuklarıyla vurduğunda, hayvan şaha kalkarak kişnedi, bir an ön toynaklarıyla havayı dövdü ve hemen ardından yoldan ayrılarak tavşanın peşinden ağaçların arasına daldı. Ormanda ilerlerken çıkardığı gürültü neredeyse hemen kesildi. Arkasında bıraktığı dallar yerlerine geri dönerek yine hareketsiz kaldı. Eliot iyi at biniyordu.

Janet onun arkasından baktı.

"Haydi bakalım, Gümüş," dedi. "Biz burada ne yapıyoruz ki?"

Bu haklı bir soruydu. Amaç aslında tavşanı yakalamak değildi. Asıl amaç... neydi ki? Ne arıyorlardı? Şatodaki yaşamları zevkle dolup taşıyordu. Orada dört hükümdarın hayatlarının her gününü mükemmel şekilde geçirmelerini sağlamak için çabalayan bir hizmetkâr ordusu vardı. Asla ayrılmak zorunda olmadığın yirmi yıldızlı bir oteldeki tek müşteri olmak gibiydi. Eliot cennetteydi. Brakebills'le ilgili sevdiği her şey –şarap, yiyecek ve törenler– burada da vardı ama çalışmasına gerek yoktu. Eliot kral olmaya bayılıyordu.

Bunu Quentin de seviyordu ama huzursuzdu. O başka bir şey arıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu. Ancak Gören Tavşan, Beyazkule'nin şehir bölgesinde görüldüğünde, bütün gün hiçbir şey yapmamaktan biraz uzaklaşmak istediğini anlamıştı. Onu yakalamayı denemek istiyordu.

Gören Tavşan, Fillory'deki Eşsiz Hayvanlar'dan biriydi. Bunlardan bir düzine vardı, bir defasında Quentin'in üç dileğini yerine getirmiş olan Yakalanamayan Varlık onlardan biriydi; iki ordu arasında ortaya çıkarak savaşları durdurabilen, emuya benzer, uçamayan, hantal bir kuş olan Büyük Barış Kuşu da öyle. Her biri tekti ve dolayısıyla her birinin özel bir adı, özel bir de yeteneği vardı. Görünmez Nöbetçi, istendiği takdirde insanı bir yıllığına görünmez yapabilen büyük bir kertenkeleydi.

Onları yakalamak bir yana, insanlar onları nadiren görürdü; dolayısıyla haklarında bir sürü söylenti vardı. Nereden geldiklerini veya –eğer varsa–

amaçlarının ne olduğunu kimse bilmiyordu. Fillory'nin sihirli ortamının daimi özellikleri olarak hep oradaydılar. Ölümsüz oldukları düşünülüyordu. Gören Tavşan'ın yeteneği, efsaneye göre, onu yakalayan kişinin geleceğini tahmin edebilmesiydi. Asırlardır yakalayabilen olmamıştı.

Gelecek önemli bir endişe kaynağı filan değildi. Quentin geleceğinin nasıl olabileceğini az çok tahmin edebiliyordu ve şimdikinden pek de farklı olacağını sanmıyordu. Hayat güzeldi.

Tavşanın izini henüz sabah çiyleri erimeden bulmuşlardı ve en iyi Elmer Fudd sesleriyle, *Walkürenritt*[1] melodisiyle "Tavşanı Öldür"ü söyleyerek at sürmüşlerdi. O zamandan beri tavşan önlerinde kilometreler boyunca zikzaklar çizmiş, durup tekrar koşmaya başlamış, daireler çizmiş, çalıların arasında gizlenmiş ve aniden –az önce yaptığı gibi– kendini gösterip kaybolmuştu.

"Geri döneceğini sanmıyorum," dedi Julia. Bugünlerde pek fazla konuşmuyordu.

"Eh, tavşanın izini süremesek bile, Eliot'ınkini sürebiliriz." Janet nazikçe atını dürterek yoldan çıkarıp ağaçların arasına daldı. Üzerinde düşük kesimli, orman yeşili bir bluz ve erkek pantolonu vardı. Erkek giysileri giymeye olan düşkünlüğü bu yıl sarayda sezonun skandalı haline gelmişti.

Julia ata bile binmiyordu; onun bindiği şey, misk kedisi dediği bir yaratıktı. Bu hayvan gerçekten de misk kedisi gibi uzun, kahverengi ve kedimsiydi ama bir at boyutundaydı. Quentin yaratığın konuşabildiğinden bile şüpheleniyordu; gözleri olması gerekenden daha zekice bakıyordu ve konuşmalarını sanki hep büyük bir ilgiyle dinliyor gibiydi.

Korkusuz hoşlanmadığı bir koku yayan misk kedisinin peşinden gitmek istemiyordu ama biraz isteksiz adımlarla ilerlese de, kendinden isteneni yapıyordu.

"Hiç ağaç perisi görmedim," dedi Janet. "Onları göreceğimizi sanıyordum."

"Ben de görmedim," dedi Quentin. "Kraliçe Ormanı'nda artık hiç görünmüyorlar."

---

1 Richard Wagner'in *Die Walküre* adlı operasının üçüncü perdesinin açılış parçası. (ed.n.)

Bu çok üzücüydü. Meşe ağaçlarının tepesinden etrafı izleyen gizemli perileri seviyordu. Yapraklardan yapılmış küçücük giysiler giyen güzel bir kadın aniden bir ağacın tepesinden atladığında, sihirli bir hayal dünyasında olduğunuzu hemen anlıyordunuz.

"Tavşanı yakalamamıza yardımcı olabileceklerini sanmıştım. Birini çağıramaz mısın, Julia?"

"İstediğin kadar çağır. Asla gelmezler."

"Bölge paylaşımıyla ilgili söylenmelerini yeterince dinledim," dedi Janet. "Burada değillerse nerede olabilirler? Hepsinin dadandığı daha güzel, daha sihirli bir orman filan mı var?"

"Onlar hayalet değil ki dadansınlar," dedi Julia. "Ruh."

Atlar doğal olamayacak kadar dik duran bir yükseltinin üzerinden dikkatle geçtiler. Kadim, geri dönmeyecek çağlardan kalma bir yapıydı bu.

"Belki de kalmalarını sağlayabilirdik," dedi Janet. "Bazı teşvik kanunları çıkarırdık. Ya da bazılarını sınırda alıkoyardık. Kraliçe Ormanı'nda hiç ağaç perisi kalmamış olması saçmalık."

"Sana iyi şanslar," dedi Julia. "Ağaç perileri savaşır. Derileri ağaç kabuğu gibi. Üstelik de sopaları var."

"Ben onların savaştığını hiç görmedim," dedi Quentin.

"Çünkü kimse onlardan biriyle savaşacak kadar aptal değil."

Sahneden çıkarken söylenecek iyi repliklerden anlayan misk kedisi, o anda ileri atıldı. Dev gibi iki meşe ağacı, Julia'nın aralarından geçmesine izin vermek için iki yana yattı. O geçtikten sonra tekrar eski hallerine gelince Janet ve Quentin etraflarından dolaşmak zorunda kaldılar.

"Şunu bir dinlesene," dedi Janet. "Tam anlamıyla yerel halktan biri oldu! Sizden daha Fillory'liyim saçmalığından bıktım. Şu siktiğimin kuşuyla nasıl konuştuğunu gördün mü?"

"Ah, onu rahat bırak," dedi Quentin. "O iyi."

Ama dürüst olması gerekirse, Kraliçe Julia'nın iyi olduğundan pek de emin değildi.

Onların aksine, Julia sahip olduğu büyü gücünü kullanmayı Brakebills'in güvenli, düzenli sisteminde öğrenmemişti. Liseye Quentin'le birlikte gitmiş-

lerdi ama Brakebills'e gelmemiş, dolayısıyla da bir çit cadısı olmuştu; yani gücünü kullanmayı kendi başına öğrenmişti. Bu resmî değil, güdüsel büyüydü. Büyü teorisine dair çoğu şeyi bilmiyordu, büyüleri de o kadar özensiz ve karman çormandı ki Quentin bazen işe yaradığına bile inanamıyordu.

Ama aynı zamanda Quentin ve diğerlerinin bilmediği şeyleri de biliyordu. Sınırlarını belirlemesini sağlayacak dört yıllık bir Brakebills eğitimi almadığından, Quentin'in asla konuşmayacağı kişilerle konuşmuş, profesörlerin Quentin'in dokunmasına asla izin vermeyeceği şeylerle ilgilenmişti. Julia'nın büyüsünün asla törpülenmemiş keskin kenarları vardı.

Bu, farklı türden bir eğitimdi ve dolayısıyla Julia'yı da farklı kılmıştı. Farklı konuşuyordu. Brakebills onlara büyüyle ilgili alaycı davranmayı öğretmişti ama Julia büyüyü çok ciddiye alıyordu. Tamamen gotik takılıyor, siyah elbiseler giyip siyah sürme çekiyordu. Janet ve Eliot bunu komik bulsa da, Quentin hoşlanıyordu. Julia'dan etkileniyordu. Julia tuhaf ve karanlıktı; Fillory ise diğerlerini, Quentin de dâhil, son derece aydınlık kılıyordu. Julia'nın dengeli olmaması ve bunu kimin bilip bilmediğini umursamaması Quentin'in hoşuna gidiyordu.

Fillory halkı da bundan hoşlanıyordu. Julia onlarla özel bir bağ kurmuştu; özellikle de daha egzotik olanlarıyla, ruhlarla, elementsel varlıklarla, cinlerle ve hatta daha tuhaf, daha sıradışı varlıklarla: Biyolojik olanla tamamen büyülü olan arasında kalmış o belirsiz boyutta yaşayan, elementsel varlıklar. Julia onların cadı kraliçesiydi ve ona tapıyorlardı.

Ancak Julia'nın eğitimi ona bir şey kaybettirmişti; ne olduğunu söylemek zordu fakat her neyse, üzerinde iz bırakmıştı. Artık insanların yanında olmak istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyor gibiydi. Kraliyet ziyafetlerinin, baloların ve hatta bir sohbetin ortasında aniden ilgisini kaybediyor ve yürüyüp gidiyordu. Bu giderek daha sık oluyordu. Quentin bazen Julia'nın eğitiminin aslında ne kadar pahalıya patladığını ve bunun bedelini nasıl ödediğini merak ediyordu ama ne zaman sorsa, Julia cevap vermekten kaçınıyordu. Bazen Quentin ona âşık olup olmadığını merak ediyordu. Yine.

Uzaktan bir boru sesi duyuldu; ormanın ağır sessizliğiyle boğuk çıkan üç net nota. Eliot bir av çağrısı yapıyordu.

Jollyby'la boy ölçüşemezdi elbette ama kesinlikle güvenilir bir çağrıydı. Ülke yönetiminden pek hoşlanmıyordu ama Eliot kraliyet görgü kuralları konusunda çok titizdi ve buna bütün Fillory av protokollerini doğru bilmek de dâhildi. (Ne var ki bir canlıyı gerçekten öldürmekten hoşlanmıyor ve genellikle bundan kaçınmayı başarıyordu.) Boru sesi, Korkusuz için yeterliydi. Titredi, heyecanlandı ve harekete geçmek için izin verilmesini bekledi. Quentin dönüp Janet'a sırıttı; o da sırıtarak karşılık verdi. Quentin bir kovboy gibi bağırdı ve topuklarını atlarının sağrılarına gömerek ileri atıldılar.

Bu akıl almaz ölçüde tehlikeliydi, *Yıldız Savaşları*'ndaki anti-yer çekimi ekipmanlı land-speeder araçlarıyla kovalamacaya girmek gibiydi. Önlerine birden çukurlar çıkıyor, alçak dallar birden insanın kafasını koparacak gibi eğiliyordu. Elbette kelimenin tam anlamıyla böyle değildi ama daha yaşlı, daha çarpık görünümlü ağaçlar söz konusu olunca insan bunu bilemeyebilirdi. Ama umursamıyorlardı; sonuçta şifa büyüsü bunun içindi. Korkusuz bir safkandı. Bütün sabah bir ilerleyip bir durmuşlardı ve serbest kalıp dörtnala koşmak için sabırsızlanmıştı.

Üstelik Quentin soylu şahsını tehlikeye atma fırsatını ne kadar sık bulabiliyordu ki? En son ne zaman büyü yapmıştı? Hayatı tehlikeyle dolu filan değildi. Bütün gün minderlerin üzerinde uzanıyor, gece geç saatlere kadar yiyip içiyorlardı. Son zamanlarda bir yere oturduğunda, karnıyla kemer tokası arasında ilginç bir etkileşim oluyordu. Tahta çıktığından beri yedi sekiz kilo almış olmalıydı. Kralların resimlerde o kadar şişman görünmesine şaşmamak gerekirdi. Bir an Prens Valiant'ken, bir an sonra Sekizinci Henry gibi olabilirdiniz.

Janet yeni boğuk boru seslerine yönelerek yoldan ayrıldı. Atların nalları orman zemininde tok, güçlü sesler çıkarıyordu. Saray yaşamının rahatlığı, güvenliği ve zarafetiyle ilgili her şey bir an için silinmişti. Ağaç gövdeleri, dallar, hendekler, çukurlar, eski taş duvarlar hızla yanlarından akıp gidiyordu. Bir sıcak güneşe çıkıyor, bir serin gölgeye dalıyorlardı. Hızları yüzünden, düşen yapraklar havada asılı kalmış gibi görünüyordu. Quentin doğru anı yakaladı ve bir çayırın açıklığına çıktıklarında atını sağa çekti; uzun bir süre çılgınca bir hızla atlarını birbirlerine paralel koşturdular.

Sonra Janet aniden dizginleri çekti. Quentin elinden geldiğince çabuk bir şekilde Korkusuz'u yavaşlattı ve nefes nefese bir halde hayvanı geri çevirdi. Janet'ın yanına dönmesi bir dakikasını aldı.

Janet eyerin üzerinde hiç kıpırdamadan duruyor, ormanın karanlığına kısık gözlerle bakıyordu. Artık boru sesi duyulmuyordu.

"Ne oldu?"

"Bir şey gördüğümü sandım," dedi Janet.

Quentin de gözlerini kıstı. Bir şey vardı. Şekiller.

"Eliot mı o?"

"Ne halt ediyor bunlar?" diye sordu Janet.

Quentin eyerden aşağı atladı, yayını eline aldı ve bir ok daha taktı. O önde yürürken, Janet da atları getiriyordu. Quentin onun bir önlem olarak küçük bir kalkan büyüsü yaptığını fark etti ve büyünün tanıdık statik cızırtısını hissetti.

"Siktir," dedi kısık sesle.

Yayı indirerek onlara doğru koştu. Julia bir dizinin üzerine çökmüş, bir elini göğsüne bastırmış, ya ağlıyor ya da soluklanmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Eliot onun üzerine doğru eğilmiş, sakince konuşuyordu. Altın sarısı ceketi omzundan yarı yarıya çıkmıştı.

"Sorun yok," dedi, Quentin'in bembeyaz yüzünü görünce. "Lanet olasıca misk kedisi onu üzerinden atıp kaçtı. Ben tutmaya çalıştım ama yapamadım. Julia iyi; sadece nefesi kesildi."

"İyisin." Yine o laf. Quentin, hırıltılı nefesler alıp veren Julia'nın sırtını ovaladı. "Bir şeyin yok. Sana normal bir at kullanman gerektiğini hep söylüyorum. O yaratıktan hiç hoşlanmıyorum."

"O da senden hoşlanmıyor," diyebildi Julia.

"Bakın!" Eliot, alacakaranlığı işaret etti. "Demek bu yüzden fırlamış. Tavşan şuraya girmiş."

Birkaç metre ötede yuvarlak bir açıklık başlıyordu; ormanın kalbinde gizli, durgun bir çimenlik alan. Ağaçlar kenarına kadar uzanıyor ve biri kasıtlı olarak kesmiş gibi aniden bitiyorlardı. Sınır pergelle çizilmiş gibiydi. Quentin açıklığa doğru yürüdü. Kabarık, siyah toprağın üzerinde zümrüt

yeşili, gür çimenler büyümüştü. Açıklığın ortasında, gövdesine büyük ve yuvarlak bir saat yerleştirilmiş devasa bir meşe ağacı yükseliyordu.

Saat-ağaçlar, Fillory'nin zamanda yolculuk yapan efsanevi ama oldukça gerçek Gözcükadın'mın mirasıydı. Bilindiği kadarıyla zararsız ve gerçekdışı bir şekilde pitoresk olan sihirli bitkilerdi. Mümkün olduğu varsayılsa bile, onlardan kurtulmaya çalışmak için bir neden yoktu. Hiç olmazsa saatin tam olarak kaç olduğunu gösteriyorlardı.

Ancak Quentin böylesini hiç görmemişti. Tepesini görebilmek için arkaya eğilmesi gerekti. Otuz metre yüksekliğinde ve inanılmaz ölçüde kalın gövdesinin etrafı on beş metre civarında olmalıydı. Saati de çok büyüktü. Kadranı Quentin'den uzundu. Gövde, yeşil çimenlerin arasından çıkmış ve devasa dallara dönüşmüştü; ahşap bir kraken heykeli gibiydi.

Üstelik hareket ediyordu. Neredeyse yapraksız siyah dalları gri gökyüzünün altında sallanıyor, ağaç bir fırtınaya yakalanmış gibi görünüyordu ama Quentin rüzgârı hiç hissetmiyor ya da duymuyordu. Beş duyusuyla algılayabildiği gün son derece sakindi. Bu görünmez, gizli, elle tutulamaz bir fırtınaydı. Saat-ağaç acısıyla saati boğmuştu; gövdesi saati o kadar sıkmıştı ki kadranı bükülmüş, kristali parçalanmıştı. Bakır dişliler saatin bükülmüş yüzeyinden saçılıp çimenlerin üzerine dökülmüştü.

"Ulu Tanrım," dedi Quentin. "Ne canavar!"

"Saat-ağaçların Big Ben'i," dedi Janet, arkasından.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Eliot. "Sizce yaptığı ilk ağaç bu muydu?"

Her ne olursa olsun, çılgınca, büyük, tuhaf ve gerçek bir Fillory harikasıydı. Quentin uzun zamandır ilk kez bir saat-ağaç görüyordu veya uzun zamandır fark ettiği ilk saat–ağaçtı. Ember'in Mezarı'ndan beri hissetmediği bir şey hissetti: Korku ve dahası, huşu. Gizemin yüzüne bakıyorlardı. Bu, eski, ham büyüydü.

Çayırın kenarında birlikte duruyorlardı. Saatin yelkovanı kırık bir parmak gibi gövdeden dik açıyla uzanıyordu. Köklerden bir metre ötede, dişlilerin düştüğü yerden küçük bir fidan yükselmiş, sessiz esintiyle ileri

geri sallanıyordu. İnce gövdesindeki gümüş renkli bir cep saati tıkırdıyordu. Tipik, şirin Fillory dokusu.

Bu gerçekten iyi olacaktı.

"İlk ben gireceğim."

Quentin ileri atıldı ama Eliot onun kolunu yakaladı.

"Ben olsam yapmazdım."

"Ben yaparım. Neden yapmayalım ki?"

"Çünkü saat-ağaçlar böyle hareket etmez. Ve daha önce kırılmış bir tanesini hiç görmedim. Kırılabileceklerini bile sanmıyordum. Burası doğal bir yer değil. Tavşan bizi buraya özellikle getirmiş olmalı."

"Biliyorum. Klasik bir şey!"

Julia başını iki yana salladı. Solgun görünüyordu ve saçlarına kuru bir yaprak takılmıştı ama tekrar ayağa kalkmıştı.

"Açıklığın ne kadar düzgün olduğuna bakın," dedi. "Mükemmel bir daire. Ya da en azından bir elips. Merkezinden güçlü bir alan etkili büyü yayılıyor."

"Oraya girersen, kendini nerede bulacağım bilmen mümkün değil," dedi Eliot.

"Elbette bilemem. Bu yüzden gireceğim zaten."

Buydu; ihtiyacı olan buydu. Amacı buydu; farkında bile olmadan uzun zamandır beklediği şey. Çok uzun zaman olmuştu. Bu bir maceraydı. Diğerlerinin tereddüt ettiğine bile inanamıyordu. Korkusuz arkasında kişnedi.

Bu bir cesaret meselesi değildi. Kim, nerede ve neden burada olduklarını unutmuş gibiydiler. Quentin yayını aldı ve sadağından bir ok daha taktı. Deney olarak duruşunu ayarladı, yayı çekti ve ağacın gövdesine attı. Ama ok daha hedefine ulaşamadan, sanki havada değil de suda hareket ediyormuş gibi yavaşladı. Havada süzülüşünü, bir ucundan diğerine kadar titreyişini izlediler. Sonunda son ivmesini de kaybetti ve yerden beş metre havada asılı kaldı.

Ve sonra aniden, beyaz kıvılcımlar saçarak sessizce patladı.

"Vay canına!" Quentin güldü. Elinde değildi. "Burası sapına kadar büyülü!"

Diğerlerine döndü.

"Siz ne dersiniz? Bu bana bir macera gibi göründü. Maceraları hatırlıyor musunuz? Kitaplardaki gibi?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Janet. Aslında öfkeli görünüyordu. "Penny'yi hatırlıyor musun? Son zamanlarda onu hiç görmedik, değil mi? Kraliçeliğimin geri kalanını sizin için yiyeceklerinizi püre haline getirerek geçirmek istemiyorum."

Alice'i hatırlıyor musun? da diyebilirdi. Quentin onu hatırlıyordu. O ölmüştü ama kendileri yaşamıştı ve hayat da bu değil miydi? Parmak uçlarında zıpladı. Büyülü çayırın düzgün kenarından on beş santim ötede, çizmelerinin içinde ayakları karıncalanıp terliyordu.

Diğerlerinin haklı olduğunu, buranın tuhaf büyü koktuğunu biliyordu. Bu bir tuzaktı; üzerine kapanıp onu yutmak için sabırsızlıkla bekleyen gerilmiş bir yay. Ve Quentin bunu istiyordu. Parmağını içine sokmak ve ne olduğunu görmek istiyordu. Burada bir hikâye, bir macera başlıyordu ve Quentin içine dalmak istiyordu. Taze, temiz ve güvensiz geliyordu; saray hayatının sıcak tembelliğine hiç benzemiyordu. Koruyucu naylon kılıf soyulmuştu.

"Gerçekten gelmiyor musunuz?" diye sordu.

Julia ona bakıyordu. Eliot başını iki yana salladı.

"Ben riske girmeyeceğim. Ama seni buradan korumayı deneyebilirim."

Büyü tehditlerini ortaya çıkaran bir büyü oluşturmaya başladı. Çalışırken ellerinden büyü enerjisi saçılarak çatırdıyordu. Quentin kılıcını çekti. Diğerleri kılıç taşıdığı için onunla alay ediyordu fakat onu elinde hissetmeyi seviyordu. Kendini bir kahraman gibi hissettiriyordu. En azından bir kahraman gibi görünmesini sağlıyordu.

Julia artık bunu komik bulmuyordu. Gerçi artık hiçbir şeye pek gülmüyordu. Büyü söz konusu olduğunda Quentin bunu unutmaya hazırdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Janet, ellerini beline koyarak. "Cidden, ne? Tırmanacak mısın?"

"Zamanı geldiğinde ne yapmam gerektiğini bileceğim." Quentin omuzlarını esnetti.

"Bundan hiç hoşlanmadım, Quentin," dedi Julia. "Burası. Bu ağaç. Bu maceraya kalkışırsak, kaderimizde büyük bir değişiklik olacak."

"Belki de bize iyi gelecek bir değişikliktir."

"Kendi adına konuş," dedi Janet.

Eliot büyüsünü bitirdikten sonra başparmakları ve işaret parmaklarıyla bir kare yaptı. Bir gözünü kapayarak karenin içinden baktı ve açıklığı taradı.

"Bir şey görmüyorum..."

Dalların üzerinden kasvetli bir çan sesi duyuldu. Ağacın tepesine yakın bir yerden devasa boyutlarda bir çift kilise çanı fırlamıştı. Neden olmasın ki? On bir kez çaldı: Dişlileri kırılmış olsa bile hâlâ zamanı ölçtüğü belliydi. Sonra bir sessizlik çöktü; tıpkı bir an için yüzeyi bozulan suyun tekrar eski haline dönmesi gibi.

Herkes Quentin'i izliyordu. Saat-ağacın dalları sessiz rüzgârda gıcırdadı. Quentin kıpırdamadı. Julia'nın uyarısını düşünüyordu: Kaderimizde büyük bir değişiklik. Son zamanlarda şansının çok iyi gittiği şüphesizdi. Sessiz avluları, yüksek kuleleri olan ve sıcak bal gibi dökülen altın Fillory güneşiyle aydınlanan muazzam bir kalesi vardı. Aniden bunu ne için riske attığını bilemedi. Orada ölebilirdi. Alice ölmüştü.

Ve kendisi şimdi bir kral olmuştu. Pamuk gibi kuyruğunu kendisine sallayan sihirli bir tavşanın peşinden dörtnala gitmeye hakkı var mıydı? Bu onun işi değildi artık. Aniden bencillik ettiğini hissetti. Saat-ağacı tam karşısında, güçle ve macera vaadiyle sallanıyordu. Ama heyecanı siliniyordu. Şüpheler öne çıkmaya başlamıştı. Belki de haklıydılar; onun yeri burasıydı. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Çayıra girme dürtüsü, etkisini kaybeden bir uyuşturucu gibi silinmeye başladı ve Quentin aniden kendine geldiğini hissetti. Kimi kandırıyordu? Kral olmak bir hikâyenin başlangıcı değil, sonuydu. Ona geleceğini söyleyecek sihirli bir tavşana ihtiyacı yoktu; geleceğini biliyordu, çünkü zaten önünde uzanıyordu. Bu, "sonsuza dek mutlu yaşadılar" kısmıydı. Kitabı kapa, rafa kaldır ve yürüyüp git.

Quentin bir adım geri çekildi ve kılıcını rahat bir hareketle kınına soktu. Bu, kılıç hocasının ona öğrettiği ilk şeydi: Havayı kesmesine bile izin

verilmeden önce iki hafta boyunca kılıcını kınına sokup çıkarma egzersizi yapmıştı. Şimdi bunu yaptığına seviniyordu. Kılıcın ucuyla kını bulmaya çalışarak dikilirken hissedeceği utancı düşündü.

Omzunda bir el hissetti. Julia'ydı.

"Sorun değil, Quentin," dedi. "Bu senin maceran değil. Peşinden gitme."

Quentin başını eğip bir kedi gibi çenesini Julia'nın eline sürtmek istedi.

"Biliyorum," dedi. Gitmeyecekti. "Anlıyorum."

"Gerçekten gitmiyor musun?" diye sordu Janet, hayal kırıklığına uğramış gibi. Muhtemelen Quentin'in de kıvılcımlar saçarak patlayışını görmek istemişti.

"Gerçekten gitmiyorum."

Haklıydılar. Başka biri kahraman olabilirdi. O kendi mutlu sonuna ulaşmıştı. Orada ne aradığını bile söyleyemezdi. En azından, uğrunda ölmeye değecek bir şey olduğunu sanmıyordu.

"Haydi, neredeyse öğlen oldu," dedi Eliot. "Oturup bir şeyler yiyebileceğimiz daha sıradan bir çayırlık bulalım."

"Tabii," dedi Quentin. "Buna kadeh kaldırılır."

Eyer çantalarından birinde sihirli bir şekilde soğuk tutulan bir şişe şampanya veya en azından şampanyaya benzeyen bir şey vardı; Fillory'de kendi şampanyalarını yapma çabaları sürüyordu. O çantalarda, şişe ve kadeh taşımak için özel deri halkalar da bulunuyordu; gerçek dünyadayken asla satın alamayacağı kadar pahalı ve işe yaramaz şeylerin bulunduğu kataloglarda gördüğü ürünleri hatırlatıyordu. Ve şimdi! İsteyebileceği bütün eyer çantalarına sahipti. İçki şampanya değildi ama köpüklüydü ve insanı sarhoş ediyordu. Quentin öğle yemeğinde sarhoş olarak kendini daha iyi hissetmek niyetindeydi.

Eliot tekrar eyere tırmandı ve Julia'yı arkasına çekti. Misk kedisi bir daha geri dönmeyecek gibi görünüyordu. Julia'nın poposunda hâlâ düşüşünden kalan ıslak siyah toprak vardı. Quentin atının sağrılarına tekme indirmek üzereydi ki birinin bağırdığını duydular.

"Hay!"

Hepsi dönüp baktılar.

"Hay!" Fillory halkı "hey" yerine böyle sesleniyordu.

Bunu söyleyen kişi, otuzlu yaşlarında, enerjik görünen bir adamdı. Yuvarlak açıklığın ortasından, heyecanlı bir şekilde onlara doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Onları görünce koşmaya başladı. Başının üzerinde sallanan kırık saat-ağacı dallarına hiç aldırmadı. Büyülü ormanda sıradan bir gündü sadece. Geniş bir göğsü, yele gibi uzun sarı saçları ve yuvarlak çenesini örten büyük sarı bir sakalı vardı.

Bu Avcıbaşı Jollyby'dı. Mor-sarı çizgili tayt giymişti. Bacakları oldukça etkileyiciydi; özellikle de spor salonlarının olmadığı bir evrende yaşamadığı düşünülürse. Eliot haklıydı; bütün bu süre boyunca onları izlemiş olmalıydı.

"Hay!" diye bağırdı Janet, mutlulukla. "İşte şimdi parti başlıyor," diye ekledi, daha kısık sesle.

Deri eldivenli dev gibi elinde, çılgınca çırpınan bir yaban tavşanını kulaklarından tutuyordu.

"Vay hergele," dedi Korkusuz. "Onu yakalamış."

Korkusuz konuşan bir attı. Sadece pek sık konuşmuyordu.

"Kesinlikle yakalamış," dedi Quentin.

"Şanslı şey," diye seslendi Jollyby, yeterince yaklaştığında. "Onu buradan yüz metre ötede, bir taşın üzerinde mutlu bir şekilde otururken buldum. Bir gözü üzerinizdeydi ama onu yanlış yöne kaçırdım. Sonra da ellerimle yakaladım. Buna inanabiliyor musunuz?"

Quentin inanabilirdi. Ama hâlâ bir anlam çıkaramıyordu. İnsan geleceği görebilen bir hayvana nasıl sinsice yaklaşabilirdi ki? Belki de başkalarının geleceğini görüyordu ama kendi geleceğini göremiyordu. Tavşanın gözleri iri iri açılmıştı.

"Zavallı," dedi Eliot. "Baksanıza, ne kadar kızmış."

"Ah, Jolly," dedi Janet. Alaycı bir öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu bizim yakalamamıza izin vermeliydin! Şimdi sadece senin geleceğini söyleyecek."

Bundan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu ama Jollyby –pek profesör sayılmasa da tepeden tırnağa avcıydı– rahatsız olmuş gibiydi. Gür kaşlarını çattı.

"Belki de elden ele dolaştırabiliriz," dedi Quentin. "Sırayla hepimizinkini söyler."

"Nargile değil bu, Quentin," dedi Janet.

"Hayır," dedi Julia. "Sormayın."

Ama Jollyby kraliyet üyelerinin ilgi odağı olmaktan hoşlanmıştı.

"Bu doğru mu, seni işe yaramaz yaratık?" diye sordu. Gören Tavşan'ı diğer eline aldı ve yukarı kaldırarak hayvanla burun buruna geldi.

Tavşan çırpınmayı bırakıp vücudunu gevşetti ve gözleri panikle donuklaştı. Seğiren burnundan kuyruğunun ucuna kadar bir metre boyuyla ve kurumuş çimen gibi gri-kahverengi kürküyle etkileyici bir yaratıktı. Şirin değildi. Bu evcil bir tavşan, bir sihirbaz tavşanı değildi. Vahşi bir hayvandı.

"Ne görüyorsun bakalım, ha?" Jollyby bütün bunlar hayvanın fikri ve dolayısıyla da onun hatasıymış gibi tavşanı sarstı. "Ne görüyorsun?"

Gören Tavşan'ın gözleri odaklandı ve doğruca Quentin'e baktı. Dev gibi turuncu kesici dişlerini ortaya çıkardı.

"Ölüm," diye hırladı.

Hepsi bir saniye için oldukları yerde kaldılar. Korkutucu olmaktan çok, uygunsuz gibi gelmişti; bir çocuğun doğum günü partisinde biri müstehcen bir fıkra anlatmış gibi.

Jollyby kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı ve Quentin onun dişlerindeki kanı gördü. Sadece deniyormuş gibi bir kez öksürdü ve başı öne yattı. Tavşan onun hissiz parmaklarından kurtularak bir roket gibi çimenlerin üzerinden koşarak uzaklaştı.

Jollyby'ın cansız bedeni çimenlerin üzerine yığıldı.

"Ölüm ve yıkım!" diye bağırdı tavşan koşarken, daha önce kendini iyi ifade edememiş gibi. "Hayal kırıklığı ve çaresizlik!"

2. BÖLÜM

Beyazkule Kalesi'nde kralların ve kraliçelerin buluştuğu özel bir salon vardı. Kral olmanın diğer bir yanı da buydu: Sahip olduğunuz her şey, özellikle sizin için yapılmış oluyordu.

Kare şeklindeki bir kulenin en tepesinde kare biçiminde, dört penceresi dört ana yöne bakan, harika bir odaydı. Kule, kalenin bazı kulelerinde olduğu gibi çok yavaşça dönüyordu; Beyazkule Kalesi devasa bakır dişlilerden oluşan karmaşık bir temel üzerine inşa edilmiş, böyle şeyler konusunda tam anlamıyla deha olan cüceler tarafından tasarlanmıştı. Kule her gün tam bir tur dönüyordu. Hareket neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaştı.

Odanın ortasında kare biçiminde, dört sandalyeli, özel bir masa vardı; bunlar sandalyeden ziyade tahttı veya tahta benziyordu fakat –Quentin'in pek görmediği bir şekilde– tahta benzeyen sandalyeler yapmak konusunda usta biri tarafından yapılmıştı ama aynı zamanda da son derece rahattı. Masanın üzerinde, çok sayıda lak tabakasının altına yerleştirilmiş bir Fillory haritası vardı ve dört sandalyenin her birine –ahşaba yerleştirilmiş şekilde– hükümdarların isimleri yazılmış ve ilgili hükümdara ayrılmış küçük eşyalar konmuştu. Quentin'in setinde Beyaz Geyik, savaşta yenilmiş olan Martin Chatwin ve bir deste oyun kâğıdı görüntüleri vardı. Eliot'mki, Büyük Kral olduğu için en gösterişli şekilde süslenmişti. Kare biçiminde bir masaydı fakat neresinin baş taraf olduğu açıkça belliydi.

Sandalyeler bugün hiç rahat gelmiyordu. Jollyby'ın ölümü, Quentin'in zihninde hâlâ netliğini koruyordu; aslında görüntü zihninde, yaklaşık her otuz saniyede bir tekrarlanıyordu. Jollyby yere yığılırken Quentin ileri atıl-

mış, onu yakalayarak yere yatırmıştı. Elinden alınan yaşamını vücudunun bir yerinde bulmaya çalışırmış ve onu ancak Quentin bulup kendisine geri verebilirmiş gibi Jollyby'ın dev gibi göğsünü eliyle çaresizce yoklamıştı. Janet çığlık atmıştı: On beş saniye boyunca kesilmeyen, gırtlağın derinliklerinden yükselen bir korku filmi çığlığı gibi. Sonunda Eliot onu omuzlarından yakalamış ve Jollyby'ın cesedine arkasını dönmeye zorlamıştı.

Aynı anda açıklık hayalet gibi yeşil bir ışıkla dolmuştu; Julia'nın orada olabilecek kötü oyuncuları ortaya çıkarmak için yaptığı ve Quentin'in hâlâ detaylarını ve hatta geniş sınırlarını bile kavrayamadığı büyünün ışığı. O büyüyü yaparken Julia'nın gözleri simsiyah olmuş, beyazları veya irisleri kalmamıştı. Saldırıya geçmeyi düşünebilen bir tek o olmuştu. Ancak saldırabileceği kimse yoktu.

"Pekâlâ," dedi Eliot. "Bunu konuşalım. Sizce bugün ne oldu?"

Huzursuz ve şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar. Quentin bir şeyler yapmak veya söylemek istiyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Gerçek şuydu ki Jollyby'ı da aslında pek tanımıyordu.

"Çok gururluydu," dedi sonunda. "Günü kurtaracağını sanmıştı."

"Tavşandan olmalı," dedi Janet. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Zorlukla yutkundu. "Değil mi? Yaban tavşanı, her neyse. Onu öldüren buydu. Başka ne olabilir?"

"Bunu varsayamayız. Yaban tavşanı onun ölümünü tahmin etti ama nedeni o olmayabilir. *Post hoc ergo propter hoc.*[2] Bir safsata."

Bir saniye daha bekleseydi, Janet'ın düşebileceği ya da düşmeyebileceği safsatanın Latince adıyla hiç ilgilenmediğini anlardı.

"Üzgünüm," dedi Eliot. "Asperger sendromum yine alevlendi."

"Yani sadece bir tesadüf müydü?" diye çıkıştı Janet. "Yani tavşan ölümden söz ettikten hemen sonra Jollyby'ın oracıkta ölmüş olması? Belki de tamamen yanılıyoruz. Belki de tavşan geleceği filan tahmin etmiyor; geleceği kontrol ediyor."

"Belki de yakalanmaktan hoşlanmıyordur," dedi Julia.

---

2 (Lat.) Bundan sonra oldu, dolayısıyla nedeni bu. (ç.n.)

"Evrenin tarihinin konuşan bir tavşan tarafından yazıldığına inanmakta zorlanırım," dedi Eliot. "Ancak bu da bir sürü şeyi açıklar."

Akşamüstü saat beşti ve normal toplantı saatleriydi. Beyazkule Kalesi'ne gelişlerinden sonraki ilk birkaç ayda, Eliot hükümdar olarak kendi yollarını bulacakları ve çeşitli yeteneklerine en iyi uyacak şeylerin kontrolünü ele alacakları düşüncesiyle hepsini kendi haline bırakmıştı. Bu tam bir kargaşaya neden olmuş, hiçbir şey yapılamamıştı ve bazı şeyler iki farklı kişi tarafından iki farklı şekilde ve iki kez yapılmıştı. Dolayısıyla ülkenin en acil sorunlarını dördünün birlikte tartışabilmesi için Eliot günlük toplantılar düzenlemeye başlamıştı. Saat beş toplantılarına, geleneksel olarak paralel evrenlerdeki sonsuz dünyaların tamamında görülebilecek en kapsamlı viski servisi eşlik ediyordu.

"Ailesine cenazeyle bizim ilgileneceğimizi söyledim," dedi Quentin. "Sadece anne ve babası var. Tek çocukmuş."

"Benim bir şeyler söylemem gerek," dedi Eliot. "Bana boru çalmayı o öğretmişti."

"Bir aslanadam olduğunu biliyor muydunuz?" Janet hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Gerçek bir hikâye. Güneş takvimini izliyormuş; sadece ekinokslarda ve gündönümlerinde dönüşüyormuş. Bunun hayvanları anlamasına yardımcı olduğunu söylerdi. *Her yeri* de tüylüydü."

"Lütfen," dedi Eliot. "Bunu nasıl bildiğini öğrenmemek için ne istersen veririm."

"Bir sürü şeye yardımı oldu."

"Benim bir teorim var," dedi Quentin. "Belki de Fenwick'ler yapmıştır. Buraya geldiğimizden beri bize kızgınlar."

Fenwick'ler, Brakebills grubu Fillory'ye döndüklerinde ülkeyi yöneten birkaç aileden biriydi. Beyazkule Kalesi'nden taşınmak zorunda kalmaktan hoşlanmamışlardı fakat politik sermayeleri olmadığı için bu konuda pek bir şey yapamamışlardı. Dolayısıyla sarayda yaramazlıklar yaparak kendilerini oyalıyorlardı.

"Suikast, Fenwick'ler için büyük bir adım olur," dedi Eliot. "Bunun için oldukça küçük sayılırlar."

"Üstelik neden Jollyby'ı öldürsünler ki?" dedi Janet. "Jollyby'ı herkes severdi!"

"Belki de onu değil, bizi hedef almışlardı," dedi Quentin. "Belki tavşanı bizden birinin yakalaması gerekiyordu. Herkesi onu bizim öldürdüğümüze inandırmak için harekete geçtiklerini biliyorsunuz."

"Ama bunu nasıl yapmış olabilirler ki?" dedi Eliot. "Bir tavşan suikastçı gönderdiklerini mi söylüyorsun?"

"Gören Tavşan'ı dönüştüremezlerdi," dedi Julia. "Eşsiz Yaratıklar insanların işlerine karışmaz."

"Belki de o Gören Tavşan filan değildi; tavşan kılığına girmiş biriydi. Bir tavşanadam. Off, bilmiyorum!"

Quentin şakaklarını ovaladı. Keşke tavşan yerine o aptal kertenkeleyi avlasalardı. Fillory'nin nasıl olduğunu unuttuğu için kendine kızıyordu. Alice'in Martin Chatwin'i öldürmesinden sonra her şeyin daha iyi olduğuna inanmıştı; daha fazla ölüm, çaresizlik, hayal kırıklığı veya tavşanın söylediği başka şeyler olmayacaktı. Ama dahası vardı. Kitaplar gibi değildi. Daima daha fazlası vardı. *Et in Arcadia ego.*[3]

Bunun çocuksu bir zarafetle delice olduğunu bilse de, Jollyby'ın ölümünün kendi hatası olduğu, o maceranın peşinde koşmasa bunun olmayacağı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Belki de yeterince maceraperest değildi. Kurallar neydi? Belki de o açıklığa girmeliydi. Belki Jollyby'm ölümünde asıl hedef kendisiydi. Açıklığa girip orada ölmesi gerekiyordu ama girmediği için onun yerine Jollyby ölmüştü.

"Belki de bir açıklaması yoktur," dedi yüksek sesle. "Belki de sadece bir muammadır. Sadece Fillory'nin sihirli gizem turunda başka bir çılgın durak. Hiçbir nedeni olmadan, öylece gerçekleşmiştir. Açıklaması yoktur."

Bu Eliot'ı tatmin etmemişti. O hâlâ Brakebills'in tembel içkicisi Eliot'tı ama Büyük Kral olmak onu beklenmedik bir şekilde hareketli biri yapmıştı.

"Krallıkta açıklanamayan ölümlere göz yumamayız," dedi. "Bu olmaz." Boğazını temizledi. "Olacakları söyleyeyim. Ne olur ne olmaz diye Fenwick'lerin

---

3 (Lat.) Arkadya'da bile varım. Ölümden kaçılmayacağını ifade eden bir söz. (ed.n.)

kalbine Ember korkusu salacağım. Pek çaba gerektirmez. Hepsi bir grup ödlek züppeden ibaret. Ve bunu kendim de bir ödlek züppe olarak söylüyorum."

"Ya işe yaramazsa?" diye sordu Janet.

"O zaman Janet, sen gidip Lorian'ları yoklayacaksın." Lorian'lar, Fillory'nin kuzeydeki komşusuydu. Janet dış güçlerle ilişkilerden sorumluydu; Quentin, ona Fillory Clinton diyordu. "Kitaplardaki bütün kötü şeylerden hep onlar sorumlu. Belki de liderliği ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Aptal, çakma Viking götler. Şimdi, Tanrı aşkına, bir süre başka konulardan konuşalım."

Ama üzerinde konuşacak başka konuları olmadığı için sessizliğe büründüler. Eliot'ın planından kimse memnun olmamıştı –özellikle de Eliot'ın kendisi– ama daha iyi veya daha kötü bir planları yoktu. Altı saat sonra bile, Julia'nın gözleri ormanda yaptığı büyüden dolayı hâlâ simsiyahtı. Etki rahatsız ediciydi. Göz bebekleri görünmüyordu. Eliot onun kendilerinden farklı olarak neleri görebildiğini merak ediyordu.

Eliot başka bir iş bulabilmek için notlarını karıştırdı ama bugünlerde pek iş yoktu.

"Zamanı geldi," dedi Julia. "Pencereye gitmeliyiz."

Her gün toplantıdan sonra balkona çıkıp halka el sallıyorlardı.

"Lanet olsun," dedi Eliot. "Pekâlâ."

"Belki de bugün yapmamalıyız," dedi Janet. "Bana yanlış geliyor."

Quentin onun ne demek istediğini biliyordu. Dar balkonda yan yana durup yüzlerinde donuk bir gülümsemeyle, günlük ritüel için toplanmış Fillory halkına el sallamak biraz ters geliyordu. Yine de...

"Bence yapmalıyız," dedi. "Özellikle de bugün."

"Hiçbir şey yapmadığımız için bizi kutlamalarını kabul ediyoruz."

"Trajedi karşısında insanlara istikrar güvencesi veriyoruz."

Dar balkona sıralandılar. Aşağıdaki kale avlusunda –oldukça uzak görünüyordu– birkaç yüz Fillory vatandaşı toplanmıştı. Bu kadar yüksekten bakıldığında oyuncak bebeklere benziyorlardı. Quentin el salladı.

"Keşke onlar için daha fazlasını yapabilseydik," dedi.

"Ne yapmak istiyorsun ki?" diye sordu Eliot. "Sihirli bir ütopyanın kral ve kraliçeleriyiz."

Aşağıdan gelen tezahüratlar hafif bir şekilde duyuluyordu. Ses cılız ve uzaktı; müzikli bir kartpostalın sesi gibi.

"İlerici reformlar? Birine bir şey için yardım etmek istiyorum. Bir Fillory vatandaşı olsam, aristokrat bir asalak olduğum için kendimi devirirdim."

Quentin ve diğerleri tahta çıktıklarında ne beklemeleri gerektiğini tam olarak bilmiyorlardı. Detaylar belirsizdi; Quentin bazı tören sorumlulukları olacağını tahmin etmişti; politikalarla ilgili liderlik ve yönettikleri ülkenin refahı için bazı sorumlulukları da olmalıydı. Ancak gerçekten yapacak çok fazla şey yoktu.

İşin tuhaf tarafı, Quentin'in bunu özlüyor olmasıydı. Fillory'nin ortaçağ İngilteresi gibi filan olmasını beklemişti, çünkü en azından ilk izlenim olarak ortaçağ İngilteresi'ne benziyordu. Hatırladığı kadarıyla Avrupa tarihini kopya kâğıdı olarak kullanmaya karar vermişti. Standart aydınlanmacı hümanist programı izleyecek, sadece en önemli kısımlarını alacaktı ve tarihe iyiliğin yanında biri olarak geçecekti.

Ne var ki Fillory'nin İngiltere'yle ilgisi yoktu. Bir kere nüfus çok azdı; bütün ülkede yaşayan insan sayısı on binden fazla olamazdı. Bunlara bir o kadar da konuşan hayvan, cüce, ruh, dev ve benzeri ekleniyordu. Dolayısıyla kendisi ve diğer hükümdarlar daha çok küçük şehir valilerine benziyorlardı. Diğer yandan, Dünya'da büyü bir gerçekken, Fillory'nin kendisi sihirliydi. Arada fark vardı. Büyü, ekosistemin bir parçasıydı. Havada, okyanusta ve akıl almayacak ölçüde verimli olan toprakta vardı. Ekinlerinizin çürümesini isterseniz, bunun için ciddi şekilde çabalamanız gerekirdi.

Fillory aşırı bollukların diyarıydı. Yapılması gereken herhangi bir şey er ya da geç cücelerden elde edilebilirdi ve onlar da bastırılmış bir işçi sınıfı değillerdi, çünkü bir şeyler üretmekten gerçekten zevk alıyorlardı. Özellikle iğrenç bir tiran değilseniz –Martin Chatwin gibi– bir sürü kaynak ve toplumsal sorun yaratamayacak kadar az insan vardı. Fillory ekonomisinin tek sıkıntısı, kıtlıkların kıt olmasıydı.

Bunun sonucu, Brakebills'lilerden biri –Julia Brakebills'e gitmemiş olsa ve bunu hemen vurgulasa da, onlara böyle diyorlardı– herhangi bir konuda ciddileşmeye çalıştığında, aslında ciddiye alınacak çok fazla şey olmadığı anlaşılıyordu. Her şey ritüel, gösteriş ve şartlardan ibaretti. Para bile sadece göstermelikti. Oyuncak paraydı. Monopoly parası. Diğerleri işe yaramaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi ama Quentin bir türlü vazgeçemiyordu. Belki de onu uzun süredir rahatsız eden buydu; ormandaki açıklığın kıyısındayken olduğu gibi. Oralarda bir yerde gerçek bir şeyler olmalıydı fakat bir türlü ne olduğunu bilemiyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Sırada ne var?"

"Şey," dedi Eliot, içeri dönerlerken. "Dış Ada'yla ilgili bir durum var."

"Neresi?"

"Dış Ada." Eliot resmî görünümlü belgeler çıkardı. "Burada öyle diyor. Nerede olduğunu bilmesem de, oranın da kralıymışım."

Janet güldü. "Dış Ada, doğu sahillerinin açıklarında. Birkaç günlük mesafede. Tanrım, senin kral olmana izin verdiklerine bile inanamıyorum. Fillory İmparatorluğu'nun en doğu tarafı. Öyle sanıyorum."

Eliot masanın üzerindeki haritaya baktı. "Ben göremiyorum."

Quentin de haritayı inceledi. Fillory'ye ilk ziyaretinde Fillory kıtasının diğer tarafındaki Batı Denizi'nin ötelerine kadar gitmişti fakat doğuyla ilgili bilgisi çok azdı.

"Yeterince büyük değil." Janet, Julia'nın kucağını işaret etti. "Daha büyük bir masamız olsaydı, ada şurada olurdu."

Quentin hayal etmeye çalıştı: Beyaz tropik kumlardan küçük bir şerit, süslü palmiye ağaçları ve etrafı saran mavi-yeşil okyanus suları.

"Oraya hiç gittin mi?" diye sordu Eliot.

"Oraya giden yok. Sadece haritadaki bir nokta. Biri bir milyon yıl kadar önce gemisi karaya oturduğunda, orada bir balıkçı kolonisi kurmuş. Neden Dış Ada'dan söz ediyoruz ki şimdi?"

Eliot kâğıtlara geri döndü. "Görünüşe bakılırsa birkaç yıldır vergilerini ödememişler."

"Eee?" dedi Janet. "Muhtemelen hiç paraları olmadığı içindir."

"Onlara bir telgraf gönderin," dedi Quentin. "SEVGİLİ DIŞ ADALILAR STOP PARA GÖNDERİN STOP EĞER HİÇ PARANIZ YOKSA PARA GÖNDERMEYİN STOP."

Eliot ve Janet ada halkına gönderebilecekleri en işe yaramaz telgrafı oluşturmaya çalışırken toplantı da sona erdi.

"Pekâlâ," dedi Eliot. Kule döndüğü için şimdi Fillory günbatımı onun arkasındaki gökyüzünü aydınlatıyordu. Omuzlarının üzerinde pembe bulut kümeleri toplanmıştı. "Ben Jollyby'yla ilgili Fenwick'leri araştıracağım. Janet, Lorian'lılarla konuşacak." Belli belirsiz el salladı. "Biri de Dış Ada'yla ilgili bir şeyler yapsın. Viski isteyen?"

"Ben giderim," dedi Quentin.

"Şuradaki büfede."

"Hayır, Dış Ada'yı kastettim. Ben giderim. Vergileri ben hallederim."

"Ne?" Eliot bu fikirden hoşlanmamıştı. "Neden? Orası ıssızlığın ortası. Zaten bu bir hazine meselesi. Bir elçi göndeririz. Elçiler bunun içindir."

"Beni gönder."

Quentin onu neyin zorladığını tam olarak bilmiyordu; sadece bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Yuvarlak çayırı, kırılmış saat-ağacı ve Jollyby'ın ölümünü tekrar tekrar görüyordu. Öylece düşüp öleceksen bütün bunların anlamı neydi ki? Bilmek istediği buydu. Lanet olasıca mantık neydi?

"Biliyorsunuz," dedi Janet, "orayı işgal etmiyoruz. Dış Ada'ya bir kral göndermemize gerek yok. Vergilerini ödemediler ki bu da çok önemli değil. Sonuçta bütün ekonomiyi onlar desteklemiyor."

"Göz açıp kapayana kadar dönerim." Quentin doğru anladığını biliyordu. Bunu söylediği anda içindeki gerginlik kayboldu. Nedenini bilmese bile bütün benliğini bir rahatlama duygusu sarmıştı. "Kim bilir, belki de bir şeyler öğrenirim."

Macerası buydu: Ücra bir yerdeki hödüklerden vergi toplamak. Kırık ağaç macerasını atlamıştı ve sorun değildi. Onun yerine bunu seçecekti.

"Jollyby meselesiyle zayıf görünebiliriz." Eliot asil çenesini okşadı. "İlk bela işaretinde hemen kaçıp gidiyorsun."

"Ben bir kralım. Beni tekrar seçmeyeceklerinden endişelenmeme gerek yok."

"Dur," dedi Janet. "Jollyby'ı sen öldürmedin, değil mi? Yani mesele bu mu?"

"Janet!" dedi Eliot.

"Hayır, gerçekten. Hepsi birbirine uyu..."

"Jollyby'ı ben öldürmedim," dedi Quentin.

"Pekâlâ. Tamam. Harika." Eliot gündemindeki maddeyi çizdi. "Dış Ada, tamamdır. O halde karar verildi."

"Eh, umarım yalnız gitmiyorsundur," dedi Janet. "Oradakilerin nasıl olduğunu Tanrı bilir. Bir Kaptan Cook olayı daha olmasın."

"Sorun yok," dedi Quentin. "Julia da benimle gelecek. Değil mi, Julia?"

Eliot ve Janet ona baktılar. O ikisini en son şaşırttığından beri ne kadar zaman geçmişti? Ya da herhangi birini? Bir şeyin peşinde olmalıydı. Julia'ya bakarak gülümsedi ve Julia da ona baktı ama simsiyah gözleriyle yüz ifadesini anlamak zordu.

"Elbette geliyorum," dedi Julia sadece.

Eliot o gece Quentin'i yatak odasmda ziyaret etti.

Odayı ilk bulduğunda, içerisi çirkin, ortaçağ tarzı ıvır zıvırla doluydu. Beyazkule'nin dört tahtının da dolu olduğu günlerden beri asırlar geçmişti ve bu süreçte kraliyet süitleri karaya vurmuş denizanası gibi görünen sinir bozucu avizeler ve şamdanlarla, çalınmayan müzik aletleriyle, geri çevrilmemiş diplomatik hediyelerle, bakarken bile kırılacakmış gibi görünecek kadar süslü sandalye ve masalarla, merhamet dilenir pozlarda acımasızca doldurulmuş ölü hayvanlar, küpler, vazolar, saksılar ve bir şeyler içmek için mi, yoksa lazımlık mı olduğu anlaşılmayan çeşitli kaplarla tıka basa doldurulmuştu.

Quentin odayı tamamen boşalttırmış, duvarları çıplak bırakmıştı. Her şey gitmeliydi. Sadece bir yatak, bir masa, iki sandalye, iyi durumdaki halılardan birkaçı ve göze güzel görünen ve/veya politik değeri olan duvar halıları kalmıştı. Bir bölük piyadeyi kovalarken resmedilmiş griffon deseninin işlendiği

harika bir duvar halısını özellikle seviyordu. Güya uzun zaman önce ölmüş ve kimse tarafından sevilmeyen bir grup insanı kovalayan yine uzun zaman önce ölmüş başka bir grup insanı temsil ediyordu ama her nedense yaratık tam saldırırken başını yana yatırmıştı ve örgü evreninden izleyiciye, "Evet, tamam, bu işte iyi olduğumu biliyorum ama zamanımı daha iyi kullanamaz mıydım?" dercesine bakıyordu.

Nihayet oda boşaltıldığında, üç kat büyümüş gibiydi. Yine nefes alınabiliyordu. İçinde düşünülebiliyordu. Odanın bir basketbol sahası büyüklüğünde, pürüzsüz taş zeminli, ışığın üst taraflara doğru kaybolduğu ve ilginç gölgeler oluşturduğu yüksek ahşap tavanlı, sadece birkaçı gerçekten açılan panellerden oluşan yüksek Gotik tarzda pencereli olduğu da anlaşılmıştı. O kadar dingin ve boştu ki ayağınızı taş zeminde sürttüğünüzde sesi yankılanıyordu. Dünya'da ancak uzaktan, bir kadife ipin diğer tarafından görebildiğiniz türden bir sessizliği vardı. Kapalı bir müzenin veya gece vakti bir katedralin sessizliğiydi.

Üst düzey hizmetkârlar arasında buranın Fillory krallarından birine uygun bir süit olmadığı konusunda fısıltılar vardı ama Quentin, Fillory kralla-rından biri olmanın güzel taraflarından birinin, krallardan birine neyin uygun olup olmadığına karar verme yetkisine sahip olması olduğunu anlamıştı.

Ve istedikleri yüksek kraliyet tarzıysa, bakmaları gereken kişi zaten Büyük Kral'dı. Eliot'ın lükse ve gösterişe karşı dinmek bilmeyen bir iştahı vardı. Onun rokoko tarzı odası elmaslar, altın yaldızlar, incilerle süslüydü, tanrı-krallara yakışacak türdendi. Bu oda hakkında ne denilirse denilsin, krallara layık olduğu kesindi

"Fillory kitaplarında duvar halılarına girilebildiğini biliyor musun?" Saat geceyarısını geçiyordu ve Eliot örgü ejderhayla göz göze dururken, bardağından kehribar rengi bir sıvı içiyordu.

"Biliyorum." Quentin üzerinde ipek pijamalarıyla yatağa uzanmıştı. "İnan bana, yorgunum. Bunu gerçekten yapıyorlarsa bile nasıl yaptıkları konusunda hiçbir fikrim yok. Bana sıradan duvar halıları gibi görünüyorlar. Harry Potter'daki gibi hareket filan da etmiyorlar."

Eliot, Quentin'e de bir bardak getirmişti. Quentin henüz içmemişti fakat bu olasılığı görmezden gelmiş de değildi. Ne olursa olsun, içkisini Eliot'ın

içmesine izin vermeyecekti, çünkü kendininkini bitirdiğinde bunu yapacağını biliyordu. Quentin battaniyenin üzerinde bardak için bir yer hazırladı.

"Ben buna girmek istemezdim," dedi Eliot.

"Ben de. Bazen onun çıkmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum."

"Bir de şuna bak," dedi Eliot, zırhını kuşanmış bir şövalyenin boy portresine yaklaşarak. "Onun halısına girmekte sakınca görmem, ne demek istediğimi anlarsın."

"Anlıyorum."

"Şu kılıcı kınından çıkarmak."

"Anlıyorum."

Eliot bir şeyin peşindeydi ama bir an önce konuya girmesini sağlamanın yolu yoktu. Ancak biraz daha ağırdan alırsa, Quentin uyuyakalabilirdi.

"Bunu yapsaydım, sence o halıda beni de görebilir miydin? Nasıl bir şey olurdu acaba?"

Quentin bekledi. Dış Ada'ya gitmeye karar verdiğinden beri, kendini çok uzun zamandır hiç olmadığı kadar huzurlu ve sakin hissediyordu. Pencereler ardına kadar açıktı ve içeri ılık gece havası süzülüyor, yaz çimenlerinin ve çok uzakta olmayan denizin kokusunu beraberinde sürüklüyordu.

"Şu yolculuk konusu," dedi Eliot nihayet.

"Yolculuk konusu."

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Anlamak zorunda mısın?"

"Maceralar, yolculuklar veya benzeri şeylerle ilgili bir mesele. Günbatımının ötesine yelken açmak. Fark etmez. Jollyby meselesi için burada olman gerekmiyor. Oraya bizden biri gitmeli gerçekten; yine kralları ve kraliçeleri olduğunu bile muhtemelen bilmiyorlar. Her türlü şehvetli detayı sadece devlet güvenliği meselesi olarak geç."

"Olur."

"Ama seninle Julia hakkında konuşmak istiyorum."

"Ah!" Viski zamanı. Yatarken içmeye çalıştığından, Quentin istediğinden daha büyük bir yudum aldı ve ciğerleri alev almış gibi geldi. Öksürüğünü

bastırdı. "Bak, sen sadece Büyük Kral'sın," dedi yutkunarak, "babam filan değilsin. Ben kendim hallederim."

"Savunmaya geçme. Sadece ne yaptığını bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Ya bilmiyorsam?"

"Sana hiç anlatmış mıydım," dedi Eliot, iki sandalyeden birine otururken, "Julia'yla nasıl tanıştığımızı?"

"Şey, elbette." Anlatmış mıydı? Bu detaylar biraz bulanıktı. "Yani, detaylıca değil."

Aslında bu konuyla ilgili neredeyse hiç konuşmamışlardı. Lafı dolaştırmışlardı. O konuda kimsenin hoş anıları yoktu. Ember'in Mezarı'ndaki büyük felaketten sonraydı. Quentin yarı ölü haldeydi ve sinir bozucu ama tıp açısından kesinlikle çok etkin Kentaur'lara bırakılmıştı; bu arada Eliot, Janet ve diğerleri gerçek dünyaya dönmüştü. Quentin bir yılım Fillory'de iyileşerek geçirmiş, sonra Dünya'ya dönerek büyüden vazgeçmişti. Manhattan'da altı ayını bir ofiste çalışarak geçirdikten sonra Janet, Eliot ve Julia nihayet gelip onu almışlardı. Onlar olmasa, Quentin muhtemelen hâlâ orada olurdu. Bunun için onlara minnettardı ve daima da minnettar kalacaktı.

Eliot pencereden dışarı, siyah, rahat edemeyeceği kadar ağır süslenmiş elbisesini giymiş bir hükümdar gibi görünen aysız, karanlık geceye baktı.

"Fillory'den ayrıldığımızda Janet'la benim bir hayli kötü durumda olduğumuzu biliyor musun?"

"Evet. Ama en azından Martin Chatwin sizi yarı yarıya çiğnememişti."

"Bu bir yarışma değil ama evet, haklısın, bu doğru. Ancak sarsılmıştık. Alice'i de kendi tarzımızda seviyorduk, biliyorsun. Janet bile. Ve onun gibi seni de kaybettiğimizi sanıyorduk. İyiydik; Fillory'yle, bütün nimetleriyle ve sorunlarıyla işimiz kesinlikle bitmişti, inan bana.

"Josh, New Hampshire'daki ailesinin yanma dönmüştü ve Richard ile Anaïs, Fillory'ye gelmeden önce yaptıkları şeye devam etmek için bir yerlere gitmişlerdi. O ikisi yas tutmayı sevmiyorlar. Ben New York'a bir kez daha katlanamazdım; Oregon'daki sözde aileme de dayanamazdım. Dolayısıyla Janet'la birlikte Los Angeles'a döndüm.

"Bunun harika bir fikir olduğunu anladım. Anne ve babasının avukat olduğunu biliyor muydun? Gösterişli avukatlar. İnanılmayacak kadar zenginler, Brentwood'da bir evleri var, sürekli çalışıyorlar ve belirgin bir duygusal hayatları filan yok. Dolayısıyla bir-iki hafta kadar Brentwood'da takıldık. Sonunda Janet'ın ailesi, kendileri şafaktan önce duvar tenisi oynamak için kalkarken bizim travma sonrası yüzlerle yatağa girmemizi görmekten bıktılar. Bizi iki haftalığına Wyoming'deki lüks bir kaplıcaya gönderdiler.

"Adım bile duymamışsındır, öyle bir yerdi. İçeri girmek neredeyse imkânsızdı ve inanılmayacak kadar pahalıydı fakat bu insanlar için paranın önemi yoktu ve ben de itiraz edecek değildim. Janet neredeyse orada büyümüş; bütün personel küçüklüğünden beri onu tanıyormuş. Düşünsene; bizim Janet, küçük bir kız! Birlikte aynı bungalovu paylaştık ve bize hizmet etmek için koşturan bir ordu vardı. Sanırım Janet'ın her tırnağı için ayrı bir manikürcüsü oldu.

"Çamurla ve sıcak taşlarla da bir şeyler yapıyorlardı; yemin ederim büyü kullanıyorlardı. Büyü olmadan hiçbir şey o kadar iyi hissettiremez.

"Elbette ki öyle yerlerin korkunç sırrı, korkunç ölçüde sıkıcı olmalarıdır. Ne aşırılıklara sürüklendiğimizi hayal bile edemezsin. Tenis oynadım. Ben! Avluda içki içmeye gelince *çok* asabi olduklarını bilmelisin. Bunun alışkanlığım olduğunu söyledim. Benim yaşıma geldiysen bir tekniği tekrar öğrenemezsin.

"Eh, üçüncü gün Janet'la ben sadece sıkıntıdan kurtulmak için sevişmeyi düşünüyorduk. Ve tam o sırada, erdemimi korumaya gelmiş bir kara melek gibi Julia ortaya çıktı.

"Malikânelerde geçen Poirot romanlarından biri gibiydi. Havuz kenarında bir kaza olmuştu; detayları hatırlamıyorum ama muazzam bir tantana kopmuştu. Sanırım parasını ödediğin şeylerden biri de bu oluyor: Birinci sınıf tantana. Her neyse, Julia'yı ilk gördüğümde, sırılsıklam bir halde, iyi olduğunu haykırıp küfürler savururken, kayışlarla bir sedyeye bağlanmış halde lobiden geçiriliyordu. Bağırıp duruyordu: "Çekin pençelerinizi üzerimden, sizi lanet olasıca, pis maymunlar!"

"Ertesi gün öğleden sonra üç-dört sularında bara indiğimde yine oradaydı ve simsiyah giysiler içinde tek başına içiyordu. Votka içiyordu sa-

nırım. Gizemli kadın. Kaplıcaya ait olmadığı açıkça anlaşılıyordu. Saçları sıçan yuvası gibiydi; hayal bile edemezsin. Şimdi olduğundan bile kötüydü. Tırnaklarının etrafındaki deri etine kadar kemirilmişti. Omuzları sarkıktı. Sinirden kekeliyordu. İşlerin nasıl yürüdüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Personele bahşiş vermeye kalkışıyor, Fransız şaraplarının isimlerini Fransız aksanıyla söylüyordu.

"Elbette ki bana çekici gelmişti. Rus olması gerektiğini düşünmüştüm. Hapse atılmış bir oligarkın kızı filan olmalıydı. Orada kalacak kadar parası olup da saçları o halde biri ancak bir Rus olabilirdi. Janet onun rehabilitasyon merkezinden yeni çıktığını ve gidişatına bakılırsa oraya geri döneceğini düşünüyordu. Durum her ne olursa olsun, ikimiz de açlıktan ölen insanlar gibi üzerine çullandık.

"Yaklaşımımız sessiz ve derindendi. Oldukça hassas olduğu belli alarmları harekete geçirmemek elzemdi. Ona yaklaşmayı başaran, baştan çıkarma ustası Janet oldu; ortak dinlenme salonuna yerleşti ve bir bilgisayar sorunuyla ilgili yüksek sesle şikâyetler yağdırmaya başladı. Julia'nın kendi içinde ikilem yaşadığı belliydi ama işi bitmişti bile.

"Sonrasında... eh, öyle tatillerde nasıl olduğunu bilirsin. Karşındaki kişinin adını öğrendiğin anda bir daha ondan kurtulamazsın. Her yerde karşılaşıyorduk. Öyle bir yerin onun tarzı olacağı aklına gelmezdi, değil mi? Ama gözlerine salatalık dilimleri yapıştırılmış ve boğazına kadar çamura gömülmüş halde oradaydı işte. Banyolara ve diğer şeylere sürekli girip çıkıyordu. Bir defasında Janet onunla birlikte buhar banyosuna girmeyi denedi fakat sıcaklığı o kadar yükseltti ki diğer herkes kaçmak zorunda kaldı. Muhtemelen kendini huş dallarıyla dövdürmüştür. Kendini inatçı bir lekeden kurtarmaya çalışır gibiydi.

"Kart oyunlarına zaafı olduğu ortaya çıkınca saatlerimizi sadece içki içerek ve briç oynayarak geçirmeye başladık. Hiç konuşmuyorduk. Bir büyücü olduğunu elbette bilmiyorduk. Nereden bilebilirdik ki? Ama korkunç bir sır gizlediği hemen anlaşılıyordu. Ve insanın büyücülerde sevdiği şu şeylerden onda da vardı: Tiksindirici ölçüde akıllıydı, oldukça hüzünlüydü ve biraz çarpıktı. Doğrusunu istersen, onda sevdiğimiz şeylerden biri bize seni hatırlatmasıydı.

"Eh, Poirot kitaplarında kahramanın gizemlerden ve diğer her şeyden uzaklaşmak için tatile çıktığını ve huzur, sessizlik ve medeni bir ziyafet bulmak için kaçtığı adada bir cinayet işlendiğini bilirsin. Aynen öyleydi ama biz büyüden kaçıyorduk. Bir gece on-on bir sularında onun bungalovuna yaklaştım. Janet'la kavga etmiştik ve onu şikâyet edecek birilerini arıyordum.

"Julia'nın penceresinin yanından geçerken, içeride ateş yakmakta olduğunu gördüm. Bu en başından tuhaftı. O bungalovdaki şömineler devasa şeylerdi fakat yaz ortasıydı ve aklı başında hiç kimse onları kullanmazdı. Oysa Julia alevleri harlıyordu. Çok yöntemli bir şekilde yakıyor, odunları dikkatli bir şekilde yerleştiriyordu. Her odunu koymadan önce işaretliyordu; küçük, gümüş bir bıçakla kabuğun bir kısmını soyuyordu.

"Sonra ben izlerken... Anlaman için nasıl tarif etmem gerektiğini bilmiyorum. Ateşin önünde diz çöktü ve içine bir şeyler atmaya başladı. Bazı şeylerin değerli olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu; ender bulunan bir deniz kabuğu, eski bir kitap, bir avuç altın tozu gibi. Bazıları kendisi için çok değerli olmalıydı. Mücevherli bir takı. Eski bir fotoğraf. Her birini koyduktan sonra durup bir dakika bekliyordu fakat hiçbir şey olmuyordu; yanan veya eriyen şeyin iğrenç bir koku yayması dışında. Ne beklediğini bilmiyorum ama her neyse, bir türlü gelmiyordu. Bu arada giderek daha da huzursuz oluyordu.

"Onu gizlice izlerken kendimi adi hissettim ama başımı çeviremiyordum. Sonunda atacağı değerli eşyaları bitti, sonra ağlamaya başladı ve ardından kendini ateşe attı. Ocağın üzerinde emekledi, yarısı alevlerin arasındayken çöktü ve bütün bu süre boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı. Bacakları dışarı uzanıyordu. İzlemesi korkunçtu. Giysileri elbette ki hemen yanıp gitti ve yüzü isten kapkara oldu ama ateş tenine değmiyor gibiydi. Hıçkırıklara boğulmuştu. Omuzları sarsılıp duruyordu..."

Eliot yerinden kalkarak pencereye yaklaştı. Küçük panellerden biriyle bir saniye uğraştı ve sonra Quentin'in hiç fark etmediği bir mandal bulmuş olmalıydı, çünkü bütün pencereyi açtı. Quentin onun bunu nasıl yaptığını göremedi. Bardağını pencerenin pervazına koydu.

"Ona âşık mı oluyorsun, âşık olduğunu mu sanıyorsun, yoksa başka bir şey mi var, bilmiyorum," dedi. "Sanırım seni suçlayamam; sen hep akla gelebilecek en zor şeyleri yapmayı sevdin. Ancak sana anlattıklarımı dinle.

"Her şey böyle başladı; bizden biri olduğunu böyle anladık. Büyü çok güçlü bir şeydi. Ateşin arasından bile uğultusunu duyabiliyordum ve odanın ışığı tuhaf bir renk almıştı. Ancak onun büyüsünü anlamak çok zor. Brakebills'e gitmediğini hemen anlamıştım, çünkü bana saçma sapan laflar söylüyormuş gibi geliyordu ve nasıl işe yaradığını veya ne yapmaya çalıştığını anlamam mümkün olmadı. O hiç anlatmadı, ben de hiç sormadım.

"Ne var ki tahmin etmem gerekirse, bir şeyi çağırmaya çalıştığını söyleyebilirim. Bence kaybettiği veya kendisinden çalınan, kendisi için gerçekten de çok değerli olan bir şeyi geri getirmeye çalışıyordu. Bir tahminde daha bulunmam gerekirse; yaptığı işe yaramadı."

3. BÖLÜM

Quentin ertesi sabah kadife perdeleri ve minderli lüks kadife koltukları olan siyah bir arabayla limana gitti. İçerisi küf kokuyordu ve güvenliydi; tıpkı tekerlekli bir oturma odası gibi. Yanında oturan Kraliçe Julia, arabanın sallanışıyla hafifçe salınıyordu. Karşılarında, dizleri neredeyse birbirine değecek şekilde, Fillory Donanması'nın amirali oturuyordu.

Quentin evrenin sonundaki bir adaya yolculuk yapacaksa, bunu doğru yapması gerektiğine karar vermişti. Hazırlık yapmalıydı. Bu tür şeylerin kuralları vardı. Örneğin, bir deniz yolculuğuna çıkılacaksa, sağlam bir gemi gerekirdi.

Kraliyet üyeleri teoride bütün gemileri kullanabilirdi ama hazır durumda olanların çoğu savaş gemileriydi ve öylelerinin içleri genellikle pek rahat olmazdı. Sıra sıra hamaklar ve bir sürü ot yatak olurdu. Bir tane bile lüks kamara bulunmazdı. Eliot'ın resmî belgelerde Quentin'in adını yazmaktan hoşlandığı gibi, Kral Kwentin'in Yolculuğu'na hiçbiri uygun değildi. Dolayısıyla uygun bir gemi bulmak için limana gidiyorlardı.

Quentin kendini iyi hissediyordu. Uzun zamandır hissetmediği kadar enerjik ve kararlıydı. Beklediği şey buydu. Amiral, Lacker adında, şaşırtıcı derecede kısa boylu bir adamdı; elli yıl boyunca rüzgâr ve dalgalara maruz kalarak aşınmış kayaçlardan oyulmuş gibi görünen ince, gri bir yüzü vardı.

Mesele Quentin'in ne aradığını söyleyemeyecek olması değildi; sadece bunu yapmak istemiyordu, çünkü aksi takdirde çok utanç verici olurdu. Aradığı şey Fillory romanlarındaki gemilerden biriydi; özellikle de dördüncü kitap olan *Gizli Deniz*'deki *Hızlı*'yı arıyordu. Gözcükadın tarafından takip edilen

Jane ve Rupert –bunu Amiral Lacker'a açıklayabilirdi ama açıklamamıştı– *Hızlı*'ya kaçak yolcu olarak binmişlerdi ama geminin aslında korsan gemisi olduğunu görmüşlerdi. Sonradan bu korsanların aslında iftiraya uğramış, kendilerini aklamaya çalışan ve korsan rolü yapan Fillory asilzadeleri olduklarını öğrenmişlerdi. *Hızlı*'nın denizcilik açısından ayrıntılı bir tasviri yoktu fakat yine de okurda güçlü bir izlenim bırakıyordu: Yiğit ama küçük bir gemiydi; görünüşü zarifti ama savaşmaktan geri kalmazdı; ince hatları ve düzenli, küçük kamaralarının parlak sarı lombozları vardı.

Elbette bu bir Fillory romanı olsa, ihtiyaç duyduğu gemi şimdi limanda bağlı halde emrini bekliyor olurdu. Oysa bir Fillory romanı değildi; Fillory'nin ta kendisiydi. Yani her şey Quentin'e bağlıydı.

"Çok büyük veya çok küçük olmayan bir şey istiyorum," dedi. "Orta büyüklükte. Ve rahat olmalı. Hızlı da. Ayrıca da sağlam."

"Anlıyorum. Top gerekecek mi?"

"Topu olmayacak. Şey, belki birkaç tane. Birkaç tane top."

"Birkaç tane top."

"İstersen, Amiral, ukalalık etme. İstediğim gemiyi görünce anlarım, bir şey olur da anlamazsam söylersin. Anlaştık mı?"

Amiral Lacker anlaşmaya vardıklarını göstermek için belli belirsiz bir şekilde başını eğdi. Mümkün olduğunca ukalalık etmemeye çalışacaktı.

Beyazkule suyu tuhaf bir şekilde açık yeşil olan bir denizin kenarında, geniş ve kıvrımlı bir körfezin kıyısında yükseliyordu. Neredeyse fazla mükemmeldi: Sanki gemilerini kullanmadıklarında koyabilecekleri bir yer arayan ölümlülere iyilik olsun diye bir ilahî varlık tarafından bilinçli bir şekilde sahil şeridinden bir parça kesilip alınmış gibi görünüyordu. Quentin gerçekten öyle olabileceğine inanıyordu. Arabacıdan kendilerini körfezin bir ucunda bırakmasını istedi. Hepsi indiler ve arabanın loş ortamından sabah güneşine çıkınca gözlerini kırpıştırdılar.

Havada tuz, odun ve katran kokusu hâkimdi. Saf oksijen gibi baş döndürücüydü.

"Pekâlâ," dedi Quentin. "Haydi, yapalım şu işi." Ellerini birbirine vurdu.

Limanın bir ucundan diğerine kadar ağır adımlarla yürürken, gergin halatların, kurumuş veya ezilmiş balık kalıntılarının üzerinden atlıyor, devasa gemi desteklerinin, vinçlerin ve sandık labirentlerinin etrafından dolaşıyorlardı. Liman Fillory İmparatorluğu'nun her noktasından ve daha da ötesinden gelen çeşitli gemilerle doluydu. Simsiyah ağaçtan yapılmış, dokuz direkli, burnunda ileri atılan bir panter heykeli bulunan inanılmaz büyüklükte bir dretnot vardı. Balıkçı tekneleri, şalupalar, filikalar, kadırgalar, guletler, ürkütücü hafif savaş gemileri ve minik karavelalar vardı. Pahalı banyo oyuncaklarıyla dolu bir küvet gibi.

Limanın diğer ucuna ulaşmaları bir saatlerini aldı. Quentin, Amiral Lacker'a döndü. "Eh, ne diyorsun?"

"Bence *Balta*, *Mayıs Sineği* veya *Morgan Downs* işimizi görebilir."

"Muhtemelen. Haklı olduğundan eminim. Julia?"

Julia bütün bu süre boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Uykuda yürüyormuş gibi bir hali vardı. Quentin, Eliot'ın önceki gece kendisine anlattıklarını düşündü. Julia'nın aradığı şeyi bulup bulamadığını merak etti. Belki de aradığı şeyi Dış Ada'da bulmayı umuyordu.

"Fark etmez. Hepsi iyi, Quentin. Benim için fark etmez."

Elbette ikisi de haklıydı. Çok sayıda iyi görünen gemi vardı. Hatta güzeldiler. Ama *Hızlı*'nın yerini tutamazlardı. Quentin kollarını göğsünde kavuşturdu ve kısık gözlerle limana bakındı. Körfezin açıklarında demirlemiş gemileri inceledi.

"Şurada duranlara ne dersiniz?"

Lacker dudaklarını büzdü. Julia da baktı. Gözleri hâlâ simsiyahtı ve güneş ışığına karşı gölgelemek zorunda kalmıyordu. Doğruca güneşe bile bakabiliyordu.

"Onlar da emrinizde, Ekselansları," dedi Lacker. "Elbette."

Julia dimdik bir sırtla ve kendinden emin adımlarla en yakındaki iskeleye doğru yürüdü; orada mütevazı bir balıkçı teknesi bağlıydı. Rahat bir hareketle tekneye atladı ve halatı çözmeye başladı.

"Haydi," diye seslendi.

Lacker, Quentin'e öne geçmesini işaret etti.

"Bazen sadece yapman gerekeni yaparsın, Quentin," dedi Julia, Quentin onun arkasından tekneye binerken. "Zamanının çoğunu öylece bekleyerek geçiriyorsun."

Denize açılmak iyiydi ama pek rüzgâr yoktu ve teknenin içi balık kokuyordu. Teknenin sahibi, muhtemelen biraz önce uyuduğu kabinden çıkıp geldi. Beyaz sakallı, yüzü güneş ve rüzgârdan yanmış bir adamdı; tulumunun altında vücudunun çıplak olduğu belliydi. Lacker, Quentin'in anlamadığı bir dilde adamla konuştu. Adam teknesine iki hükümdar ve bir amiralin gelmesine hiç şaşırmamış gibiydi.

Lacker'a gelince; bir sürü uygunsuz gemilerin arasında dolaşırlarken, baştan aşağı üniformasını kuşanmış olmasına rağmen sıcaktan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. Çoğu limandan açığa demirlemişti, çünkü suyun altına inen kısımları daha fazla yaklaşmalarına izin vermeyecek kadar derindi; devasa bir savaş gemisi, bir soylunun oburluktan şişmiş gibi görünen parti yatı, tereyağı renginde, şişko bir ticaret gemisi.

"Şuna ne dersiniz?" diye sordu Quentin, işaret ederek.

"Beni mazur görün, Ekselansları, yüce ulusumuza hizmet ederken gözlerim biraz bozuldu. Siz gerçekten..."

"Evet, şunu kastediyorum." Bu kadar soytarılık yeterdi. Quentin işaret etti. "İşte şu. Şuradaki."

Beyazkule'nin büyük körfezinin boynuzlarından birinden düz bir kıyı kordonu uzanıyordu. Birkaç metre açığında bir gemi duruyordu. Sular çekildiği için kumlu zemine oturarak hafifçe yan dönmüş, karnı kıyıya vurmuş bir balinanınki gibi açığa çıkmıştı.

"O gemi, Ekselansları, çok uzun bir süredir körfezden ayrılmadı."

"Önemi yok."

Quentin'in ısrar etmesi kısmen inançtan, kısmen de söz vermiş olmasına rağmen amirale küstahlığının bedelini ödetmek içindi. Teknenin sahibi, Amiral Lacker'la göz göze geldi. Bakışın anlamı belliydi: *Bu adam aklını kaçırmış.*

"Gelin, *Morgan Downs*'a dönelim."

"Ve döneceğiz de," dedi Julia. "Ancak Kral Quentin önce bu gemiyi görmek istiyor."

Balıkçı ters rüzgâra karşı ilerlemeye çalışırken gemiye yaklaşmaları on dakikalarını aldı. Quentin işleri bittikten sonra tekneden inerken adama biraz para vermeyi düşündü. Sığ suda enkazın etrafında bir tur attılar. Geminin gövdesi beyaza boyanmıştı ama boya biraz dökülmüş ve altından gri tahtalar çıkmıştı. Çizgilerinde bir tuhaflık vardı; sanki planı bir çocuk tarafından çizilmiş gibi. Yarısı kopmuş uzun ve ince bir cıvadrası vardı.

Quentin gemiden hoşlanmıştı. Ne bir savaş gemisi gibi hacimli ve sert görünüşlü ne de bir yat gibi fazla yumuşak ve güzeldi. Zarifti ama ciddiydi. Bir gemi yerine leş olması çok kötüydü. Belki de Quentin buraya elli yıl önce gelmeliydi.

"Ne düşünüyorsunuz?"

Teknenin karnı o sessizlikte kumlu dibe gürültüyle sürtündü. Amiral Lacker ufuk çizgisine bakarak boğazını temizledi.

"Bence," dedi, "o geminin işi bitmiş artık."

"Sence işi neymiş?"

"Yük gemisi," dedi balıkçı. "Geyik Sınıfı. Buradan Yüksekşelale'ye gidip geliyormuş."

Quentin adamın İngilizce konuştuğunu bile anlamamıştı.

"Güzel görünüyor," dedi Kral. "Ya da eskiden güzelmiş."

"Öyleymiş," dedi Amiral Lacker, ciddi bir tavırla, "şimdiye kadar yapılmış en güzel gemilerden biriymiş."

Quentin, Lacker'ın dalga geçip geçmediğini anlayamadı. Ama adamın hiç şaka yapmadığı anlaşılıyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu Quentin.

"Geyik Sınıfı gibisi yoktur," dedi Lacker. "Yüksekşelale'den buzdirek getirir, soğuk baharat götürürlerdi. Hızlı ve güçlüydüler. Onlarla cehenneme gidip dönebilirdiniz."

"Vay canına! Neden daha fazla yapılmamış?"

"Yüksekşelale'de buzdirekler bitti," dedi balıkçı. Şimdi çenesi düşmüştü. "Biz de soğuk baharat göndermeyi kestik. Bu Geyik Sınıfı'nın sonu oldu. Çoğu sökülüp saat-ağaç parçaları hurda olarak satıldı. Onları Lorian'lılar yapıyordu. Fillory'deki bütün tersaneler onları taklit etmeye çalıştı fakat işin bir sırrı vardı. Ve o sır kayboldu."

"İlk gemim," dedi Lacker, "Hartheim'da yapılmış bir Çok Hızlı Keşifçi'ydi. Donanmada bize yetişebilecek başka bir gemi yoktu ama bir defasında kuzeye giderken bir Geyik Sınıfı'nın yanımızdan hızla geçip gittiğini gördüm. İki tarafımızda cunda yelkenleri olmasına rağmen onun yanında sanki hiç ilerlemiyormuş gibi kalmıştık."

Quentin başıyla onayladı. Ayağa kalktı. Geminin gövdesinden küçük kuşlar havalandı, bir an havada asılı kalıp tekrar kondular. Balıkçı teknesi diğer tarafa dolanmıştı ve en azından iki yerinden içeri göçmüş güverteyi görebiliyorlardı. Kıç tarafına geminin adı yazılmıştı: MUNTJAC.

Bu bir Fillory romanı değildi. Öyle olsa, aradıkları gemi bu olurdu.

"Eh, sanırım artık belli oldu," dedi. "Bizi *Morgan Downs*'a geri götür, Amiral."

"*Morgan Downs*, Ekselansları."

"Oraya ulaştığımızda, *Morgan Downs*'ın kaptanına yüzer farekaparını buraya getirmelerini ve..." –*Muntjac*'ı işaret etti– "şu şeyi tamir havuzuna çekmelerini söyle. Bunu alıyoruz."

Bu çok iyi gelmişti. Bazı şeyler için asla geç değildi.

Quentin kraliyet ayrıcalıklarını kullamp şehirdeki en iyi gemi ustalarını zorla işe alsa bile –ki bunu yaptı– *Muntjac*'ı –bir geyik türünün adı olduğu anlaşılmıştı– denize açılabilir hale getirmek birkaç hafta sürecekti. Sorun değildi. Bu ona hazırlanmak için daha fazla zaman kazandırmıştı.

Çok uzun süredir gergin bir enerjiyle oturduğundan, şimdi yapacak bir şeylerinin olması iyiydi ve ne kadar çok enerjisi olduğunu fark ediyordu: Küçük bir şehre yetecek kadar. Quentin ertesi gün ülkenin bütün şehir ve kasaba meydanlarına bir ilan astırdı. Bir turnuva düzenleyecekti.

Doğruya doğru, Quentin turnuvalar konusunda muğlak bir fikre sahipti. Sadece İsa ve Shakespeare'in yaşadığı dönemler arasında bir yerlerde (Quentin için ortaçağ oralarda bir yerdeydi, zamamnı tam kestiremiyordu) kralların yaptığı bir şey olduğunu biliyordu. Turnuvalarda mızrak karşılaşmalarının olması gerektiğini ve kendisinin de mızrak karşılaşmalarıyla ilgilenmediğini biliyordu. Fazla tuhaf ve fallikti; ayrıca at üzerinde yapmak da zordu.

Ancak kılıç dövüşleri ilginçti. Eskrim değil. En azından sadece eskrim değil; o kadar resmî bir şey istemiyordu. Onun kafasında daha çok karışık dövüş sanatları gibi bir şey vardı. Gerçek dövüş. Ülkedeki en iyi kılıç ustasının kim olduğunu öğrenmek istiyordu: Mazeret olmadan, gösteriş olmadan, kılıç dövüşünde bütün Fillory'deki en iyi dövüşçü. Bu haberi yaydı: Kılıç tutabildiğini düşünen herkes, bir hafta sonra Beyazkule Kalesi'ne gelecek ve biçilecek kimse kalmayana kadar biçmeye başlayacaktı. Kazanan, Fillory'nin kenar bölgelerinden birinde kendi seçeceği küçük bir kaleyi alacak ve kralın açıklanmayan bir yere yapacağı yolculukta özel muhafız olma onuruna sahip olacaktı.

Quentin büyük ziyafet salonunu boşalttırırken Eliot içeri girdi. Bir bölük uşak, birer sandalye taşıyarak dışarı çıkıyordu.

"Affedersiniz, Ekselansları," dedi Eliot. "Ama burada ne halt ediyorsunuz siz?"

"Üzgünüm. Böyle karşılaşmalara yetecek kadar büyük olan tek salon burası."

"İşte bu noktada söylemem gereken şu sanırım: 'Karşılaşma. Ne karşılaşması?'"

"Turnuva. Kılıç karşılaşmaları. Afişleri görmedin mi? Masalar da gidecek," dedi Quentin, operasyonu yöneten kâhyaya dönerek. "Koridora bırakın. Fillory'deki en iyi kılıç ustasını bulmak için bir turnuva düzenliyorum."

"Eee, dışarıda yapamaz mıydın?"

"Ya yağmur yağarsa?"

"Ya bir şey yemek istersem?"

"Hizmetkârlara akşam yemeği servisini kabul odanda yapmalarını söyledim. Dolayısıyla kabulleri de başka bir yere taşıman gerekecek. Belki bunu dışarıda yapabilirsin."

Yerde emekleyen bir adam, bir tebeşirle pistin sınırlarını çiziyordu.

"Quentin," dedi Eliot, "az önce tersaneciler loncasından birinden duydum. Şu seçtiğin geminin bize ne kadara patladığının farkında mısın acaba? *Jackalope* ya da her ne haltsa?"

"Hayır. *Muntjac*."

"Dış Ada'nın yirmi yıllık vergisi; maliyeti bu," dedi Eliot, kendi sorusunu cevaplayarak. "Maliyetini merak ettiysen diye söylüyorum."

"Etmiyorum."

"Ama buradaki ironiye bir baksana."

Quentin bunu düşündü.

"Görüyorum. Ama konu para değil."

"Neymiş peki?"

"Görgü kuralları," dedi Quentin. "Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Eliot iç çekti.

"Sanırım bunu anlıyorum," dedi.

"Ve buna ihtiyacım var. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Eliot başıyla onayladı. "Bunu da anlıyorum."

Birkaç gün sonra yarışmacılar şehre gelmeye başladı. Tuhaf bir topluluktu: Uzun ve kısa boylu, melankolik ve vahşi görünüşlü, yara izli, damgalı, tıraşlı ve dövmeli erkek ve kadınlar. Yürüyen bir iskelet ve canlı bir zırh vardı. Parıldayan, vızıldayan, yanan ve şarkı söyleyen kılıçlar taşıyorlardı. Bir yapışık ikiz, turnuvaya ayrı ayrı katılmayı önerdi ve sahaya çıkma günü geldiğinde, cesur bir şekilde birbirleriyle dövüşeceklerini açıkladı. İpek yastıkta taşınan, konuşabilen bir kılıç geldi ve biri kendisini tutmaya razı olursa turnuvaya katılmak istediğini söyledi.

Turnuvanın ilk gününde o kadar çok çift oldu ki karşılaşmalardan bazılarının dışarıda, avluda kurulan ahşap sahnelerde yapılması gerekti. Ortama bir sirk havası hâkimdi. Hava dönüyordu –yılın ilk soğuk saba-

hıydı– ve dövüşçülerin nefesleri sabah havasına yayılıyordu. Islak çimenlerin üzerinde çok tuhaf esneme ve ısınma hareketleri yapıyorlardı.

Bu tam da Quentin'in umduğu şeydi. Bütün bir karşılaşmayı izleyecek kadar oturamıyor, yandaki ringde daima kaçırılmaması gereken başka bir şey çıkıyordu. Bağırışlar, tangırtılar ve tuhaf savaş çığlıkları arasında daha zor tanımlanabilen başka gürültüler sabah sakinliğini bozuyordu. Bir savaşta olmak gibiydi fakat ölüm ve acı yoktu.

Son karşılaşmaya kadar yarışmacılar üç gün boyunca dövüştüler. Bu süreçte yasaklanan silahların veya güçlü büyülerin güvenlik önlemlerini aştığı yerlerde bazı kazalar ve patlamalar oldu fakat neyse ki kimse ağır yaralanmadı. Her şey başlamadan önce Quentin kılık değiştirerek turnuvaya kendisi de katılmayı düşünmüştü ama bunun nasıl bir felaketle sonuçlanabileceğini şimdi görüyordu. Otuz saniye bile dayanamazdı.

Quentin final maçına kendisi hakemlik yaptı. Eliot ve Janet katılmakla alçakgönüllülük gösterdiler ama böyle homurtular ile terletici egzersizler, Kraliçe Julia'yı ilgilendirmeyen şeylerdi. Çeşitli baronlar ve maiyetleri ile hizmetkârlar, hiç de dövüş sanatlarına uygun görünmeyen ziyafet salonunun duvarlarının dibine bir sıra halinde yerleştiler; Quentin turnuvayı dışarıda yapmadığı için pişmandı. Son iki yarışmacı yan yana ama hiç konuşmadan salona girdiler.

İkisi birbirine benziyordu: İkisi de ince yapılı, orta boylu, sıradışı görünüşleri olmayan bir erkek ve bir kadındı. Soğukkanlı ve ciddiydiler; birbirlerine karşı açıkça düşmanlıkları da yoktu. Paralı asker loncasının üst kademelerinden gelen profesyonellerdi. Buraya sadece iş için gelmişlerdi. Yağsız, atletik vücutlarında sakladıkları şiddet enerjisi şimdilik sakindi; hissedilebilir durumdaydı ama aktif değildi. Kadının adı Aral'dı. Adamın adı –gerçekten de kulağa tuhaf geliyordu– Bingle[4]'dı.

Aral bir ninja gibi dar giysilere bürünmüş ve yüzüne peçe takmıştı. Tekniğine kafasını takmış seçkin bir savaşçı olarak ün kazanmıştı. Ona dokunmak bir yana, savunmasını kırabilen biri görülmemişti. Kılıcı da tuhaftı: Bir S harfi gibi önce kıvrılıyor, sonra ters tarafa kıvrılıyordu. *Güzel*

4 Beyzbolda başarılı vuruş. (ed.n.)

ama taşıması sıkıntılı bir silah, diye düşündü Quentin. *Bir kına sokmak mümkün olmaz.*

Bingle kendisine kalıcı şekilde melankolik bir görüntü kazandıran göz kapakları sarkık ve yanık tenli bir adamdı. Apoletleri ve rütbe nişanları çıkarılmış eski bir subay üniformasına benzer bir şey giymişti ve pek Fillory tarzı gibi görünmeyen sepet kabzalı, ince, esnek, kırbaç gibi bir kılıçla dövüşüyordu. Bütün maçlarını kazanmış olmasına rağmen, pek fazla dövüşmeye gerek kalmadan bunu yapmış gibi bir havası vardı. Sabah çok zorlu bir düello başlamış ve Bingle sonu gelmek bilmeyen saldırı numaralarına ve savuşturmalara girişince neredeyse günbatımına kadar sürmüştü. Rakip hanesinin dolmasını beklerken bütün turnuvaya ara verilmişti.

Başka bir karşılaşmada Bingle'ın rakibi açılış zilinin çalmasını beklemiş, sonra da sakince ring çizgisinin dışına çıkarak otomatikman mağlubiyeti kabul etmişti. Görünüşe bakılırsa daha önce karşılaşmışlardı ve bir kez yeterli olmuştu. Quentin, Bingle'ın gerçekten durup dövüştüğü bir karşılaşmayı izlemek için sabırsızlanıyordu.

Quentin, Kılıç Efendisi'ne karşılaşmayı başlatmasını işaret etti. Aral son derece stilize hareketlerle, kıvrık kılıcıyla havada akışkan şekiller çizerek başladı. Rakibine yaklaşmıyordu. Ritüelleşmiş, neredeyse soyut bir dövüş sanatı katasına kendini kaptırmış gibi görünüyordu. Bingle kısa bir süre onu izlerken huzursuz bir şekilde kılıcının ucunu seğirtiyordu.

Sonra o da dansa katıldı. Rakibiyle aynı hareketleri yapıyordu; birbirlerinin yansıması gibi olmuşlardı. Anlaşılan aynı tarzın ustasıydılar ve aynı formla açılış yapmaya karar vermişlerdi. Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Görüntü gerçekten komikti; bir pandomim sanatçısı, kendisini izleyen birini taklit ediyormuş gibiydi. Ama dövüşçülerin ikisi de gülmüyordu.

Sonrasında Quentin bu açılışın ne zaman bittiğini ve dövüşün ne zaman başladığını anlayamadı. İki rakip birbirlerine çok yakın geçmişlerdi ve bir mum alevinin bir perdeye sürünmesi gibi olmuştu. Bir kıvılcım boşluktan sıçrayarak arayı kapamış, simetri bozulmuş, şiddet aniden patlamıştı ve salon aniden çeliğin çeliğe hızla çarpmasından doğan tangırtılarla dolmuştu.

İki taraf da çok usta olduğu için hareketler gözle izlenemeyecek kadar hızlıydı. Hareketlerin, karşı hamlelerin ve savuşturmaların detaylarını ra-

kipler dışında kimse izleyemiyordu. Kavisler, dönüşler ve sürekli hareketlerle tarzları ortak olduğundan, ikisi de bir açık arıyor ve sadece çıkmazla karşılaşıyorlardı. Birbirlerini atom seviyesine inene kadar inceliyor, minik seğirmeler, hareketlerin ipuçları ve ağırlık kaydırmalarla birbirlerini tartıyor gibiydiler. Geçişler güzel başlıyor, bazen bir dönüş veya saltolar ekleniyor, sonra akış bölünüyor ve her şey tam bir kargaşaya dönüşüyordu; kısa süre sonra kılıçlar birbirlerine kilitleniyor, rakipler geri çekilerek her şeye baştan başlıyorlardı.

Tanrım, diye düşündü Quentin. Gemiye bu kılıç ustalarından biriyle binecekti. Biraz fazla gerçekçiydi. Ama aynı zamanda da çok heyecan vericiydi: Bunlar, ne yapmaları gerektiğini bilen ve kazanmayı ya da kaybetmeyi umursamadan asla tereddüt etmeyecek olan insanlardı.

Ve nihayet her şey aniden bitti: Aral dev bir yukarıdan aşağı biçme hareketinde kendini fazla ileri atınca Bingle onun altından yuvarlanmayı başardı ve şans eseri, Aral'ın kılıcı zemine döşenmiş iki yassı taşın arasındaki boşluğa saplandı. Bingle yerden kalkarken bir refleksle rakibinin kılıcını tekmeledi ve kılıç ortasından kırıldı. Aral hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmeden geri çekilirken, yenilgisini kabul etti.

Ama Bingle başını iki yana salladı. Görünüşe bakılırsa zaferinin nedeninden memnun değildi. Dövüşmeye devam etmek istiyordu. Hakem olduğu için Quentin'e baktı. Diğer herkes de ona döndü.

Eh, iyi adam kurallarıyla oynamak istiyorsa, sonuna kadar gidilmeliydi. Quentin biraz daha dövüş izlemekte sakınca görmüyordu. Kılıcını çekerek kabzasını çevirip Aral'a uzattı. Aral kılıcın dengesini yokladı, sert bir yüzle başıyla onayladı ve yine dövüş durumuna geçti. Karşılaşma devam etti.

Beş dakika sonra Bingle alttan gelen bir hamleyi sıçrayarak savuştururken havada ustaca bir hareket denedi ama Aral'ın ninja giysilerine dolandı. Aral'ın savunma alanına düştü ve Aral dirseğiyle Bingle'ın kaburgalarına üç vahşi darbe indirdi. Bingle homurdanarak ring çizgisine doğru gerilerken, Quentin onun dışarı çıkacağından emindi fakat son anda Bingle nerede olduğunu fark etti. Olduğu yerde dönerek bir balet gibi duvara sıçradı, bacağıyla iterek ivme kazandı, havada bir ters takla attı ve bir kez daha sınırın içine zarifçe indi.

Kalabalık heyecanlanarak alkışladı. Bu tam anlamıyla bir sirk hareketiydi. Aral sinirli bir tavırla başını saran kumaşı çıkarıp şaşırtıcı ölçüde gür ve uzun dalgalı, kestane rengi saçlarını sallayarak açtıktan sonra yine dövüş pozuna geçti.

"Şu hareketi ayna karşısında çalıştığına istediğin şeye bahse girerim," diye fısıldadı Eliot.

Dövüşün dinamikleri tamamen değişmişti. Şimdi Bingle ikisinin de kullandığı resmî, bale tarzını terk etmişti. Quentin, onun ustalık eğitiminin bu tarza odaklandığını sanıyordu ama teknik anlamında tam bir ucube olduğu çok geçmeden anlaşıldı, çünkü görünüşe bakılırsa istediği anda tarz değiştirebiliyordu. Bingle kendini kaybetmiş gibi hızlı ve öfkeli bir şekilde rakibine saldırdı, sonra saray düellosu tarzından geçerek bağırışlar ve kesik, sert hareketlerle kendo tarzına döndü. Aral uyum sağlamaya çalışırken giderek daha çok şaşırıyordu ve muhtemelen Bingle'ın amacı da buydu.

Aral sessizliğini bozarak bağırdı ve doğruca ileri atıldı. Bingle onun saldırısını neredeyse tiyatro sahnesinden fırlamış denebilecek kadar inanılmaz bir hamleyle savuşturdu: Aral'ın yani Quentin'in kılıcını kendi kılıcının ucuyla durdurmuştu; öyle ki şimdi iki kılıcın uçları birbirine dayanmıştı.

Dayanılmayacak kadar gerginlikle dolu geçen bir saniye boyunca kılıçlar sevimsizce kıvrıldılar, esneyen metallerden endişe verici bir testere sesi çıktı ve sonra Bingle'ın kılıcı keskin, güçlü bir yankıyla kırıldı. Uçup giden parçadan kendini kurtarmak için başını sertçe yana çekmek zorunda kaldı.

Kılıcından elinde kalan işe yaramaz kabzayı tiksintiyle Aral'a fırlattı. Kabzanın başı Aral'ın şakağına çarptı ama Aral umursamadı bile. Bunun yerine, Bingle'ın kendisine önerdiği cömertliğe karşılık vermeyi düşündüğü belli bir şekilde duraksadı. Sonra, muhtemelen onurla, prensiplerle ve kalelerle ilgili bir hesaplamayla, Bingle'ın omzuna doğru yukarıdan aşağı bir öldürücü hamle savurdu.

Bingle gözlerini kapayarak hızla tek dizinin üzerine çöktü. Kılıç aşağı doğru inerken yana kaçılmaya çalışmadı; sadece ellerini akışkan ve kararlı bir hareketle önüne doğru kaldırdı. Tam o anda zaman durdu.

Quentin önce ne olduğunu anlayamadı ama salon şaşkınlıkla patladı. Daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Bingle kılıcı avuçlarıyla durdurmuştu; keskin çeliğe karşı çıplak et! Hareketi son ergine, kavisine ve nanosaniyesine kadar hesaplamış olmalıydı. Aral'ın neler olduğunu algılaması için saniyenin onda biri kadar bir süre geçmesi gerekti ve Bingle bu fırsatı kaçırmadı. Aral'ın şaşkınlığının kazandırdığı avantajla kılıcı kendine doğru çekerek rakibinin elinden aldı. Kılıcı elinde ustaca çevirdi, kabza tok bir sesle avcuna düştü ve kılıcın ucunu Aral'ın boğazına dayadı. Karşılaşma bitmişti.

"Aman Tanrım," dedi Eliot. "Şunu gördünüz mü? Ah aman Tanrım!"

Salonda toplanmış olan baronlar asalet kurallarını unutmuşlardı. Ayağa fırlamış, kazananın etrafını sarmış, ona tezahürat yapıyorlardı. Quentin ve Eliot da onların arasındaydı. Ama Bingle onları görmüyordu. O yarı kapalı gözlerin ifadesi hiç değişmemişti. Kalabalığın arasından geçerek Quentin'in tahtının önüne geldi, diz çöktü ve Quentin'e kılıcını iade etmek için uzattı.

Quentin bir kez daha su kıyısına geldiğinde, *Muntjac*'ın her yeri işçilerle doluydu; adamlar talihsiz bir Amazon kâşifinin üzerine hücum etmiş piranhalara benziyordu ama durum tersineydi: Bu piranhalar *Muntjac*'ı toparlıyor, onu hayata döndürüyorlardı. Kararlı bir şekilde kumlanmamış, cilalanmamış, gerilmemiş, desteklenmemiş veya değiştirilmemiş tek bir yeri bile yoktu. Gemiyi onarım havuzuna çekmiş, kazıklara oturtmuş, etrafını tahta iskelelerle sarmış, kalafatlamış, katranlamış ve boyamışlardı. Gövdenin her yerinden ritimsiz çekiç sesleri geliyordu.

Geminin iskelet parçalarının sağlam ve güçlü olduğu anlaşılmıştı ki bu iyi bir şeydi, çünkü gemi ustaları buldukları şeyi yeniden yaratabileceklerini sanmıyordu. Ambarın derinliklerinde, pruvanın yakınındaki karmaşık bir birleşme noktasında, geminin çeşitli kısımlarına uzanan gergin hatların birleştiği ahşap dişliler bulmuşlardı. Bunun ne işe yaradığını bilmiyorlardı, dolayısıyla Quentin onlara dokunmamalarını söylemişti.

Muntjac'ın gövdesi şimdi simsiyahtı ve parlak beyaz kenar çizgileri çekilmişti. Bir yelken ustası ordusu tarafından yüzlerce metrelik yeni yelken dikliyordu ve bir uçak hangarı büyüklüğünde devasa bir yelken üzerinde nefes kesici bir teknik süreç gözlemleniyordu. Havaya talaş ve ıslak boya

kokuları hâkimdi. Quentin onları soluyordu. Kendisi de hayata geri dönüyormuş gibi hissediyordu. Öldüğü için değil, sadece... sadece pek yaşadığını hissetmediği için. Başka bir şey.

Muntjac'ın suya indirilmesine sadece iki-üç gün kala, Quentin gidecekleri yerle ilgili bir şeyler öğrenmek için Beyazkule Kalesi'nin harita odasını ziyaret etti. Dış Ada bütün bu girişimin en az heyecan verici kısmıydı fakat en azından yerini bulabilse iyi olurdu. Tersanenin ve limanın gürültüsünden sonra harita odası serin ve sessiz bir cennet gibiydi. Duvarlardan biri tamamen camlardan oluşuyordu ve diğerinde Fillory'nin tavandan yere kadar inen görkemli bir haritası vardı; kuzeyde Loria'dan güneydeki Gezinen Çöl'e kadar. Haritanın üzerinde gezgin bir kütüphane merdiveniyle dolaşılabiliyor, dolayısıyla kişi incelemek istediği yere yaklaşabiliyordu ve yakından bakınca o kadar çok detay fark ediliyordu ki Kraliçe Ormanı'ndaki ağaçlar bile tek tek görülebiliyordu. Ama orman perileri yoktu.

Harita minik bir kartografi büyüsüyle hafifçe hareketlendirilmişti. Rüzgârlı Sahil'e peş peşe dökülen minik hani balıkları izlenebiliyordu. Quentin haritaya doğru eğildi: Bir deniz kabuğundaki uğultu gibi sesleri bile hafifçe duyulabiliyordu. Haritanın üzerinde bir gölge çizgisi ilerliyor, Fillory'de gündüz ve gece olan yerleri gösteriyordu. Yüksek kubbeli tavanda Fillory'nin göklerindeki takımyıldızları gösteren mavi-siyah zeminli bir yıldız haritasında minik yıldızlar parıldıyordu.

Bu, Quentin'in krallığı, yönettiği topraklardı. Böyle bakınca son derece taze, yeşil ve sihirli görünüyordu. Küçük bir çocukken, daha buraya hiç gelmeden önce Fillory'yi tıpkı böyle hayal etmişti; *Fillory ve Ötesi* kitaplarının ön ve arka kapak boşluklarındaki haritalar böyle görünüyordu. Bütün gün izleyebilirdi.

Harita odası çok hareketli değildi. Görünen tek çalışan, gür siyah kâkülleri gözlerinin önüne düşen asık yüzlü bir ergendi. Çelik kartografi aletleriyle bir masanın üzerine eğilmiş, bir sürü hesaplamayla uğraşıyordu. Başını kaldırıp bakması ve bir ziyaretçisinin olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.

Çocuk hoşnutsuz bir şekilde adının Benedict olduğunu söyledi. On altı yaşında filan olmalıydı. Quentin harita odasına pek fazla kimsenin gelmediğini ve o insanların çok ender kral olduğunu tahmin ediyordu; sonuçta

nedeni ne olursa olsun, Benedict saygı göstermekte pek etkili değildi. Quentin onu anlıyordu. Kişisel olarak, reveransları, eğilip selamlamaları bir kenara atabilirdi ama hâlâ bir haritaya ihtiyacı vardı.

"Dış Ada'yı gösteren bir haritan var mı?"

Benedict zihinsel veritabanını araştırırken bir saniye için boş gözlerle baktı. Sonra arkasını döndü ve küçük kare çekmecelerle dolu bir duvara yaklaştı. Birini çekip açtı –ince ama çok derin çekmecelerdi– ve içindeki tek rulo parşömeni çıkardı.

Harita odasının ortasında, üzerine bakır bir mekanizma yerleştirilmiş ağır bir ahşap masa vardı. Benedict ustaca bir şekilde parşömeni masaya yerleştirdi ve bir kolu çevirdi. Hızlı olarak yorumlanabilecek tek hareketi buydu. Mil parşömeni açarak istenilen bölümü gösterecek şekilde dümdüz serdi.

Quentin'in beklediğinden çok daha uzundu. Benedict kolu çevirirken metrelerce parşömen neredeyse bomboş uzandı; sadece enlem ve boylamları ya da Fillory halkı ölçü olarak ne kullanıyorsa onu gösteren çizgiler ve miller boyunca açık okyanus vardı. Benedict sonunda minik, düzensiz biçimli bir kara parçasını görerek durdu. Altında italik yazıyla adı yazılmıştı: *Dış Ada*.

"Burası olmalı," dedi Quentin keyifsizce.

Benedict ne doğruladı ne de inkâr etti. Göz göze gelmekten kesinlikle kaçındığı belliydi. Quentin, Benedict'in kendisine kimi hatırlattığını önce anlayamadı ama sonra on altı yaşındayken kendisinin de muhtemelen insanlara böyle göründüğünü düşündü. Her şeyden ve herkesten korkar, bir küçümseme maskesinin ardına saklanır, oysa gerçekte en çok kendini küçümserdi.

"Bir hayli uzak görünüyor," dedi Quentin. "Gemiyle kaç gün sürer?"

"Bilmem," dedi Benedict ama bu pek doğru olmamalıydı, çünkü bundan hoşlanmasa da hemen ekledi: "Üç belki. Dört yüz yetmiş yedi mil. Deniz mili."

"Farkı ne?"

"Deniz mili daha uzundur."

"Ne kadar?"

"İki yüz altmış beş metre daha uzun," dedi Benedict, otomatik bir tavırla. "Ve biraz daha."

Quentin etkilenmişti. Biri nasıl olduysa Benedict'e bir şeyler öğretmeyi başarmış olmalıydı. Bakır harita okuyucusunun oldukça dışarı uzanan kolları ve her birinin üzerinde ayarlanabilir mercekleri vardı. Quentin birini çevirdi ve Dış Ada'nın büyütülmüş bir görüntüsü önüne geldi. Kabaca fıstık biçimindeydi ve bir ucunda yıldız işareti vardı. Sınırı kalın siyah bir çizgiydi, etrafına daha hafif başka bir çizgi çekilmişti ve dalgaları veya adanın sular altında kalmış kısmını temsil ediyor olmalıydılar.

Aşağı yukarı beklediği gibiydi. Tek bir akarsuyu simgeleyen ince siyah bir çizgi adanın içlerinden sahile doğru uzanıyordu. Yıldızın yanına daha küçük harflerle *Dış* yazılmıştı. Muhtemelen adanın tek kasabasının adı olmalıydı. Mercek başka bir şey göstermiyordu. Sadece parşömenin ince dokusunu kaba gösteriyordu.

"Orada kimler yaşıyor?"

"Balıkçılar. Sanırım. Bir taht temsilcisi de var. Yıldızın anlamı bu."

Birlikte yıldıza baktılar.

"Bu berbat bir harita," dedi Benedict. Burnunu neredeyse haritaya değdirecek kadar öne eğildi. "Şu gölgelere bakın. Neden burayla ilgili bilgi istiyorsunuz?"

"Oraya gideceğim."

"Ciddi misiniz? Neden?"

"Bu aslında oldukça güzel bir soru."

"Anahtarı mı arıyorsunuz?"

"Hayır, anahtarı aramıyorum. Ne anahtarı bu?"

"Bir peri masalı var," dedi Benedict, bir anaokulu öğrencisine açıklar gibi. "Dünyayı kuran anahtarın olduğu yer burası. Öyle söyleniyor."

Quentin, Fillory folkloruyla yakından ilgilenmiyordu.

"Sen de gelsene," dedi. "Bu böylesine kötüyse, kendin daha iyi bir haritasını çıkarabilirsin."

Sorunlu gençler için bir danışman! Çocuktaki bir şey, Quentin'in onu sarsmak istemesine neden olmuştu. Onu rahat yaşamından çıkarırsa biraz kendine gelmesini sağlayabilirdi. En azından kendi nevrozlarının dışında bir şeyler düşünebilirdi. Göründüğünden daha zordu.

"Ben saha işine uygun değilim," diye mırıldandı Benedict, bakışlarını tekrar indirerek. "Ben bir kartografım, topograf değil." Quentin, Benedict'in bakışlarını sürekli haritaya, o biçimsiz fıstığa çevirdiğini fark etti. Görünüşe bakılırsa genç Benedict gerçek yerlerde değil de, yerlerin haritalarında yaşamayı tercih ediyordu. "Sorun şu ki..." Dişlerinin arasından bir ses çıkardı: *Trrn*. "Ulu Tanrım."

"Ulu Tanrım" genç Fillory sakinlerinin yeni hükümdarlarından öğrendiği bir ifadeydi. Gerçekte ne anlama geldiğini onlara açıklamak imkânsızdı. Bir tür küfür olduğuna inanıyorlardı.

"Fillory Krallığı adına," dedi Quentin, kendinden emin bir sesle, "bundan böyle seni topograf olarak da görevlendiriyorum. Yeterli mi?"

Kılıcımı da yanımda getirmeliydim. Benedict mahcup bir tavırla omuz silkti. On yıl önce Quentin'in yapacağı şey de tam bu olurdu. Quentin neredeyse çocuktan hoşlanmıştı. Muhtemelen onun neler hissettiğini başka kimse anlayamazdı. Quentin ne kadar değiştiğini şimdi fark ediyordu. Belki Benedict'e de yardım edebilirdi.

"Bunu bir düşün. Haritaların güncellenmesi için yanımızda birini götürmemiz gerekiyor zaten."

Teknik ressamlık Quentin'e hoş görünmüştü. Bakır harita inceleme düzeneğinin milini yavaşça çevirdi. Gerçekten de çok iyiydi: Yarı yarıya gizlenmiş dişliler döndü ve Dış Ada kayarak parşömenin diğer tarafına doğru ilerledi. Çevirmeye devam etti. Metrelerce uzunlukta boş kâğıt geçerken, orası burası noktalı çizgiler ve minik sayılarla süslenmişti. Bomboş okyanus.

Sonunda parşömen sona erdi ve boşta kalan ucu yerinden çıkarak ruloya sarıldı.

"Orada pek bir şey yokmuş," dedi, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissederek.

"Katalogdaki son parşömen," dedi Benedict. "Buraya geldiğimden beri buna bakan bile olmadı."

"Yanıma alabilir miyim?"

Benedict tereddüt etti.

"Sorun değil. Ben kralım, biliyorsun. Teknik konuşmak gerekirse, zaten harita bana ait."

"Yine de imzalamam gerek."

Benedict parşömeni dikkatle yuvarladı ve bir deri kubura yerleştirdikten sonra Quentin'e haritayı odadan çıkarmasına izin veren bir kâğıt parçası uzattı. O da imzalamıştı: Tam adı Benedict Fenwick idi.

Benedict Fenwick. Ulu Tanrım. Asık yüzlü olmasına şaşmamak gerekirdi.

Quentin'in ölümden geri döndürülmüş çok eski bir gemisi vardı. Psikopatlık seviyesinde etkin bir kılıç ustası muhafızı ve gizemli bir cadı kraliçesi vardı. Yüzük Kardeşliği olduğu söylenemezdi ama zaten kendisi de dünyayı Sauron'dan kurtarmaya çalışıyor değildi; sadece bir grup yabani adalıdan vergi toplaması gerekiyordu. Kesinlikle yeterli olurdu. Jollyby'ın ölümünden üç hafta sonra Beyazkule Kalesi'nden ayrıldılar.

Deniz kenarında tuzlu bir rüzgâr vardı. *Muntjac*'ın yelkenleri inmeye ve daha fazlasını görmek için ufuk çizgisine yönelmeye hazır görünüyordu. Bembeyaz yelken bezinin üzerine Fillory'nin açık mavi koçu filigran olarak işlenmişti ve yelkenlerin titreşen kenarları heyecanını gizlemekte zorlanıyordu. Gerçekten de muhteşem bir gemiydi.

Deniz kıyısında bir bando çalıyordu. Bando şefi müzisyenleri daha yüksek çalmaya zorluyordu ama notalar daha aletlerden yayıldığı anda rüzgâra kapılıyordu. Yarım saat kala Benedict Fenwick sırtında giysileri ve tangırdayan harita malzemeleriyle dolu seyahat çantasıyla çıkageldi. Kaptan –yine soğukkanlı Amiral Lacker– onu kalan son kamaraya yerleştirdi.

Eliot grubu geçirmek için Quentin'le birlikte iskeleye geldi.

"Eh," dedi.

"Eh."

Borda iskelesinin dibinde durdular.

"Bunu gerçekten yapıyorsun yani."

"Blöf yaptığımı mı sanıyordun?"

"Biraz evet," dedi Eliot. "Benim için Julia'ya veda et. Sana onunla ilgili anlattıklarımı da unutma."

Julia, karaya ayak basana kadar bir daha çıkmamayı planlayan birinin edasıyla kamarasına girmişti bile.

"Unutmam. Biz olmadan idare edebilecek misiniz?"

"Daha da iyisi."

"Jollyby'a ne olduğunu öğrenirseniz," dedi Quentin, "sorumlusunu mutlaka cezalandırın. Beni beklemeyin."

"Teşekkürler. Ama doğrusunu istersen bunu Fenwick'lerin yaptığını sanmıyorum. Bence onlar sadece bizim sersem olduğumuzu düşünüyorlar."

Quentin karşılaştıkları ilk zamanı ve Eliot'ın çarpık çenesinin ne kadar tuhaf göründüğünü hatırladı. Şimdi o kadar alışmıştı ki fark etmiyordu bile. Doğal bir şey gibi görünüyordu; bir kambur balinanın çenesi gibi.

"Sanırım bir konuşma yapabilirdim," dedi Eliot, "ama kimse dinlemek istemezdi."

"Sadece Fillory halkının çıkarlarını savunmam ve şu asi Dış Adalılara –ki muhtemelen sadece vergilerini ödemeyi unuttular, tabii ödeyebilecekleri bir şeyleri varsa– adil ve doğru olanın yanında olduğumuzu ve bunu hatırlamalarının iyi olacağını göstermem için bana öğüt veriyormuşsun gibi davranacağım."

"Bunun için gerçekten sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Doğrusunu istersen, burada iskelede durmaya devam etmek bütün özdenetimimi zorluyor."

"Pekâlâ," dedi Eliot. "Git. Ah, mürettebatında biri daha var. Sana söylemeyi unuttum. Konuşan hayvanlar birini göndermiş."

"Ne? Kim?"

"Aynen. Kim ya da ne; hangisi olduğunu bilmiyorum. Gemiye bindi bile. Üzgünüm, politik açıdan şarttı."

"Bana sorabilirdin."

"Sorardım ama hayır diyebileceğini düşündüm."

"Seni şimdiden özledim. Bir hafta sonra görüşürüz."

Quentin borda iskelesinden koşarcasına geçti ve gemiye biner binmez iskele arkasından çekildi. Her taraftan anlaşılmaz denizcilik bağırışları yükseldi. Quentin kıç güvertesine çıkarken ayakaltında dolaşmamaya dikkat ediyordu. Gemi gıcırtılar arasında yavaşça hareket etti ve iskeleden uzaklaşmaya başladı. Etraflarında sabit olan dünya giderek hareketleniyordu.

Limandan ayrılırlarken dünya bir kez daha değişti. Hava serinledi, rüzgâr hızlandı ve su aniden çelik grisine dönüşerek dalgalandı. Altlarında devasa dalgalar yükselmeye başlamıştı. *Muntjac*'ın devasa yelkenleri rüzgârı yakalamıştı. Yeni tahtalar gıcırdıyor ve yerlerine rahatça oturuyordu.

Quentin en kıç tarafa yürüyerek arkalarına, geçişlerinin ağırlığıyla oluşan köpüklere baktı. Burada kendini iyi hissediyordu. *Muntjac*'ın eski kıç küpeştesini okşadı: Fillory'deki çoğu şeyin ve çoğu kişinin aksine, *Muntjac*'ın Quentin'e ihtiyacı vardı ve Quentin onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Daha dik durdu. Görünmez ve ağır bir şey pençesini gevşeterek omuzlarından havalandı ve rüzgârla birlikte uçarak uzaklaştı. *Bir süre başka birine ağırlık olsun,* diye düşündü Quentin. Muhtemelen eve döndüğünde yine kendisini bekliyor olacaktı ama şimdilik sadece bekleyebilirdi.

Aşağı inmek için döndüğünde, Julia tam arkasında duruyordu. Quentin onun geldiğini duymamıştı. Rüzgâr Julia'nın siyah saçlarını uçuşturuyor ve yüzünün etrafına savuruyordu. İnanılmayacak kadar güzel görünüyordu. Bir ışık oyunu olabilirdi ama teninde gümüşi, dünya dışı bir parıltı vardı ve Quentin dokunursa şoka kapılacakmış gibi hissediyordu. Birbirlerine âşık olacaklarsa, bu gemide olacağını anlamıştı.

Beyazkule arkalarında giderek küçülürken ve sonunda küçük bir noktaya dönüşürken birlikte izlediler. Tıpkı Quentin gibi Julia da buraya ta Brooklyn'den gelmişti. Muhtemelen dünyada, herhangi bir dünyada, bütün bunların Quentin için ne anlam taşıdığını anlayabilecek biri varsa bu Julia'ydı.

"Fena değil ha, Jules?" dedi Quentin. Soğuk deniz havasını içine çekti. "Yani, bütün bu yolculuk temelde çok gülünç ama bir baksana!" Etrafla-

rındaki her şeyi işaret etti; gemi, rüzgâr, gökyüzü, manzara ve ikisi. "Bunu asırlar önce yapmalıydık."

Julia'nın yüz ifadesi değişmedi. Gözleri ormandaki olaydan sonra bir daha normale dönmemişti. Hâlâ siyahtılar ve yüzündeki çillerle tuhaf, kadim görünüyorlardı.

"Yola çıktığımızı fark etmedim bile," dedi sadece.

4. BÖLÜM

Julia'ya neler olduğunu anlamak için Quentin'in Brakebills sınavlarına girdiği, Brooklyn'deki o dondurucu, sefil öğle üzerine, her şeyin başlangıcına dönmeniz gerekir. Çünkü o gün Julia da Brakebills sınavlarına girmişti. Ve girdikten sonra hayatının üç yılını kaybetmişti.

Onun hikâyesi Quentin'inkiyle aynı gün başlamıştı ama çok farklı türde bir hikâyeydi. O gün Quentin ile James yanlarına Julia'yı da alıp Princeton mülakatları için Beşinci Cadde'de birlikte yürümüştü. Quentin'in hayatında bir kırılma yaşanmış, Julia'nınkinde yaşanmamıştı. Ama bir çatlak oluşmuştu.

Çatlak önce bir saç teli kalmlığındaydı. Dikkat çekecek bir şey değildi. Çatlamıştı ama hâlâ kullanılabilirdi. Hâlâ iyiydi. Hayatını fırlatıp atması için bir nedeni yoktu. Gayet mükemmel bir hayattı.

Ya da hayır, iyi değildi ama bir süre yürümüştü. Tuğla evin önünde James ve Quentin'le vedalaşmıştı. Erkekler içeri girmişti. Julia yürüyüp gitmişti. Yağmur başlamıştı. Julia bir kütüphaneye girmişti. Bu kadarının doğru olduğundan emindi. Bu kadarı muhtemelen gerçekten olmuştu.

Sonra gerçekte olmayan bir şey olmuştu: Dizüstü bilgisayarı ve bir yığın kitapla kütüphanede oturmuş, Bay Karras için ödevini hazırlamıştı. Son derece iyi bir ödev olmuştu. On dokuzuncu yüzyıl New York'unda deneysel bir ütopik sosyalist komünle ilgiliydi. Komündekilerin övgüye değer idealleri vardı ama aynı zamanda ürkütücü cinsel faaliyetler yaşanıyordu ve bir süre sonra cazibesini yitirerek başarılı bir çatal bıçak takımı şirketine dönüşmüştü. Bütün bu düzenlemenin Tanrı'nın Dünya üzerindeki krallığını

gerçekleştirmek yerine bir çatal bıçak takımı şirketi olarak daha başarılı olduğu konusunda Julia'nın bir fikri vardı. Haklı olduğundan kesinlikle emindi. Sayılarla ifade etmişti ve kendi deneyiminde, insan sayıları kullandığında genellikle sağlam cevaplara ulaşırdı.

James onunla kütüphanede buluşmuştu. Ona görüşmede olanları anlatmıştı ki bu yeterince tuhaftı çünkü görüşeceği adamın cesedini bulmuşlardı. Sonra Julia eve dönmüş, akşam yemeğini yemiş, odasına çıkmış, ödevinin geri kalanını yazmış –sabahın dördüne kadar sürmüştü– üç saatlik bir uyku çekmiş, uyanmış, son notlarıyla uğraşırken ilk iki dersini kaçırmış ve sosyal bilgiler dersine yetişmek için okula gitmişti. Muziplik tamamlandı.

Geri dönüp baktığında bütün bu olanlar gerçek değilmiş gibi geliyordu fakat insan sabah dörtte yatıp saat yedide uyanırsa, zaten her şey gerçekdışı gibi gelirdi. Bir hafta sonrasında ödevini geri alana kadar hiçbir sorun çıkmamıştı.

Sorun aldığı not da değildi. İyi bir not almıştı. A eksi almıştı ve Bay Karras bu notu sık vermezdi. Asıl sorun... sorun neydi ki? Julia ödevi tekrar okumuştu ve okumasına rağmen içindeki her şeyi tanıyamamıştı. Ama hızlı yazmıştı. Takıldığı nokta, Bay Karras'ın takıldığı noktayla aynıydı: Bir tarihi yanlış yazmıştı.

Üzerinde çalıştığı komün, 1878'de reşit olmayanlarla cinsel ilişki kanunlarında –ürkünç!– yapılan bir değişiklikle ters düşmüştü. Oysa ödevde tarih 1881 olarak verilmişti ve Bay Karras bunu asla yakalayamazdı. Ancak şimdi düşününce kendisi de bir hayli ürkütücü bir karakterdi ve tecavüz kanunlarıyla ilgili bir iki şeyi biliyorsa, Julia buna şaşırmazdı. Tabii Wikipedia da aynı hatayı yapmıştı ve Bay Karras, Wikipedia'ya sırtını dayayanları yakalamak için uğraşmayı severdi. Tarihi kontrol etmiş, Wikipedia'yı kontrol etmiş ve Julia'nın kâğıdının kenarına kocaman kırmızı bir *X* işareti yerleştirmişti. *A* notunun kenarına bir eksi işlenmesinin nedeni de buydu. Adam Julia'ya şaşırmıştı. Gerçekten şaşırmıştı.

Julia da şaşırmıştı. Kısmen Bay Karras'ın kontrol ettiğini bildiği ama büyük ölçüde, diğer öğrenci arkadaşlarının aksine, doğru bilgi kullanmaya dikkat ettiği için Wikipedia'dan hiç yararlanmamıştı. Ödevine geri dönerek

detaylıca kontrol etmişti. İkinci bir hata bulmuştu; sonra bir üçüncüsünü. Başka hata yoktu ama bu kadarı yeterliydi. Ödevin diğer versiyonlarını kontrol etmeye başlamıştı, çünkü çalışırken daima farklı taslaklar hazırlayıp kaydederdi, zira Word'ün değişiklikleri izleme özelliği boktandı ve hataların hangi noktada başladığını bilmek istiyordu. Ancak asıl tuhaf olan, ödevin başka versiyonu olmamasıydı. Sadece son hali vardı.

Küçük bir detay olmasına rağmen, bir sürü mantıklı açıklaması olabilecek bu bilgi, Julia'yı hayatının sıcacık kokpitinden dışarı fırlatan büyük kırmızı düğme olmuştu.

Yatağında oturarak dosyaya baktığında, kaydedildiği saatte akşam yemeği yemekte olduğunu fark etmiş ve korkmuştu. Çünkü üzerinde düşündükçe, o öğle üzeriyle ilgili bir değil, iki anı dizisi olduğunu fark ediyordu. Biri neredeyse fazla mantıklıydı. Okuru can sıkıntısından patlatmayacak bir hikâye anlatmak yerine doğal detayların bir bileşimini sunmakla daha çok ilgilenen hevesli bir realistin yazdığı bir romandan alınmış bir sahneye benziyordu. Sanki gerçekleri örtmek için yazılmıştı. O hikâyede kütüphaneye gitmiş, James'le buluşmuş, akşam yemeğini yemiş ve ödevini hazırlamıştı.

Ancak diğeri tam anlamıyla deliceydi. İkinci hikâyede kütüphaneye gitmiş, sarı ahşap masalardan birinin üzerine yerleştirilmiş dandik kütüphane bilgisayarlarından birinde basit bir araştırma yapmıştı. Araştırmasında bir referans numarası bulmuştu. Referans numarası tuhaftı; kitap bodrum altı katta görünüyordu. Julia kütüphanenin bodrum altında kitap olmadığından emindi, çünkü kütüphanenin bodrum altı katı yoktu.

Rüyadaymış gibi, zımparalanmış çelikten yapılmış asansöre binmişti. Gerçekten de *B* işaretli yuvarlak beyaz düğmenin altında bir de *BA* işaretli beyaz yuvarlak bir düğme vardı. Julia düğmeye basmıştı. Düğme parıldamıştı. Hissettiği düşme hissi, sıradan bir düşme hissiydi; ucuz metal raflarla dolu, flüoresan ışıklarıyla aydınlatılmış, tuhaf açılarla uzanan borulara yerleştirilmiş kırmızı boyalı vanaların göründüğü bir alt bodruma doğru hızla inerken hissedeceğiniz türden bir his.

Oysa asansörün kapıları açıldığında gördüğü şey bu değildi. Onun yerine, bir kır evinin arkasındaki güneşle aydınlanan taş terası ve evin etrafını

saran yemyeşil bahçeyi görmüştü. Oradaki insanlar binanın aslında bir ev değil, bir okul olduğunu açıklamıştı. Adı Brakebills'ti ve burada yaşayan insanlar büyücüydü. Onun da bir büyücü olabileceğini düşünüyorlardı. Yapması gereken tek şey, basit bir testi geçmekti.

5. BÖLÜM

Muntjac'taki ilk sabahında uyanmasını Quentin sadece Brakebills'teki ilk sabahıyla karşılaştırabilirdi. Kamarası uzun ve dardı; yatağı su yüzeyinden sadece iki metre yüksekte olan bir sıra pencerenin karşısındaki duvarın dibinde uzanıyordu. Gördüğü ilk şey o pencerelerdi; camların üzerinde minik su damlaları ve üzerinde hızla ilerledikleri sudan yansıyan güneş ışığı vardı. Kitap rafları, dolaplar ve çekmeceler, duvarlara ve yatağın altına akıllıca yerleştirilmişti. Bir Çin bulmacasının içinde olmak gibiydi.

Çıplak ayaklarını küçük kamarasının geniş, soğuk tahtalarına indirdi. Geminin hafif yükselişini, hafif salınışını ve rüzgârın gemiyi hafifçe yatırışını hissetti. Hayatta en sevdiği şey içinde Quentin'le birlikte deniz yüzeyinde salınmak olan devasa ama dost canlısı bir deniz memelisinin içindeymiş gibiydi. Quentin, asla deniz tutmayan şu sinir bozucu insanlardandı.

Duvarın –küpeşte, bölme ya da gemide duvara her ne deniyorsa– içine yapılmış minyatür şifonyerden giysilerini aldı. Yatağın üzerindeki gömme raflara düzenli bir şekilde dizilmiş kitaplara hayranlıkla baktı; bir fırtınada düşmemeleri için hepsi dar bir çıtayla yerlerine sabitlenmişti. Kahvaltıda ne yiyeceklerini öğrenmek için özellikle sabırsızlanmıyordu ve banyo için ne kadar az şey söylenirse o kadar iyiydi ama onun dışında her şey mükemmeldi. Aylardır kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Belki de yıllardır.

Gemide yapacak hiçbir şeyi olmayan tek kişi oydu. *Muntjac*'ın müretteb atı böyle bir gemi için azdı; kaptanla birlikte sadece sekiz kişiydiler ve ortalıkta görünen herkes ciddi bir şekilde dümenle, halatları birleştirmekle, güverteyi temizlemekle, aşağı yukarı tırmanmakla meşguldü. Julia muhte-

melen kamarasındaydı ve Amiral Lacker ile Benedict, Quentin'in ikisinden de beklemeyeceği bir heyecanla seyrüsefer konusunda konuşuyorlardı.

Quentin gerekirse hava büyüsüne başvurabileceğini düşünüyordu fakat Julia o tür şeylerde kendisinden daha iyiydi ki Julia'nın herhangi bir şeyi daha iyi hale getirebileceğini sanmıyordu; gökyüzü açıktı ve kuzeyden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Direklerden birine tırmanmaya karar verdi.

Muntjac'ın üç direğinden en sonda ve en küçük olanına doğru yürürken kollarını ileri geri sallayarak omuzlarını gevşetti. Muhtemelen aptalca bir fikirdi. Ama kim hayatının bir noktasında tam yol ilerleyen bir yelkenli geminin direğine tırmanmak istememiştir ki? Filmlerde her zaman kolay görünürdü. Direk tam olarak tırmanma için yapılmamıştı; basamaklar, tutunacak çıkıntılar filan yoktu. Ayağını bakır bir kelepçeye bastı. Dümendeki adam ona baktı. *Kral'ın bir direğe tırmanıyor, dostum. Ve hayır, bunu nasıl yapacağını bilmiyor. Çok da umurumda.*

Kolay değildi ama aslında o kadar zor da değildi. Kelepçelerin veya serenlerin olmadığı yerde en azından ipler vardı fakat çekilmemesi gereken bir şeyi çekmemeye dikkat etmek gerekiyordu. Bir parmak boğumunun derisi sıyrıldı, sonra biri daha sıyrıldı, ardından iri bir kıymık başparmağına saplandı ve kırılarak orada kaldı. Direk gerilimle vızıldıyordu; Quentin direğin ambarın derinliklerine kadar uzandığını, rüzgârın gücünü alarak omurgadaki suyun gücüyle dengelediğini hissedebiliyordu. Hesaba katmadığı şey, başka bir iklime veya uzayın alt kısımlarına tırmanmış gibi aniden havanın ne kadar soğuduğuydu.

Yine hesaba katmadığı diğer bir şey de geminin açısıydı. Normalde fark etmiyordu fakat güvertenin güvenliğinden uzaklaştıkça, geminin eğimi o kadar tehlikeli bir hale geliyordu. Hemen alabora olup hepsini boğma tehlikesiyle karşı karşıya olmadıklarını kendine sürekli hatırlatması gerekti. Muhtemelen.

Zirveye ulaştığında, güverte artık altında değildi. Bulunduğu yerden düşerse, altında yeşil bir cam gibi parıldayarak dönen suya dalardı. Sancak tarafının on beş metre kadar açığında küt burunlu, gri biçimli bir şey onlara eşlik ediyordu. Dev gibiydi. Kuyruğunun yatay değil, dik olduğuna bakılırsa bir balina değildi. Dev gibi bir balık veya belki de köpek balığıydı. Quentin

izlerken yaratık daha dibe indi, giderek belirsizleşti ve sonunda tamamen gözden kayboldu. Yükseğe çıktıkça, insan her şeyin kendisinden ne kadar büyük olduğunu daha iyi anlıyordu.

Aşağı inmek daha kolaydı. Tekrar güvenli bir şekilde güverteye döndüğünde, Quentin diğer tarafa yönelerek ambara inmeye karar verdi. Güverte üzerindeki karanlık kapaktan girdiğinde, dışarıdaki parlak ve hareketli dünya bir anda gözden kayboldu. Gidecek pek fazla yer yoktu: Üç kısa merdiven, onu *Muntjac*'ın sığ ve küçük dünyasının dibine ulaştırdı.

Burası sıcaktı. Terleyen ıslak ahşabın diğer tarafından okyanusun ağırlığını hissedebiliyordu. Ambar harekete imkân vermeyecek şekilde malzemelerle doluydu. Pek hoş bir manzara değildi. Tam merdivenden yukarı çıkıp gerçekliğe –ya da Fillory'deki karşılığı neyse– geri dönerken, tuhaf, tüylü, baş aşağı duran bir yüz karanlıktan ona baktı.

Şaşkınlıkla tiz bir çığlık atarak başını bir şeye çarptı. Yüz havada asılı duruyordu; gözleri karanlığa alışınca yaratığın bir kirişe baş aşağı asılmış olduğunu gördü; o kadar rahattı ki bütün hayatı boyunca orada kalmış gibi görünüyordu. Yarı eriyik, tuhaf bir görüntüsü vardı.

"Selam," dedi yaratık.

Bir gizem böylece çözülmüştü. Konuşan hayvanları bir tembel hayvandı. Bu Quentin'in hayatı boyunca gördüğü belki de en çirkin memeliydi.

"Selam," dedi Quentin. "Senin burada olduğunu bilmiyordum."

"Kimse bilmiyor sanırım," dedi tembel hayvan, ciddi bir tavırla. "Umarım ziyaretime gelirsin. Sık sık."

Dış Ada'ya ulaşmaları üç gün sürdü ve her geçen gün hava biraz daha ısındı. Beyazkule'nin sonbahar kumsallarından ve çelik gibi soğuk sularından uzaklaşıp daha tropik bir yere gelmişlerdi. Kuzeye ya da güneye gitmek yerine doğuya doğru ilerlerken bunu yapmışlardı ki Dünya insanları için bu tuhaf bir durumdu fakat Fillory sakinlerinden hiçbiri şaşırmış gibi görünmüyordu. Buna dayanarak Quentin bu dünyanın küre biçiminde olup olmadığını merak etti; Benedict ekvator diye bir şeyi hiç duymamıştı. Mürettebat tropik iklime uygun, beyaz giysiler giymişti.

Benedict, Dış Ada'yı gösteren şemalarla dolu bir kitapla dümende Amiral Lacker'ın yanındaydı; kitap sayfalar boyunca teknik görünüşlü noktalar ve konsentrik izobarlarla doluydu. Birlikte çalışarak kendilerinden başka kimsenin göremediği resif ve sığlıkların arasından dolaştıktan sonra nihayet ada göründü: Ufuk çizgisinin üzerinde beyaz kumlardan ve yeşil ormandan oluşan küçük bir çıkıntıydı; ortasındaki mütevazı yükseltiyle, Quentin'in hayal ettiğinden çok da farklı değildi. Bir burnun etrafından dolaşarak sığ bir körfeze girdiler.

Bunu yaptıkları anda rüzgâr tamamen kesildi. *Muntjac* sakin, yeşil yüzeyi yararak ilerlerken son ivmesiyle limanın ortasına girdi. Yelkenler sessizlikte tembelce titriyordu. Fransız Rivierası'ndaki uyuntu bir köye benziyordu. Kıyı, kurumuş yosunların ve öğle üzeri sıcağında pişerek sürekli kabuk döken palmiye ağaçlarının göründüğü dar bir kumsaldı. Bir tarafta bir iskele ve birkaç alçak yapı görünüyor, diğerinde otel veya şehir kulübü olabilecek muhteşem bir bina yükseliyordu. Ortalıkta tek bir kişi bile görünmüyordu.

Muhtemelen öğle uykusu çekiyorlardı. Quentin kendini tutamayarak heyecana kapıldı. Aptallık etmemeliydi. Bu sadece bir işti. Buraya vergi toplamaya gelmişlerdi.

Filikayı sessizce indirdiler. Quentin'in ardından, Bingle ve görevine nihayet başladığı için bir an heyecanına yenik düşen Benedict filikaya geçti. Son anda Julia kamarasından çıkarak onlara katıldı. Ambarda kirişe rahatça asılmış tembel hayvan gitmeyi reddetti ama gölgeli gözlerini tekrar kapamadan önce, karaya çıktıklarında etli sürgünlere hatta küçük bir kertenkeleye rastlarlarsa, bir hepçil olduğunu hatırlamalarını söyledi.

Limandan suya uzun, cılız, titrek bir iskele uzanıyordu ve ucunda absürt, ufacık bir kümbet vardı. Ona doğru kürek çektiler. Körfez bir göl gibi pürüzsüzdü. Bütün bu süre boyunca ne bir canlı görmüş ne de bir ses duymuşlardı.

"Ürkütücü," dedi Quentin. "Tanrım, umarım bütün mekânın terk edildiği o Roanoke durumlarından biriyle karşı karşıya değilizdir."

Kimse bir şey söylemedi. Eliot'la ve hatta Janet'la konuşmayı özlüyordu. Julia bu yorumdan hoşlandıysa veya yaptığı göndermeyi anladıysa bile bir şey belli etmedi. Beyazkule'den ayrıldıklarından beri hiç konuşmuyordu.

Kimseyle konuşmak, kimseye dokunmak istemiyordu; ellerini kucağından, dirseklerini vücudunun iki yanından ayırmıyordu.

Quentin görünen ve görünmez şeyleri gösterecek şekilde büyülediği katlanan bir dürbünle sahil şeridini taradı. Kıyı tam anlamıyla ve gerçekten bomboştu. Dürbün ayarlanırsa –fazladan bir kadranı vardı– görüntüyü zamanda biraz geri giderek de verebiliyordu. En azından bir saattir kıyıya gelen olmamıştı.

İskele o sessizlikte gıcırdadı. Sıcak boğucuydu. Quentin kral olarak önce kendi inmeyi düşündü ama Bingle ısrar etti. Kraliyet muhafızı olarak görevini son derece ciddiye alıyordu. Adının düşündüreceği kadar neşeli bir tip değildi ama bu zaten imkânsız olurdu, çünkü ismi akla çocuk partilerinde eğlendirmek için kiralanan palyaçoları getiriyordu.

Daha önce gördükleri büyük bina ahşaptı, beyaza boyanmıştı ve ön tarafında İyon tarzında sütunlarla büyük cam kapıları vardı. Her şey dökülüyordu. Birleşik Devletler'in güneyindeki plantasyon malikânelerine benziyordu. Bingle kapıyı iterek açıp içeri girdi. Quentin hemen onun arkasından daldı. Bundan hiçbir şey elde edemese de, kısa ömürlü olsa bile en azından bilinmezliğin heyecanını yaşamak istiyordu. Dışarıdaki güneşten sonra içerisi zifirî karanlıktı ve rahatlatıcı bir şekilde serin gelmişti.

"Dikkatli olun, Ekselansları," dedi Bingle.

Gözleri loş ışığa alışırken, Quentin ortasında bir çalışma masası bulunan bir oda gördü. Masada düz sarı saçlı küçük bir kız oturuyor, önündeki kâğıdı hevesle boyuyordu. Onları görünce dönüp üst kata doğru bağırdı:

"An-*ne*! Birileri geldi!"

Tekrar onlara döndü.

"Eve kum sokmamaya çalışın."

Tekrar boyamasına döndü.

"Fillory'ye hoş geldiniz," diye ekledi, başını kaldırmadan.

Küçük kızın adı Eleanor'du. Beş yaşındaydı ve tavşan-pegasus –normal pegasus gibiydi ama kanatlı at yerine kanatlı tavşandı– çizmekte pek yetenekliydi. Quentin bu yaratıkların gerçek mi, yoksa uydurma mı olduğundan

emin değildi; Fillory'de böyle şeylerden emin olmak mümkün değildi. Annesi otuzlu yaşlarının sonlarında, ince dudaklı, tropik bir ortama uymayacak kadar beyaz tenli ve güzel bir kadındı. Yüksek topuklu ayakkabıları, biraz resmî görünüşlü ceketi ve eteğiyle basamaklardan zarifçe indikten sonra hiç direnmeyen Eleanor'u kabaca sandalyeden kaldırdı. Kız resimleriyle boyalarını alarak üst kata koştu.

"Fillory Krallığı'na hoş geldiniz," dedi kadın, gırtlaktan gelen alto sesiyle. "Ben gümrük sorumlusuyum. Lütfen isimlerinizi ve doğduğunuz ülkeleri belirtin."

Kadın çok resmî görünen bir defter açtı ve mor mürekkepli büyük bir mührü kaldırarak hazırlandı.

"Adım Quentin," dedi Quentin. "Coldwater. Fillory Kralı."

Kadın duraksayarak kaşlarını kaldırırken mührü tutan eli hâlâ havadaydı. Bu işi iyi beceriyordu; iş ciddiyetiyle ama seksi bir şekilde hareket ediyor, güzelce tartılmış bir ironi ekliyordu. Gümrük Sorumlusu'nda vamp bir hava vardı.

"Fillory Kralı mı?"

"Fillory krallarından biriyim. İki tane var."

Kadın mührü bıraktı. MESLEK kısmına *kral* diye yazdı.

"Bu durumda... Fillory'den mi geliyorsunuz?"

"Eh, evet."

Kadın bir not daha aldı.

"Ah, pekâlâ." Kadın iç çekerek defteri kapadı. Mührünü kullanmadı. "Fillory'den geliyorsanız pek fazla evrak işi yok. Ülke dışından geliyor olabileceğinizi sanmıştım."

"Saygılı bir şekilde Ekselansları diyeceksin," diye çıkıştı Bingle. "Herhangi bir balıkçıyla değil, kralla konuşuyorsun."

"Kral olduğunu anladım," dedi kadın. "Kendisi söyledi ya."

"O zaman 'Ekselansları' diyeceksin!"

"Üzgünüm." Kadın neşesini gizlemeye çalışarak –ama çok da değil– Quentin'e döndü. "Ekselansları. Buraya krallar pek sık gelmez. Alışmak gerekiyor."

"Eh, tamam." Quentin konuyu kapadı. "Bak, Bingle, kendi saygınlığımı kendim korurum, teşekkürler." Sonra Gümrük Sorumlusu'na döndü. "İstersen formuma mühür vurabilirsin."

Bingle'ın Quentin'e attığı bakışın verdiği mesaj açıktı: *Bir kral olmak konusunda hiçbir fikrin yok.* Olmadığı kesindi.

Gümrük sorumlusunun adı Elaine'di ve göçmenlik durumlarından emin olduktan sonra zarif bir ev sahibesi olduğunu da kanıtladı. Açıkladığına göre Dış Ada'da yaklaşık saatte bir kokteyl içmek normaldi ama bundan önce adayı görmek isterler miydi? Kesinlikle isterlerdi. Burada oldukları sürece. Ancak birinin Eleanor'u omuzlarında taşıyacağını önceden bilmeliydiler. Tatlı bir çocuktu ama dikkati kolayca dağılıyordu ve çok tembeldi.

"Korkunç bir çapkındır. Partide doğruca erkeklere yönelir ve kolay hedef olduğunuzu anlarsa, günün geri kalanında onu kucağınızda taşırsınız."

Elaine'in peşine takılarak büyükelçilik olduğunu öğrendikleri büyük binayı dolaştılar. İçerisi loş ışıklı ve şaşırtıcı ölçüde seçkindi; bir sürü büyük koltuk ve koyu renk ahşapla, bir İngiliz centilmenler kulübünü anımsatıyordu. Bütün bu malzemelerin buraya gönderilip yerleştirildiği zenginlik çağını hayal etmek zordu. Dış Ada parlak bir devir geçirmiş olmalıydı. Bahçenin arka kapısından çıktılar ve tropik yeşilliklerin arasından açılmış bir araba yolundan ilerlediler. Elaine alçak bir daldan tatlı-ekşi bir meyve koparark Quentin'e uzattı.

"Şunu deneyin," dedi cilveli bir sesle. Meyvenin içinde yoğun bir çekirdek kısmı vardı.

Deniz kıyısının baharatlı kokusu yerini ormanın tropik klorofil kokusuna bıraktı. Orada burada beyaza boyanmış ama paslanmaya başlamış bir demir parmaklığın yanından geçiyor, parmaklığın arkasında kaybolan kıvrımlı bir patika görüyorlardı. Elaine o patikaların ucundaki evlerde oturan ailelerin geçmişlerini ve skandallarını anlatıyordu. Zarif ve çekici bir tarzı vardı. Ancak Quentin kadının neden kızı küçük Eleanor'a karşı daha şefkatli davranmadığını merak ediyordu, çünkü normalde samimi ve sıcakkanlı tavrıyla bağdaşmıyordu. Bingle kılıcını çekerek önlerinden yürürken, Kral'ı hedef alarak ağaçların arasından fırlayabilecek herhangi bir düşmanı

biçmeye ya da deşmeye hazırdı. Quentin onun kabalık ettiğini düşünüyordu fakat Elaine fark etmiş gibi görünmüyordu.

Meşe yerine palmiye kılığına bürünmüş tropik bir saat-ağacı incelemek için durdular. Quentin, Eleanor'a saatin kaç olduğunu bilip bilmediğini sordu ve kız saatten anlamadığını, dahası öğrenmek de istemediğini söyledi.

"Kral'ın yanında küçük bir prenses gibi davranmıyor muyuz?" dedi Elaine. Benedict bir yandan yürürken bir yandan haritasının taslağını çizmeye çalışıyor ve bu arada defterini ter damlalarıyla kirletmemeye dikkat ediyordu. Julia bir ot tutamını incelemek –belki de onunla konuşmak– için duraksayınca onu geride bıraktılar. Başını ne kadar derde sokabilirdi ki? Quentin, Julia'nın rekabetçi ruhunu alevlendirmek için Elaine'le flört etme fikrini düşünüyordu ama Julia'nın içinde böyle bir ruh varsa bile, kesinlikle alevlenmiyordu.

Bir kilometre sonra kasabanın merkezine ulaştılar. Araba yolu gevşek bir daire çizerek yine başladığı yere dönüyordu. Burada bir pazar –veya en azından pazar tezgâhları– vardı; ortama balık ve buraya gelirken topladıkları türden meyvelerin kokusu hâkimdi. Araba yolunun başında, belediye binası olabilecek büyük, resmî bir bina yükseliyordu ve alınlığına konmuş saatle kör bir Tepegöz'e benziyordu. Nemli sıcağın altında rengi solmuş ama hâlâ ne olduğu anlaşılan bir Fillory bayrağı tembelce sarkıyordu.

Araba yolu olan çemberin tam ortasında taş bir anıt vardı; granit bir dikilitaşın tepesine bir erkek heykeli dikilmişti. Muson yağmurları anıtı feci aşındırmıştı ve tropik otlar anıtın temelinin bir köşesini çatlatmıştı fakat adamın kahramanca duruşu, yaklaşan talihsizlik karşısında sağlam yüz ifadesi hâlâ seçilebiliyordu.

"Bu Kaptan Banks," dedi Elaine. "Dış Ada'daki Fillory yerleşim merkezini o kurdu; bunu gemisini karaya oturtarak yaptı."

Quentin bunun bir şaka olup olmadığını merak etti. Eğer bir şakaysa, muhtemelen bütün Dış Ada'da biliniyor olmalıydı.

"Herkes nerede?"

"Ah, buradalar," dedi Elaine. "Burada genellikle kendi halimizde takılırız."

Eleanor, Elaine'e yaklaştı ama hemen uzaklaştırıldı. Bunun üzerine küçük kız Quentin'e yaklaşarak ellerini uzattı ve Quentin onu omuzlarına aldı. Elaine "söylemedi demeyin" dercesine gözlerini devirdi. Güneş ağaçların arkasında kan kırmızı bir renkle batıyor ve akşam böcekleri giderek daha cüretkâr oluyordu.

Eleanor, Quentin'in her zamanki bineklerine kıyasla ne kadar uzun olduğunu söyleyerek neşeli bir çığlık attı. Eteğinin kenarını Quentin'in gözlerinin üzerine çekti. Quentin eteğin ucunu nazikçe kaldırınca küçük kız tekrar çığlık attı ve yine aşağı itti. Bu bir oyundu. Eleanor'sa beklenmedik ölçüde güçlüydü. Quentin kolay hedef olmaktan daha kötü şeylerle de karşılaştığını düşündü.

Eleanor'un eteğinin altındaki tropik karanlıkta uzunca bir an durdu. İşte ben; Dış Ada'ya yapılan cesur yolculuğun soylu lideri. Gördüğüm her şeyin kralı. Hepsi buydu; sürpriz bir gelişme, büyük bir keşif filan yoktu. Teslimiyet duygusu, akşamın ilk sıkı, sert içkisi gibi uyuşturucu bir zevkle benliğine yayılıyordu.

İç çekti. Bu mutsuzca bir iç çekiş değildi ama şu düşünceyi de barındırıyordu: O vergileri tahsil eder etmez buradan gidiyorum.

"Daha önce kokteylden söz etmiştin," dedi.

Büyükelçilikteki akşam yemeği şaşırtacak kadar güzeldi: Sivri dişleriyle korkunç görünen yerel bir balık, mango benzeri yerel bir meyveyle tatlandırılmış ve bütün olarak servis edilmişti. Eleanor saygın bir şekilde ev sahibeliği yaparken, dik bir sırt, bir ipin üzerinde denge yürüyüşü yapıyormuş gibi ağır ve kararlı adımlarla mutfakla masa arasında gidip geliyor, tuzlukları, kadehleri ve diğer gereçleri taşıyordu. Saat sekiz buçuk sularında kristal bir şarap kadehini düşürdü.

"Tanrı aşkına, Eleanor," dedi Elaine. "Yatağına gir. Tatlı filan yok, sadece yatağına gir." Küçük kız ağlayarak pasta istedi ama Elaine oralı olmadı.

Sonrasında hep birlikte üst kattaki verandada hasır kanepelere ve koltuklara oturdular ve oldukça şekerli bir yerel içkiyi temkinli bir şekilde yudumladılar. Körfez altlarındaki karanlıkta uzanıyor, *Muntjac* o karanlıktan

onları izliyor, kıç, burun ve direklerindeki fenerlerle belli belirsiz aydınlanıyordu. Julia böcekleri uzak tutmak için bir büyü yapmıştı.

Quentin tuvaletin yerini sorduktan sonra izin istedi. Bu sadece bir bahaneydi: Mutfağa uğradı ve bir cam kubbenin altına gizlenmiş pastadan kalanları buldu. Bir dilim keserek Eleanor'un odasına götürdü.

"Şişşt," dedi, kapıyı arkasından kaparken. Quentin savaş sırasında istihbarat getirmiş bir casusmuş gibi, Eleanor ciddi bir tavırla başıyla onayladı. Quentin küçük kızın pastayı yemesini bekledikten sonra kanıtı –boş bir tabak ve çatal– mutfağa geri götürdü.

Verandaya döndüğünde Elaine yalnızdı. Julia yatağına gitmişti. Quentin'e karşı bir şey hissediyorsa bile, bunun için savaşmak niyetinde olmadığı açıktı. Julia'yla büyük gezisi giderek elinden kayıyordu. Aralarında bir şey olmaması sorun değildi; artık Julia onunla sadece konuşsa bile Quentin memnun olacaktı. Onun için endişeleniyordu.

"Daha öncesi için özür dilerim," dedi Elaine. "Ekselansları. Kral olmanızla ilgili."

"Unut gitsin." Quentin kendini zorlayarak dikkatini Elaine'e odakladı ve gülümsedi. "Kendim de hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Bir taç taksanız daha kolay olurdu."

"Bir süre taktım fakat inanılmayacak kadar rahatsızdı. Ve en olmadık zamanlarda sürekli düşüyordu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Vaftiz törenleri. Süvari hücumları."

Yerel ay ışığının etkisiyle, kaygısızca etkileyici hale geldiğini fark ediyordu. *Le roi s'amuse*[5]*."*

"Tam bir baş belası sanırım."

"Tam anlamıyla devlet düşmanı. Artık sadece tavırlarımla krallığımı belli ediyorum. *Bunu* fark ettiğine eminim."

Alacakaranlıkta Elaine'in yüz ifadesini seçmek zordu. Egzotik doğu yıldızları simsiyah gökyüzünü dolduruyordu.

---

5 (Fr.) Kral kendini eğlendiriyor. (ç.n.)

"Ah, kesinlikle."

Elaine bir sigara sarmaya başladı. Şimdi flört mü ediyorlardı? Kadın Quentin'den en azından on beş yaş büyük olmalıydı. Fillory'nin sihirli, vahşi tropik topraklarında dolaşıyordu ve 477 deniz mili mesafedeki tek çıtırsever olgun kadınla burun buruna gelmişti. Eleanor'un babasının kim olduğunu merak etti.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu Quentin.

"Ah, hayır. Ailem anakaradandı; Güney Bahçesi'nden. Babamı hiç tanımadım. Kendimi bildim bileli diplomasi görevindeyim. Burası da benim için herhangi bir görev yeri; bütün imparatorluğu dolaştım."

Quentin bilgece başıyla onayladı. Fillory'de diplomasi hizmeti olduğunu bilmiyordu. Geri döndüğünde bunu araştırması gerekecekti.

"Eee, buraya gelip giden çok kimse oluyor mu? Fillory dışından yani? Başka yerlerden?"

"Ne yazık ki hayır. Aslında sizinle korkunç bir sırrı paylaşayım: Büyükelçilikte görev yapmaya başladığımdan beri buraya gelen olmadı. Aslında bu ofisin bütün tarihinde –yani üç asırdır– Doğu Okyanusu'ndan gelip gümrükten geçen kimse olmadı. Kayıtlar bomboş. O açıdan sanırım bunun fazla kolay bir iş olduğunu düşünebilirsiniz."

"Şey, hiç iş olmadığı düşünülürse."

"Çok yazık. Gümrük formlarını görmelisiniz; gerçekten muhteşemler. Sadece antet bile. Yanınıza biraz almalısınız. Ve mühür; sabah sizin için bir şeyler mühürlerim. Mühür tam bir başyapıt."

Elaine'in sigarasının ucu karanlıkta parıldıyordu. Quentin en son ne zaman sigara içtiğini hatırladı; üç yıl önce New York'ta yaşarken, son derece hedonist bir dönemindeydi. Elaine'in sigarası kokulu ve tatlıydı. Quentin bir tane de kendisi için istedi, çünkü kendisi nasıl yapıldığını unuttuğu için sigarayı Elaine'in sarması gerekiyordu. Acaba hiç sigara sarmış mıydı ki? Hayır, Eliot'ın sigaraları sarmak için kullandığı harika bir gümüş aleti vardı.

"Bu konuyu açmak zorunda olduğum için üzgünüm," dedi Quentin. "Ama buraya gelmemin bir nedeni var."

"Bunu tahmin etmiştim. Sihirli anahtar meselesi mi?"

"Ne? Ah! Hayır, sihirli anahtar değil."

Elaine arkasına yaslandı ve masa olarak kullandığı bir sandığın üzerine ayaklarını uzattı.

"Nedir peki?"

"Para konusu. Vergiler. Geçen yıl göndermemişsiniz. Yani adalılar göndermemiş."

Elaine kahkahalara boğuldu; samimi, açık ağızlı, güçlü bir kahkahaydı. Arkasına yaslandı ve ellerini birbirine vurdu.

"Ve sizi mi gönderdiler? Kralı mı gönderdiler?"

"Beni göndermediler. Kral benim. Kendi kendimi gönderdim."

"Doğru." Elaine ellerinin ayasıyla gözlerini kuruladı. "Her şeyi bizzat kontrol etmeyi seviyorsunuz, değil mi? Eh, sanırım paranın nerede olduğunu merak ediyorsunuzdur. Göndermiş olmamız gerekirdi. Gönderebilirdik; Dış Ada'da açlıktan ölme tehlikesi yaşayan kimse yok. Yarın sizi altın böceklerini görmeye götürürüm. İnanılmazdırlar: Toprak yerler ve kakaları altın cevheri olarak çıkar. Yuvaları altındandır!" Ayaklarını uzattıkları sandığı tekmeledi. "Bunu alın. İçi altın dolu. Sandığı da hediye ediyorum."

"Harika," dedi Quentin. "Teşekkürler. Anlaştık."

Görev tamamlanmıştı. Quentin sigarasından bir nefes çekti ve öksürüğünü bastırmaya çalıştı. Sigara içtiği dönem oldukça kısa sürmüştü. Belki de şu şeyden çok fazla içmişti. Rom muydu? Tatlı bir şeydi ve tropik bir adadaydılar, dolayısıyla rom dese olurdu.

"Yıllardır sizden haber almadık. Bir anlamı yok gibi görünüyordu. Yani, gerçekten bunlarla neler yapıyorsunuz?"

Quentin buna cevap verebilirdi fakat cevabın iyi olmayacağını kendi bile itiraf etmek zorundaydı. Muhtemelen Eliot'ın asasını yeniden yaldızlamak için kullanmışlardı. Mümessil olmadan vergilendirme. Elaine bir devrim başlatabilirdi. Haklıydı. Her şey fazla gerçekdışıydı.

"Olanlara bir bakın. Bize bir kral gönderdiler. Halimizden memnun olduğumuz için suçlanamayacağımızı düşünüyorum. Ama buraya gerçekte neden geldiniz? Tek nedeninin bu olduğunu söylemeyin çünkü çok ama çok hüsran verici. Bir macera peşinde misiniz? Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Korkarım seni hayal kırıklığına uğratacağım. Bir şey aramıyorum."

"Sihirli anahtarı aradığınızdan emindim," dedi Elaine. "Dünyayı kuran anahtar."

Elaine'in ne zaman şaka yaptığını anlamak zordu.

"Dürüst olmam gerekirse, Elaine, anahtarla ilgili gerçekten pek bilgim yok. Sanırım bununla ilgili bir hikâye var, değil mi? Anahtarı arayan çok kişi çıkıyor mu?"

"Hayır. Ancak böcekler dışında tek ün kaynağımız o."

Kocaman bir ay yükseliyordu ve rengi sigaralarının uçları gibi turuncuydu. Hilal biçimindeki ay o kadar alçaktaydı ki ucu *Muntjac*'ın iplerine takılabilirmiş gibi görünüyordu. Fillory'nin ayı aslında yuvarlak değil, hilal biçimindeydi. Günde bir, tam öğlende, Fillory ile güneşin arasına girerek tutulma yaratıyordu. Bu olduğunda bütün kuşlar susuyordu. Onları hâlâ hazırlıksız yakalıyor gibiydi. Quentin o kadar alışmıştı ki artık fark etmiyordu.

"Burada değil zaten," dedi Elaine.

"Bunu tahmin etmiştim." Quentin içki sürahisinden kendine biraz daha rom koydu. İhtiyacı yoktu ama kimin umurundaydı? Jollyby'ın ölümünün esrarını çözüp çözemediklerini merak ediyordu.

"Sonra'da. Daha uzaktaki komşu adada."

"Pardon," dedi Quentin. "Anlayamadım. Ne nerede?"

"Buradan daha uzakta, Sonra adında bir ada daha var. İki veya üç günlük mesafede. Oraya hiç gitmedim ama anahtar orada."

"Anahtar. Dalga geçiyor olmalısın."

"Gülüyor muyum?" Gülüyor muydu? Elaine hafifçe ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Bunun mecazi bir anahtar olduğunu düşünüyorum. Yaşamın anahtarı. 'Acele giden ecele gider' veya 'erken kalkan yol alır' gibi sözler yazılmış bir kâğıt parçası olmalı."

"Hayır, Quentin, gerçek bir anahtar. Altından yapılmış. Dişleri filan var. Kesinlikle sihirli veya insanların söylediği bu."

Quentin kadehinin dibine baktı. Şimdi düşünmesi gerekiyordu fakat düşünce sistemini iptal edecek adımlar atmıştı. Çok geçti. Acele giden ecele giderdi.

"Kim altından bir anahtar yapar ki?" dedi. "Hiç mantıklı değil. Fazla yumuşak olur. Sürekli bükülüp durur."

"Hangi deliğe soktuğuna dikkat etmen lazım."

Quentin'in yüzü alev alev oldu. Tanrı'ya şükür, gece soğuyordu ve binanın etrafındaki ağaçların arasından bir gece esintisi başlamıştı.

"Yani buradan birkaç günlük mesafede sihirli ve altından yapılmış bir anahtar var. Neden gidip kendin almadın?"

"Bilmiyorum, Quentin. Belki de hiç sihirli kilidim olmadığı için."

"Anahtarın gerçek olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

Bu bir hayli cazip görünüyordu. Daha da fazlasıydı: Karanlıkta vınlayarak parıldayan büyük bir neon tabelasıydı ve MACERA DİYARI diye yazılmıştı. Ufuk çizgisinin üzerinden bile çekimini hissedebiliyordu. Dış Ada fos çıkmıştı ama bunun anlamı sadece Quentin'in henüz yeteri kadar uzağa gitmemiş olduğuydu.

Elaine kanepede öne eğilirken Quentin'in hissettiğinden daha ciddi ve daha inandırıcı görünüyordu. Muhtemelen şu roma alışkındı. Quentin onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Onunla yatağa girmenin nasıl olacağını merak etti. Nemli bir tropik gecede baş başa kalmışlardı. Ay yükselmişti. İçkiye biraz daha erken son vermesi gerektiğini düşünürken ciddiydi. Ve şimdi düşününce o ince, gülümseyen dudakları öpmek istediğinden o kadar da emin olmadığını hissediyordu.

"Sana bir şey söylememe izin verir misin, Quentin?" dedi Elaine. "Yerinde olsam, anahtarı aramayı isteyip istemediğim konusunda çok ciddi düşünürdüm. Bu ada, bir ada olarak oldukça güvenlidir ama aynı zamanda da sıçrama tahtasıdır. Burası Fillory'nin sonudur, Quentin.

"Orası," Elaine denizi, *Muntjac*'ın gaz lambalarının, körfezin kıyısında dizilmiş palmiye ağaçlarının mavi üzeri siyah siluetlerinin, uzaktan sesleri gelen dalgakıranların ötesini işaret etti, "orası Fillory değildir. Krallığın burada sona eriyor. Burada kralsın; gücün her şeye yeter. Ama oralarda hiçbir

şeyin kralı değilsin. Orada sadece Quentin'sin. Bunun yeterli olacağından emin misin?"

Bunu söylediğinde, Quentin onun ciddi olduğunu gördü. Bir şeyin tam kıyısındaydılar. Ormandaki o çayırlığın kıyısı, Jollyby'ın öldüğü yer gibi. Eliot ve diğerleri onu Dünya'dan almaya geldiklerinde ofis penceresinin pervazının olduğu gibi. Burada güçlüydü. Orada ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Elbette emin değilim," dedi Quentin. "Bu yüzden gidersin zaten. Yeterli olup olmadığım öğrenmek için. Sadece bunu öğrenmek isteyip istemediğinden emin olman gerekir."

"Evet, emin olmanız gerekir, Ekselansları," dedi Elaine. "Evet, emin olmanız gerekir."

O gece en geç yatan kişi Quentin oldu ve ertesi sabah en son kalkan da oydu. Fillory'de zaman duygusu son derece esnek hale gelmişti, çünkü gerçek dünyada olduğunun aksine, burada sürekli yanıp sönen dijital saatlerin saldırısına uğramıyordu ama uyandığında hava çoktan kavurucu sıcaklığa erişmişti. Kendisi hâlâ terli çarşaflara dolanmış halde zayıf bir şekilde yatarken diğer insanların işlerine koşturduğunu duymanın getirdiği utancı hissedecek kadar geçti. Odası havadardı ve serin beyaz çarşaflar serilmiş, pencereler ardında kadar açılmıştı ama yine de içeride boğucu bir sıcak vardı.

Önceki gece öylesine lezzetli, öylesine iyi ve gerekli gelen rom şimdi iğrenç bir zehir gibi asıl yüzünü göstermiş, ağzını kurutmuş ve başına ağrılar saplamıştı. Quentin o kadar çok içtiği için kendi kendine küfrettikten sonra yataktan kalkarak su arayışına girişti.

Etrafta bolca su vardı. Altın böceklerinden başka bu civarda bir de her sabah galonlarca kuyu suyu kusan kuşlar bile olabilirdi. Küveti soğuk suyla doldurup içine oturdu ve baş ağrısı hafifleyene kadar biraz daha su yudumladı. Okyanus manzarasına karşı soğuk temiz suya girmek kadar canlandırıcı ve temizleyici başka bir şey olamazdı.

Önceki gecenin çoğu bulanıktı veya sadece zihinsel güvenlik kamerası kayıtları gibi bulanık görüntüler, bulanık sesler kalmıştı ama bir şey parlak, net ve yüksek çözünürlüklü haldeydi: Altın anahtar. Elaine onun gerçek

olduğunu söylemişti. Şimdi Quentin sihrinin ne olduğunu merak ediyordu. Acaba neyi açıyordu? Elaine söylemişti de, kendisi mi unutmuştu? Hayır, bu doğru gelmiyordu. Fakat Elaine anahtarın nerede olduğunu söylemişti: Sonra Adası. Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Yapmaları gereken bir seçim vardı: Devam etmek veya eve dönmek.

Ne var ki kahvaltı için aşağı indiğinde Elaine gitmişti bile. Quentin'e bir mesaj bırakarak vergi sandığını yanına almasını hatırlatmış ve iyi şanslar dilemişti. *Yedi Altın Anahtar* adında gri ciltli, ince bir kitap da bırakmıştı. Nereye gittiğini belirtmemişti.

Sanırım bana o altın böcekleri göstermeyecek, diye düşündü Quentin. *Ya da gösterişli mührünü.* Tanrı'ya şükür, Quentin ona yanaşmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı.

Elaine kızını da geride bırakmıştı. Eleanor ilk geldiklerinde gördükleri gibi annesinin masasına geri dönmüş, resmî Dış Ada Büyükelçiliği bloknotunun üzerine parlak temel renklerdeki boya kalemleriyle tavşan pegasus çizmeye devam ediyordu. Malzeme stokunun sonu yok gibiydi.

Quentin küçük kızın omzunun üzerinden baktı. Antet gerçekten de güzeldi.

"Günaydın, Eleanor. Annenin nereye gittiğini biliyor musun?"

Quentin küçük çocuklarla çok fazla zaman geçirmemişti. Çoğunlukla onlara yetişkin gibi davranırdı. Eleanor bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Hayır," dedi neşeyle. Başını kaldırmadı ve çizimine ara vermedi.

"Ne zaman geri döneceğini biliyor musun?"

Küçük kız başını iki yana salladı. Hangi anne beş yaşındaki çocuğunu tek başına bırakırdı ki? Quentin, Eleanor'a acıdı. Tatlı, sevimli bir kızdı. Quentin babalık güdülerinin canlandığını hissetti ve bu konuda pek deneyimi olmasa da hoşuna gittiğini fark etmişti. Görünüşe bakılırsa Eleanor çok fazla ilgi görmüyordu ve kendisine gösterilen ilgi de annelik şefkati içermiyordu.

"Pekâlâ. Yakında gideceğiz ama annen geri dönene kadar bekleyeceğiz."

"Buna gerek yok."

"Şey, aslında var. Hâlâ tavşan pegasus mu çiziyorsun?"

"Evet."

"Biliyor musun, bence bunlar yaban tavşanı pegasus olabilir. Yaban tavşanları daha iridir ve daha vahşidir."

"Bunlar evcil tavşan."

Nihai soru. Eleanor konuyu değiştirdi.

"Bunları senin için yaptım."

Eleanor masanın çekmecelerinden birini biraz zorlanarak açtı; nem yüzünden çekmece yapış yapış olmuştu ve yerinden aniden kurtulunca tamamen dışarı fırlayıp yere düştü. Eleanor çekmecenin içine daldı, dört-beş tabaka kâğıt çıkardı ve onları Quentin'e verdi. Renkli boya kalemleriyle yoğun şekilde karalanmışlardı.

"Bunlar pasaport," dedi Eleanor, Quentin'in sorusunu tahmin ederek. "Fillory'den ayrılacaksanız onlara ihtiyacınız olacak."

"Fillory'den ayrılacağımı kim söyledi?"

"*Eğer* Fillory'den ayrılıyorsanız onlara ihtiyacınız olacak," dedi Eleanor. "Ayrılmıyorsanız gerek yok. *Gerekirse* diye."

Sonra daha sessizce ekledi: "Onları ortadan ikiye katlaman gerek."

Resmî bir belgeyi kopyalamış olmalıydı, çünkü oldukça etkileyici görünüyorlardı. Ön tarafında Fillory arması veya kaba bir kopyası vardı. Quentin'in pasaportunun içinde –ortadan ikiye katlanınca– bir resmi –aşağı yukarı– kocaman kırmızı bir gülümsemesi ve başında altın tacıyla çizilmişti; altında da güya yazı olması gereken karalamalar vardı. Arka tarafında Dış Ada'nın arması bulunuyordu: Bir palmiye ağacı ve bir kelebek. Eleanor herkes için birer tane yapmıştı; hatta hiç görmediği ama kesinlikle çok ilgilendiği tembel hayvan için bile. *Etrafta başka çocuk olmadığı için sıkıntıdan patlıyor olmalı,* diye düşündü Quentin. Çocukcağız kendi kendini büyütüyordu.

Onu anlayabiliyordu. Kendisi de tek çocuktu ve Quentin'in ebeveynleri de onunla hiç ilgilenmemişti. Üstelik de ebeveynlikle ilgili tutumlarını bir hayli modern buluyorlardı: Hayatlarını çocuklarının etrafına kurmuş bir çift olmayacaklardı. Ona bir sürü özgürlük tanıyorlar ve asla çok fazla şey beklemiyorlardı. Ancak bir şey beklenmemesinin tuhaf tarafı, bir süre sonra belki de vermeye değecek bir şeyiniz olmadığını hissetmeye başlamanızdı.

"Teşekkür ederim, Eleanor. Çok ama çok tatlısın." Quentin eğilip küçük kızın altın sarısı başını öptü.

"Bana pasta getirdiğin için," dedi Eleanor, mahcup bir tavırla.

"Biliyorum."

Zavallı çocuk. Belki de Beyazkule'ye geri döndüğünde Fillory'deki ilk Çocuklar İçin Sosyal Hizmetler'i kurabilirdi.

"Gitmeden önce annenin dönmesini bekleyeceğiz."

"Buna gerek yok."

Quentin yine de bekledi veya en azından mümkün olduğunca bekledi. Günü büyükelçilikte dinlenerek ve iskelede balık tutarak geçirdiler. Eleanor'a saat-ağacın saatini okumayı öğretmek için bir girişimde daha bulundu ve yine işe yaramadı. Akşamüstü saat dört olduğunda Quentin harekete geçme zamanının geldiğine karar verdi. Benedict'i Eleanor'u kasabaya götürüp –küçük kızın bütün itirazlarına rağmen– onu bırakabileceği sorumluluk sahibi birini bulmakla görevlendirdi ve diğer herkese su ve erzak stokları tazelenmiş olan *Muntjac*'a binmelerini emretti.

Benedict bir saat sonra geri döndüğünde yorgundu ama görevini tamamlamıştı. İlk yıldızlar ortaya çıkmaya başlarken demir aldılar. Oyun zamanı bitmişti. Artık Beyazkule Kalesi'ne dönüyorlardı.

6. BÖLÜM

Sahte sosyal bilgiler ödevi olayından sonra Julia'ya tuhaf bir şey oldu. Hatta büyülü bir şey olduğu bile söylenebilirdi: Daha önce sadece bir tane Julia varken, şimdi iki Julia olmuştu ve ikisinin de farklı anıları vardı. İlk ve normal anı dizisine sahip olan Julia, ödevi yazdığını, eve döndüğünü, yemek yediğini, normal Julia'nın yaptığı şeyleri yaptığını hatırlıyordu. Okula gidiyordu. Ödevlerini yapıyordu. Obua çalıyordu. Niyetli olmasına rağmen nedense ertelemiş olsa da, nihayet James'le de yatmıştı.

Ama ilk Julia'nın içinde bir asalak veya korkunç bir tümör gibi büyüyen ikinci ve daha tuhaf bir Julia vardı. Önceleri minicik, ancak bir bakteri büyüklüğünde, tek bir şüphe hücresi gibiydi ama bölüne bölüne çoğalmış ve büyüdükçe büyümüştü. Bu ikinci Julia okulla, obuayla, hatta James'le ilgilenmiyordu. James, ilk Julia'nın hikâyesini destekliyor, onunla kütüphanede buluştuklarını hatırlıyordu ama bu neyi kanıtlıyordu ki? Hiçbir şeyi. Sadece ödevini hazırlarken James'e de ulaştıklarını kanıtlıyordu.

Ve James hikâyeye ruhuyla, kalbiyle inanmıştı. Sadece tek bir James vardı.

Ancak Julia akıllıydı ve gerçeği öğrenmek istiyordu. Tutarsızlıklardan hoşlanmıyordu ve belirsizlikler çözümlenene kadar asla peşlerini bırakmazdı. Beş yaşındayken Goofy'nin neden konuşabildiğini ve Pluto'nun konuşamadığını öğrenmek istemişti. Nasıl oluyor da bir köpek başka bir köpeği besliyor ve biri insan gibi konuşurken diğeri bunu yapamıyordu? Aynı şekilde, komünlerle ilgili ödevini hangi tembel sersemin yazdığını ve kaynak olarak Wikipedia'yı kullandığım bilmek istiyordu. "New York'un kuzeyindeki

büyücüleri eğiten gizli bir okulun kötü yürekli casusları" demenin, sorusuna mantıklı bir cevap sunmadığını kabul etmek gerekirdi. Ancak anılarına uyan cevap buydu ve o anılar giderek daha da netleşiyordu.

O anılar netleştikçe, ikinci Julia da giderek güçleniyordu ve kazandığı her güçle ilk Julia'dan bir şeyler gidiyor, giderek zayıflıyor, inceliyordu; öyle ki kendisi neredeyse şeffaf ve maske olarak kullandığı yüzünün ardındaki asalak da neredeyse gözle görülür hale gelmişti.

İşin komik tarafı –daha doğrusu bu inanılmaz hikâyedeki birçok komik şeyden biri– şuydu ki kimse durumu fark etmiyordu. Onun James'e söyleyecek giderek daha az şeyinin olduğunu kimse fark etmiyordu. Dahası, Noel konserinden üç hafta önce obua grubunun solo sandalyesini son derece rekabetçi olan Manhattan Konservatuarı Lisansüstü Eğitim Gençlik Orkestrası'na, dolayısıyla da *Peter ve Kurt*'taki muhteşem soloyu (ördeğin şarkısı) kesinlikle kendisiyle boy ölçüşemeyecek olan Evelyn Oh'a kaptırdığını da kimse fark etmemişti. Oysa Evelyn'in soloyu çalışı gerçekten de lanet olasıca ördek vaklaması gibi çıkmıştı; gerçi Evelyn Oh'un vaklayan lanet olasıca Oh-bua'sında çaldığı her şey öyle çıkardı.

İkinci Julia, James'le, obua çalmakla veya okulla o kadar ilgilenmiyordu. Hatta okula karşı o kadar ilgisizdi ki gerçekten aptalca bir şey yapmış, gerçekte başvurmadığı halde üniversiteye başvurmuş gibi davranmıştı. Mülakatlarından hiçbirine gitmemişti. Bunu da kimse fark etmemişti. Ancak nisan ayında normalde son derece başarılı olan Julia hiçbir koleje giremediğinde fark etmişlerdi. İkinci Julia, ilk Julia'mn hayatını havaya uçuracak bir saatli bomba yerleştirmişti.

Bu, aralık ayında olmuştu. Mart ayında James'le ilişkileri sadece pamuk ipliğine bağlıydı. İkinci Julia'ya daha fazla benzeyebilmek için saçlarını siyaha boyamıştı ve siyah ojeler sürmeye başlamıştı. James başlangıçta bunu gotik ve seksi bulmuş, cinsel yaşamlarında çabalarını artırmıştı ki bu hoş bir yan etki sayılmazdı ama en azından onunla konuşma zorunluluğunu daha da azaltmıştı ki bu da giderek zorlaşan bir şeydi. Asla göründükleri kadar iyi bir çift olmamışlardı; James gerçek anlamda bir inek değildi, sadece ineklerle arkadaşlık ediyor, onlarla uyum sağlayabiliyordu ve insan Gödel, Escher, Bach göndermelerini bıkana kadar sık açıklamak zorunda kalınca

bu bir süre sonra sorun haline geliyordu. James kız arkadaşının seksi bir depresif gotik piliç rolü yapmadığını, gerçekten seksi bir depresif gotik piliç haline geldiğini çok geçmeden anlayacaktı.

Ve Julia bundan zevk de alıyordu. Ayağının ucunu kötü davranış havuzuna daldırmıştı ve sıcaklığın tam ona göre olduğuna karar vermişti. Baş belası olmak eğlenceliydi. Julia çok uzun süre boyunca çok ama çok uslu olmuştu ve bunun tuhaf tarafı şuydu: Çok uzun süre fazla uslu olursanız, insanlar sizi unutmaya başlıyordu. Bir sorun olmadığınız için, insanlar endişelenecek şeyler listelerinden sizi siliyordu. Kimse sizinle ilgili tantana koparmıyordu; yaramaz kızlarla ilgili tantana koparıyorlardı. İkinci Julia kendi sessiz tarzında biraz sorun yaratıyordu ve bu ilk kez gerçekten iyi hissettirmeye başlamıştı.

Sonra Quentin ziyarete gelmişti. Quentin'in ilk sömestrden sonra nereye gittiği sorusu, zihnini odaklamak için çok çabaladığı bir konuydu ama etrafını saran sis tanıdıktı. Daha önce görmüştü: Kayıp öğleden sonrasını saran sisle aynıydı. Son derece seçici bir deneysel üniversiteye kaydolmak için liseden ayrıldığı hikâyesi, ilk Julia hikâyesi gibi geliyordu. Uydurma gibi.

Quentin'den her zaman hoşlanmıştı. Alaycı, oldukça zeki ve aslında sadece uzun süre terapiye ve belki keyif verici maddelere ihtiyaç duyan nazik biriydi. Kafatasının içinde 7/24 devam ediyor gibi görünen serotonin geri dönüşümünü engelleyecek bir şey. Quentin kendisine âşık olduğu için ve onu kesinlikle seksi bulmadığı, sadece fena değil ayarında olduğunu düşündüğü için Julia kendini kötü hissediyordu. Aslında düzgün tipliydi ve kendisinin sandığından daha yakışıklıydı fakat o dalgın çocuk-erkek Fillory saçmalığı Julia'yı itiyordu ve Julia bunun kimin sorunu olduğunu bilecek kadar zekiydi ki kendi sorunu değildi.

Ancak mart ayında geri döndüğünde Quentin'de farklı bir şey vardı; dünya dışı ve ürkütücü bir şey. Bir şey söylememişti ama söylemesine gerek de yoktu. Bir şeyler *görmüştü*. Parmaklarından bir koku yayılıyordu; bilim müzesinde gerçekten büyük Van de Graaff jeneratörünü çalıştırmalarından sonra yayılan koku gibi. Bu, yıldırımlara dokunmuş bir adamdı.

Hepsi birlikte Gowanus Kanalı'ndaki gemiyi suya indirme törenine gitmişlerdi ve Julia sigara üstüne sigara içerken sadece Quentin'e bakmıştı. Ve anlamıştı: Quentin diğer tarafa geçmişti ve kendisi geride kalmıştı.

Julia onu orada, Brakebills'teki sınavda, tebeşir saatli koridorda, su bardaklarının ve gözden kaybolan çocukların arasında gördüğünü sanıyordu. Şimdi haklı olduğunu biliyordu. Ancak görünüşe bakılırsa Quentin için her şey çok farklı olmuştu. O odaya girdiği anda hiç tereddüt etmeden sınava katılmış ve geçmişti. Bu, Quentin'in hayatı boyunca olmasını beklediği türden bir şeydi. Bunu gerçekten *beklemişti*. Ne zaman ortaya çıkacağını hep merak etmişti ve nihayet ortaya çıktığında, Quentin hazırdı.

Oysa Julia gafil avlanmıştı. Başına özel bir şey gelmesini asla beklememişti. Hayat için planı, kendini ortaya atıp özel şeyler olmasını *sağlamaktı* ki bu olasılıklar açısından bakıldığında çok daha mantıklı bir plandı; Brakebills kadar heyecan verici bir şeyin kucağınıza düşme olasılığı ne kadar yüksek olabilirdi ki? Dolayısıyla oraya gittiğinde, sadece geri adım atmayı ve bütün bunların aslında ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeyi tercih edecek bir zihin yapısındaydı. Tanrı biliyor ya, matematikle rahatlıkla başa çıkabilirdi. On yaşından beri Quentin ile matematik derslerine girmişti ve onun yapabildiği her şeyi Julia da yapabilirdi; hatta tersten ve gerekirse topuklu ayakkabılarla.

Ancak etrafına bakınarak ve durumu kafasında toparlamaya çalışarak, etkilerini tartarak çok fazla zaman kaybetmişti. Quentin'in yaptığı gibi durumu olduğu haliyle kabullenmemişti. Aklındaki en baskın düşünce, termodinamik ve Newton fiziğinin bütün kuralları etrafında yıkılıp dururken, hepsinin neden diferansiyel geometriyle uğraştığı ve bir sürü fazladan şeyle uğraştığıydı. Sınav Julia'nın önceliklerinin en sonuncusuydu. Oradaki en ilgi çekmeyen şeydi. Duruma hâlâ mantıklı, zeki bir insanın tepkisini veriyordu.

Oysa şimdi Quentin içerideydi ve Julia yanında yarı-ork erkek arkadaşıyla birlikte Gowanus rıhtımında peş peşe sigara içiyordu. Quentin sınavı geçmiş, kendisi geçememişti. Görünüşe bakılırsa mantık ve zekâ artık yeterli olmuyordu. Etkisiz kalıyorlardı.

O gün Quentin oradan ayrıldığında, Julia gerçekten bir uçuruma düştüğünü hissetti.

Bunun depresyon olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Kendini sürekli berbat hissediyordu. Eğer depresyonsa, yaşadığı buydu ve bulaşıcı olmalıydı. Dünyadan kapmıştı.

Onu gönderdikleri psikiyatr distimi teşhisi koymuş, durumu zevk alması gereken şeylerden zevk alamamak olarak açıklamıştı. Hiçbir şeyden zevk almadığı için Julia bunu mantıklı bulmuştu ama o "gereken" kelimesinde içinde öyle bir boşluk vardı ki enerjisi olsa distimik bir işaret bilimci buna karşı çıkabilirdi. Çünkü zevk alması gereksin ya da gerekmesin, Julia'nın zevk aldığı ve alacağını bildiği bir şey vardı. Sadece ona ulaşamıyordu. O şey büyüydü.

Etrafındaki dünya, normal dünya, sıradan dünya, onun için bomboş bir yer haline gelmişti. Boştu, mahşer sonrası bir dünyaydı: Boş dükkânlar, boş evler, döşemeleri yanmış hurda arabalar, boş caddelerde sallanan ve yanmayan trafik lambaları. O kasım günü öğleden sonra olanlar, Julia'nın hayatının geri kalanını içine çeken bir kara deliğe dönüşmüştü. Ve bir kez şu Schwarzschild yarıçapının ötesine geçtiğinizde, tekrar geri dönüp dışarı çıkmanız son derece zordu.

Bir Donne şiirinin ilk kıtasını bilgisayar yazıcısından çıktısını alıp kapısına yapıştırdı:

Güneş harcanmış ve şimdi imbikleri
Sürekli ışınlar değil, havai fişekler yayıyor;
Dünyanın bütün özü emilmiş;
Hidropik dünyanın içtiği genel balsam,
Ki hayat yatağın ayakucuna çekilmiş,
Ölmüş ve defnedilmiş; oysa herkes sanki gülüyor,
Mezar taşları olan benimle kıyaslandığında.

Görünüşe bakılırsa noktalı virgüller on yedinci yüzyılda bir hayli yaygındı.

Ama onun dışında bu şiir Julia'nın zihin durumu gayet iyi özetliyordu. Hidropik: Susamış anlamına geliyordu. Susamış dünya. Susamış dünyanın

özü çekilmiş, geride hiçbir ağırlığı, hiçbir değeri olmayan kuru bir kabuk bırakmıştı; dokunduğunuzda dağılıp giden cansız bir şey.

Annesi her hafta tecavüze uğrayıp uğramadığını soruyordu. Belki de evet dese işler daha kolay olurdu. Ailesi onu asla gerçekten anlamamıştı zaten. Daima onun doymak bilmez zihninden korkarak yaşamışlardı. Kendisinden dört yaş küçük, ürkek, matematikten hiç anlamayan bir esmer olan kız kardeşi, kışkırtıldığında aniden saldıracak vahşi bir hayvanmış gibi ondan olabildiğince uzak duruyordu. Ani hareketler yapmıyordu. Parmaklarını kafesin dışında tutuyordu.

Aslında deliliği olası bir teşhis olarak görüyordu. Mecburdu. Hangi aklı başında insan (ha!) mecbur kalmazdı ki? Kesinlikle eskiden olduğundan daha deli görünüyordu. Tırnaklarının etrafındaki deriyi kemirmek, duş almamak, günler boyunca bir şey yememek veya odasından hiç çıkmamak gibi bazı kötü alışkanlıklar edinmişti. Görünüşe bakılırsa –Doktor Julia bunu kendi kendine açıklamıştı– Harry Potter tarafından tetiklenmiş ve paranoyakça dışavurumları olan bir tür halüsinasyon görüyordu; muhtemelen şizofreni kaynaklıydı.

Ancak mesele şuydu ki her şey fazla düzenliydi. Bir halüsinasyonun özelliklerini taşımıyordu ve dokunulduğunda gayet kuru ve somut bir şekilde hissediliyordu. Birincisi, bu onun tek halüsinasyonuydu. Başka şeylere yayılmıyordu. Sınırları sabitti. İkincisi, bir halüsinasyon değildi; gerçekten oluyordu.

Bu bir delilikse, henüz tanımlanmamış bir delilik türüydü ve *Zihinsel Hastalıklar Teşhis ve İstatistik Rehberi*'nde belgelenmesi gerekiyordu.

Julia, James'ten ayrılmıştı. Belki de sadece aramalarına cevap vermekten ve karşılaştıklarında selam vermekten vazgeçmişti. O ya da bu, hangisi olduğunu bilmiyordu. Cep bilgisayarıyla bazı dikkatli hesaplamalar yapmış, haftada beş gün yerine iki gün gider ve bütün sınavlarından D alırsa hâlâ mezun olabileceğini görmüştü. Sadece dikkatli bir gerilim tırmandırma politikasına dayanıyordu ve gerilim zaten Julia'nın şimdi yaşadığı yerdi.

Bu arada psikiyatra düzenli olarak devam ediyordu. Kesinlikle ne yaptığım bilen, saygın, iyi niyetli bir adamdı; sevimli bir yüzü ve hayatta elde edebilecekleri konusunda mantıklı beklentileri vardı. Ancak Julia ona

kabul edilmediği gizli büyü okulundan söz etmemişti. Deli olabilirdi ama aptal değildi. *Terminator 2*'yi izlemişti; sonu kesinlikle Sarah Connor'ınki gibi olmayacaktı.

Arada bir Julia inancının zayıfladığını hissediyordu. Bildiği şeyin farkındaydı fakat yaşadıklarına olan inancını günbegün güçlü tutmak için dayanabileceği çok fazla şey yoktu. Umabileceği en iyi şey, iki haftada bir Google'da Brakebills'le ilgili bir girdi olmasıydı ama o girdiler de birkaç dakika sonra tekrar kayboluyordu. Büyü işiymiş gibi! Anlaşılan bu ifade için Google alarmı kurmuş olan tek kişi kendisi değildi ve o kişi her kimse, alarm verildiği anda Google önbelleğini silecek kadar akıllıydı. Ancak yine de Julia'ya tutunabileceği bir şeyler vermişti.

Sonra, nisan ayında, ilk yanlış hamlelerini yapmışlardı. Gerçekten batırmışlardı. Hem de tam anlamıyla. Posta kutusuna yedi tane zarf gelmişti: Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Stanford, MIT ve Caltech'ten. Tebrikler, sizi *ha ha ha ha benimle kesinlikle dalga geçiyor olmalısınız* bölümünün öğrencisi olarak kabul etmekten mutluluk duyuyoruz! Onları gördüğünde Julia gülmekten ölmüştü. Ailesi de gülmüştü. Onlar rahatladıkları için gülüyorlardı. Julia gülüyordu, çünkü bu son derece komik ve saçmaydı. Mektupları peş peşe ortalarından yırtıp geri dönüşüm kutusuna atarken hâlâ gülüyordu.

Sizi lanet olasıca aptallar, diye düşünmüştü. *Fazla akıllısınız. Quentin'in girmesine izin vermenize şaşmamak gerekir çünkü siz de onun gibisiniz: Kurnazlıkta sürekli kendinizi aşmaya çalışıyorsunuz. Bununla hayatını satın alabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bir tomar zarfla mı? Yoksa hakkını olan sihirli krallık yerine bunları kabul edeceğimi falan mı sanıyorsunuz?*

Ah, Tanrım, hayır! Hayatta olmaz, bayım. Bu bir bekleyiş oyunuysa, sonuna kadar buradayım. Julia sorununu çabucak çözmek istiyorsunuz ama böyle bir çözüm yok. Yerinize yerleşseniz iyi olur, dostlarım, çünkü Julia maratona başlıyor.

7. BÖLÜM

Eve dönüş yolculuğunda, Quentin günde bir-iki kez *Muntjac*'ın her yerini dolaşıp herkesi kontrol etmeyi kraliyet sorumluluğu haline getirdi. Dış Ada'dan ayrıldıkları günün ertesi sabahında Quentin'in ilk durağı Benedict oldu. Gemi bütün ipleri ve yelkenleri mükemmel bir şekilde gerilmiş halde, tropik güneşin altında hızla yol alıyordu ve Quentin herhangi bir geminin yapabileceği bir yolculuğa *Muntjac*'ı bu kadar detaylı hazırlattığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Benedict'i kamarasında bir taburenin üzerinde oturmuş, katlanan minik yazı masasının üzerine eğilmiş halde buldu. Masanın üzerine, birkaç küçük adayı gösteren ve okyanusun derinliklerini veren minik sayılarla dolu elle çizilmiş bir deniz haritası açılmıştı. Biri sığ suları daha suyumsu göstermek için açık maviye boyamıştı.

Benedict anakaradan ayrıldıklarından beri Quentin'e hiç ısınmamıştı fakat Quentin ondan yine de hoşlanmıştı. Kralı olmasına rağmen Quentin'e karşı tepeden bakışındaki istikrarın tuhaf bir çekiciliği vardı. İnsanın o pozisyonu koruyabilmesi cesaret gerektirirdi. Ve her şey bir yana, Benedict onun Fillory'de karşılaştığı en inek tipti ki öylesi gerçek dünyada bile olamazdı: Bir harita tutkunuydu.

"Eee, neler yapıyorsun bakalım?" diye sordu Quentin.

Benedict omuz silkti.

"Çoğunlukla kusuyorum."

Matematik derslerinde birkaç kez öğretmenlik yapmaya çalışsa da, Benedict'i çok fazla görememişti. Benedict matematikte zihinden hesaplamalar yapmak konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahipti fakat Fillory matema-

tiği o kadar da ileri sayılmazdı. Kendi başına ne kadar ilerlemiş olduğunu görmekse inanılmazdı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Eski harita," dedi Benedict başını kaldırmadan. "Gerçekten eski. İki yüz yıllık."

Quentin ellerini arkasında birleştirerek çocuğun omzunun üzerinden baktı.

"Bunu büyükelçilikten mi aldın?"

"Sanki yaparmışım gibi. Duvardaydı. Çerçevede."

"Ama üzerinde Dış Ada Büyükelçiliği mührü var."

"Ben kopyaladım."

"Mührü de mi kopyaladın?"

"Haritayı kopyaladım. Mühür haritanın üzerindeydi."

Bu muhteşem bir haritaydı. Eğer söylediği doğruysa, Benedict'in çok eşsiz bir yeteneği vardı. Detaylı, kesin çizgilerle çizilmişti ve ne tereddüt belirtileri ne de silgi izleri vardı.

"Bu inanılmaz. Gerçekten çok yeteneklisin."

Benedict biraz kızardı ve çalışmasına daha da odaklandı. Quentin'in onayından da, eleştirisinden de hoşlanmıyordu.

"Saha çalışmasını nasıl buldun? Alıştığın düzenden farklı olmalı."

"Nefret ettim," dedi Benedict. "Çok sıkıntılı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi görünmüyor. İçinde matematik yok." Öfkesi onu kabuğundan biraz çıkarmıştı. "Hiçbir şey doğru olmuyor, asla. Hiç düz çizgi yok! Haritaların aşağı yukarı isabetli olduğunu hep biliyordum ama ne kadarını atladıkları konusunda bir fikrim yoktu. Tam bir kargaşa. Bunu bir daha asla yapmam."

"Bu kadar mı? Teslim mi oluyorsun yani?"

"Neden olmayayım ki? Şuna bir baksanıza..." Benedict denizi göstermek için duvarı işaret etti. "Şimdi bir de şuna bakın." Haritayı işaret etti. "Bunu mükemmel yapabilirsiniz. Ama o..." Ürperdi. "Tam bir kargaşa."

"Ama harita gerçek değil ki. Mükemmel olabilir ama anlamı ne?"

"Haritalar insanı kusturmaz."

İroni Quentin'in gözünden kaçmamıştı. Gemiyi ters yöne, Beyazkule'ye çeviren kendisiydi. Benedict'in üzerinde çalıştığı haritaya baktı. Gerçekten de sayfanın kenarına doğru, neredeyse dışarıda kalan küçük adalardan birinin yanına minik kaligrafik harflerle *Sonra* yazılmıştı.

"Sonra Adası." İşte oradaydı, tam orada. Quentin parmağıyla ona hafifçe dokundu. Neredeyse bir şok dalgasına kapılmayı bekliyordu. "Yolumuzun üzerinde mi?"

"Buranın doğusunda. Yolumuzun tam aksi yönünde."

"Ne kadar uzaklıkta?"

"İki veya üç gün. Dediğim gibi, harita gerçekten eski. Ve şunlar da etrafındaki adalar."

Benedict, Quentin'in cehaleti karşısında gözlerini devirerek Doğu Okyanusu'ndaki uzak adaların haritaya geçirildikleri şekilde kalmadığını açıkladı. Haritaya geçirilmekten hoşlanmıyorlardı ve haritaların güvenilir kalmaması için bir tür tektonik büyüyle yer değiştiriyorlardı. Bu da kargaşayı daha da artırıyordu.

Benedict kendi kendine fısıldayarak hesaplamalar yaptı. Zamanı, hızı dikkate aldı ve –gözlerinin önüne düşen siyah buklelerle bunu yapamayacağını sanırdınız– kurşun kalemle Sonra Adası'nın etrafına mükemmel bir daire çizdi.

"Şu dairenin içinde bir yerlerde olmalı."

Quentin kıvrımlı meridyen ve paralel çizgilerinin arasında kaybolmuş gibi görünen küçük ada noktasına baktı. Çizgiler, düşerse onu tutmayacak bir ağa benziyordu. Orası Fillory değildi. Ancak o boşluğun ortasında bir yerde sihirli bir anahtar parıldıyordu. Elinde onunla geri dönebilirdi.

Zihninde bir görüntü belirdi; 1970'lerden kalma bir albüm kapağı. Yemyeşil denizin kükreyip taştığı bir şelalenin tam kıyısında yelken açmış eski moda bir gemi resmiydi bu. Gemi yana yatmaya başlamıştı, akıntı güçlüydü ama cesurca bir manevra onu kurtarabilirdi. Kaptan sert bir sesle bir emir verir, gemi geri döner ve akıntının tersine yüzerek güvenliğe ulaşabilirdi.

Fakat gemi ondan sonra nereye giderdi? Eve mi dönerdi? Henüz değil.

"Bunu ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Kaptana göstermek istiyorum."

Yönlerini değiştirince mavi-yeşil okyanusu arkalarına alarak siyah dalgalara daldılar. Sıcaklık otuz derece birden düşmüştü. Güverte soğuk yağmur suyuyla yıkanıyordu. Quentin tam olarak nerede başladığını bilemiyordu ama şimdi etraflarındaki su daha önce yüzdüklerinden çok farklı görünüyordu; gemi sessizce dalgaları yarmak yerine, kesif ve katı bir şeyi parçalayarak ilerliyormuş gibiydi.

Muntjac, güçlü bir tuzlu rüzgârın önünde dalgaları hırsla yarıyordu. Geminin onlara bir sürprizi vardı: Su seviyesinin altındaki gizli ceplerden –güverteden tam olarak görmek zordu– bir çift ahşap yüzgeç çıkmış, onları hızlandırmıştı. Quentin onların sihirli mi, yoksa mekanik bir düzenek mi olduğunu bilmiyordu. Ancak içinde sıcak bir minnet hissi uyanmıştı. Eski gemi kendisine gösterilen nezaketin karşılığını fazlasıyla veriyordu.

Ambarda ne kadar çok zaman geçirdiği düşünülürse, tembel hayvanın bu konuda bir şeyler bilebileceğini düşündü ama onu ziyaret ettiğinde, yaratığı kanca gibi pençeleriyle asılmış halde ve geminin hareketleriyle sallanarak uyurken buldu. Nedense fırtınalı havada daha dingin görünüyordu. Ambardaki hava sıcak, nemli ve tembelceydi; çürümüş meyve kabukları ve ne olduğu pek belli olmayan artıkların bir karışımı geminin karnında bir oraya bir buraya savruluyordu.

O halde Julia'yı deneyecekti. O bilebilirdi. Onunla sihirli anahtarı da konuşmak istiyordu. *Muntjac*'taki tek gerçek dengi oydu ve Quentin'in sahip olmadığı kaynaklara sahipti. Ayrıca Quentin onun için endişeleniyordu.

Hava şartları değiştiği için Julia şimdi kamarasında her zamankinden de çok kalıyordu. Ruhsal açıdan Fillory'yle bir olabilirdi ama dondurucu yağmur onun kamarasını bile etkiliyordu. Quentin onun kamarasına uzanan dar geçitten geçerken, dalgalar onu bir duvardan diğerine savuruyordu.

Julia'nın kapısı kapalıydı. Tam *Muntjac* bir dalganın üzerinde ağırlıksızmış gibi duraksarken, Quentin sahnede güçlü bir romantizm duygusu hissetti ve Julia'ya karşı duyguları derimsi kanatlarını açarak içinde kıpırdandı. Bunun

en azından kısmen bir hayal olduğunu biliyordu. Julia Fillory'de öylesine yalnız, öylesine kendi halindeydi ki Quentin'i veya başka birini, özellikle de bir insanı istediğini hayal etmek zordu. Bir şeyin özlemini çekiyordu fakat bu muhtemelen bir erkek arkadaş değildi.

Diğer yandan, ikisi de burada, denizin ve fırtınanın ortasında, okyanusun dondurucu rüzgârında sıcak bir kutudaydılar. Bu, Eliot ve Janet'ın dedikoducu bakışları altında olmaktan çok farklıydı. Julia gemi yolculuğunda bir aşk macerasının çekiciliğini göremeyecek kadar kendini kaybetmiş olamazdı. Sahne resmen kendi kendini yazmıştı. Julia sadece bir insandı. Ve yakında eve döneceklerdi. Quentin onun kapısını vurdu.

Zihninin derinliklerinde, asla söze dökülmese de daima hissedilen bir gerçek olarak Julia'nın öncesinden geldiğini biliyordu: Brakebills'ten önce, büyünün gerçek olduğunu anlamasından önce, her şeyden önce. Julia, Alice'le hiç tanışmamıştı. Quentin tekrar Julia'ya âşık olabilse, zamanda geri gitmişler gibi olurdu ve her şeye baştan başlayabilirlerdi. Quentin bazen Julia'ya gerçekten âşık mı olduğunu, yoksa sadece ona âşık olmayı mı istediğini bilemiyordu çünkü ona âşık olmak çok rahatlatıcı olurdu. O kadar iyi bir fikirmiş gibi geliyordu ki. Arada o kadar büyük bir fark var mıydı?

Julia kapıyı açtı. Çıplaktı.

Ah, hayır, çıplak değildi. Üzerinde bir elbise vardı ama sadece belinden aşağısını örtüyordu. Elbisenin üst yarısı önüne sarkmıştı ve göğüsleri çıplaktı. Ne iri ne de fazla küçüklerdi; koni biçiminde ve beyazdılar. Mükemmeldiler. On yedi yaşındayken, Quentin onun giyinik biçimini gözlemleyerek topladığı verirlerle belden yukarısını çıplak hayal etmeye çalışarak aylarını geçirmişti. Şimdi gerçeğe bir hayli yaklaşmış olduğunu görüyordu. Ancak göğüs uçları beklediğinden farklıydı. Etraflarındaki beyaz tenden çok fazla koyu değillerdi.

Quentin kapıyı tekrar kapadı; çarpmadı, sadece kararlı bir şekilde kapadı.

"Tanrım, Julia!" dedi kısık sesle. Ama bunu Julia'dan çok kendisine söylemişti.

Uzun bir dakika geçti. Quentin bu süreyi Julia'nın kapısının yanındaki duvara sırtını dayayarak geçirdi. Sert ahşaptan yankılanan kendi kalp atışlarını hissedebiliyordu. Tabii, bir şey olmasını istiyordu ama bunu değil. En

azından böyle değil. Julia ortada böyle gezerek ne halt ettiğini sanıyordu ki? Ne, bu bir şaka filan mıydı? Julia'nın kamaranın içinde dolaştığını duyabiliyordu. Quentin derin bir nefes alarak kapıyı tekrar çaldı. Julia tekrar kapıyı açtığında tamamen giyinikti.

"Sen ne yapıyorsun yahu?" diye sordu Quentin.

"Özür dilerim," dedi Julia monoton bir sesle.

Yüzünü pencerelere dönerek odanın karşı tarafındaki küçük bir tabureye oturdu. Quentin'i içeri davet etmemişti ama kapıyı da kapamamıştı. Quentin temkinli bir tavırla içeri girdi.

Julia'nın odası da Quentin'inkinin aynısıydı ama geminin planındaki bir düzensizlikten dolayı, Quentin'in kamarasının yanında bir merdiven vardı ve Julia'nın odası biraz daha büyüktü; biri yatağın üzerine otururşa, içeride iki kişi birden oturabilirdi. Quentin yatağın üzerine oturdu. İpini koparmış bir uçan balon gibi tavana yapışmış ışıltılı mavi bir toptan ışık yayılıyordu; Julia'nın kapana kısılmış yakamoza benzer bir büyü ürünü.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Julia. "Unuttum."

"Neyi unuttun?" Quentin'in sesi istediğinden daha öfkeli çıkmıştı. "Kollarının asklara geçmesi gerektiğini mi? Bak, sanma ki..." Böyle bir cümlenin sonu iyi bitemezdi. "Boş ver."

Quentin bir süredir ilk kez ona baktı; gerçekten baktı. Hâlâ güzeldi ama çok zayıftı; fazla zayıftı. Gözleri de hâlâ simsiyahtı. Değişimin kalıcı olup olmadığını ve öyleyse göremediği başka nelerin değiştiğini merak etti.

"Bilmiyorum." Julia pencereden dışarı, dalgalara baktı. "Neyi unuttuğumu unuttum."

"Eh, pekâlâ, yine de şimdi hatırlıyorsun."

"Bak, bazen neyin nasıl olması gerektiğini unutuyorum. Tamam mı? Aslında nasıl değil, daha çok neden. Neden insanlar selam verir, neden banyo yapar, neden giysi giyer, kitap okur, gülümser, konuşur, yer. Bütün bu insanca şeyler." Julia dudaklarını büzdü.

"Bunu anlamıyorum, Julia." Quentin'in öfkesi dağılmıştı. Julia'nın başının ne kadar dertte olduğunu sürekli düşünüyordu ve her seferinde

sorunun daha da büyük olduğunu fark ediyordu. "Anlamama yardım et. Sen bir insansın. Neden bunu unutup duruyorsun? *Nasıl* unutuyorsun?"

"Bilmiyorum." Julia başını iki yana salladı. Sonra o siyah gözlerini Quentin'e çevirdi. "Kaybediyorum. O beni kaybediyor. Gidiyor, uzaklaşıyor."

"Nedir o? Ne oldu sana, Julia? Dünya'ya geri dönmen mi gerekiyor?"

"Hayır!" dedi Julia sertçe. "Oraya geri dönmeyeceğim. Asla."

Bu fikir Julia'yı korkutuyormuş gibiydi.

"Ama Brooklyn'i hatırlıyorsun, değil mi? Geldiğimiz yeri? James'i, liseyi, bütün bunları?"

"Hatırlıyorum." Julia'nın güzel dudakları yine titredi. Eski sesiyle konuşur gibi bir şeyler söyledi. "Benim sorunum hep buydu, değil mi? Brakebills'i hatırlıyordum. Unutamıyordum."

Quentin onun hatırladığını hatırlıyordu. Brakebills'teki giriş sınavında başarısız olmuştu ve okulun gizliliğini korumaya devam edebilmesi için Julia'nın sonradan bu olayı unutması gerekiyordu. Bunun olmasını sağlamak için büyüler yapmışlardı. Ama büyüler tutmamıştı ve Julia unutmamıştı.

Hatırladıkları onu buraya getirdi, diye düşündü Quentin. Sihirli bir okyanusun ortasındaki güzel bir gemiye. Gizli bir dünyanın kraliçesi olmuştu. Yol dolambaçlıydı ama mutlu sonla bitmişti, değil mi? Fillory'nin kendi mutlu sonu olduğunu anlamaya başlıyordu ama acaba Julia için de durum aynı mıydı? Onun başka bir şeye ihtiyacı var gibiydi. Julia hâlâ o dolambaçlı yoldaydı ve gece yaklaşıyordu.

"Brakebills'i hatırlamamayı tercih ediyor musun? Brooklyn'de kalmayı diliyor musun?"

"Bazen." Julia kollarını göğsünde kavuşturdu ve pek de rahat olamayacak bir şekilde kamaranın duvarına yaslandı. "Quentin, neden bana yardım etmedin? Neden o gün Chesterton'dayken yardım istemeye geldiğimde beni kurtarmadın?"

Bu haklı bir soruydu. Kimse Quentin'in aynı soruyu kendisine sormadığını söyleyemezdi. Hatta bazı iyi cevaplar bile bulmuştu.

"Yapamazdım, Julia. Böyle bir seçeneğim yoktu. Bunu sen de biliyorsun. Seni Brakebills'e götüremezdim; kendim zor girmiştim."

"Ama beni görmeye gelebilirdin. Bana bildiklerini gösterebilirdin."

"Beni okuldan atarlardı."

"O zaman mezun olduktan sonra..."

"Neden şimdi hâlâ bunu konuşuyoruz, Julia?" Argümanının sağlam olmadığını bilen Quentin karşı saldırıya geçti. En iyi savunma, saldırıydı. "Bak, onlara senden söz etmemi istedin. Ben de istediğin şeyi yaptım. Onlara anlattım. Seni bulup hafızanı sileceklerini sanıyordum! Her zaman yaptıkları şey bu."

"Ama bunu yapmadılar. Beni bulamadılar. Beni aramaya geldiklerinde çoktan gitmiştim. Havaya karışmıştım." Julia parmaklarını şaklattı. "Büyü gibi."

"Bu arada, Julia, bu nasıl olacaktı? Ne, bir büyücü çırağı mı olacaktın yani, Miki Fare gibi mi? Bu konuda ben ne hissedecektim sence? Daha önce umurunda bile değildim ama sonra aniden Bay Büyücü McBüyü oldum ve benden başka bir şey görmez oldun. İşler böyle yürümez."

"Sana değer veriyordum; sadece seninle yatmak istemiyordum. Tanrım!" Julia dar alanda ona doğru döndü. Tabureye iki ayağı üzerinde duracak şekilde yaslanmıştı ve şimdi tabure gürültüyle tekrar dört ayağının üzerine döndü. "Bu arada, bana ihtiyacım olanı verseydin, yatardım da."

"Eh, zaten aldın, değil mi?"

"Ah, elbette aldım. İhtiyacım olanı ve çok daha fazlasını. Bütün bunlar karşısında en şaşırmaması gereken kişi sensin. Beni büyüm bile olmadan gerçek dünyada terk ettin! Başıma gelen her şey seninle başladı! Ne olduğunu bilmek ister misin? Sana söyleyeceğim. Ama kendin hak edene kadar değil."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Dışarıda taş rengi dalgaların üzerine gece çöküyordu ve Julia'nın küçük penceresine deniz suyu sıçrıyordu.

"Senin için istediğim şeyler asla bunlar değildi, Julia. Yaşadığın her neyse. Çok üzgünüm."

Quentin bunu söylemek zorundaydı ve söylediği doğruydu. Ama tek gerçek bu değildi. O kadar cazip görünmeyen başka gerçekler de vardı. Örneğin, Julia'ya kızgındı. Lisedeyken Julia'nın süs köpeği gibiydi; Julia onun en iyi arkadaşıyla yatarken, Quentin genç kızın peşinde dolaşıyordu ve işler

tersine döndüğünde, açıkçası çok hoşuna gitmişti. Julia'yı kurtarmamasının nedeni bu muydu? Tek nedeni bu değildi ama bir nedeni buydu.

"Yine kendime dönmüşüm gibi hissettim," dedi Julia. "Tam o anda. Kızdığımda." Pencere camı buğuyla kaplanmaya başlamıştı. Julia üzerine bir şekil çizdi ve sonra karalayarak sildi. "Artık geçiyor."

Sihirli anahtarın camı cehennemeydi. Quentin'in dikkatini vermesi gereken yer burasıydı. Julia'nın onun aşkına ihtiyacı yoktu. Yardımına ihtiyacı vardı.

"Anlamama yardım et," dedi Quentin. Julia'mn soğuk parmaklarını kendi avcuna aldı. "Bana ne yapabileceğimi söyle. Sana yardım etmek istiyorum. Hatırlamana yardım etmek istiyorum."

Odanın içinde başka bir şey daha parıldıyordu; mavi uçan balonun dışında. Quentin ne zaman başladığından emin değildi. Kaynağı Julia'ydı; ya da Julia değildi ama onun içindeki bir şeydi. Kalbi parıldıyordu: Quentin elbisesinin, hatta derisinin altından bunu görebiliyordu.

"Hatırlıyorum, Quentin," dedi Julia. "Burada, okyanusun ortasında, Fillory'den uzaktayken hepsini hatırlamaya başladım." Julia içtenlikle gülümsedi ve bu, boş gözlerle bakmasından daha kötüydü. "Daha önce *bilmediğim* şeyleri bile hatırlıyorum!"

O gece sıkı bir akşam yemeğinden sonra Quentin aşağı indi, yatağım duvardan indirdi ve uzandı. Soğuk, karanlık, hava, Julia'yla konuşması, her şey birleşerek zamanı o kadar hızlandırmıştı ki kendini bir haftadır uyumamış gibi hissediyordu. Mesele saatler değildi; mesele yaşadıklarının yoğunluğuydu. Başının üzerinde yağ lambasının salınan ışığıyla aydınlanan kaba kızıl-kahverengi kirişlere baktı.

Vücudu soğuk ve tuzdan yapış yapıştı. Yıkanmalıydı. Tuzlu sudan temiz su yapmayı biliyordu ama büyü gerekiyordu ve parmakları kaskatıydı. Bu yüzden yapış yapış kalmayı tercih etti. Zaten battaniyelerin altında ısınıyordu. Gemiye bindiğinde yatağın üzerinde donanma malı bir battaniye bulmuştu: yaklaşık beş kilo gelen kıllı bir canavardı ve zincirli gülleler bile işlemez gibi görünüyordu. Bir yaban domuzu leşiyle yatağa girmek gibiydi. Onu sürekli

ıslak olan normal bir battaniyeyle değiştirmişti ve donanma tescilli olmasa da bu kesinlikle daha rahattı.

Quentin zihnini uyumaya ikna edip edemeyeceğini anlamaya çalıştı. Bunu yapamayınca ve zihnini susturamayacağını anlayınca doğrulup oturarak raflardaki kitaplara baktı. Eski hayatında, böyle bir noktaya geldiğinde, bir Fillory romanına uzanırdı ama son olaylar bu zevki ondan çalmıştı. Ancak Elaine'in ona verdiği kitap hâlâ yanındaydı. *Yedi Altın Anahtar*.

Yedi. Bu umduğundan daha fazla altın anahtar demekti. Sadece biriyle bile yetinebilirdi. Kitap bir roman değil, sadece gravürlerle süslenmiş bir peri masalıydı. Bir çocuk kitabı. Elaine onu Eleanor'dan aşırmış olmalıydı. Ne kadındı. Arka kapağın içinde büyükelçilik kütüphanesinin mührü vardı. Başını dikleştirmek için yastığını olabildiğince kabarttı.

Hikâye bir adam, kızı ve bir cadıyla ilgiliydi. Adam dulmuş ve cadı kasabaya geldiğinde, adamın kızı daha bebeklikten yeni çıkıyormuş. Küçük kızın güzelliğini kıskanan ve kendi çocuğu olmayan cadı onu çalmış, bunu yaparken de neşeyle haykırarak onu uzaktaki bir adada, gümüş bir şatoya hapsedeceğini söylemiş. Adam kızını kurtarabilirmiş ama bunun için şatonun anahtarını bulması gerekiyormuş ki bunu da asla yapamazmış, çünkü anahtar Dünyanın Sonu'ndaymış.

Adam yine de anahtarın peşine düşmüş. Hava çok sıcakmış ve adam bütün gün yürümüş; güneş batarken biraz serinlemek için nehir kıyısında durmuş. Su içmek için eğildiğinde, "Aç beni! Aç beni!" diye seslenen zayıf bir ses duymuş. Adam etrafına bakınmış ve çok geçmeden, sesin nehirdeki bir taşa tutunmuş bir tatlı su istiridyesinden geldiğini anlamış. Onun hemen yanında, küçücük bir altın anahtar duruyormuş.

Adam hem istiridyeyi hem de anahtarı almış ve gerçekten de istiridye kabuğunun üzerinde, yapışık kısmın karşı tarafında minik bir anahtar deliği varmış. Anahtarı kilide sokup çevirdiğinde, kabuk açılmaya başlamış. Adam bıçağıyla zorlayarak daha da açmış. Bunu yaparken istiridye ölmüş, çünkü istiridyeler kabukları açılınca ölür. İstiridyenin içinde, bir inci olması gereken yerde, birincisinden biraz daha büyük olan ikinci bir altın anahtar duruyormuş.

Adam istiridyeyi yiyip anahtarı alarak yoluna devam etmiş. Çok geçmeden ormanda bir eve rastlamış ve geceyi orada geçirip geçiremeyeceğini öğrenmek için kapıyı vurmuş. Kapı hafifçe aralık olduğundan, adam kapıyı iyice açıp içeri girmiş. Evin içi yataklarla doluymuş; her odada tıka basa yataklar diziliymiş ve her birinin üzerinde bir erkek ya da kadın uyuyormuş. Evin içinde dolaşarak sonunda kendisi için boş bir yatak bulabilmiş. Duvarda durmuş bir saat varmış. Saati kurabileceği bir anahtar olmadığından, adam istiridye kabuğunun içinde bulduğu anahtarla saati kurup yatmış.

Sabah saat yediyi vurunca adam uyanmış. Evdeki diğer uyuyanlar da onunla birlikte uyanmış. Her biri aynı hikâyeyi anlatıyormuş: Hepsi yabancı olarak eve gelmiş, geceyi geçirmek için yataklardan birine girmişler ama saat vurana kadar hepsi yıllarca –hatta bazıları asırlarca– uyumuş. Adam tekrar yola koyulmak için eşyalarını toplarken yastığının altında bir altın anahtar daha bulmuş; bu, saati kurmak için kullandığından biraz daha büyükmüş.

Adam yürümeye devam ettikçe hava soğuyormuş. Belki de kızı şatoya kapatıldığı için her yer soğuk geliyormuş. Bir süre sonra adam bir kamelyada oturan güzel bir kadın görmüş; kadın harpının akordu bozulduğu için ağlıyormuş. Adam kadına harpını akort etmesi için altın anahtarını vermiş ve kadın da ona karşılığında daha büyük bir anahtar uzatmış. Bu da bir ağaç kökünün altına gömülmüş bir sandığın anahtarıymış ve o sandığın içinde de yine biraz daha büyük başka bir anahtar varmış; bu anahtar onu bir şatoya sokacak –kızının olduğu şato değil– ve adam en yüksek kulenin en yüksek odasındaki bir masanın üzerinde bir anahtar bulacakmış.

Adam haftalar, aylar, yıllar boyunca yürümüş, yürümüş, yürümüş; artık haftalardır mı aylardır mı yoksa yıllardır mı yürüdüğünü bilemiyormuş. Daha fazla yürüyemeyecek hale geldiğinde yelken açmış, bunu da yapamayacak hale geldiğinde, kendini Dünyanın Sonu'nda bulmuş ve uzun bacaklarını kenardan sarkıtmış halde oturan takım elbiseli bir adamla karşılaşmış. Adam yakalarını yokluyor, ceplerini dışarı çıkarıyor ve genel olarak şaşkın görünüyormuş.

"Tüh," demiş takım elbiseli adam. "Dünyanın Anahtarı'nı kaybettim. Onu kurup dişlileri tekrar çalıştırmazsam, güneş, ay, ve yıldızlar da dönmeyecek ve dünya sonsuza dek soğuk ve karanlık bir geceye gömülecek. *Tüh!*"

Adamın gözlemine göre, kahraman olmak büyük ölçüde ne zaman harekete geçeceğini bilmekle ilgiliymiş. Tek kelime etmeden şatoda bulduğu anahtarı çekip çıkarmış.

"Ama nasıl..." demiş takım elbiseli adam. "Eh, neyse. Ver bakalım."

Adam anahtarı aldıktan sonra güzel takım elbisesini umursamadan yere uzanmış, kolunu Dünyanın Tam Ucu'na uzatmış ve hızla kurmaya başlamış. Kulağa güçlü bir tıkırtı geliyormuş.

"Arka cebimde," diye seslenmiş takım elbiseli adam omzunun üzerinden, çalışmaya devam ederken. "Kendin alman gerekecek."

Adam tereddütle cebe uzanmış –bu arada iyi giyimli adam işine hiç ara vermiyormuş– ve son anahtarı da çekip almış. Sonra teknesine geri dönerek geldiği yere doğru yelken açmış.

Kısa, şaşırtıcı ölçüde kısa bir süre sonra, cadının kızı hapsettiği sihirli şatoya ulaşmış ama üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilemiyormuş. Güneş ışığında parıldayan gümüş duvarlarıyla şato gerçekten etkileyici bir yapıymış ve yerden biraz havada asılı durduğu için rüzgâr estiğinde huzursuz edici şekilde esneyen gümüş ve dar bir döner merdivenden çıkılması gerekiyormuş.

Kapı siyah dökme demirdenmiş. Adam son anahtarı kilide sokarak çevirmiş.

İşini bitirdiği anda kapılar ardına kadar açılmış ve tam arkalarından, sanki bütün bu süre boyunca orada beklemiş gibi, ayakta duran çok güzel bir kadın çıkmış. Kadının boyu adamınki kadarmış ve kendisi yokken cadıyla oldukça yoğun çalışmalar yapmış gibi görünüyormuş, çünkü güçlü bir büyü enerjisiyle kesinlikle parıldıyormuş.

Ama adam yine de onu tanımış: Bu kızıymış.

"Güzel kızım," demiş adam. "Benim. Baban. Seni eve götürmeye geldim."

"Babam mı?" diye sormuş kız. "Siz babam değilsiniz. Benim babam yaşlı bir adam değil ki!"

Güzel kadın yabancı gelmeyen bir kahkaha atmış.

"Ama ben senin babanım," demiş adam. "Anlamıyorsun. Bütün bu süre boyunca seni arıyordum..."

Kadın dinlemiyormuş.

"Yine de beni özgür bıraktığınız için teşekkürler."

Adamı yanağından öpmüş. Kadın ona altın bir anahtar verdikten sonra rüzgâra binip uçarak uzaklaşmış.

"Dur!" diye seslenmiş adam, kızının arkasından. Ama kız durmamış. Adam açıklayamamış. Kızın arkasından bakmış ve uzaklaşarak gözden kayboluşunu izlemiş. Ancak ondan sonra oturup gözyaşlarına boğulmuş.

Adam kızını bir daha hiç görmemiş ve anahtarı da hiç kullanmamış. Çünkü nereye giderse gitsin, hangi kapıyı açarsa açsın, karşısına çıkan hangi hazine kızının ona verdiği altın anahtardan daha değerli olabilirmiş ki?

8. BÖLÜM

Gözcü, bir sonraki durağı haber veren bir tren kondüktörü gibi dümenciye kulakları sağır eden bir sesle bağırarak karanın göründüğünü haber verirken Quentin'i erkenden uyandırdı. Quentin pijamalarının üzerine kalın bir siyah pelerin geçirerek güverteye çıktı.

Rüyaları masaldaki adamla, kızıyla, cadıyla ve anahtarlarla doluydu. Hikâye onu rahatsız etmişti; sadece o şekilde biteceğine inanmadığı için değil. Adam gerçekten açıklama fırsatı bulamaz mıydı? Kızı olanları gerçekten anlamamış mıydı? Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Üzerinde konuşsalar ve bir şeyleri birbirlerine açıklasalar, hikâye mutlu sonla bitebilirdi. Peri masallarındaki insanlar asla meseleleri konuşmazdı.

Kapkara ve katı gibi görünen bulutlar, neredeyse *Muntjac*'ın ana direğinin tepesine değecek kadar alçalmıştı. Quentin gözcünün işaret ettiği yöne doğru gözlerini kısarak baktı. İşte oradaydı: Vadedilmiş ada sisin arasından zorlukla görünüyordu. Daha saatlerce mesafe vardı.

Bingle kasara güvertesinde sabah egzersizlerini yapıyordu. Quentin'in onunla sınırlı iletişimi, tüm Fillory'deki en büyük kılıç ustasının depresif olabileceği konusunda onu endişelendirmeye başlamıştı. Hiç gülmüyor, hatta gülümsemiyordu bile. Yanında deri kınlarından çıkarılmamış iki kılıç dururken, kendisi tıpkı Quentin'in Brakebills'te öğrendiği parmak egzersizlerine benzer bir şekilde sadece ellerini kullandığı izometrik egzersizler yapıyordu.

Dövüşte insanın nasıl Bingle kadar iyi olabileceğini merak etti. Maceracılıkta daha ileri gitmeyi düşünüyorsa, Quentin de bu konunun üzerine eğilmeliydi. Bu fikirden hoşlanmıştı. Kılıç kullanabilen bir büyücü: Çifte

tehlike. Bingle kadar iyi olması gerekmezdi. Sadece kendisinden daha iyi olması gerekiyordu ki bu da hiç fena değildi.

"Günaydın," diye seslendi Quentin.

"Günaydın, Ekselansları," dedi Bingle. Quentin'e asla "Majesteleri" diye seslenmiyordu, çünkü bu sadece Büyük Kral için kullanılan bir hitaptı.

"Böldüğüm için üzgünüm."

Bingle hareketlerinin akışını hiç bozmayınca Quentin de teknik olarak hiç bölmediğini düşündü. Bingle'ın ayakta durduğu yere çıkmak için kısa merdiveni tırmandı. Bingle ellerini birleştirdikten sonra, Quentin'in bile yüzünü buruşturmasına neden olan bir hareketle pozisyonu içten dışa çevirdi.

"Bana ders verebileceğini düşünüyordum. Kılıç kullanmak konusunda. Birkaç ders aldım ama pek ilerleyemedim."

Bingle'm yüz ifadesi değişmedi.

"Kendinizi koruyabilirseniz," dedi, "sizi korumak daha kolay olur."

"Ben de böyle düşündüm."

Bingle parmaklarını çözdü –bu dikkat gerektiren bir şeydi– ve Quentin'i baştan aşağı süzdü. İleri uzandı ve Quentin'in kılıcını kınından çekip çıkardı. Bunu o kadar akıcı ve hızlı bir şekilde yapmıştı ki Quentin muhtemelen onu durdurabileceğini düşündü –Bingle'a birkaç santim mesafedeydi– ama bundan emin olamadı.

Bingle, Quentin'in kılıcının önce bir tarafını, sonra diğer tarafını inceledi, ardından kenarını ve ağırlığını tarttı. Sonra düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Size bir silah vereceğim."

"Bir silahım var zaten," dedi Quentin. "Bu kılıç."

"Çok güzel bir kılıç ama yeni başlayan biri için uygun değil." Quentin bir an için onun sert bir hareket yapacağını, belki kılıcı küpeştenin üzerinden denize fırlatacağını sandı ama Bingle sadece kılıcı diğer iki kılıcın yanına yatırdı.

Bingle aşağı indi ve biraz sonra geri dönerek Quentin'e kullanacağı eğitim kılıcını uzattı. Yağlı çelikten yapılmış, kısa, ağır, küt ve neredeyse siyah bir silahtı; üzerinde hiçbir süs de yoktu. Bıçak ve kabza kısımları

yekpare bir metalden yapılmıştı. Bu, Quentin'in Fillory'de şimdiye dek gördüğü en sanayi ürünü görünüşlü eşyaydı. Ayrıca, ağırlığı kendi kılıcının yarısı kadardı. Bir kını bile yoktu, dolayısıyla kılıcını kınına sokup çıkarma becerisiyle hava atamayacaktı.

"Düz tutun," dedi Bingle. "Böyle."

Quentin'in dirseğini düzeltti ve kolunu güverteyle paralel hale getirdi. Quentin kılıcı tam olarak ileri uzatmıştı. Şimdiden kaslarına kramp girmeye başladığını hissediyordu.

"Doğruca ileri. Öyle tutun. Ne kadar tutabilirseniz."

Quentin yeni dersler bekledi ama Bingle sakince izometrisine geri döndü. Quentin'in kolu gerildi, acıyla zonklamaya başladı ve sonunda kasları alev alev yandı. Ancak iki dakika dayanabildi. Bingle çalışmayı diğer kola geçirdi.

"Bu tarza ne diyorsunuz?" diye sordu Quentin.

"İnsanların yaptığı hata," dedi Bingle, "farklı tarzlar olduğunu sanmaktır."

"Pekâlâ."

"Güç, denge, baskı, ivme... bunlar asla değişmeyen prensiplerdir. Tarzınız budur."

Quentin, fizik bilgisinin Bingle'ınkini katbekat aştığından emindi ama hiç bu şekilde uygulamayı düşünmemişti.

Bingle tek bir dövüş tekniği çalışmak yerine, bütün tekniklerde ustalaşmayı ve şartlar gerektirdiğinde hepsini kullanmayı ilke edindiğini açıkladı. Adına tek bir büyük karma teknik de denebilirdi. Yıllar boyunca Fillory'de ve ötesinde kalan topraklarda dolaşmış, dağ manastırlarında yaşayan dövüşçü rahipleri, kalabalık şehirlerdeki sokak dövüşçülerini arayıp sırlarını öğrenmiş, sonunda Quentin'in karşısında gördüğü adam haline gelmişti: Yürüyen bir kılıç ustalığı ansiklopedisi. Bu sırları edinmek için edip bozduğu yeminlerden, baştan çıkardığı ve ihanet ettiği güzel kadınlardan söz etmemek daha iyiydi.

Quentin yine kol değiştirdi; sonra yine. Bu çalışmalar ona yarı profesyonel el çabukluğu büyücüsü olduğu zamanları hatırlatmıştı. Başlangıç, temelleri öğrenmek daima en kötü kısmıydı ki çok az insanın başarabilmesinin nedeninin de bu olduğunu düşünüyordu. Dünyayla ilgili mesele buydu: İşlerin

olacağını sandığınızdan daha zor çıkması değildi; beklemediğiniz şekillerde zor çıkmasıydı. Zihnini bundan uzaklaştırmak için Bingle'ı izlemeye başladı; Bingle şimdi öfkeli ve odaklı gözlerle karşıya bakıyor, güvertede ilerliyor, kılıcını karmaşık bir hareket dizisiyle sallıyor, havada "&" işaretleri ve Kelt düğümleri çiziyordu.

Okyanustan buz gibi bir sis yayılıyordu. Sonra Adası artık açıkça görünüyordu; yakında karaya çıkacaklardı. İşinin bittiğine karar verdi. En azından altın anahtarı aramaya başlamadan önce üzerini değiştirebilirdi.

"Ben ara veriyorum, Bingle," dedi. Egzersiz kılıcını Bingle'ın diğer iki kılıcının yanına yatırdı. Kolları aniden hafiflemiş gibiydi.

Bingle kendi ritmini bozmadan başıyla onayladı.

"Yarım saat yapabilir hale geldiğinizde bana haber verin," dedi. "İki kolunuzla da."

Kendisini kasara güvertesinden düşürecekmiş gibi görünen muhteşem bir dönüş hareketi yaptı ama son anda ivmesini kontrol altına alarak yerinde kalmayı başardı. Kılıcını hayalî düşmanının kaburgalarının arasına saplayarak bitirdi. Kılıcı geri çekti ve pantolonunun paçasına silerek temizledi.

Bunun için muhtemelen derslerde biraz daha ilerlemek gerekiyordu.

"Benden öğrendiklerinize dikkat edin," dedi. "Kılıçla yazılanlar asla silinemez."

"Bu yüzden yanındasın," dedi Quentin. "Ben bir şey yazmak zorunda kalmayayım diye. Kendi kılıcımla."

"Bazen yazgının kılıcı olduğumu düşünüyorum. Beni zalimce sallıyor."

Quentin böylesine halinden utanmazcasına melodramatik olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Muhtemelen güzel olmalıydı.

"Doğru. Eh, bu yolculukta çok fazla zalimlik olmayacak. Çok yakında Beyazkule'ye geri döneceğiz. Sonrasında kalene gidebilirsin."

Bingle yüzünü rüzgâra döndü. Quentin'in sadece önemsiz bir karakter, bir koro üyesi, hatta programda adı bile geçmeyen bir figüran olduğu kendi hikâyesini yaşıyor gibi görünüyordu.

"Ben Fillory'yi bir daha hiç göremeyeceğim."

Quentin elinde olmadan ürperdiğini hissetti. Bu histen hoşlanmamıştı. Zaten yeterince üşüyordu.

Sonra Adası, gri kayalıklardan ve koyunların otladığı seyrek çimenlerden oluşan alçak bir kara şeridiydi. Dış Ada tropik bir cennetse, Sonra da Dış Hebrideler'in[6] sürüden ayrılmış bir üyesi olarak görülebilirdi.

Kıyıya yakın kalarak adanın etrafından dolaştılar ve sonunda bir liman bularak demir attılar. Aynı yerde yağmurdan sırılsıklam olmuş iki balıkçı teknesi demirlemişti ve birkaç boş şamandıra, denize açılmış başkalarının da olduğunu düşündürüyordu. Çok kasvetli bir yerdi. Daha girişimci bir kral burayı Fillory'ye katmak isteyebilirdi ama buna gerçekten değer gibi görünmüyordu. Burası tacın mücevheri sayılmazdı.

Hiç iskele yoktu ve körfez dalgakıranlarla doluydu. Dalgakıranlara çarpıp batmadan zorlukla geçebildiler. Quentin suya atlayarak beline kadar ıslandı ve kıyıdaki kayalıklara doğru yürüdü. Birkaç balıkçı onları izliyor, bir yandan pipolarını içiyor ve taş tahtanın üzerine yayılmış bir ağı onarmaya uğraşıyorlardı. Ömür boyu açık havada kalmış insanlara has tuğla kızılı tenleri vardı ve aynı kalın kafalı görünüşü paylaşıyorlardı. Yeterince alınları yokmuş gibiydi; saç dipleri kaşlarının üzerine kadar iniyordu. Quentin onların yaşını tahmin edemedi; otuz ila altmış arasında bir yerlerde olmalıydı.

"Selam," dedi.

Homurdanarak başlarıyla onayladılar. Biri kasketine dokundu. Birkaç dakika sonra daha dost canlısı olanı en yakındaki –ve muhtemelen tek– kasabanın yönünü genel olarak tarif etti. Quentin, Bingle ve Benedict adama teşekkür ederek soğuk beyaz kumlu sahil şeridine çıktılar. Julia da sessizce arkalarından geliyordu. Quentin onu gemide kalması için ikna etmeye çalışmıştı ama Julia ısrar etmişti. Ne sorunu olursa olsun, hâlâ eğlenceye hevesli görünüyordu.

---

6 Dış Hebrideler/Outer Hebrides: İskoçya anakarasının batı sahilinin açıklarındaki adalar grubudur. İç ve Dış Hebrideler olarak iki ana grubu vardır. (ç.n.)

"Bu yolculukta neyi beklediğimi biliyor musunuz?" dedi Quentin. "Kimsenin bizi gördüğüne sevinmesini filan beklemiyorum; sadece birilerinin bizi gördüğüne şaşırmasını istiyorum."

Şimdi uğultulu bir yağmur başlamıştı. Quentin'in ıslak pantolonu bacaklarını kızartıyordu. Kum yerini seyrek otların görüldüğü kumullara bırakmış, sonra da bir patika ortaya çıkmıştı: Çimenli kum, kumlu çimen, sonra sadece çimen. Çitlerle çevrilmemiş otlaklardan, alçak tepelerden ve terk edilmiş gibi görünen bir kuyunun yanından geçtiler. Quentin kendini kahraman gibi hissetmeye çalıştı ama ortam o kadar da teşvik edici değildi. Brakebills'in sınavına girdiği gün James ve Julia'yla birlikte dondurucu bir yağmurun altında Brooklyn'deki Beşinci Cadde'de yürüdüğü günü hatırlıyordu sadece. *Bir zamanlar bir çocuk vardı. Genç, güçlü ve cesurdu o...*

Kasaba –nihayet bulduklarında– taş kulübelerden, saman çatılardan ve çamurlu sokaklardan oluşan bir ortaçağ kasabası gibiydi. En belirgin özelliği, yerel halkın aralarında dolaşan tuhaf giyimli yabancılara hiç ilgi göstermemesiydi. Bazıları bir hanın önündeki masada, açık havada oturuyordu. Quentin'in bir an önce kurtulmak isteyeceği bu hava şartlarında hiç rahatsız olmadan sandviç yiyor, metal kupalardan bira içiyorlardı.

"Selam," dedi Quentin.

Adamlar homurdandı.

"Adım Quentin. Fillory'den geliyorum. Adanıza bir anahtarı bulmak için geldik." Diğerlerine bakarak bir kez öksürdü. Bunu bir Monty Python[7] skecini sahneliyormuş gibi görünmeden yapmak neredeyse imkânsızdı. "Bununla ilgili bir şey biliyor musunuz? Sihirli bir anahtar? Altından yapılmış?"

Adamlar birbirlerine bakarak başlarıyla onayladılar: *Evet, adamın neden söz ettiğini hepimiz biliyoruz.* Bir aile gibi hepsi birbirine benziyordu. Kardeş olabilirlerdi.

"Evet, sözünü ettiğin anahtarı biliyoruz," dedi adamlardan biri; kalın yünlü bir ceket giymiş, iri yarı, vahşi görünüşlü bir adamdı. Dizine dayadığı eli pembe bir granit parçası gibiydi. "Yolun ilerisinde."

"Yolun ilerisinde," diye tekrarladı Quentin.

---

7 Ünlü İngiliz absürt komedi grubu. (ed.n.)

Doğru. Elbette. Altın anahtar yolun ilerisinde olmalıydı. Başka nerede olabilirdi ki? Herkesin söyleyecek sözlerinin yazılı olduğu bir oyunda kendi rolünü doğaçlama oynuyormuş duygusunun nereden geldiğini anlayamadı.

"Evet, biliyoruz." Adam başının sert bir hareketiyle işaret etti. "Yolun ilerisinde."

"Pekâlâ. Yolun ilerisinde. Eh, çok teşekkür ederim."

Burada havanın hiç ısınıp ısınmadığını merak etti; yoksa sürekli New England'da kasım ayının karşılığı olabilecek bu iklimde mi yaşıyorlardı? Bir tropik bölgeden sadece üç günlük mesafede olduklarını biliyorlar mıydı?

Gezginler yolda ilerlediler. Bir grup köylü gibi çamurların arasında yürümek yerine ata biniyor olsalar daha soylu görünürlerdi ama *Muntjac* at taşımaya uygun değildi. Belki yerel atlardan kiralarlardı. Sürekli ıslak kalmaya ve üşümeye teslim olmuş, asla güzel olmamış sağlam ve bakımsız atlar. Korkusuz'u özlüyordu.

Sokağın zemini kaldırım taşına döndü; yağmurda ayak bileklerini tehdit edecek kadar kayganlaşan yuvarlak köşeli küpler. Bir yolculuk, macera hatta angarya için bile uygun bir ortam değildi. Belki Bingle haklıydı; belki de onun hikâyesindeki arka plan karakterlerinden ibaretlerdi.

Benedict bile her zaman yaptığı gibi not tutmuyordu.

"Hatırlayacağımdan eminim," diyordu sadece.

İşte: Benedict'in bile haritaya geçirmeye tenezzül etmeyeceği bir adaydı burası.

Büyük bir kasaba değildi ve uzun bir yol gitmeleri de gerekmemişti. Yolun üzerindeki son bina kiliseye benzeyen taş bir binaydı ama kilise değildi; iki katlı, düz gri taşlardan harç kullanılmadan yapılmış, kutu gibi bir binaydı. Bitmemiş gibi görünen boş bir yüzeyi vardı; belki de bir zamanlar süslemeleri vardı ama zamanla dökülüp silinmişti.

Quentin kendini *Lorax*'ın başındaki gizemli kuleye doğru yürüyen küçük çocuk gibi hissediyordu. Beyaz kalkanlı kara şövalyelerin meydan okumalarıyla karşılaşmalı veya kutsal münzevilerin sorduğu hileli teolojik bulmacaları çözmeye çalışıyor olmalıydılar. En azından, iblislerin baştan çıkarmalarına karşı koymalıydılar. Karşılaşmaları gereken şey mevsim anomalileri değildi.

Bir şeyi işaret etmesi gerekse, her şey bir yana, ritminin yanlış olduğunu söylerdi. Fazla erkendi. Bu kadar çabuk bulamamaları veya savaşmadan ele geçirmemeleri gerekirdi.

Aman, siktir et, diye düşündü Quentin. Belki sadece şanslıydı. Belki de bu yazgısıydı. Her şeye rağmen yine de heyecanlandığım hissetti. İşte burası olmalıydı. Meşe ağacından yapılmış masif kapılar dev gibiydi fakat kapılardan birinde normal büyüklükte, bir kişinin geçmesine izin verecek başka bir kapı daha vardı; muhtemelen çift kanatlı meşe kapıları açmak zorunda kalınmasın diye. Kapının iki yanında boş heykel nişleri vardı; belki daha önce burada olan heykellerden kalmış, belki de henüz heykeller konmamıştı.

Tehlikeler Şapeli'nin önünde toplanan cesur şövalyeler gibi kapıların önünde durdular. İçerideki tehlikeye meydan okuyacak kadar cesur olan hangisiydi acaba? Quentin'in burnu akıyordu. Saçları yağmurdan ıslanmıştı; şapkası vardı ama karşılaşabileceği zorluk her neyse bir an önce karşılaşmak için sabırsızlanıyordu ve yağmur sadece soğuk bir şekilde çiseliyordu. Julia'yla aynı anda burunlarını çektiler.

Sadece yağmurdan kurtulmak için olsa bile, sonunda şapele hepsi birlikte girdiler. İçerisi dışarıdan daha sıcak değildi. Atmosfer, zangocun birkaç dakikalığına uzaklaştığı eski bir kır kilisesi gibiydi. Hava taş tozu gibi kokuyordu. Birkaç dar ve yüksek pencereden gri ışık süzülüyordu. Bir köşede paslanmış bir grup bahçe aleti duruyordu: Bir çapa, bir kürek, bir tırmık.

Salonun ortasında taş bir masa vardı ve masanın üzerine eski kırmızı bir kadife yastık konmuştu; yastığın üzerindeyse üç dişli altın bir anahtar duruyordu.

Yanında düzgün harflerle bir yazıyla sararmış bir kâğıt parçası dikkat çekiyordu:

ALTIN ANAHTAR

Anahtar parlak değildi ve cilalanmamıştı. Gerçekten eski bir şey olduğunu kanıtlayacak şekilde mat bir küf tabakasıyla kaplanmıştı. Mütevazı ortam anahtarın saygınlığını bozmamıştı; salonun dinginliği ondan yayılıyormuş

gibiydi. Muhtemelen buradaki köylüler onu ciddiye almaları gerektiğini bilmiyorlardı bile. Savaş anıtı olarak top saklayan bir Avrupa köyü gibi; kimse namlusunda patlamaya hazır bir mermisi olduğunu bilmezdi... ta ki...

Bingle anahtarı aldı.

"Tanrım!" dedi Quentin. "Dikkatli ol."

Adam ölmek istiyor olmalıydı. Bingle anahtarı elinde evirip çevirerek iki tarafını da inceledi. Hiçbir şey olmadı.

Quentin neler olduğunu anladı. Kendisine bir tekrar fırsatı sunulmuştu. Ormandaki o çayırın kıyısına geri dönmüştü ama bu kez içeri girecekti. Hayatta lüks bir tatil beldesinin güvenli ve sıcak ortamında şişmanlamaktan daha fazlası vardı. Belki de yoktu ama şimdi bunu öğrenecekti. İnsan bir şeyi nasıl öğrenirdi? Bir maceraya atılarak. Böyle yapılırdı. Bir altın anahtarı alırdın.

"Bir bakayım," dedi.

Ölümcül olmadığından –en azından anında öldürmediğinden– emin olan Bingle, anahtarı Quentin'e verdi. Anahtar cızırdamadı; hatta parıldamadı da. Quentin'in elinde canlanmadı. Soğuk ve ağırdı fakat bir altın anahtarın olacağını hayal edebileceğinden daha soğuk veya daha ağır değildi.

"Quentin," dedi Julia. "O anahtarda eski bir büyü var. Hem de çok güçlü. Hissedebiliyorum."

"Güzel."

Quentin dönüp ona sırıttı. Şimdi neşelenmeye başlamıştı işte.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama yapmak istiyorum."

"Quentin."

"Ne?"

Julia ona elini uzattı. Tanrı onu korusun. Başka ne kaybetmiş olursa olsun, hâlâ içinde bolca nezaket vardı. Quentin onun elini tuttu ve anahtarı tutan eliyle etrafındaki boşluğu yokladı. Eğer... Evet. Orada olmayan bir şeye değdiğini ve tıkırdadığını hissetti.

Bir an için kaybetti; anahtarı yine etrafa doğru salladı fakat bulamadı. Sonra yine oldu; metalin metale çarpmasından doğan tıkırtı. Anahtarı üzerine dayayarak duraksadı, sonra itti ve anahtar deliğe girip sağlam bir şekilde yerine oturdu. Quentin anahtarı bırakmayı denedi. Anahtar yerinde kaldı; havada, yere paralel şekilde duran altın bir anahtar.

"Evet," diye fısıldadı. "İşte bu."

İstediğinden daha titrek bir nefes aldı. Bingle tuhaf bir şey yaparak kılıcının ucunu yere dayadı ve bir dizinin üzerine çöktü. Quentin anahtarı tekrar tutup saat yönünde çevirdi. Sezgileriyle hareket ederek bir kapı tokmağı aradı ve buldu; zihin gözünde onu soğuk beyaz porselen olarak hayal edebiliyordu. Çevirdi, çekti ve salonda yoğun bir çatırtı, yırtılma sesi yankılandı; korkunç değil, tatmin edici bir ses. Asırlardır bozulmayan, açılmayı bekleyen bir mührün kırılışının sesi. Julia'nın yumuşak eli Quentin'inkini sıkıca kavradı. Quentin'in açtığı aralıktan salona hava hücum etti ve sıcak bir ışık boşaldı.

Havada bir kapı açıyordu ve kapı eğilmeden geçmesine izin verecek kadar yüksekti. Orası parlaktı, sıcaklık, güneş ışığı ve yeşillikler vardı. İşte buydu. Sonra Adası'nın gri taşları çoktan etkisini yitirmişti bile. Aradığı şey buydu; adına macera ya da ne isterseniz diyebilirdiniz. Fillory'de bir yere mi, yoksa bambaşka bir yere mi gideceğini merak etti.

Julia'yı da beraberinde sürükleyerek çimenlere adım attı. Her yerde ışık vardı. Gözlerini kırpıştırdı. Gözleri ışığa alışmaya başlamıştı.

"Dur," dedi. "Burası orası olamaz."

Kapıya doğru geri sıçradı ama kapı çoktan yok olmuştu bile. İçinden geçecek bir şey, geri dönecek bir yer yoktu; sadece boş hava vardı. Dengesini kaybederek yuvarlanırken ellerini ileri uzattı ve avuçları sıcak betonda kaydı: Ailesinin Chesterton, Massachusetts'teki evinin önündeki kaldırımın betonunda.

İKİNCİ KİTAP

9. BÖLÜM

"Tamam," dedi. "Tamam. Tam hayal kırıklığı."

Dirseklerini dizlerine dayayarak kaldırımda oturdu ve kafasını toparlamaya çalışarak elektrik hatlarına baktı. Sıyrılan elleri yanıyor ve zonkluyordu. Hava yaz sonu gibiydi. Her nedense, Fillory'de geçirdiği iki yıldan sonra en tuhaf görünen şey elektrik hatlarıydı.

O ve arabalar. Hayvanlara benziyor, tuhaf görünüyorlardı. Öfkeli, tuhaf hayvanlar. Julia çimenlerin üzerine oturmuş, dizlerine sarılmıştı ve hafifçe ileri geri sallanıyordu. Quentin'den çok daha kötü görünüyordu.

Quentin'in kalbi göğsünden aşağı çöküyor, vücudundan çekiliyor, sanki bu lanet olasıca işe yaramaz gezegene akıyordu. *Kraldım. Gemim vardı. Güzel bir gemim, kendi gemim vardı!*

Sanki biri ona bir mesaj göndermeye çalışır gibiydi. Eğer öyleyse, mesajı almıştı. Mesaj alınmıştı.

"Anladım," dedi yüksek sesle. "Seni duyuyorum. Anladım bile."

Ben kralım, diye düşündü. *Gerçek dünyada bile hâlâ kralım. Bunu benden hiçbir şey alamaz.*

"Sorun değil," dedi. "Bunu düzelteceğiz."

Doğru olmasını istediği şeyi söylerken deney yapıyor, sanki söze dökmenin daha doğru hissettirip hissettirmeyeceğini anlamaya çalışıyordu.

Julia şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Çimenlerin üzerine doğru öğürdü. Quentin gidip onun yanına çömeldi.

"Hiç merak etme, her şey yoluna girecek," dedi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bunu düzelteceğiz. İyi olacaksın."

"Bunu söylemeyi kes." Julia öksürdü ve çimenlerin üzerine tükürdü. "Anlamıyorsun. Burada olamam." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken duraksadı. "Olmamalıyım. Gitmem gerek."

"Anlat bana."

"Buradan gitmem gerek!"

Anahtar Quentin'in eve gitmek istediğini mi sanmıştı? Burası evi değildi ki. Quentin eve baktı. Hiç yaşam belirtisi yoktu. Rahatlamıştı; şimdi ailesiyle konuşacak halde değildi. Burası gösterişli bir banliyöydü; etraflarında çimenliği olabilecek büyük evler vardı.

Bir komşu salonunun penceresinden onlara bakıyordu.

"Selam!" Quentin el salladı. "Nasıl gidiyor?"

Yüz gözden kayboldu. Evin sahibi perdeyi çekmişti.

"Haydi," dedi Quentin, Julia'ya. Kararlı bir tavırla nefesini üfledi. Şimdi cesur olma zamanıydı. "İçeri girip bir duş alalım. Belki üzerimizi değiştiririz."

Baştan aşağı Fillory giysilerine bürünmüşlerdi. Dikkat çekecek şeylerdi. Julia karşılık vermedi.

Quentin panik duygusunu bastırmaya çalışıyordu. İlk seferinde Fillory'ye ulaşmak bile yirmi iki yılını almıştı. Aynı şeyi tekrar nasıl yapacaktı? Tekrar Julia'ya döndü ama orada değildi. Kalkmış, geniş ve boş sokakta sallanarak yürüyor ve Quentin'den uzaklaşıyordu. Bütün o asfaltın ortasında minicik görünüyordu.

Bu da başka bir tuhaf şeydi. Asfalt doğadaki hiçbir şeye benzemiyordu.

"Hey! Haydi." Quentin yerinden fırlayarak Julia'nın peşinden koştu. "Muhtemelen buzdolabında dondurma vardır."

"Burada kalamam."

"Ben de kalamam. Sadece bu konuda ne yapabileceğimizi bilmiyorum."

"Ben geri dönüyorum."

"Nasıl?"

Julia cevap vermedi. Quentin ona yetişti ve alacakaranlıkta birlikte yürüdüler. Ortam sessizdi. Dev televizyonlardan yayılan renkli ışıklar pencerelerden titreşiyordu. Televizyonlar ne zaman o kadar büyümüştü?

"Fillory'ye gitmenin sadece tek bir yolunu biliyorum ve o da sihirli düğmeydi. Ve son gördüğümde o da Josh'taydı. Belki onu bulabiliriz. Belki de Ember bizi geri çağırabilir. Onun dışında sanırım başımız cidden belada."

Julia terliyordu. Adımları sarsaktı. Her nesi varsa, kesinlikle iyiye gitmiyordu. Quentin bir karar verdi.

"Brakebills'e gideceğiz," dedi. "Oradaki biri bize yardım eder."

Julia tepki vermedi.

"Düşük bir olasılık olduğunu bili..."

"Brakebills'e gitmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Quentin. "Oraya gitmeyi ben de özellikle istemiyorum. Ama güvenli, karnımızı doyururlar ve oradaki biri bizi geri göndermenin bir yolunu biliyordur."

Aslında Quentin oradaki herhangi birinin paralel evrenlerde dolaşmayı bileceğinden emin değildi ama en azından Josh'u bulmalarına yardım edebilirlerdi. Ya da düğmeyi ilk kez bulmuş olan hurda satıcısı Lovelady'yi.

Julia bakışlarını tam karşıya dikmişti. Quentin bir an için onun cevap vermeyeceğini sandı.

"Gitmek istemiyorum," dedi Julia.

Ama yürümeyi kesmişti. Parlak mavi bir spor araba kaldırımın kenarına park edilmiş halde duruyordu; önünde turbo motor kapağı ve arkasında kanadı olan, alçak, uzun burunlu bir arabaydı. Zengin bir dangalağın on altıncı doğum günü hediyesi. Julia bir an etrafına bakındı, sonra bir bahçe düzenleyicinin baş büyüklüğünde taşlar sıraladığı çimenliğe girdi. Taşlardan birini jimnastik topu gibi alarak sopa gibi incecik kollarından beklenmeyecek bir güçle kaldırdı ve arabanın sürücü kapısının penceresine yarı düşürür gibi attı.

Quentin'in tavsiye verecek veya görüş belirtecek zamanı olmadı; "araba penceresini taşla kırma" gibi bir şey söyleyebilirdi. Çoktan olmuştu bile.

Camı tamamen kırmak için Julia'nın iki kez denemesi gerekti; güvenlik camı içeri göçmeden önce çatlayarak gerildi. O sessizlikte alarm kulakları sağır edecek kadar güçlüydü ama inanılmaz bir şekilde evde hiç ışık yanmadı. Julia delikten uzanarak kapıyı ustaca açtıktan sonra taşı tekrar alıp asfalta bıraktı ve siyah deri koltuğa yerleşti.

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Quentin.

Julia bir cam parçası alarak başparmağının ucunu kesti. Fısıltıyla bir şeyler söyledikten sonra kanlı başparmağını kontağın üzerine dayadı.

Alarm sustu. Arabanın motoru radyoyla birlikte çalıştı: Van Halen, *Poundcake*. Julia poposunu kaldırarak cam parçalarının geri kalanını koltuktan temizledi.

"Bin," dedi.

Bazen sadece söyleneni yapmak gerekirdi. Quentin diğer tarafa yürüdü –aslında anın havasına uygun olarak motor kapağının üzerinden kaymalıydı– ve daha kapıyı kapayamadan Julia gaza bastı. Quentin'in ailesinin oturduğu sokaktan hızla uzaklaştılar. Quentin kimsenin polis çağırmamasına inanamıyordu fakat hiç siren sesi duymuyordu; ya Julia gerçekten çok iyi büyü yapıyordu ya da sadece şanslıydılar. Julia, Van Halen'ı susturmadı, hatta sesini bile kısmadı. Gri sokak altlarında hızla kayıyordu. Sonuçta Quentin bunun bir faytondan iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Julia kırık görünmemesi için camın geri kalanını da indirdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Quentin.

"Düz kontağı bilir misin?" dedi Julia. "Bu 'kontaksızlık.' Eski zamanlarda öyle derdik."

"Sen hangi eski zamanlarda araba çalıyordun? Ve 'biz' derken kimden söz ediyorsun?"

Julia cevap vermedi; sadece bir köşeyi o kadar hızlı bir şekilde döndü ki araba gülünç amortisörleriyle iyice yana yattı.

"Orada bir dur işareti vardı," dedi Quentin. "Ben hâlâ Brakebills'e gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Brakebills'e gidiyoruz."

"Fikrini değiştirdin."

"Olur böyle şeyler." Julia'nın başparmağı hâlâ kanıyordu. Parmağını emerek pantolonuna sildi. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Hayır. Hiç öğrenmedim."

Julia bir küfür savurdu ve radyonun sesini daha da açtı.

Chesterton'dan Brakebills'e kadar dört saatlik bir mesafe vardı; en azından Brakebills'e arabayla yaklaşabileceğiniz kadarıyla. Julia mesafeyi üç saatte aldı. Massachusetts'i uzun yoldan batıya doğru geçtiler ve eski New England eyaletlerarası yolunu izleyerek çam ormanından geçip alçak yeşil tepeleri aştılar. İki tarafta görünen kızıl kayalık yüzeyler, patlamaların ortaya çıkardığı yeraltı su kaynakları yüzünden pırıl pırıldı.

Güneş batmıştı. Arabada sahibinin sigarasının kokusu vardı. Her şey zehirli, kimyasal ve doğallıktan uzaktı: Plastik ceviz döşemeler, elektrikli lambalar, onları hızla ileri götüren yanan benzin. Bu dünya tamamen bir işlenmiş petrol ürünüydü. Julia bütün yol boyunca radyoda klasik rock çaldı. Çalan her şarkının her mısrasını bildiğini söylemek abartı olurdu ama çok da fazla abartı olmazdı.

Beacon, New York'ta Hudson Nehri'ni geçtiler ve eyaletlerarası otobandan çıkarak iki şeritli bir yola saptılar; eski donma kabarıklarıyla dolu olan yol bir hayli virajlıydı. Julia'nın şarkı söylemesi dışında hiç konuşmuyorlardı. Quentin hâlâ başlarına ne geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bu gece Brakebills'e yürümek için fazla karanlıktı, dolayısıyla Julia ona böceklerle dolu bir benzin istasyonunda kart kullanmadan bir ATM'den para çekmeyi öğretti. Julia'nın tuhaf gözlerini gizlemek için siyah camlı bir güneş gözlüğü aldılar ve geceyi bir motelde –ayrı odalarda– geçirdiler. Quentin resepsiyon memurunun giysileriyle ilgili yorum yapmasını bekledi ama öyle bir şey olmadı.

Quentin sabah gerçek Batı tarzı bir banyoda sıcak duş aldı. Gerçekliğe bir puan. Küvet plastikten yapılmış, köşelere örümcekler yerleşmiş olsa ve bütün banyo deterjan ve "parfüm" koksa bile, saçlarındaki bütün deniz tuzu tamamen temizlenene kadar suyun altında kaldı. Temizlenip odasını boşalttığında ve meşrubat makinesinden gerçek yarım litrelik bir şişe Coca-Cola aldığında, Julia arabanın motor kapağına oturmuş halde onu bekliyordu.

O duşu atlamıştı ama Coca-Cola'ya hayır diyememişti. Araba, etrafa çakıl taşları saçarak otoparktan fırladı.

"Yerini bilmediğini sanıyordum," dedi Julia. "Sorduğumda bana söylediğin buydu."

"Sana bunu söylemiştim," dedi Quentin, "çünkü doğru. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama bulmanın bir yolu olduğunu düşünüyorum. En azından bunu bir kez yapmış olan birini tanıyorum."

Alice'i kastediyordu. Lise sondayken bir kez yapmıştı, dolayısıyla başarabilmeleri gerekirdi. Şimdi düşününce tuhaf geliyordu. Quentin onun adımlarını izleyecekti.

"Ormanda birkaç kilometre yürümemiz gerekiyor," dedi.

"Bu benim için sorun değil."

"Bir vizyon büyüsü yerini gösterebilir. Gizli ama sadece sivilleri uzak tutmak için. Bir Anasazi büyüsü var. Ya da Mann. Belki sadece bir Mann yeterli olur."

"Anasazi'yi biliyorum."

"Tamam. Harika. O halde zamanı gelince sana söylerim."

Quentin ses tonunu dikkatle doğal tutuyordu. Hiçbir şey Julia'yı bir Brakebills öğrencisinin onu aşağılaması kadar kızdıramazdı. En azından Dünya'ya geri döndükleri için Julia onu suçlamıyordu. Ya da muhtemelen suçluyordu ama bunu yüksek sesle yapmıyordu.

Sıcak bir ağustos sabahıydı. Hava bronz renkli güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Vadinin dibinde, bir buçuk kilometre kadar ötede, devasa mavi Hudson Nehri'ni görür gibi oldular. Yoldaki bir viraja arabayı park ettiler.

Quentin, yardım istemek için Brakebills'e geri dönmek zorunda kalmanın Julia'nın gururunu incittiğini biliyordu; belki daha da kötüsü. Ama yine de bunun ilk, en iyi ve muhtemelen tek seçenekleri olduğu gerçeği yine de değişmiyordu. Dünya'da kalacak filan değildi. Bir macera mı istemişti? İşte şimdi bulmuştu. Macera bu lanet olasıca maceraya başladığı yere geri dönmekti. Bu ona iyi bir ders olurdu.

Yürüyüşe başlamadan önce, Julia on beş dakika süren bir büyü yaptı ve Quentin'e arabanın bir saat bekleyeceğini, sonra kendi kendine Chesterton'a

geri döneceğini açıkladı. Quentin bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama yine de şüphelerini kendine sakladı. Cam parçalarından biraz daha fazlasını saklamış olsaydı, en azından pencereyi tamir edebilirdi ama bu söz konusu olmadığından, arabanın sahibinin bir bardak su içmesi gerekecekti. Torpido gözüne yirmilikler halinde iki yüz dolar sıkıştırdı, kolanın geri kalanını içtiler ve sac metalden yapılmış bariyerin üzerinden atladılar.

Burası yürüyüş ve piknik yapılabilecek bir orman değildi. Yardımsever park koruculari tarafından bakılıp daha düzenli hale getirilmemişti. Yoğundu, ışık loştu ve ağaçlarla çalıların arasından yürümek eğlenceli değildi. Quentin bir dalın yüzüne çarpmasını engellemek için başını eğmekte sık sık geç kalıyordu. Her beş dakikada bir, bir örümcek ağına dalacağını düşünüyordu ama ortalıkta hiç örümcek görünmüyordu.

Farkında olmadan Brakebills arazisine girerlerse ne olacağını da bilmiyordu. Elbette teoride bir şey olmaması gerekirdi fakat Quentin, Yaratık saldırdıktan sonra Profesör Sunderland'in bariyer örüşünü izlemişti. Her an ona çarpabilirlerdi. Sadece bu düşünce bile yüzünün karıncalanmasına neden oluyordu. Yarım saat sonra durmaya karar verdi.

Orman hâlâ sessizdi. Okuldan hâlâ iz yoktu ama buralarda bir yerdeymiş, bir ağacın arkasında karşısına çıkmaya hazır halde bekliyormuş gibi hissediyordu. Ormandaki daha eski patikaları da hissedebileceğini düşünüyordu. Alice'in ayak izleri gibi; zavallı, talihsiz ergen Alice, bütün gece bir giriş bulmaya çalışarak dolaşmıştı. Hiç bulamasa onun için daha iyi olurdu. Avladığın şeye dikkat etmelisin çünkü onu yakalayabilirsin.

"Şurayı deneyelim," dedi.

Julia kaba, sert tarzında Anasazi büyüsü yapmaya ve bir arabanın ön camındaki buğuyu siler gibi önündeki bir karenin içindeki havadan görünmez tabakalar kaldırmaya başladı. Quentin onun üst el pozisyonlarını izlerken içten içe yüzünü buruşturdu fakat Julia'nın büyüleri yine de daha az güçlü değildi. Hatta bazen daha bile güçlü görünüyordu.

Quentin de Mann üzerinde çalışmaya başladı. Bu çok daha kolaydı ama bir yarışmada değillerdi. Sadece çeşitlendirmek iyi olacaktı.

Ama bitiremedi. Normalde hiçbir şeyden heyecanlanmayan Julia'nın hafif bir çığlık attığını duydu ve bir adım geri çekildiğini gördü. Havada açılmış karede, tam Julia'nın önünde, bir yüz vardı. Kraliyet mavisi kravat takmış ve neredeyse fosforlu denebilecek sarı bir takım elbise giymiş, top sakallı, yaşlıca bir adamın yüzüydü bu.

Quentin onu tanımıştı: Brakebills'in yöneticisi Dekan Fogg. Yüzü o kare boşluktaydı, çünkü Julia'nın tam önünde duruyordu.

"Deemeeeek," dedi Dekan Fogg, neredeyse şarkıya başlayacakmış gibi heceyi uzatarak. "Asi çocuk geri dönmüş."

Aradan beş dakika bile geçmemişti ve her zamanki gibi yeşil, engin ve yoğun görünen Deniz'in üzerinden geçiyorlardı. Yarım düzine futbol sahası büyüklüğündeki alan etraflarında uzanıyordu. Tam tepelerinde yaz güneşi parıldıyordu. Sihirli duvarların içinde haziran ayı yaşanıyordu.

İnanılmazdı. Quentin üç yıldır buraya dönmemişti; Fogg'a gidip büyü dünyasından uzaklaştırılmasını istediğinden beri. Ama hiçbir şey değişmemişti. Kokular, çimenlikler, ağaçlar, çocuklar... burası zamanda unutulmuş, sonsuz varlığını sürdüren Shangri-La gibiydi.

"Yoldan ayrıldığınızdan beri sizi izliyorduk. Savunmalar senin zamanındakinden daha öteye geçti. Çok daha öteye. Çifte örgülü güç hatları; teori bölümümüzde çok yetenekli bir genç var ve yaptıklarının yarısını ben bile anlamıyorum. Artık gerçek zamanlı olarak bütün ormandaki hareketliliği gösteren bir haritamız var. Hatta ormana giren kişilerin niyetine ve zihin durumuna göre renk kodları bile var. Muhteşem."

"Muhteşem." Quentin şoka girmiş gibiydi. Diğer yanında yürüyen Julia sessizdi. Onun ne hissettiğini Tanrı bilirdi; Quentin tahmin bile edemezdi. Lisedeki sınavda başarısız olduğundan beri buraya gelmemişti. Fogg ortaya çıktığından beri de hiç konuşmamıştı fakat tanıştırılırken adamın elini sıkmayı başarmıştı.

Fogg okul, kampüs, Quentin'in sınıf arkadaşları ve peşinden koştukları bütün etkileyici ve saygıdeğer şeylerle ilgili gevezeliğe devam ediyordu. Hiçbiri kazayla yanlış bir boyuta sürgün edilmemişti. Bir sürü heyecan verici yerel

haber de vardı. Özellikle spora yetenekli genç bir profesör sayesinde, Brakebills uluslararası *welters* turnuvalarında korkulan bir güç haline gelmişti. Çalı hayvanlardan biri –bir fil yavrusu– hendeğinden kurtularak ortalıkta başıboş koşturmaya başlamıştı ama neyse ki çok yavaş hareket ediyor, günde sadece yarım metre gidebiliyordu. Doğacılar onu yakalayıp geri götürmek için çabalıyordu ama şimdiye kadar başaramamışlardı.

Kütüphanede hâlâ uçan kitap krizleri yaşanıyordu; üç hafta önce bütün bir Uzakdoğu atlası sürüsü –albatros misali geniş ve iri ciltler– kanatlanmış, dolaşma alanını mahvetmişlerdi ve öğrenciler masaların altına gizlenmişti. Kitaplar ön kapıdan çıkarak spor salonunun yanındaki bir ağaca dizilmişler, geçenlere karmaşık dillerde laf atmışlardı ve sonunda üzerlerine yağmur yağınca keyifsizce yerlerine geri dönmüşlerdi; şimdi orada yeniden ciltleniyorlardı.

Quentin'in düşünebildiği tek şey bütün bunların hâlâ devam etmesinin tuhaflığıydı. Mümkün olmamalıydı, çünkü bir sürü doğa kanununa tersti. Birkaç öğrenci –çoğu kız– çimenlere uzanmış, ışığa susamış vücutlarını formaları izin verdiği ölçüde güneşlendiriyorlardı. Bu sömestr bitmişti ama son sınıflar henüz mezun olmamıştı. Quentin oradan ayrılıp beş dakika yürüse ve meşelerin ötesine geçse, Kulübe'ye ulaşırdı. Orasının pencere önlerinde oturan, şarap içen, kitap okuyan, yataklarda birbirleriyle sevişen yabancılarla dolu olacağından emindi. Görmek isteyip istemediğini merak etti ama artık buraya gelmişken, gerçekten istemiyordu.

Öğrenciler dirseklerinin üzerinde doğrularak üçünün geçişini izlerken, mezun olup yaşlanacak kadar aptal olanlara acıyarak bakıyorlardı. Quentin onların ne düşündüğünü biliyordu. Kendilerini kral ve kraliçeler gibi hissediyorlardı. Ellerinden geldiğince tadım çıkarmalıydılar.

"Seni tekrar göreceğimizden emin değildim." Fogg hâlâ konuşuyordu. "Nasıl desem, emekliliğinden sonra? O kararı veren kişilerden geri dönen pek olmaz, biliyorsun. Onları kaybettiğimizde, sonsuza dek kaybederiz. Ama sen, anladığım kadarıyla –nasıl desem– hatanı mı fark ettin?"

Fogg tepeden bakmaya karar vermişti ve bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Deniz'in sıcak ortamından ayrılıp Labirent'in beklenmedik anlarda yerini ortasında taş havuzlar bulunan kare ve daire biçiminde meydanlara

bırakan serin koridorlarına girdiler. Quentin, bu havuzların başında Alice'le birlikte uzanmıştı ama koridorlar farklıydı. Labirent onun zamanından beri tekrar tekrar çizilmişti; her yıl bir kez çizilirdi. Fogg'u takip etti.

"Fikrimi değiştirdim." Quentin onun seviyesine çıkabilirdi. "Ancak, nasıl desem, ihtiyaç anımda beni ağırlamanız çok cömert bir davranış."

"Aynen dediğin gibi."

Fogg yakasının içinden bir mendil çıkarıp alnını sildi. Daha yaşlı görünüyordu. Sakalı yeniydi ama çoğunlukla beyazlarla doluydu. Her gün sürekli buradaydı ve her zaman yaptığı şeyi yapıyordu; oysa çocuklar gelip gidiyordu. Quentin sadece beş dakika geçmiş olmasına rağmen klostrofobi hissetmeye başladı. Fogg onu hâlâ eskiden olduğu çocuk gibi görüyordu ama çocuk çoktan gitmişti.

Ev'e girerek Fogg'un ofisine çıktılar. Quentin onun peşinden içeri girmeden önce Julia'ya döndü.

"Burada beklemek ister misin?"

"İyi, peki."

"Bunu erkek erkeğe halletmek daha iyi olabilir."

Julia başparmağı ve işaret parmağıyla keyifsizce "tamam" işareti yaptı. Harika. Fogg'un kapısının yanındaki, genellikle yaramaz ve/veya başarısız öğrencilere ayrılan banka oturdu. İyi olacaktı. Öyle umuyordu.

Dekan oturdu ve ellerini masasının üzerinde birleştirdi. Yoğun, derimsi, tanıdık kokular Quentin'in burnuna doluyor, onu geçmişe sürüklemeye çalışıyordu. Eskiden olduğu çocukla konuşabilse ne diyeceğini düşünüyordu; yıllar önce aynı koltukta oturan, uyurken soyunmadığı için buruşuk giysilerle dolaşan, sinirden dizlerini titreten ve bütün bunların bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışan o çocuk. Temkinli olmak? Mavi hapı seçmek? Belki daha pratik bir şey. Janet'la yatma. Tuhaf anahtarlara dokunma.

Genç hali ne derdi? Benedict'in Quentin'e baktığı gibi bakar ve şöyle derdi: Sanki yaparmışım gibi.

"Eh," dedi Fogg. "Senin için ne yapabilirim? Seni mütevazı okuluna geri getiren şey nedir?"

Quentin için buradaki sorun, Fillory'yle ilgili gerekenden fazlasını açıklamadan yardım istemenin bir yolunu bulmaktı. Fillory'nin varlığı –gerçekliği– hâlâ bir sırdı ve Fogg, Quentin'in bunu bilmesini istediği en son kişiydi. Eğer öğrenirse, o zaman herkes duyardı ve ne olduğunu bile anlayamadan, Brakebills öğrencileri tatillerini geçirmek için Fillory'ye doluşurdu.

Ancak bir yerden başlaması gerekiyordu. Sadece olabildiğince cahil gibi davranmak iyi olabilirdi.

"Dekan Fogg, dünyalar arası yolculuk hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Pek az. Elbette çoğu pratikten çok teori." Fogg güldü. "Birkaç yıl önce bu konulara ilgi duyan bir öğrencimiz vardı. Sanırım adı Penny'ydi. Gerçek adı olamaz."

"Benimle aynı dönemdeydi. Asıl adı William'dı."

"Evet. O ve Melanie –Profesör Van der Weghe– bu konu üzerinde bir hayli uzun süre çalıştılar. Van der Weghe emekli oldu. Senin ilgilendiğin şey tam olarak nedir?"

"Şey, onu her zaman sevmiştim," dedi Quentin, çaresizce doğaçlama yaparak. "Penny. William. Etrafta soruşturdum ama bir süredir onu kimse görmemiş." Elleri deli bir ilah tarafından ısırılıp koparıldığından beri. "Ve ben de yeriyle ilgili bir bilginiz olabileceğini düşündüm."

"Yani sen... diğer tarafa geçmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Tabii." Neden olmasın? "Evet."

"Şey," dedi Fogg. Düşünceli bir tavırla top sakalını sıvazladı. "Hayır, hayır, kendi rızaları olmadan öğrencilerimizle ilgili bilgileri paylaşamam. Bu hiç uygun olmaz."

"Cep telefonu numarasını istemiyorum ki. Sadece bir şeyler duymuş olabileceğinizi düşündüm."

Fogg öne eğilirken koltuğunun yayları gıcırdadı.

"Sevgili çocuğum," dedi, "ben pek çok şey duyuyorum ama hiçbirini dile getiremem. Manhattan'daki o firmaya çekilmeni sağladığımda, insanlara nereye gittiğini anlatacağımı düşünmemişsindir umarım."

"Elbette hayır."

"Ancak Penny'nin yeriyle gerçekten ilgileniyorsan, sana aramaya bu gerçeklikten başlamanı öneririm..." Fogg kuru kuru güldü, "başkasından değil. Öğle yemeğine kalacak mısın?"

Julia haklıydı. Buraya gelmemeliydiler. Görünüşe bakılırsa Fogg hiçbir şey bilmiyordu ve onun yakınında olmak Quentin için iyi değildi. Bir ergenlik krizine doğru gerilediğini hissediyordu; sanki ebeveynleriyle konuşuyormuş gibiydi. Kim olduğu ve ne kadar ilerlediği konusunda bakış açısını kaybetmişti. Bu adamı nasıl gözünde büyüttüğüne inanamıyordu. Bir zamanlar önünde korkuyla sindiği Gandalf tarzı büyücü gitmiş, yerine kibirli bir bürokrat gelmişti.

"Kalamam ama teşekkür ederim, Dekan Fogg." Quentin ellerini dizlerine vurdu. "Aslında artık kalksam iyi olur."

"Kalkmadan önce, Quentin," dedi Fogg kıpırdamadan, "bu sohbeti biraz daha uzatmak isterim. Arkadaşlarınla birlikte şu son iki yıldır neler yaptığın konusunda bir hayli egzotik söylentiler duydum. Öğrenciler bunu konuşuyor. Kampüste bir efsane olduğunu bilmelisin."

Bu kez Quentin gerçekten kalktı.

"Eh," dedi. "Çocuklar işte. Duyduğunuz her şeye inanmayın."

"İnanmadığımdan emin olabilirsin." Fogg'un bakışlarında yine o eski kıvılcımlar belirmişti. "Ancak eski dekanından bir tavsiye, eğer kulak verirsen. Boyutlararası yolculukla ilgili bilgisizliğime ve Penny'yle neden ilgilendiğini bilmememe rağmen, ondan hiç hoşlanmadığını gayet iyi biliyorum. Ve yıllardır ondan haber alan olmadı. Yıllardır Eliot Waugh veya Alice Quinn'den haber alan da olmadı. Ya da Janet Pluchinsky'den."

Quentin, Fogg'un Josh'u hatırlamadığını fark etti. Önce Josh'u sormalıydı. Gerçi yine aynı cevabı alacaktı muhtemelen.

"Ve şimdi sen üzerinde son derece tuhaf giysilerle geliyorsun, okula bir sivili getiriyorsun, yanılmıyorsam reddettiğimiz öğrenci adaylarından birini, ki bu hoşgörü gösterdiğimiz bir durum değildir. Neye bulaştığını bilmiyorum ama yıllardır sana bir hayli yardımcı oldum; ayrıca okulun ününü ve güvenliğini de düşünmek zorundayım."

Aha! İşte Quentin'in tanıdığı ve korktuğu Fogg buydu. Anlaşılan değişmemişti; sadece ölü numarası yapmıştı. Ancak Quentin eskiden olduğu gibi yaramaz bir okul öğrencisi değildi.

"Ah, bunu biliyorum, Dekan Fogg. İnanın bana."

"Eh, güzel. Çok fazla derinlere inme, Quentin. Ortalığı. Sakın. Bok. Etme." Fogg argo kelimeleri özellikle vurgulamıştı. "Şu anda işin doğrusunu bilen biri gibi görünüyorsun. Alçakgönüllülük bir büyücüde yararlı bir özelliktir, Quentin. Doğrusunu bilen sihirdir, sen değil. Mezun olmandan önceki gece sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Sihir bize ait değildir. Kime ait olduğunu bilmiyorum fakat biz en iyi haliyle onu ödünç alırız. Zavallı Profesör March'ın eskiden kaplumbağalarla ilgili söylediği gibidir. Onlara yem atma, Quentin. Bir dünya herkese yetmelidir."

Söylemesi kolaydı. Fogg sadece birini görmüştü.

"Teşekkür ederim. Bunu aklımdan çıkarmam."

Fogg trajik bir tavırla iç çekti; Truvalıları uyaran Cassandra gibi, asla dinlenmeyeceğini bilerek.

"Eh, pekâlâ. Bir kapıya ihtiyacın varsa, Profesör Geiger ortak salonda olmalı. Tabii geldiğin yoldan geri dönmeyi planlamıyorsan."

"Bir kapı iyi olur. Teşekkür ederim." Quentin yerinden kalktı. "Bu arada, şu koridorda oturan 'reddedilmiş' var ya. Öğrencilerinizin çoğundan daha iyi bir büyücü. Fakültenizdekilerin çoğundan da."

Quentin, Julia'yı ortak salona götürdü. Buradan bir an önce gitmeleri gerekiyordu. Her şey hatırladığından daha küçüktü; *Alice Harikalar Diyarında*'da olduğu gibiydi ve o da sihirli toniği içmişti. Başı bacadan, kolu pencereden dışarı çıkmış gibi hissediyordu.

"Burada öğrenci olmamak mı?" dedi. "Pek bir şey kaçırmadın."

"Ciddi misin?" dedi Julia. "Sen kaçırdın."

10. BÖLÜM

Julia maraton koşuyordu. Ama maratonun sorunu, kendisinin de anladığı gibi, uzun olmasıydı. Onun orada olduğunu ve er ya da geç onunla uğraşmaları gerektiğini biliyordu. Yapması gereken tek şey onları beklemekti. Ancak bu arada haftalar geçmişti. İnsanlar mezun olmuştu. Muhtemelen Julia da onların arasındaydı fakat törene gitmemişti.

Yaz mevsimi, Julia'nın kararan odasını fırına dönüştürmüş, içindekileri yakıp kavurmuştu. Ardından sonbahar gelince havalar yumuşamıştı. Evin arka tarafını saran sarmaşıklar renk değiştirmiş, rüzgârla hışırdıyordu ve pencerelere yağmur vuruyordu. Sınıf arkadaşlarının hepsi üniversiteye giderken, mahallenin boşaldığını hissedebiliyordu. Kendisi gitmemişti. Artık on sekiz yaşındaydı ve sorumluluk sahibi bir yetişkindi. Rüştünü ispatlama hikâyesi sona ermişti. Bundan böyle kimse ona bir şey yaptıramazdı.

Bütün eski arkadaşları, İlk Julia'nın arkadaşları kasabadan uzaklaşınca Julia daha kolay nefes almaya başlamıştı fakat bu aynı zamanda onu gerginleştiriyordu. Bu kez tek başınaydı. Yapayalnız. Dünyanın kıyısına dek gitmiş, parmaklarıyla kenara asılı kalmış, sonra da düşmek için bırakmıştı. Sonsuza dek düşecek miydi?

Julia zamanın geçmesini sağlamak için her şeyi yapardı. Zaman öldürdü, yok etti, katletti ve cesetleri gizledi. Günlerini iki eliyle ateşe atıyor, sonra da kokulu dumanlar arasında yok olup gidişlerini izliyordu. Kolay değildi. Bazen zaman durmuş gibi geliyordu. Saatler kabız olmuş gibi geçiyor, onu uğraştırıyordu. İnternette Scrabble oynamak ve film izlemek Julia'nın işini

kolaylaştırıyordu. Ama insan *Büyücüler Kulübü*'nü ancak belirli bir sayıda izleyebilirdi ve o sayı üç kez filandı.

Ve evet, tamam, bir akıl hastanesinde altı hafta geçirmişti. İşte, söylemişti. Korkunçtu fakat Julia bunun olacağını tahmin etmişti ve bunun için ailesini suçlayamazdı. Önüne bir seçenek koymuşlardı: Ya koleje ya da kahkaha akademisine gidecekti ve Julia ikincisini seçmişti. Ne diyebilirdi ki? Blöf yaptıklarını düşünüyordu ve blöflerini görmüştü. Kartlarıma bak da ağla.

Ve böyle olmuştu. Julia kötü olacağını düşünmüştü ama sandığından daha kötüydü. Leş gibi kokular, berbat yiyecekler ve kolları koltuk altından bileklerine kadar jilet kesikleriyle dolu oda arkadaşının bitip tükenmeyen, "Transformers, Transformers, her şey onlardan. O zaman neden dönüşmüyorlar?" sayıklamaları arasında geçen altı hafta.

Şimdi deli olan kimdi? O filmler, *Büyücüler Kulübü*'nden de kötüydü.

İlaçlarını kullanıyor, doktorlarla görüşüyordu ve böylece takvim ilerliyordu. İnsan eğlenirken zaman kesinlikle uçup gidiyordu ve eğlence derken aldığı ilaçları kastediyordu. Bazen ölümü bile tercih edebileceğini düşünüyordu ama o alçakları tatmin etmeye niyeti yoktu. Onu yıpratamayacaklardı. Hayır, yapamayacaklardı. Yapamazlardı.

Sonunda taburcu edilmesi gerekti. Doktorlar onu alıkoyamazdı. Kendisi veya başkaları için bir tehlike oluşturmuyordu. O kadar da deli değildi işte.

Böylece bir kurumdan daha atıldı. Çok teşekkür ederim, gösterimize şeref verdiniz. İkinci bir emre kadar bütün hafta, bütün ay, bütün yıl, sonsuza dek burada olacağım.

Bir süre sonra, elinde çok az boş zaman olduğu düşünülürse, savaşta başka bir cephe açtı. Sihir gerçekse, nasıl işlediğine dair bilginin bir kısmının dolaşımda olduğunu farz etmek mantıklı olurdu. Brakebills her şeyi kendine saklayamazdı. Bu kaçınılmazdı, bilgi kuramından biraz anlayan herkes bunu bilirdi. O kadar çok veriyi tamamen izole bir halde tutamazdınız. Çok fazla bilgi olmalıydı ve aynı şekilde, dışarı sızabileceği çok fazla delik de vardı. Duvarın bulunduğu tarafından kazmaya başlayacaktı.

Sistematik bir araştırmaya başladı. Sürekli aç olan beynine kemirebileceği bir şeyler vermek iyiydi; mutlu olmasa bile, en azından meşgul oluyordu.

Önemli ve ikincil sıradaki büyü geleneklerinin bir listesini oluşturdu. Aynı şekilde, önemli metinlerin kaynakçasını da hazırladı. Sonra sırayla her birini okuyarak pratik bilgileri bir kenara ayırıp diğer her şeyi, işe yaramaz mistik saçmalıkları eledi. Bu zaman zaman evden çıkıp Büyük Mavi Oda'ya kaçamak ziyaretler yapması anlamına geliyordu. Ancak bu ailesini bir ölçüde yatıştırdığı için sorun değildi.

Öğütüp kaynatıyordu. Koklayıp pişiriyordu. Eğlenceliydi; insana oyun gibi geliyordu. Sağlıklı yiyecek dükkânlarının organik ot bölümlerinin altını üstüne getiriyordu. Bowery'deki restoran tedarikçileriyle –ucuz malzeme için harika bir kaynaktı– tanışmış, internet üzerinden çalışan laboratuvar malzemeleri satıcılarıyla haşır neşir olmuştu. Sahte bir kimliğiniz, bir PayPal hesabınız ve bir posta kutusu numaranız varsa, size gönderebilecekleri şeylere inanamazdınız. Bu büyü işi tutmazsa, kesinlikle terörizme yönelebilirdi.

Bir defasında tam bir hafta boyunca bir iplik parçasına bin tane düğüm attıktan sonra büyü tarifini okumayı akıl etti ve ipliğin kendi saçından bir telle örülmesi gerektiğini anlayınca her şeyi baştan yapmak zorunda kaldı. Her zaman işkolik olmuştu –James onun asla yeterince işkol alamadığını söyleyerek şakalaşırdı– ama bunun da bir sınırı vardı. Hatta gece karanlığından yararlanarak evin arka bahçesinde iki kez sessizce küçük bir hayvan –bir kurbağa ve bir fare– öldürdü. Hey, yaşam döngüsü böyleydi. *Hakuna matata*. Aslında bu ifade modern Swahiliydi ve kaç kez tekrarlarsanız tekrarlayın, hiçbir boka yaramıyordu.

Aslında her şey berbattı. Ailesinin evinden ayrılıp bir ekmek fırınının üzerindeki stüdyo daireye taşındığında da her şey berbat olmaya devam etti; bunun için kira ödemesi gerekmişti ama şimdi pentagramlarını sermek için daha fazla alanı olmuştu ve artık kız kardeşi tılsımlarını çalamıyor, kendisi büyü kelimelerini söylerken kapıyı vurup kaçamıyordu. (Ne yazık ki korku etkisi zamanla azalmıştı.) Sırf kendisini ziyaret saatleri dışında Prospect Park Hayvanat Bahçesi'ne sokabileceğini söylediği için bir partide, evin banyosunda eliyle boşaltığı maymun tipli, yirmili yaşlarındaki herif şansına inanamamıştı; oysa hayvanat bahçesi Julia için çok önemliydi çünkü Afrika büyüleri için her şeyin bulunabileceği bir mağaza gibiydi. Gerçi bundan

bile bir şey çıkmamıştı. Ve ayrıca, birkaç şey için biraz meniye de ihtiyacı vardı fakat –hayvanat bahçesi bekçisinin şansına– hiçbiri işe yaramamıştı.

Bir defasında –sadece bir kez– gerçek bir şeyin kokusunu alır gibi olmuştu. Eski ve küflü bir büyü kitabının sayfalarından çıkmamış, internetten gelmişti ama özellikle internet düşünüldüğünde, kesinlikle antika eser gibiydi: en kaliteli buzağı derisiyle ciltlenmiş, küflü ve eski bir büyü kitabının internet versiyonu gibi düşünülebilirdi.

1980'lerin ortalarında Kansas'ta hizmet vermiş eski bir BBS'nin[8] arşivini araştırıyordu. Doğal olarak herkesin yapacağı gibi genel kelimeler kullanarak arama yapıyordu ve herkesin alacağı gibi genel zırva yığınlarıyla karşılaşıyordu. Uzayda akıllı yaşam formları bulmaya çalışırken yıldız sistemlerindeki radyasyon bulutlarını taramak gibiydi. Ancak bir arama sonucu sadece parazit gibi değil, bir sinyal gibi görünmüştü.

Bir resim dosyasıydı. 2400 baudluk modemlerin kullanıldığı eski günlerde, görüntü dosyalarının on ila yirmi bölümlük heksadesimal kodla yayınlanması gerekiyordu, çünkü bir resim dosyasının veri miktarı, tek bir yayının izin verilen sınırını çok aşıyordu. Dosyaların hepsini tek bir klasörde toplayıp bir araya getirmek için ufak bir program kullanıyordunuz. Bu süreçte bir-iki karakter sık sık sorun yaratıyor, bölümlerden birinin açılmasını engelliyor ve dolayısıyla da eliniz boş kalıyordu. Parazit, gürültü, hiçlik. Diğer zamanlarda karşınıza göbekli ve sezaryen kesiği iziyle otuzlu yaşlarda bir striptizcinin, üzerinde sadece bir lise amigosu formasının eteğiyle çekilmiş fotoğrafı çıkıyordu.

Ancak şu büyü işini başaracaksa, yarım yamalak çalışmak yeterli olmayacaktı.

Julia bu dosyayı birleştirmeyi başardığında, karşısına el yazısıyla yazılmış bir belgenin taraması çıktı. Sadece bir beyitti; Julia'nın bilmediği bir dilde, söylendiği gibi yazılmış kelimelerden oluşan iki satırdı. Her hecenin üzerinde ritmi belli eden bir müzik çizgisi ve (iki yerde) tonlama işaretleri vardı. Altında bir hareket yapan bir insan eli çizilmişti. Belgenin ne olduğu

---

8 Bulletin Board System. Kullanıcıların bir terminal programı kullanılarak bağlanabilecekleri bir yazılım çalıştıran bilgisayar sistemi. (ed.n.)

konusunda hiçbir bilgi verilmemişti; bir adı veya açıklaması da yoktu. Ancak ilginçti. Bilinçli, ustaca ve kesin bir şekilde yazılmış gibiydi. Bir sanat projesine veya şakaya benzemiyordu. Fazla ciddiydi, espriye yer yoktu.

Önce ayrı ayrı denedi. On yıldır aldığı obua dersleri sayesinde, notaları baktığı anda okuyabiliyordu. Kelimeler basitti ama el pozisyonları inanılmayacak kadar zordu. Bir noktada bunun bir şaka olduğunu düşünmeye başladı fakat vazgeçmeyecek kadar inatçıydı. O zaman bile devam edecekti ama denemek amacıyla önce sadece ilk heceleri test etti ve bunda bir farklılık olduğunu anladı. Parmak uçları ısınıyordu. Bir pile dokunmuş gibi karıncalanıyordu. Hava yapış yapış bir hale gelmiş gibi ona direniyordu. Göğsünde daha önce hiç hissetmediği bir kıpırdanma oluyordu. O şey her neyse bütün hayatı boyunca içinde uyumuştu ve şimdi Julia yaptığı bu şeyle onu dürtüp uyandırmış, kıpırdanmasına neden olmuştu.

Durduğu anda etkisi geçiyordu. Saat sabahın ikisiydi ve saat sekizde Manhattan'daki bir hukuk firmasında veri girişi vardiyası başlıyordu. (Artık tek bulabildiği iş buydu. Makineli tüfek gibi yazabiliyordu ama dış görünüşü ve telefondaki tavırları o kadar kötüydü ki son resepsiyonerlik işinden anında kovulmuştu.) İki gündür ne yıkanmış ne de uyumuştu, iki aydır çarşaflarını bile değiştirmemişti. Gözleri acıyordu. Masasının başında durarak tekrar denedi.

İlk kez sonuna kadar gidebilmesi için iki saat daha çalışması gerekti. Kelimeler, melodi ve ritim doğruydu. El pozisyonları hâlâ şaka gibiydi ama bir şey bulduğunun farkındaydı. Bu kesinlikle ciddiydi. Durduğunda havada parmaklarının izleri kalıyordu. Halüsinasyon, hatalı bir lazerli göz ameliyatının bırakacağı türden leke gibiydi; tabii aynı etki iki gece uykusuz kaldıktan sonra da görülebilirdi. Elini salladı ve görüş alanında renkli izler kaldı: Başparmağından serçe parmağına kadar sırasıyla kırmızı, sarı, yeşil, mavi ve mor renkler.

Burnuna elektrik kokusu geliyordu. Quentin'in kokusuydu bu.

Julia çatıya çıktı. O büyünün etkisi sürerken hiçbir şeye dokunmak istemiyordu –kendini yeni oje sürmüş gibi hissediyordu– ama bir yere gitmesi gerekiyordu; bu yüzden çelik basamakları çıkıp tavandaki kapağı açtıktan sonra kendini katranlı kâğıtlar ve klimalarla dolu bir yerde buldu.

Çatıda durup ellerini sallayarak gece karanlığını hızla boyamaya başladı; ta ki etkisi geçene kadar.

Bu sihirdi. Gerçek büyü! Ve yapıyordu! *Hakuna* soktuğumun *matata*sı! Ya deli filan değildi ya da sonunda gerçekten balatayı sıyırmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Ne olursa olsun, mutluluktan ölebilirdi.

Aşağı inerek bir saat uyudu. Uyandığında parmaklarının çarşafların üzerinde rengarenk lekeler bıraktığını gördü. Biri içine girip bütün organlarını bir mutfak bıçağıyla kesmiş, bir bal kabağıymışçasına oymuş gibi göğsünde acı verici bir boşluk vardı. Ancak o zaman BBS'deki paylaşımın kaynağını bulmak aklına geldi ama arşivi kontrol ettiğinde, paylaşımın silinmiş olduğunu gördü.

Ne var ki büyü hâlâ işe yarıyordu. Tekrar denedi ve yine işe yaradı. Sonra, şeker renklerindeki parmaklarıyla yüzüne dokunmamaya dikkat ederek başını masasının üzerine dayadı ve dayak yemiş çocuk gibi hıçkırıklara boğuldu.

11. BÖLÜM

Quentin, Profesör Geiger'dan kendilerini Chesterton'a geri göndermesini istemiş, kasabanın merkezinde kolayca belirivermişlerdi. Geiger –orta yaşlı, kilolu bir kadındı– onları doğruca Quentin'in evine göndermeyi önermişti ama Quentin, ailesinin adresini unutmuştu.

Öğleden sonraydı. Quentin hangi gün olduğunu bile bilmiyordu. Bağımsızlık Savaşı'nda küçük bir çatışmanın yaşandığı tarihî bir çimenlikteki bir banka oturdular. Güneşten sersemlemiş turistler yanlarından geçip gidiyordu. Onun gibi yirmili yaşlardaki sağlam ve sağlıklı gençlerin hiçbir şey yapmadan aylaklık edeceği bir saat değildi. Bir ofiste çalışıyor, okula gidiyor veya en azından futbol filan oynuyor olmalıydı. Quentin güneş ışığının bütün enerjisini tükettiğini hissediyordu. *Tanrım*, diye düşündü, bacaklarına bakarak. *Bu giysilerden gerçekten kurtulmam gerek.*

Ne var ki Chesterton, Doğu Sahili'ndeki koloni dönemi canlandırmalarının önemli merkezlerinden biriydi. Bu da daha az dikkat çekmelerini sağlıyordu.

"Eh, ne kadar da iyi gitti ama," dedi. "Starbucks?"

Julia gülmedi.

Hareketsiz kaldılar. Yaşlı meşelerin altında sessizce oturdular: Fillory'nin kral ve kraliçesi; yapacak hiçbir şeyleri olmadan oturuyordu. Havada, Quentin'in Fillory'de yaşamaya başlamadan önce hiç fark etmediği uğultular vardı: Arabalar, elektrik kabloları, sirenler, uzaktan gelen inşaat gürültüleri, masmavi gökyüzünde arkasında iz bırakarak ilerleyen uçaklar. Uğultu hiç kesilmiyordu.

Julia'yla bir defasında burada buluştuğunu hatırladı; buradan pek uzak olmayan bir yerde, kilisenin arkasındaki mezarlıkta. Julia, Brakebills'i hâlâ hatırladığını o zaman söylemişti.

"Bir planın yok, değil mi?" Julia dümdüz karşıya bakıyordu.

"Yok."

"Neden olacağını düşündüğümü bilmiyorum." O mağrur öfkesi geri dönmüştü. Yine uyanıyordu. "Sen hiç gerçekten burada olmadın ki. Burada, gerçek dünyada."

"Şey, ziyaret ettim."

"Büyünün Brakebills'te öğrendiğin bir şey olduğunu sanıyorsun. Gerçekte ne olduğu konusunda hiçbir fikrin yok."

"Tamam," dedi Quentin. "Fikrim olmadığını söyleyelim. Neymiş peki?"

"Sana göstereceğim."

Julia ayağa kalktı. Rüzgârı kokluyormuş gibi etrafına bakındı, sonra aniden korkutucu bir açıyla yolun karşı tarafına koştu. Gümüş renkli bir Passat'ın kornası duyuldu ve araç ona çarpmamak için kayarak durdu. Julia yürümeye devam etti. Quentin daha temkinli bir tavırla onu takip etti.

Julia onları Chesterton'ın ana caddesinden uzaklaştırdı. Çabucak sakin bir mahalleye ulaştılar. Trafik ve sokağın gürültüsü azalırken, yolun iki tarafında uzanan büyük ağaçlar ve evler göründü. Kaldırım düzensizdi. Julia nedense dikkatini telefon direklerine vermiş gibi görünüyordu. Birinin yanından geçtikleri her seferinde durup direği inceliyordu.

"Bunu son yaptığımdan beri bir hayli zaman geçti," dedi kendi kendine konuşarak. "Buralarda bir yerde bir tane olmalı."

"Ne olmalı? Ne arıyoruz?"

"Sana söyleyebilirim ama bana inanmazsın."

Şu Julia sürprizlerle doluydu. Eh, Quentin'in de şimdi bolca boş zamanı vardı nasıl olsa. Julia bir telefon direğinin önünde durana kadar beş dakika daha geçti. Direğin üzerinde dikkatsiz bir hat teknisyeni tarafından bırakılmış olabilecek fosforlu pembe boyalar vardı.

Julia ona bakarak dudaklarını sessizce kıpırdattı. Dünyayı Quentin'in yapamayacağı bir şekilde okuyordu sanki.

"İdeal değil," dedi Julia sonunda. "Ama iş görür. Haydi."

Yürümeye devam ettiler.

"Güvenli bir yere gidiyoruz," diye ekledi.

Üç kilometre boyunca yürüyüp Chesterton'dan daha sade ama yine de güzel olan Winston'a ulaştılar. Okuldan eve dönmekte olan çocuklar onlara merakla bakıyordu. Bazen Julia durup kaldırımdaki bir tebeşir izini veya yol kenarındaki yabani çiçekleri inceliyor, sonra yürümeye devam ediyordu. Quentin umutlanması gerekip gerekmediğini bilmiyordu ama özellikle kendisinin hiçbir önerisi olmadığı için Julia'nın planını duymayı bekleyecekti. Ancak ayakları ağrımaya başlamıştı ve bir araba daha çalmalarını önermeyi düşünüyordu. Elbette bunun yanlış olacağını da biliyordu.

Chesterton gibi, Winston da eski bir Massachusetts banliyösüydü ve önünden geçtikleri evlerin bazıları sadece koloni dönemi tarzında değil, gerçekten koloni döneminden kalma evlerdi. Diğerlerinden daha kompakt, yoğun ve yoldan uzakta, çürümüş, ıslak çam boşluklarında, doğal çimenlerin asitli iğneleriyle donanmış çamlarla sürekli savaş halinde olduğu yerlerde inşa edildikleri için onları tanımak kolaydı. Yeni olanlarsa bunun tam zıttıydı. Koloni dönemini andıran tarzda, hormonlu yapılardı. Çamlara resmen savaş açmış, geride titrek, travmaya kapılmış birkaç tanesini bırakmışlardı, o da sadece kompozisyon olsun diyeydi.

Durdukları ev ilk gruptandı ve kesinlikle koloni döneminden kalmaydı. Hava kararmaya başlıyordu. Julia telefon direklerinde iki boya lekesi daha bulmuştu, birinde durup Quentin'in yakalayamadığı –çünkü Julia yakalamasını istemiyordu zaten; hatta bir eliyle büyü yaparken, diğer eliyle hareketini gizlemişti– görsel bir tılsım kullanırken boya lekesini iyice yakından incelemişti.

Araba yolu boşluğa doğru keskin bir şekilde dalıyordu. Kuşaklar boyunca çocuklar kaykaylarıyla oradan kaymaya ve garaja çarpmadan önce durmaya çalışırken kendilerini öldürmüş olmalıydılar. Öğrenci sürücüler standart şanzımanlı arabalarla yokuşta kalkış yapmaya çalışırken şehit düşmüş olmalıydılar.

Araba yolundan aşağı yürüdüler. Quentin kendini Mormon veya yaşı Cadılar Bayramı'nda şeker toplamak için fazla geçmiş kostümlü biri gibi hissediyordu. Önce ışıkların sönük olduğunu sandı ama yeterince yaklaşınca aslında hepsinin yandığını gördü. Pencereler karartma amacıyla kasap kâğıdıyla kaplanmıştı.

"Ben vazgeçiyorum," dedi Quentin. "Burada kim oturuyor?"

"Bilmiyorum," dedi Julia neşeyle. "Öğrenelim!"

Julia zili çaldı. Kapıyı açan adam yirmili yaşlarının ortalarında, uzun boylu, şişman, miğfer gibi saçlı ve kızıl mağara adamı yüzlü biriydi. Üzerinde belini eşofmanına tıktığı bir tişört vardı.

Soğukkanlıydı.

"Ne var?" diye sordu.

Julia cevap anlamında tuhaf bir şey yaptı: Olduğu yerde döndü ve uzun, dalgalı saçlarını bir eliyle kenara çekerek adama ensesindeki bir şeyi çabucak gösterdi. Bir dövme miydi? Quentin tam olarak görememişti.

"Tamam mı?" diye sordu Julia.

Tamam olmalıydı, çünkü adam homurdanarak kenara çekildi. Quentin onun peşinden girecek olduğunda, adam gözlerini iyice kısarak elini onun göğsüne dayadı.

"Dur bakalım."

Boynunda asılı duran oyuncağa benzer minik bir opera gözlüğünü tişörtünün altından çıkardı ve onunla Quentin'i inceledi. "Tanırım." Gerçekten sinirlenerek Julia'ya döndü. "Bu da kim be?"

"Quentin," dedi Quentin. "Coldwater."

Quentin elini uzattı. Tişörtünün üzerinde İKSİR ÜSTADI yazan adam karşılık vermedi.

"Yepyeni erkek arkadaşın," dedi Julia. Quentin'in elini tutarak peşinden içeri sürükledi.

Evin bir yerinden bas vuruşları geliyordu. Ev, biri iç dekorasyonunda berbat bir değişiklik yapmadan önce güzel olmalıydı; sonra da başka biri o değişikliğin üzerine başka şeyler katmıştı. Söz konusu değişiklik 1980'lerde yapılmış olmalıydı, çünkü ortam o dönemi işaret ediyordu: Beyaz duvar-

lar, krom-siyah mobilyalar, raylı lambalar. Havada ağır ve bayat bir sigara kokusu vardı. Her yerdeki sıvalarda çizikler, sıyrıklar, dökülmeler dikkati çekiyordu. Burası Quentin'in çok fazla zaman geçirmek isteyeceği bir yere benzemiyordu. Umudunu korumak için elinden geleni yapıyordu fakat bunun onları Fillory'ye götürmekle ne ilgisi olduğunu anlayamıyordu.

Quentin temkinli bir tavırla Julia'yı takip ederek yarım kat çıktı ve içeride tuhaf tiplerin bulunduğu bir salona girdiler. Yirmili yaşlarda, orta yaşlı ve yaşlıca kaçaklar için bir rehabilitasyon merkezine benziyor olmasa, ev ergen kaçaklar için bir rehabilitasyon merkezi olabilirdi. Beyaz tenli, cılız ve endişe verecek ölçüde iğrenç görünüşlü standart gotik tipler vardı ama yabana atılmayacak kalitede olsa bile bakımsız görünen bir takım elbise giymiş, elindeki cep telefonuyla konuşurken hattın diğer ucunda onun ne sürekli "evet, hı-hım" demesini gerçekten umursayan biri varmış gibi görünen, kirli sakallı bir adam da vardı. Kutup beyazı Gertrude Stein saç modeliyle altmışlı yaşlarda bir kadın da aralarındaydı. Asyalı, yaşlı bir adam yerde belinden yukarısı çıplak halde tek başına oturuyordu. Önündeki beyaz bir kilimin üzerinde etrafı küllerle sarılmış ve sönmüş bir mangal duruyordu. Anlaşılan bugün temizlikçi gelmemişti.

Quentin eşikte durdu.

"Julia," dedi. "Bana nerede olduğumuzu söyle."

"Daha tahmin edemedin mi?" Julia zevkten parıldıyor gibiydi ve bu Quentin'i daha da huzursuz ediyordu. "Burası benim eğitimimi aldığım yer. Benim Brakebills'im. Anti-Brakebills."

"Bu insanlar büyü mü yapıyor yani?"

"Çabalıyorlar."

"Lütfen bana dalga geçtiğini söyle, Julia." Quentin, Julia'nın kolunu tuttu ama Julia kolunu çekip kurtardı. Quentin yine tuttu ve bu kez genç kızı merdivene geri çekti. "Sana yalvarıyorum."

"Dalga filan geçmiyorum."

Julia'nın gülümsemesi tehlikeli ve parlaktı. Tuzak kapanmıştı ve içindeki av kıvranıyordu.

"Bu insanlar büyü yapamaz," dedi Quentin. "Onlar... hiç muhafaza yok. Eğitimli değiller. Onları kim eğitiyor?"

"Kimse. Birbirlerini eğitiyorlar."

Quentin derin bir nefes aldı. Bu yanlıştı; sadece ahlaki anlamda değil, tamamen yanlıştı. Birinin büyüyle serbestçe uğraşması fikri; eh, her şeyden önce tehlikeliydi. Böyle olamazdı. Üstelik bütün bu insanlar kimdi? Büyü ona aitti; kendisi ve arkadaşları büyücüydü. Bu insanlar yabancı ve isimsizdiler. Onlara büyü yapabileceklerini kim söylemişti ki? Brakebills burayı öğrenir öğrenmez büyük bir öfkeyle kapatırlardı. Başında Fogg'la birlikte bir SWAT ekibi gönderirlerdi.

"Bu insanları tanıyor musun sen?" diye sordu.

Julia gözlerini devirdi.

"Bu insanlar mı?" Julia alaycı bir tavırla güldü. "Bu insanlar sadece ezikler."

Onu tekrar salona götürdü.

Genel berbatlıklarının dışında bu evdeki insanların tek ortak noktası, birçoğunun aynı dövmeyi paylaşıyor olmasıydı: Bozuk para büyüklüğünde, yedi uçlu, küçük ve mavi bir yıldız. İçi boyanmış bir heptagram. Ellerinin üzerinde, kollarında veya başparmakları ile işaret parmaklarının arasında da bu işaret vardı. Biri boynunun iki yanına yaptırmıştı ve Frankenstein'ın boynundaki çıkıntıları hatırlatıyordu. Üstü çıplak olan Asyalı'da dört tane vardı. Quentin izlerken, adam onun bilmediği yoğun bir büyüye başladı ve sürekli hareket eden ellerine baktı. Quentin bakamıyordu bile.

Yüzü çilli, Afacan Dennis boylarında kızıl saçlı bir adam, şöminenin üzerindeki gri mermerde tek başına oturuyor, ortamı izliyordu ama onları görünce hemen yerinden atlayarak yanlarına geldi. Üzerine büyük gelen bir ordu ceketi giymişti ve elinde canı çıkmış bir klipsli kâğıt altlığı tutuyordu.

"Selam, çocuklar!" dedi. "Adım Alex, dojoma hoş geldiniz. Siz...?"

"Ben Julia. Bu da Quentin."

"Tamam. Evin haline aldırmayın, özür dilerim. Ortak alanın trajedisi işte." Salondaki diğer herkesin aksine, Alex ciddi ve konuşkandı. "Yıldızlarınızı kontrol edebilir miyim, lütfen?"

Julia aynı hareketi tekrarlayarak boynundaki dövmeyi gösterdi.

"Tamam." Alex'in kızıl kaşları kalktı. Gördüğü şeyden etkilenmiş gibiydi. Quentin'e döndü. "Ya sen?.."

"Onda yok," dedi Julia.

"Bende yok." Quentin kendi adına konuşabilirdi.

"Yani sadece teste mi girmek istedi? Çünkü yoksa burada kalamaz."

"Anlıyorum," dedi Julia.

İşin daha da tuhaf tarafı, Julia bu adama kabalık etmiyor, uygarca davranıyordu! Fillory'nin kraliçelerinden biri olan Julia, buranın aptalca protokolüne saygı gösteriyordu.

"Quentin, senin teste girmeni istiyor," dedi Julia. "Büyü yapabildiğini göstermek için."

"Benim de istediğim bir sürü şey var. Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Evet, kesinlikle yapmak zorundasın," dedi Julia, düz bir sesle. "Bu yüzden yap. Sadece birinci seviye; buraya gelen herkes ilk seferinde yapar. Sadece bir ışık patlaması yapacaksın. Muhtemelen siz daha gösterişli bir isimle anıyorsunuzdur."

"Göster bana."

Julia iyi prova edilmiş üç el hareketini çok hızlı bir şekilde yaptı, parmaklarını şaklattı ve "*Işıq!*" dedi.

Parmağını şaklattığında havada bir flaş patlaması gibi küçük bir ışık yanıp söndü.

"Tamam mı?"

"Dur bir dakika," dedi Quentin. "O el hareketleri pek genel değildi. Yoksa sen..."

"Haydi, çocuklar," dedi Alex keyifsizce. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Quentin, Alex'in ellerinin üzerinde dörder tane olmak üzere sekiz tane yıldızı olduğunu şimdi fark etmişti. Bu onu bu berduşlar yurdunun kralı yapıyor olmalıydı.

"Haydi, Quentin."

"Tamam, tamam. Tekrar göster."

Julia büyüyü tekrarladı. Quentin de katılarak parmaklarını onun yaptığı gibi kıvırmaya çalıştı. Brakebills öğrencilerine tamamen düz çizgiler öğretiyor, eller platonik geometriyi takip ediyordu ama bu pozisyonlar gevşek ve organikti. Hiçbir şey sıralı değildi. Gerçek dünyada büyü yapmayalı da iki yıl olmuştu. Bir kez denedi, parmaklarını şaklattı ama bir şey olmadı. Tekrar denedi.

Ortamdan alaycı alkışlar yükseldi. Salondakiler olan bitenle ilgilenmeye başlamıştı.

"Üzgünüm, bir kez daha deneyeceksin ve yapamazsan gideceksin," dedi Alex. "Bir ay sonra tekrar gelebilirsin." Julia ona tekrar göstermeye başladı ama Alex elini onunkinin üzerine koydu. "Bırak da denesin."

Fedai İksir Üstadı ön kapıdan gelmişti ve kollarını kavuşturmuş halde izliyordu. Quentin diğerlerinin "*İşiq!*" dediğini duyabiliyordu. Bunu yaptıkları her seferinde bir flaş yanıp sönüyordu.

Canı cehenneme! Tekniğini mahvetme olasılığı olan bir çit cadısı büyüsünü otuz saniyede öğrenmeye niyeti yoktu. O klasik eğitim almıştı, usta bir büyücüydü ve tepeden tırnağa bir kraldı. Işık istiyorlarsa, alacaklardı.

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים," dedi. "יְהִי אוֹר וַיְהִי־אוֹר׃"

Bakalım burada kim yeterince Aramice biliyordu. Gözlerini kapayarak ellerini güçlü bir şekilde birbirine vurdu.

Işık beyaz ve kör edecek kadar parlaktı; çok yakından tam yüzünüze patlayan bir flaş ışığı düşünün. Bir saniye için salondaki herkes –hatta berbat hah, uzun mumlu lambalar, kendisine bakan yüzler– donup kaldı ve bütün renk çekilir gibi oldu. Quentin bile görüşünün normale dönebilmesi için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı ki o büyüsünü yaparken gözlerini kapamıştı.

Derin bir sessizlik oldu.

"Vay anasını!" dedi biri. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Alex mutlu görünmüyordu ama onları dışarı da atmadı.

"İmzala," dedi. Gözlerini kırpıştırarak ceketinin koluna sildi. "Bunu nereden öğrendiğini bilmiyorum ama bir dahaki sefere sadece flaşı hallet."

"Olur," dedi Quentin.

Alex bir tabakadan mavi bir yıldız çıkartması alıp Quentin'in elinin üzerine yapıştırdı. Sonra Quentin'e kâğıt altlığını verdi. Quentin, "İsim" hanesine *Kral Quentin* diye yazdıktan sonra altlığı Julia'ya verdi.

Julia'nın işi bitince Quentin onu yer yer bombeli linolyum zeminli, on beş senelik, oyuncak gibi duran fırınlı ve tezgâhları rengarenk bulaşık gökdelenleriyle dolu mutfağa sürükledi. Bu kadarı yeterdi.

"Burada ne halt ediyoruz biz?" diye sordu öfkeyle tıslayarak.

"Gel."

Julia onu peş peşe koridorlardan geçirerek evin derinliklerine sürükledi; normal bir evrende bu koridorlarda evin babasının çalışma odası, bir televizyon odası, bir çamaşır odası olurdu. Sonunda bodrum merdivenine açılan bir kapıya ulaştılar.

Quentin kapıyı arkalarından kapadı. Banliyö evlerinin bodrumlarına has küflü soğuk sessizlik üzerlerine çöktü. Merdiven verniklenmemiş çam kalaslardan oluşuyordu ve örümcek ağlarıyla doluydu.

"Bunu hiç anlamıyorum, Julia," dedi Quentin. "Sen de benim gibi buraya ait değilsin. Sen bu insanlar gibi değilsin. Bildiklerini bir yurt binasındaki yetkisiz, eğitimsiz bir serseri grubundan öğrenmedin. Bu olamaz."

Koli bandıyla kapatılmış sayısız kutu, bir çamaşır makinesinin yanında duran eski bir televizyon ve yarım bir pinpon masası dışında bodrumda hiçbir şey yoktu.

"Belki de olduğumu sandığın kişi değilimdir. Belki ben de yetkisiz bir serseriyimdir."

"Demek istediğim bu değil." Öyle miydi? Quentin hâlâ burayı anlamaya, hazmetmeye çalışıyordu. "Binayı şimdiye kadar yakmamış olmalarına şaşırdım."

"Bence söylemeye çalıştığın şey, onların yeterince iyi olmadıklarını düşünmen. Senin standartlarına uygun değiller."

"Bunun standartlarla ilgisi yok!" dedi Quentin ama ayaklarının altında zemin yumuşuyormuş gibi hissediyordu. "Bu sadece... bak, ben bedel ödedim,

hepsi bu. Böyle bir gücü hak etmen gerekir. Gazoz ve Pokémon kartlarıyla birlikte marketten alamazsın."

"Ben ne yaptım peki? Ben bedel ödemedim mi?"

"Ödediğini biliyorum." Quentin derin bir nefes aldı. *Sakin ol. Sorun burası değil. Sorun Fillory'ye geri dönmek.*

"Buraya ne diyordu? 'Dojo' mu?"

"Dojo, sığınak, ne dersen de. Bunlar sığınak. Alex sadece ahmağın biri."

"Bunlardan çok var mı?"

"Yüz tane kadar; bu ülkede. Sahil şeritlerinde daha çok var."

Ulu Tanrım! Bir salgın hastalık gibi.

"Şu test neyin nesiydi?"

"Çuvalladığın testi mi soruyorsun? Birinci seviye büyücü olma testi. Buraya girebilmek için birinci seviye büyücü olman gerekiyor. Testi geçersen, sana bir dövme yapılır ve burada kalabilirsin. Çoğu kişi gözle görünür bir yer olduğu için ellerine yaptırır. Ne kadar çok test geçersen, o kadar seviye atlarsın ve daha çok yıldız alırsın."

"Bütün bunları kim yönetiyor? Şu Alex mi?"

"O sadece bir in lideri. Evle ilgileniyor. Seviye sistemi hücreye bağlıdır. Herhangi bir büyücü, kendi seviyesinde ya da daha aşağıda olan başka bir büyücüden seviyesine denk gelen veya daha düşük seviyede kalan bir büyü sergilemesini isteyebilir," dedi Julia. "Ne yaptıklarını bildiklerini kanıtlamak için. Ne yaptığını bilmiyorsan, hemen kapı dışarı edilirsin."

"Hah!" Quentin bu fikirde bir kusur bulmak istedi ama anın heyecanında yapamadı. Daha sonra incelemek için fikri zihninin bir köşesine kaldırdı. "Sen kaçıncı seviyedesin?"

Julia olduğu yerde döndü ve fedai ile Alex'e gösterdiğini gösterdi: Ensesinde yedi köşeli mavi bir yıldız dövmesi vardı. Üst uçları saç köklerinin arasında gözden kayboluyordu; yaptırırken saçlarını kazıtmış olmalıydı. Quentin'in yukarıdayken gördüklerine benziyordu ama daha büyüktü ve ortasında bir daire vardı. Dairenin içine 50 sayısı işlenmişti.

"Vay canına!" Quentin etkilenmekten kendini alamadı. "Şu yukarıdaki kızıl saçlının sadece sekiz tane yıldızı vardı. Yani sen ellinci seviye büyücü müsün?"

"Hayır."

Julia kollarını önünde çaprazlayarak bluzunun ucunu kavradı.

"Dur biraz..."

"Sakin ol, ahbap." Julia bluzunu yarıya kadar kaldırdı. Sırtı mavi yıldızlarla doluydu; düzgün sıralarla onlarcası işlenmişti. Quentin bir sırada on tane yıldız saydı; en azından yüz tane olmalıydı. Julia bluzunu indirerek tekrar ona döndü.

"Kaçıncı seviyede miyim? Ben en iyisiyim; seviyem bu. Soruna sokayım senin! Haydi. Bizi Fillory'ye geri götürüyorum."

Julia ağır bir ateş geçirmez kapıyı tıklattı; çoğu bodrumda böyle bir kapı bir kazan dairesine açılırdı. Kapı tekerlekler üzerinde yana kaydı. Kapıyı kaydırarak açan adam filmlerden fırlamış bir cüceye benziyordu; kısa sarı saçları, somon rengi polo gömleği vardı ve sadece bir metre boylarında filan olmalıydı. Odadan dışarı kuru sıcak yayılıyordu.

"Bu güzel akşamda sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. Dişleri parlak ve dümdüzdü.

"Richmond'a gitmemiz gerekiyor."

Küçük adam tamamen katı da değildi. Kenarları şeffaftı. Quentin başlangıçta fark etmemişti ama sonra adamın gözlerinin parmaklarının arkasında görememesi gereken şeylere baktığını anladı. Harikalar diyarına geçtikleri kesindi.

"Bu gece tam tarife, korkarım. Havadan. Hatları ağırlaştırıyor." Eskilerin tren kondüktörleri gibi neşeli bir tavrı vardı. Julia'ya içeri geçmesini işaret etti.

"Sadece hanımefendi, lütfen," dedi şeffaf adam. "Beyefendi olmaz."

Julia'nın gizli Brakebills dışı büyü sahnesine saygı duymuş olsa da, bu kadarı yetmişti. Quentin'in gerçek dünyadaki becerileri paslanmış olabilirdi ama o kadar da paslanmamıştı. Peş peşe Çince heceler fısıldadı ve görünmez

bir el uzanarak adamı ensesinden yakalayıp arkasındaki tuğla duvara başını çarpacak şekilde fırlattı.

Julia şaşırdıysa bile belli etmedi. Adam sadece omuz silkip bir eliyle başını ovaladı.

"Defteri getireyim," dedi zorlukla. "Krediniz var mı?"

Tuğladan yapılmış, sıcak bir kazan dairesiydi. Yanında kum dolu bir yangın kovası bulunan gerçek bir kazan vardı ama aynı zamanda bir duvara iki tane eski görünüşlü boy aynası konmuştu. Eski bir evden kurtarılmış gibi görünüyorlardı: Bazı yerleri sisliydi ve çerçeveleri ahşaptı.

Julia'nın kredisi vardı. Defter deri ciltli, kalın bir şeydi ve Julia bir şeyler yazarken yarısında durarak zihninden bir hesaplama yaptı. İşini bitirince adam deftere baktı ve ikisine de birer kâğıt bilet şeridi verdi; bir lunaparkta oyuncaklardan kazanılan bilet şeritlerine benziyordu. Quentin kendi biletlerini saydı: Dokuz taneydi.

Julia kendi şeridini alarak aynanın içine adım attı. Cıva dolu bir küvete dalmış gibi gözden kayboldu.

Quentin bunun olacağını tahmin etmişti. Aynaları büyülemek kolaydı, çünkü zaten doğalarında doğaüstü bir taraf vardı. Quentin yakından bakınca işareti gördü: Solu ve sağı tersine çevirmeyen, gerçek aynalardı. Julia'nın içinden geçtiğini görmüş olsa da, gözlerini kapayıp alnını çarpmaya hazırlanmaktan kendini alamadı. Ancak buz gibi bir hisle aynanın içinden geçti.

Kötü, diye düşündü. *Temizce açılmış bir kapı hiçbir şey hissettirmezdi.*

Ardından gelen şey, bir film montajı hissiydi: Bir sürü köhne arka oda ve bodrumda bir görevli ikisinden de birer bilet alarak sıradaki kapıdan geçirdi. Uydurma bir sihirli toplu taşıma sisteminde yolculuk yapıyor, bodrum bodrum dolaşıyorlardı. Amatörler bunu parça parça yapmış olmalıydılar. Quentin bu işi sadece gönüllülerin değil, işini bilen birilerinin yapmış olmasını diledi, yoksa kendilerini iki kilometre havada veya yerin iki kilometre altında bulabilirlerdi. İşte bu gerçek bir halk trajedisi olurdu.

Bazı durumlarda kapıyı kim kurmuşsa, belli bir mizah anlayışı vardı. Biri TARDIS tarzında bir İngiliz telefon kulübesiydi. Bir kapının etrafında

duvar resimleri vardı: Dev bir şişman kadın öne eğilmiş, kıçına adım atmanızı gerektirecek şekilde eteğini kaldırmıştı.

Biri diğerlerine hiç benzemiyordu: Şehrin geceleri hareketli olan bir yerindeki gökdelenin üst katlarından birindeki sessiz yönetici ofisi. Bu saatte böylesine yüksekten bakıldığında, her yer olabilirdi: Şikago, Tokyo veya hatta Dubai. Muhtemelen tek yönlü olan bir camdan, bir masanın etrafında oturmuş, tartışan takım elbiseli adamlar görünüyordu. Burada görevli yoktu. Dürüstlüğünüze güveniliyordu: Biletinizi ağzı açık küçük bir bronz heykelin içine atıyordunuz ve aynaya vuruyordunuz.

"Bütün dünyada bunun gibi odalar var," dedi Julia, yürürlerken. "İnsanlar onları kurup çalışır tutuyor. Çoğunlukla iyiler. Bazen kötüsü çıkabiliyor."

"Tanrım." Tüm bunları yapmışlardı ve Brakebills'te kimsenin haberi bile yoktu. Julia haklıydı; mümkün olduğuna inanmazlardı. "O şeffaf tren kondüktörü kılıklı adam kimdi?"

"Bir tür peri. Daha düşük seviyelerden. Yukarı çıkmalarına izin verilmiyor."

"Biz nereye gidiyoruz?"

"Benim bildiğim yola."

"Pardon ama bu yeterli değil." Quentin durdu. "Tam olarak nereye gidiyoruz ve orada ne yapacağız?"

"Richmond'a gidiyoruz. Virginia'ya. Biriyle konuşmak için. Yeterli mi?"

Yeterliydi. Ama sadece yeterlilik sınırı gerçekten ama gerçekten dibe vurduğu için.

Bir kapı beklenmedik şekilde ölü, oda boş ve karanlık, ayna kırıktı. Geri dönüp kendilerini ölü noktanın etrafından dolaştıracak bir görevli buldular. Son biletlerini vıcık vıcık yağlı, uzun saçlarını ortadan ayırmış, uysal bir çiçek çocuğa verdiler. Julia, kadının defterini imzaladı.

"Virginia'ya hoş geldiniz," dedi kadın.

Zamanda ve uzayda bir şekilde kaymışlardı. Yukarı çıktıklarında gördükleri ilk şey, pencerelerden süzülen sabah ışığı oldu. Bakımlı, kusursuz görünüşlü, Victoria tarzında büyük bir evdeydiler: Bolca koyu renk ahşap,

doğu halıları ve rahat bir sessizlik vardı. Burası kesinlikle Winston'daki evden farklıydı.

Julia ortamı biliyor gibiydi. Peş peşe boş odalardan geçerken Quentin onu takip ediyordu; sonunda bir kapıdan geniş bir salona girdiler ve Quentin zihninde yeraltı büyü ortamı olarak tanımladığı dünyanın başka bir yüzünü gördü. Kot pantolon giyip kravat takmış yaşlıca bir adam oldukça şişkin görünen bir kanepede oturuyor, kendisine hayranlık ve huşuyla bakan, yoga taytı giymiş üç ergen kızla sohbet ediyordu.

Tanrım, diye düşündü Quentin. Bu insanlar her yerdeydiler. Her yerden büyü fışkırıyordu. Karşımadde sınırlama alanı çökmüştü. Belki de hiç var olmamıştı.

Adam izleyicilerine bir büyü gösterisi yapıyordu: Basit soğuk büyü. Önünde bir bardak su vardı ve adam onu dondurmakla meşguldü. Quentin bu büyüyü Brakebills'teki ilk yılından hatırlıyordu. Büyüyü –Quentin'in temelde doğru ama aşırı ölçüde gösterişçi bulduğu bir tarzla– bitirdikten sonra adam ellerini bardağın etrafına yerleştirdi. Geri çektiğinde, bardağın üzerinde buz buharı vardı. Su buza dönüşürken sık sık karşılaşılan bir sorun olmasına rağmen, bardağın genleşmeden dolayı kırılmasını engellemeyi başarmıştı.

"Şimdi siz deneyin," dedi.

Kızların da önlerinde birer bardak su vardı. Sözleri aynı anda tekrarladılar ve el pozisyonlarını taklit etmeye çalıştılar. Tahmin edileceği gibi, hiçbir şey olmadı. Ne yaptıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu; yumuşak parmakları olmaları gereken yerlerin yakınından bile geçmiyordu. Hatta tırnaklarını bile kesmemişlerdi.

Adam Julia'nın kapıda durduğunu fark edince yüzü bir an şaşkınlık ve dehşetle kasıldı ama sonra kendini toparlayarak sahte bir şekilde memnun bir şaşkınlığa kapılmış gibi görünmeyi başardı. Dikkatle taranmış kumral saçları ve sakalı ile kırklı yaşlarında olmalıydı. Büyük ve yakışıklı bir böceğe benziyordu.

"Julia!" diye seslendi. "Bu ne inanılmaz bir sürpriz! Burada olduğuna inanamıyorum!"

"Seninle konuşmamız gerek, Warren."

"Elbette!" Warren ortamın kontrolünü elinde tutuyormuş gibi görünmek için çok çabalıyordu ama sürpriz ziyarete gelmesini istediği insanlar listesinde Julia'nın çok altlarda olduğu belliydi.

"Bir dakika bekler misiniz?" diye sordu öğrencilerine. "Hemen dönerim."

Öğrencilerine sırtını döndüğünde Warren'ın yüzündeki gülümseme silindi. Koridorun karşısındaki küçük bir odaya girdiler. Bir ayağı takmaymış gibi tuhaf bir şekilde yürüyordu.

"Neler oluyor böyle, Julia? Şu anda dersteyim," dedi. "Warren," diye ekledi, temkinli bir gülümsemeyle Quentin'e dönerek. Tokalaştılar.

"Seninle konuşmam gerek." Julia'nın sesi tiz çıkıyordu.

"Tamam." Ve Julia bir şey söyleyemeden, Warren kısık sesle ekledi: "Burada olmaz. Ofisimde, Tanrı aşkına."

Julia'yı koridorun ilerisindeki bir kapıya doğru sürükledi.

"Ben dışarıda beklerim," dedi Quentin. "Gerekirse beni..."

Julia kapıyı arkalarından kapadı.

Kendisinin de Julia'yı Fogg'un ofisinin önünde bıraktığı düşünülürse, bu adil olmalıydı. Bu da kendisinin Brakebills'e dönüşü gibi Julia için zor olmalıydı. Quentin kulağını kapıya dayamadan içeride konuşulanları duyamıyordu ki bu, salondaki kızların daha çok dikkatini çekerdi, zira şimdi muhtemelen hâlâ bir Fillory kralı gibi göründüğü için olsa gerek, hepsi merakla ona bakıyordu.

"Selam," dedi Quentin. Hepsi bakışlarını başka şeylere çevirdi.

Sesler yükselmişti ama hâlâ anlaşılmıyordu. Warren mantıklı davranarak Julia'yı sakinleştirmeye çalışıyordu ama sonunda Julia onun sabrını taşırınca Warren'ın da sesi yükseldi.

"...sana *öğrettiğim* her şey, sana *verdiğim* her şey..."

"*Bana verdiğin* her şey mi?" diye bağırdı Julia. "Benim sana verdiğim..."

Quentin boğazını temizledi. Anne ve baba kavga ediyordu. Bütün sahne ona komik görünmeye başlamıştı ki bu, gerçeklikten tehlikeli bir şekilde uzaklaştığını gösteren açık bir işaretti. Kapı açıldı ve Warren göründü. Yüzü kızarmıştı; Julia'nın yüzüyse solgundu.

"Gitmeni istiyorum," dedi Warren. "Sana istediğini verdim. Artık gitmeni istiyorum."

"Bana sende olanı verdin," diye tersledi Julia. "İstediğimi değil."

Warren gözlerini iri iri açarak kollarını iki yana uzattı: *Ne yapmamı istiyorsun?*

"Kapıyı kur," dedi Julia.

"Yapamam," dedi Warren, dişlerini sıkarak.

"Tanrım, tam bir za-val-*lı*-sın!"

Julia peşinde Warren'la geldikleri yoldan geri yürürken bacakları kaskatıydı. Quentin aynalı odada onlara yetişti. Julia öfkeyle deftere bir şeyler yazıyordu. Warren kendi işiyle meşguldü. Ona tuhaf bir şey oluyordu. Ona bağlıymış gibi görünen uzun bir dal, gömleğinin dirseğinden hafifçe sarkıyordu.

Bu bir türlü bitmeyen bir rüya gibiydi. Quentin aldırmıyordu. Zaten gidiyorlar gibi görünüyordu.

"Bana ne yaptığım görüyor musun?" dedi Warren. Dalı büküp kırmaya çalışıyordu ama dal yeşil ve esnekti; üstelik kaburgalarından uzanan başka bir dal gömleğini zorluyormuş gibiydi. "Sadece burada olman bana ne yapıyor, görüyor musun?"

Sonunda dalı çekip koparark suçlayan bir tavırla Julia'ya doğru salladı.

"Hey!" dedi Quentin. Julia'nın önüne geçti. "Sakin ol." Quentin ilk kez Warren'la konuşuyordu.

Julia yazacaklarını bitirip aynaya baktı.

"Buradan gitmek için *sabırsızlanıyorum*," dedi Warren'a bakmadan.

Zavallı hippi kadın olanlardan dehşete kapılmış gibiydi. Hiç şüphesiz, o da Warren'ın öğrencilerinden biri olmalıydı. Köşesine daha da sinmişti.

"Haydi, Quentin."

Quentin yine dondurucu şoku yedi ve bu kez geçişleri aniden tamamlanmadı. Şimdi arada ve loş bir yerdeydiler. Ayaklarının altında eski taş bloklar vardı. Tırabzanı olmayan dar bir köprüdeydiler. Arkalarında geldikleri aynanın parlak ışığı görünüyordu; önlerinde, altı metre kadar ileride bir tane daha vardı. Altlarında ve iki yanda sadece karanlık vardı.

"Bazen böyle uzaklaşırlar," dedi Julia. "Ne yaparsan yap, sakın dengeni kaybetme."

"Aşağıda ne var? Köprünün altında?"

"Troller."

Quentin onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

Çıktıkları oda kutularla dolu karanlık bir depoydu. Aynadan çıkabilmeleri için bile zar zor yer bulabildiler. Hava kahve çekirdeği gibi kokuyordu ve onları karşılayan kimse yoktu.

Quentin bir kapı bulup açtığında ve tıkış tıkış bir restoran mutfağıyla karşılaştığında, kahve kokusunun kaynağı anlaşıldı. Bir aşçı İtalyanca bağırarak onlara oradan gitmelerini söyledi. Kendilerini yakmamaya çalışarak adamın yanından geçip bir kafenin salon kısmına çıktılar.

Masaların arasından ilerleyerek geniş bir taş meydana çıktılar. Yaşı anlaşılmayan taş binalarla çevrelenmiş güzel bir meydandı.

"Gerçeği bilmesem, Fillory'ye döndük sanırdım," dedi Quentin. "Ya da Neonebu Diyarı'nda olduğumuzu."

"İtalya'dayız. Venedik'te."

"Şu kahveden istiyorum. Neden Venedik'teyiz?"

"Önce kahve."

Parlak güneş ışığı zemin taşlarından yansıyordu. Turistler gruplar halinde dolaşıyor, dikiliyor, fotoğraf çekiyor, rehber kitapları inceliyor, aynı anda hem ilgili hem de sıkkın görünüyorlardı. Meydanda iki kilise vardı; diğer binalar eski taştan ve eski ahşaptan yapılmış, çeşitli büyüklüklerde pencereleri olan tuhaf Venedik mimarisi ürünleriydi. Quentin ve Julia meydandaki diğer kafeye, sihirli bir şekilde deposundaki aynadan çıkmadıkları kafeye, yürüdü.

Parlak sarı şemsiyelerden bir vaha gibiydi. Quentin havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Tek bir günde bu kadar çok kapıdan geçtiği hiç olmamıştı ve ciddi ölçüde sersemlemişti. Yanlarında hiç avro olmadığını anladıklarında, siparişlerini çoktan vermişlerdi bile.

"Lanet olsun," dedi Quentin. "Bu sabah Fillory'de uyandım –belki de dün sabahtı– ve ne olursa olsun bir macchiato içmem gerekiyor. Neden Venedik'teyiz ki?"

"Warren bana bir adres verdi. Bize yardım edebilecek biri; bir tür iş bitirici. Bir şeyleri bulabiliyor. Belki bize düğme bulabilir."

"Yani plan bu. Güzel. Sevdim." İçinde kahve olduğu sürece Quentin her şeye vardı.

"Harika. Sonrasında henüz yapmadığın senin şu inanılmaz planını deneyebiliriz."

Sessizce kahvelerini yudumladılar. Quentin kahvesinin karmakarışık yüzeyini dalgın gözlerle inceliyordu. Amerika'da yaptıkları gibi üzerine köpükten bir yaprak çizmemişlerdi. Kafe masalarının arasında güvercinler bu kadar yakından bakınca pespembe görünen ayaklarıyla dolaşıyor, son derece toprağa bulanmış kırıntıları topluyorlardı. Güneş ışığı yine her yeri aydınlatıyordu. Venedik'teki ışık Fillory'dekine benziyordu: Taş ışığı.

Dünya yine değişmişti. Büyülü olan ve olmayan arasında hatırladığı kadar düzgünce ayrılmamıştı. Şimdi arada şu anarşik alan vardı. Pek umursamıyordu; karmakarışık, yavandı ve Quentin kuralları bilmiyordu. Muhtemelen Julia da hoşlanmamıştı fakat Quentin'in aksine, onun seçme şansı olmamıştı.

Eh, onun dünyası onlara hiçbir yarar getirmemişti. Bir süre Julia'nınkinde dolaşmaları gerekecekti.

"Şu Warren kimdi?" diye sordu Quentin. "Bir geçmişiniz var gibi görünüyordu."

"Warren hiç kimse. Biraz büyü biliyor ve kolejde takılarak öğrencileri etkilemeye çalışıp onlara bir şeyler öğretiyor; onlarla yatabilmek için."

"Cidden."

"Cidden."

"Ayrılmadan önce ona olan neydi? Kolu... neydi o?"

"Warren insan değildir. Başka bir şey; bir tür orman hayaleti filan. İnsanlardan hoşlanıyor işte. Üzüldüğü ya da öfkelendiği zaman kılığını sürdüremiyor."

"Peki, Warren seninle de yattı mı?" diye sordu Quentin.

Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Sadece ağzından çıkıvermişti: Belki kıskançlıktan; mide yanması gibi asitli ve ani. Gelişini görememişti. Bir günde –veya gecede– çok fazla şey yaşamıştı ve hepsi biraz fazla hızlı olmuştu. Sonunda taşmıştı.

Julia masanın üzerinden uzanarak Quentin'e bir tokat attı. Bunu sadece bir kez yaptı ama bir hayli sert vurmuştu.

"Sana gümüş tabakta sunulan şeyi elde edebilmek için ne bedeller ödemek zorunda kaldığım konusunda hiçbir fikrin yok," diye tısladı. "Ve evet, onunla yattım. Çok daha kötü şeyler de yaptım."

Julia'dan yayılan öfke dalgaları neredeyse gözle görülebiliyordu. Quentin tokat yediği yanağına dokundu.

"Üzgünüm," dedi.

"Yeterince değilsin."

Birkaç kişi onlara baktı; sadece birkaç kişi. Sonuçta burası İtalya'ydı. İnsanlar muhtemelen burada sürekli birbirine vuruyordu.

12. BÖLÜM

Julia ancak bir buçuk yıl daha geçtikten sonra Quentin'i görebilmişti. Bulması zor bir çocuk olmuştu. Bir cep telefonu, hatta sabit telefonu veya e-posta adresi yoktu. Ailesi belirsiz konuşuyordu. Julia, onu nasıl bulacaklarını anne ve babasının bile bildiğine inanmıyordu. Ancak ailenin evini biliyordu ve hiç şüphesiz, Quentin arada bir geri dönmek zorunda kalacaktı; kusmuğuna gelen köpek gibi. Quentin ailesiyle yakın değildi fakat onları tamamen hayatından çıkaracak bir tip de değildi. Açıkçası, bunu yapacak cesareti yoktu.

Ama Julia farklıydı. Julia'nın buna cesareti vardı. Onu tutan bir şey ve toplumla sıkı bağları yoktu. Coldwater çiftinin evlerini satıp Massachusetts'e taşındığını duyduğunda, riski göze alarak onların peşinden gitmişti. Chesterton gibi kültürel bir bataklıkta –hayır, özellikle Chesterton gibi kültürel bir bataklıkta–bile internet bağlantısı ve geçici iş ajansları vardı ve ihtiyacı olan sadece buydu. Muhtemelen banyoya gizli kamera yerleştirmiş, bıyıklı, emekli bir adamın bir garajın üzerindeki odasını kiralamış, bagaj kapağı sabitlenmiş eski püskü bir Honda Civic almıştı.

Quentin'den nefret etmiyordu. Konu bu değildi. Quentin iyiydi; sadece Julia'nın yolunu tıkıyordu. Quentin her şeyi çok kolay elde etmişti; oysa Julia çok çabalıyordu. Neden? İyi bir nedeni yoktu. Quentin bir testi geçmiş, kendisi aynı testte başarısız olmuştu. Yargılanan testti, kendisi değil. Ancak artık hayatı uyanıkken gördüğü sürekli bir kâbusa dönüşmüştü ve Quentin istediği her şeye sahipti. Bir hayali yaşıyordu. Julia'nın hayalini. Ve Julia onu geri istiyordu.

Bu bile değildi. Aslında Quentin'den bir şey almayacaktı. Sadece Brakebills'in gerçek olduğunu doğrulamasını ve duvarda sadece Julia'mn geçmesine yetecek kadar bir gedik açmasını istiyordu. Quentin onun içerideki adamıydı. Ama bunu henüz bilmiyordu.

Ve şöyle oldu: Julia her sabah işe giderken Coldwater'ların evinin önünden geçiyordu. Her akşam saat dokuzda tekrar geçiyor, arabadan iniyor, sessizce çimenliğin etrafında yürüyor, Quentin'den bir iz arıyordu. Çift kanatlı büyük pencereleri olan öyle bir evde, içeride olup biten her şey dışarıdan açık hava sineması gibi izleniyordu. Yine yaz gelmişti ve yaz geceleri ezilmiş çimen kokar, sesi de düzüşen cırcır böcekleri gibi çıkardı. Başlangıçta öğrenebildiği tek şey, Bayan Coldwater'm artık ne yazık ki modası geçmiş olan Popart sanatında teknik açıdan sağlam ama ne yapacağı tahmin edilebilir bir amatör ressam, Bay Coldwater'ınsa pornoya ve ağlama krizlerine zaafı olduğuydu.

Canavarın kendini göstermesi için eylüle kadar beklemesi gerekti.

Quentin değişmişti: Her zaman ince uzundu ama şimdi iskelet gibi görünüyordu. Yanakları çökmüş, elmacık kemikleri dışarı fırlamıştı. Giysileri üzerinden dökülüyordu. Saçları –kestir artık şu saçlarını, sen Alan Rickman değilsin– düz ve uzundu.

Berbat görünüyordu. Zavallı bebek. Aslında Julia'ya benziyordu.

Julia ona hemen yaklaşmadı. Önce kendini buna hazırlaması gerekiyordu. Artık Quentin'i istediği gibi yakalamışken, aniden ona dokunmaktan korkmaya başlamıştı. Geçici iş almayı bırakarak sürekli Quentin'i izlemeye odaklandı. Ama bu arada kendini iyi gizliyordu.

Quentin her sabah saat on bir sularında evden kapıyı çarparak çıkıyor, eski bir beyaz bisikletle kasabaya gidiyordu. Julia onu uzaktan izliyordu. Quentin'in sadece kendine odaklanması ve dalgın olması iyiydi, yoksa gürültülü bir şekilde takırdayan kırmızı bir Honda'nın kendisini izlediğini fark ederdi. Artık karşısındaydı; Julia'nın hep istediği her şeyin canlı, nefes alan kanıtı. Eğer Quentin ona yardım edemezse –ya da etmezse– her şey bitecekti. Julia hayatının iki yılını bir hiç uğruna harcamış olacaktı. Bunu öğrenme korkusu onu felç ediyordu fakat beklediği her geçen gün,

Quentin'in tekrar ortadan kaybolma olasılığı giderek artıyordu. Bu olursa Julia başladığı noktaya geri dönerdi.

Düşünebildiği tek şey, gerektiği takdirde Quentin'le yatmayı bile göze alabileceğiydi. Quentin'in kendisine karşı neler hissettiğini biliyordu. Julia'yla yatmak için her şeyi yapardı. Bu uç noktadaki seçenekti ama işe yarardı. Riski yoktu. Bu Julia'nın gizli silahıydı. Mecazi olarak yani.

Kim bilir, belki de o kadar kötü gitmezdi. Hiç şüphesiz, James'in zekice planlanmış jimnastik gösterilerinden farklı olurdu. Quentin'den hoşlanmamak konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu da bilmiyordu ayrıca. Belki de Quentin haklıydı; Julia için doğru kişi oydu. Bunu bilmek artık mümkün değildi çünkü her şey birbirine karışmıştı ve Julia artık başka insanlara karşı bir şey hissetmiyordu. Birisinin kendisine dokunmasının üzerinden de çok uzun zaman geçmişti. Partideki hayvanat bahçesi bekçisi sayılmazdı, çünkü ona giysisinin üzerinden dokunmuştu hem de amacı tamamen klinikti. Kendisi operasyonu yaparken hasta bıçağının altında kıvranmıştı. Vücuduyla bağı kopmuş, herhangi bir zevke olan ilgisini kaybetmişti. Doktor Julia, bu kadar sevgisiz, duygusuz birine dönüşmesinin korkunç olduğuna karar verdi. Bütün duygularını bir yere kilitlemiş ve anahtarı da eritmişti.

Quentin'ın asık yüzle çekildiği bir kilisenin arkasındaki mezarlıkta Julia tuzağı kapadı. Şimdi geri dönüp bakınca kendisiyle gurur duyuyordu. Kaçırabilirdi ama kaçırmamıştı. Yakalamıştı. Söyleyeceklerini söylemiş, gururuna tutunmuş ve Quentin'e en az onun kadar iyi olduğunu göstermişti. Kendini iyi ifade etmişti. Hatta ona gökkuşağı renklerindeki büyüsünü göstermişti ki son altı ay içinde o büyüde iyice ustalaşmıştı. O çok zor olan el pozisyonlarını, başparmak hareketlerini bile mükemmel bir kesinlikle yapabiliyordu. Daha önce kimseye göstermemişti ve nihayet birine gösterebilmek kendini iyi hissettirmişti. Lanet olasıca bir deniz piyadesi gibi, kumsalı ele geçirmişti.

Ve konu uç noktadaki seçeneğe geldiğinde, savaş odasındaki kırmızı telefon çaldığında, Julia gözünü bile kırpmamıştı. Ah, hayır. Hemen telefona cevap vermişti. Gereken buysa, kesinlikle yapacaktı.

Ama mesele şuydu: Quentin yapmayacaktı. Julia bunu hesaba katmamıştı. Elinden geldiğince açıkça önermişti. Kendini kancaya asıp Quentin'in

burnuna doğru sallamıştı ama Quentin yeme atlamamıştı. Julia görünümünü ihmal ettiğini biliyordu ama yine de... Haydi. Bu işte bir terslik vardı.

Sorun Julia değildi; Quentin'di. Bir şey ya da biri onu değiştirmişti. Karşısındaki hatırladığı Quentin değildi. Komikti. İnsanların değişebileceğini neredeyse unutmuştu. Bay Karras'tan sosyal bilgiler ödevini aldığı gün sanki onun için zaman durmuştu ama karanlık, küflü odasının dışında zaman akmaya devam etmişti. Ve o süreçte, Quentin Arabulucu Coldwater'ın kuşu, Julia'nın dışında biri için ötebilmişti.

Eh, onun adına sevinmişti doğrusu.

Quentin gittikten sonra, Julia mezarlığın soğuk, yumuşak, ıslak çimenlerine uzanmıştı. Üzerine yağan yağmura aldırmamıştı. Hata filan yapmamıştı. Haklıydı. Quentin onun şüphelendiği her şeyi doğrulamıştı; Brakebills, büyü ve diğer her şeyle ilgili. Hepsi gerçekti ve sıradışıydı. Julia'nın olmasını istediği gibiydi. Teorik çalışması son derece titiz olmuştu ve tecrübeyle sabitlenerek ödülünü getirmişti.

Ancak Quentin'in onun için yapabileceği bir şey yoktu. Hepsi gerçekti –bir rüya veya psikotik bir halüsinasyon filan değildi– ama Julia'nın sahip olmasına izin vermeyeceklerdi. Orada bir yerde Quentin'i bile mutlu edecek kadar mükemmel ve sihirli bir yer vardı. Sadece sihir değil, aşk da vardı. Quentin âşıktı. Ama Julia değildi. O duygularını kaybetmişti. Hogwarts tamamen doluydu ama kendisi uygun bulunmamıştı. Hagrid'in motosikleti Julia'nın kapısının önünde gümbürdemeyecekti. Bacasından aşağı krem rengi zarflarda mektuplar doluşmayacaktı.

Kilise cemaatinden rastgele birinin –Sevgi Dolu Bir Oğul, Koca ve Baba– mezarının önündeki yemyeşil ve ıslak çimenlerin üzerine uzanmış, şunu düşünüyordu: Neredeyse her şeyle ilgili haklı çıkmıştı. Neredeyse hepsinden tam not almıştı. Yine A eksi. Sadece tek bir soruyu çözememişti.

İşte yanlış yaptığım yer bu, diye düşündü. *Beni asla yoramayacaklarını sanmıştım.*

13. BÖLÜM

Turistlere ıvır zıvır satan bir dükkândan şehir haritası çalmak ruhsal açıdan zenginleştirici bir şey değildi –lazım olduğunda Benedict neredeydi ki?– ve gereken büyü numarası çok önemsizdi. Ama Quentin'e kendini toparlama fırsatı vermişti. Warren'la ilgili öyle konuşmamış olmayı diliyordu. O kadar yorgun olmamayı diliyordu. Ve o kadar aptal. Keşke Julia'ya tekrar âşık olabilse veya onu tamamen unutabilseydi. Belki de sonsuza dek arada sıkışmış olarak kalacaktı; kapıların arasındaki boşlukta olduğu gibi. Trol yemi.

Quentin derin bir nefes aldı. Kendine şaşırmıştı. Tuhaf ve biraz hıyar gibi davrandığını biliyordu. Dolayısıyla Julia, Warren'la veya başka biriyle yatmışsa ona neydi ki? Julia ona hiçbir şey borçlu değildi. Tanrı biliyordu ya, onu yargılamaya hakkı yoktu. Julia'nın yaptığı şeyi yapmış olmasının nedeni kısmen kendisiydi.

Şimdi yanında tutunabileceği sağlam birinin olması iyi olurdu ama ne yazık ki –elbette kızın kendi hatası değildi– Julia tutunabileceği biri değildi. Karton kutularına yapıştırdıkları şu uyarı yazılarından birine ihtiyacı vardı: ÜZERİNE BASMAYIN. Bu pislikte birlikte olabileceği, güvenebileceği o sağlam ve dengeli kişi kendisi olmak zorundaydı; ikisi için de. Bunu ya birlikte ya da ayrı ayrı yapacaklardı ama birlikte yapmak zorundaydılar, çünkü Quentin'in elinde ipucu kalmamıştı ve Julia da neredeyse aklını kaçırmak üzereydi. Bu pek görkemli bir rol değildi –Bingle rolü değildi– ama onun rolü buydu. Artık kabullenme zamanıydı.

Ne var ki Julia şimdiye kadar kendisinden çok daha yardımcı olmuştu. Kafedeki masaya geri döndüğünde, Julia yine beklenmedik bir değişim geçirmişti: Gülümsüyordu.

"Mutlu görünüyorsun." Oturdu. "Belki de beni daha sık tokatlamalısın."

"Belki," dedi Julia. Kahvesini yudumladı. "Bu güzelmiş."

"Kahve."

"Ne kadar güzel olabildiğini unutmuşum." Julia beyaz yüzünü ışığa döndü ve güneşlenen bir kedi gibi gözlerini kapadı. "Hiç özledin mi? Burada olmayı?"

"Dürüst olmam gerekirse hiç özlemedim."

"Ben de öyle. Şimdiye kadar. Unutmuşum."

Warren adresi mavi bir Post-it'in üzerine yazmıştı ve Julia, Richmond'dan buraya kadar kâğıdı elinden bırakmamıştı. Meydandaki diğer bütün turistlerin nerede olduklarını ve nereye gitmeleri gerektiğini anlayana kadar yaptığı gibi haritanın üzerine eğildiler. Gidecekleri yer, Büyük Kanal'ın bir blok aşağısındaki bir yer olan Dorsoduro'ydu. Uzak değildi. Bir köprü mesafesindeydi.

Quentin biyolojik saatleriyle muhtemelen akşam dokuz-on olması gerektiğini tahmin ediyordu ama Venedik'te öğleden sonraydı ve günlerdir uyumamış gibi hissediyordu. Meydan sıcaktı ama köprüde Büyük Kanal boyunca denizden esen bir serin bir rüzgâr vardı, dolayısıyla sersemliklerini üzerlerinden atmak için durakladılar. Venedik'te ve özellikle buralarda hiç araba yoktu. Köprü ne yazık ki modern, ahşap bir yapıydı. Köprünün Venedik'e aitmiş gibi görünmeye başlaması için en az yüz yıl geçmesi gerekiyordu.

Altlarında simsiyah parlak gondollar arkalarında minyatür anaforlar bırakarak süzülüyor, sağlam görünüşlü vapurlar oraya buraya yanaşıyor, uzun ince mavnalar arkalarında bembeyaz bir iz bırakarak yeşil suyun üzerinde kayıyordu. Kanal boyunca karoları, balkonları ve sütunlarıyla villalar diziliyordu. Venedik, gerçek hayatta da resimlerdeki gibi görünen belki de tek şehirdi. Bu dünyada bir şeylerin beklentileri karşılayabildiğini bilmek güzeldi. Quentin'in Büyük Kanal'la ilgili hatırladığı bir yazıya göre, Byron metresleriyle işini bitirdikten sonra kanal boyunca yüzerek evine dönmeyi

seviyordu ve bu arada teknelerin kendisini ezmemesi için bir elinde yanan bir meşale taşıyordu.

Fillory'de neler olup bittiğini merak ediyordu. Acaba Sonra Adası'nda onları bekliyorlar mıydı? Onları bulmak için araştırma başlatmışlar mıydı? Yerel halkı kılıçtan mı geçirmişlerdi? Yoksa Beyazkule'ye geri mi dönmüşlerdi? Gerçek şuydu ki her ne olacaksa, muhtemelen olmuş olmalıydı. Zaman farkının nasıl olduğu bilinmediğinden, aradan haftalar, hatta yıllar geçmiş olabilirdi. Fillory'nin kendisinden uzaklaştığını, onu geride bırakarak kendi geleceğine doğru yol aldığını hissedebiliyordu. Ortadan kaybolduklarında kızılca kıyamet kopmuş olmalıydı ama hayat devam edecek, herkes kendi yaşamına dönecekti. Şimdi Janet ve Eliot onsuz yaşlanıyor olabilirlerdi. Hiç şüphesiz onu özlerlerdi ama kendi hayatlarına devam ederlerdi. Fillory Kralı Quentin'in ülkesine olan ihtiyacı, ülkesinin ona olan ihtiyacından fazlaydı.

Dorsoduro'da sokaklar dar ve sessizdi. Geldikleri yere oranla bir film setine daha az, gerçek bir şehre daha çok benziyordu; burada insanlar yaşıyor ve çalışıyorlar, sadece turistler için gösteri yapmıyorlardı. Quentin sokaklardan çabucak ilerlemek ve Fillory'ye dönüş yolunu bir an önce bulmak istese de, Venedik'in ne kadar güzel olduğu gerçeğini o bile görmezden gelemezdi. İnsanlar burada, ne, bin yıldır mı yaşıyordu? Daha mı fazla? Bir lagünün ortasına şehir kurmak gibi delice bir fikri kimin bulduğunu ancak Tanrı bilirdi ama sonuçlara itiraz edilemezdi. Her şey eski tuğla ve taşlardan yapılmış, süsleme olarak duvarların içine rastgele şekilde daha eski taşlardan oymalı bloklar yerleştirilmişti. Eski pencerelere tuğla örülmüş, tuğlaların arasından yeni pencereler açılmıştı ve gizli, sessiz avluları belli belirsiz gösteriyordu. Denizi geride bıraktıklarını düşündükleri her seferinde tekrar rastlıyorlardı; binaların arasında kalmış açılı bir su damarı olarak.

Sadece burada olmak bile Quinn'e kendini daha iyi hissettirmişti. Boston'daki bir banliyöyle kıyaslayınca bir kral ve kraliçe için daha uygundu. Henüz Fillory'ye yaklaşıp yaklaşmadıklarını bilmiyordu ama yaklaştıklarını hissediyordu.

Julia dümdüz karşıya bakarak hızlı adımlarla yürüyordu. Kısa bir yürüyüş olmalıydı –en fazla on dakika filan– ama sokak planı o kadar karmaşıktı ki nerede olduklarını anlayıp yönlerini bulmak için her köşede durmak zorunda

kalıyorlardı. Sırayla haritayı birbirlerinin elinden kapıyor, kayboluyor ve geri dönüyorlardı. Beş binadan ancak birinin üzerinde numara vardı ve onlar da sıralı gidiyor gibi görünmüyordu. Şehir aylak aylak dolaşma amacıyla inşa edilmişti ve belli bir yerde acil bir işiniz olmadığı sürece bu sorun değildi.

Sonunda yüksekliği ancak kendi boyları kadar olan kahverengi boyalı ahşap bir kapıda durdular. Doğru sokakta olup olmadıkları tartışmaya açık bir konuydu ama hiçbir şey olmasa bile, kapının üzerindeki küçük taş plakette yazan numara doğruydu. Kapının üzerinde boya çekilmiş küçük bir pencere vardı ama tokmağı filan yoktu.

Quentin elini kapının yanındaki sıcak taşa dayadı. Kısık sesle ritmik bir şekilde saydı ve eski taşın üzerinde koyu turuncu renkte ısı damarları bir dakika kadar parıldadı.

"Buranın mühürleri çok sağlam," dedi. "Şu sözünü ettiğin adam burada oturmuyorsa, başka ne haltlar karıştırdıklarını Tanrı bilir."

Durumları ya düzelecek ya da ciddi şekilde kötüleşecekti. Zil olmadığından, Quentin kapıyı çaldı. Kapının sesi bile çıkmadı; arkasında bir kilometre kalınlığında kaya varmış gibi. Ama pencere hemen açıldı.

"*Sì*," dedi içerideki karanlık.

"Patronunuzla konuşmak istiyoruz," dedi Quentin.

Pencere hemen kapandı. Quentin, Julia'ya bakarak omuz silkti. Başka ne diyebilirdi ki? Julia siyah camlı gözlüğünün arkasından ifadesizce Quentin'e bakıyordu. Quentin dönüp gitmek istiyordu. Geri dönmek istiyordu ama dönebileceği bir yer yoktu. Tek çıkış yolu bu kapının arkasında gibi görünüyordu. İleri ve aşağı.

Sokak sessizdi. İki tarafında dört katlı binaların yükseldiği dar bir ara sokaktı. Hiçbir şey olmadı. Quentin beş dakika sonra İzlanda dilinde bir şeyler mırıldandı ve avcunu kapıya iki santim yaklaştırdı. Etrafındaki duvarı hissetti; gölgedeydi ama yine de sıcaktı.

"Geri çekil," dedi.

Mühürleri kim kurduysa, ne yaptığını bilen biriydi. Ama Quentin'in bildiği her şeyi bilmiyordu. Sıcaklığın hepsini duvardan alarak küçük cam pencereye kaydırdı ve pencere ısınan camın yapacağı gibi genleşti. Mühür-

ler sıcaklığın kaymak istemeyeceği kadar iyiydi ama Quentin bunu teşvik edebilirdi. Cam daha fazla genleşemediğinde, bir elektrik ampulü gibi hafif bir sesle patladı. Warren'ın öğrencileri kesinlikle etkilenirdi.

"*Stronzo!*" diye seslendi Quentin, boş pencere çerçevesinden. "*Facci parlare contuo direttore del cazzo!*"

Bir dakika geçti. Quentin'in ısı transferi büyüsü yüzünden eski taş duvarın üzerinde bir buz tabakası oluşmuştu. Kapı açıldı. İçerisi karanlıktı.

"Gördün mü?" dedi. "Üniversitede bir şeyler öğrenmişim."

Kahverengi seramik karolarla döşenmiş minik bir oda olan antrede kısa boylu, tıknaz bir adam onları karşıladı. Son derece zarifti. O küçük pencereyi sık sık yeniliyor olmalıydılar.

"*Prego.*"

Onları kısa bir merdivenden çıkararak Quentin'in hayatında gördüğü en güzel odalardan birine soktu.

Venedik'in tuhaf coğrafi yapısı önünde seriliyordu. Beyaz duvarları, rahatsız kanepeleri ve minik geometrik lambalarıyla tipik, köhne bir Avrupa odasına alınacaklarını sanmıştı ama anlaşılan binanın dış görüntüsü sadece kamuflajdı. Büyük Kanal'ın kıyısındaki büyük villalardan birindeydiler. Arka taraftan girmişlerdi.

Bütün ön duvar, hepsi suya bakan Fas tarzı cumbalı yüksek pencerelerle doluydu. Amaç hiç şüphesiz konuğu hayranlığa boğarak titretmekti ve Quentin hemen teslim olmuştu. Canlı renkli yeşil suyu, hayal edilebilecek her türde ve büyüklükte teknesiyle tam ölçekli bir duvar resmi gibiydi; belki de bir Tintoretto. Odayı üç tane Murano avize aydınlatıyor, kristalleri ahtapot kolları gibi sarkıyordu. Duvarlara klasik manzara ve Venedik sahnelerinin resmedildiği tablolar sıralanmıştı. Zemin eski mermer karolarla döşenmişti ve çıkıntıları, çentikleri, aşınmışlıkları şark halılarının altında gizleniyordu.

Salondaki her şey çok düzenliydi. İçinde yıllarınızı geçirmek isteyeceğiniz türden bir salondu. Fillory değildi ama işler kesinlikle iyiye gidiyordu. Quentin kendini Beyazkule Kalesi'nde gibi hissediyordu.

Refakatçileri yanlarından ayrıldı ve kısa bir süre için kendi başlarına kaldılar. Quentin ve Julia birlikte bir kanepeye oturdular; bacakları

o kadar derin oymalıydı ki yerinden kalkıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Salonda dört-beş kişi daha vardı fakat salon o kadar büyüktü ki yalnızmış gibi hissediyorlardı. Ceketini çıkarıp gömlekle kalmış olan üç adam minik bir masanın etrafında kısık sesle konuşuyor, minik kadehlerden şeffaf ve renksiz bir şey içiyordu. Geniş omuzlu yaşlı bir kadın sırtını onlara dönmüş, suya bakıyordu. Merdivenin dibinde bir uşak –veya İtalya'da uşağa ne diyorlarsa– duruyordu.

Kimse onlara aldırmıyordu. Julia kendini kanepenin bir köşesine sıkıştırdı. Ayaklarını yukarı çekerek ayakkabılarını güzel antika döşemenin üzerine koydu.

"Sanırım numara alacağız," dedi Quentin.

"Beklemek zorundayız," dedi Julia. "Bizi çağıracak."

Gözlüğünü çıkararak gözlerini kapadı. Yine kendi içine kapanmaya başlamıştı. Quentin bunu görebiliyordu. Dalgalar halinde geliyor gibiydi. Belki de Julia burada kendini güvende hissettiği için bir süre rahatlamaya çalışıyordu. Quentin öyle olmasını umuyordu. Buradan sonrasını kendisi idare edebilirdi.

"Sana biraz su getireceğim."

"Maden suyu olsun," dedi Julia. "Gazlı. Ve ondan viski de iste."

Bir kral olmanın insanı hazırladığı bir şey varsa, o da uşaklarla nasıl konuşacağını bilmekti. Uşak hem maden suyu *–frizzante–* hem de viski olduğunu söyledi. Viski Julia'nın istediği gibi sek geldi ama Julia suya aldırmadı. Quentin onun içki alışkanlığından endişeleniyordu. Tanrı biliyordu ya, kendisi de arada sırada içerdi ama Julia'nın alkol tüketimi inanılmazdı. Eliot'ın kendisine anlattıklarını, kaplıcada olanları hatırladı. Julia kendini uyuşturmaya, bir yarayı dağlamaya veya eksikliğini hissettiği bir şeyin yerini doldurmaya çalışır gibi davranmıştı.

"Warren'ın iş bitiricisi gerçekten iyi olmalı," dedi Quentin. "Burası bir büyücünün standartlarına göre bile fazla iyi."

"Burada kalamam," dedi Julia sadece.

Sadece viskiyi yudumlayarak ve ürpererek oturuyordu; bardağını içinde sihirli bir şifa içeceği varmış gibi iki eliyle kavramıştı. Bir bebek gibi göz-

lerini açmadan içiyordu. Quentin uşaktan Julia'ya bir battaniye veya şal getirmesini istedi. Julia bir bardak viski daha istedi.

"Artık sarhoş bile olamıyorum," dedi huzursuz bir tavırla.

Sonrasında hiç konuşmadı. Quentin onun dinlenebilmesini umuyordu. Kendisi kanepenin diğer ucuna oturmuş, bir Venedik *spritz*'ini (Prosecco, Aperol, maden suyu, limon dilimi, zeytin) yudumluyor, dışarıdaki kanala bakıyor ve bu işe yaramadığı takdirde ne yapacaklarını düşünmemeye çalışıyordu. Tam karşılarındaki villa pembeydi; batmakta olan güneş binayı somon rengine dönüştürüyordu. Pencerelerinin hepsi panjurluydu. Yıllar boyunca dengesiz bir şekilde yerleşmişti; bir yanısı hafifçe suya gömülürken, diğer tarafı ortadan bir çatlak yaratarak olduğu yerde kalmıştı. Çatlak bütün binayı, bütün odaları etkilemiş olmalıydı. İnsanların muhtemelen sürekli çatlağa takıldığını düşündü. Pembe villanın önündeki sudan tuhaf açılarda şeritli direkler yükseliyordu.

Bir yerde olup oranın kralı olmamak tuhaftı. Fillory'deki pozisyonu alışkanlık haline gelmişti. Elaine'in dediği gibiydi: Burada onu özel yapan bir şey yoktu. Kimse onu fark etmiyordu. Bunun tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olduğunu itiraf etmeliydi. Geleli bir saat olmuştu ve Quentin üçüncü kokteylinden sonra içmeyi bırakmışken, açık renk takım elbise giymiş ama kravat takmamış ufak tefek, enerjik ve genç bir İtalyan gelerek onları üst kata davet etti. Bu bir Amerikalı'ya asla yakışmayacak bir tarzdı.

Genç onları bir masanın etrafında üç zarif ahşap sandalyenin durduğu bembeyaz ve küçük bir odaya götürdü. Masanın üzerinde sade görünüşlü gümüş bir kâse vardı.

Üçüncü sandalye boştu. Bunun yerine bir ses onlarla havadan konuşuyordu; bir erkek sesiydi ama çift cinsiyetliymiş gibi hem fısıltılı hem de tizdi. Sesin nereden geldiğini anlamak zordu.

"*Selam, Quentin. Selam, Julia.*"

Bu ürkütücüydü. Quentin kimseye isimlerini söylememişti.

"Selam." Quentin nereye bakacağını bilemiyordu. "Bizi kabul ettiğin için teşekkürler."

"*Rica ederim,*" dedi ses. "*Buraya neden geldiniz?*"

Anlaşılan her şeyi de bilmiyordu.

"Bir konuda yardımına ihtiyacımız var."

"*Yardımıma ihtiyaç duyduğunuz konu nedir?*"

Gösteri zamanı. Quentin bu kişinin bir insan mı, Warren gibi bir ruh mu veya daha kötü bir şey mi olup olmadığını merak etti. Julia bir milyon kilometre öteye bakar gibi dalmıştı.

"Şey, biz başka bir dünyadan geldik. Fillory'den. Oranın gerçek bir yer olduğunu keşfettik. Muhtemelen bunu biliyorsundur." Öhö! Tekrar başla. "Oradan ayrılmak istemedik –bir kaza oldu– ve geri dönmek istiyoruz."

"*Anlıyorum.*" Duraksama. "*Ben bu konuda neden size yardım edeyim?*"

"Belki ben de sana yardım edebilirim. Belki birbirimize yardım edebiliriz."

"*Ah, bundan şüpheliyim, Quentin.*" Ses bir oktav düştü. "*Bundan çok şüpheliyim.*"

"Pekâlâ." Quentin arkasına baktı. "Tamam, bak, sen neredesin?"

Aslında ne kadar savunmasız olduklarını acı verici bir şekilde hissetmeye başlıyordu. Bir kaçış stratejileri filan yoktu. Ve iş bitirici isimlerini bilmiyor olmalıydı. Belki Warren onu önceden aramıştı. Bu rahatlatıcı bir düşünce değildi.

"*Kim olduğunu biliyorum, Quentin. Bazı çevrelerde hiç de sevilen bir adam değilsin. Bazı insanlar senin bu dünyayı terk ettiğini düşünüyor. Kendi dünyanı.*"

"Pekâlâ. Ben terk etmek ifadesini kullanmazdım ama öyle olsun."

"*Ve sonra da Fillory seni terk etti. Zavallı küçük zengin kral. Görünüşe bakılırsa kimse seni istemiyor, Quentin.*"

"Konuya istediğin şekilde bakabilirsin. Fillory'ye dönebilirsek her şey yoluna girecek. Hem ne olursa olsun, bu seni hiç ilgilendirmeyen bir konu, tamam mı?"

"*Neyin beni ilgilendirip ilgilendirmediğine ben karar veririm.*"

Quentin'in ense tüyleri diken diken oldu. İş bitiriciyle kesinlikle iyi bir başlangıç yapmamışlardı. Temel bir savunma büyüsü yapmanın avantajlarını zihninde tarttı. Akıllıca olurdu ama iş bitiriciyi tedirgin ederek ilk

saldırıyı yapmasına neden olabilirdi. Julia'ya bir bakış attı ama Julia orada bile değil gibiydi.

"Pekâlâ. Ben buraya sadece iş yapmaya geldim."

"*Kâseye bak.*"

O noktada gümüş kâseye bakmak kötü bir fikir gibi geliyordu. Quentin ayağa kalktı.

"Bak. Bize yardım edemeyeceksen sorun değil. Gideriz. Ama yardım edebilirsen, bize bedelini söyle. Öderiz."

"*Ah, öyle mi? Ama ben size hiçbir şey vermek zorunda değilim. Sizi buraya ben davet etmedim ve ne zaman gidebileceğinize de ben karar veririm. Kâseye bak.*"

Şimdi o tiz, fısıltılı seste öfke vardı.

"*Kâseye bak.*"

İşler hızla kötüleşiyordu. Kesinlikle bir terslik vardı. Quentin, Julia'nın kolunu tutarak onu ayağa kaldırdı.

"Gidiyoruz," dedi. "Hemen."

Masanın üzerindeki gümüş kâseye elinin tersiyle vurarak savurdu ve kase duvara çarptı. İçinden bir kâğıt parçası düştü. Quentin yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen kâğıda bir bakış attı. Sadece okuyarak bile harekete geçirilebilecek büyüler vardı. Kâğıdın üzerine keçeli kalemle SANA BİR SİHİRLİ DÜĞME BORCUM VAR yazılmıştı.

Arkalarındaki kapı açıldı ve Quentin kendisiyle Julia'yı masanın arkasına geçirmeye çalıştı.

"Ah, lanet olsun! Kâseye baktı!"

Ses daha önce kendisiyle konuşandan çok daha kalındı ve Quentin'in iyi tanıdığı bir sesti. Josh'a aitti.

Quentin ona sarıldı.

"Tanrım!" dedi, yüzünü Josh'ın geniş, rahatlatıcı omzuna gömerek. "Neler oluyor, dostum?"

Josh'ın burada olmasının bile nasıl mümkün olduğunu anlamıyordu ama fark etmezdi. Muhtemelen ederdi ama henüz değil. Josh'ın kafalarını karıştırmış olması da umurunda değildi. Şimdi önemli olan tek şey, herhangi bir yeni felaketle karşılaşmayacaklarıydı. Bir savaşa girişmeyeceklerdi. Quentin'in dizleri titriyordu. Sanki tanıdığı güvenli, düzenli dünyadan çok uzaklaşmış, şimdi diğer taraftan geri dönüyormuş ve Josh'la karşılaşmış gibiydi: Sıcak ve tanıdık bir ada.

Josh kibarca ondan ayrıldı.

"Eh," dedi, "boktanlığa hoş geldin, dostum!"

"Burada ne işin var senin?"

"Benim mi? Burası benim evim! Asıl senin ne işin var? Neden Fillory'de değilsin?"

Hâlâ aynı Josh'tu: Yuvarlak yüzlü, kilolu ve sırıtkan. Manastırda bira yapan keşişlere benziyordu. Quentin'in onu son gördüğünden daha yaşlı görünmüyordu ki aradan üç yıldan fazla zaman geçmişti. Josh arkasındaki kapıyı dikkatle kapadı.

"Çok dikkatli olmak zorundayım," dedi. "Korumam gereken bir imajım var. Bir tür Oz Büyücüsü gibi bir şeyler dönüyor, anlarsın."

"Şu kâse neyin nesi?"

"Şey, çok fazla zamanım yoktu. Sadece ürkütücü olduğunu düşündüm. Bilirsin. *'Kâseye bak... Kaseye bak...'* Daha önce kullandığı sesi tekrarlamıştı.

"Josh, Julia. Birbirinizi tanıyorsunuz."

Fillory'ye büyük dönüşten önceki karmaşık koşuşturmalar sırasında, Josh'ın kendi başına Neonebu Diyarı'na gitmesinden önce bir kez karşılaşmışlardı.

"Selam, Julia." Josh genç kızı yanaklarından öptü. Burada yaşadığı süreçte gerçekten Avrupalı olmuş gibiydi.

"Selam."

Josh, Quentin'e döndü ve fiziksel açıdan mümkün olamayacak gibi görünen bir şekilde kaşlarını kaldırıp indirdi. Bunun ne kadar büyük bir şans olduğunu Quentin daha yeni anlamaya başlıyordu. Sihirli düğme Josh'ın

elinde olmalıydı. O Fillory'ye dönüş biletleriydi. Ortalıkta dolaştıkları günler sona ermişti.

"Dinle," dedi. "Bazı sorunlarımız var."

"Evet, buraya geldiyseniz öyle olmalı."

"Burasının neresi olduğunu bile bilmiyoruz ki."

"Evimdesiniz, buradasınız işte." Josh kollarını iki yana açarak evi gösterdi. "Büyük Kanal'ın kıyısında koskocaman bir *pa-lazzz-zo*!"

Josh onlara evi gezdirdi. Villa dört katlıydı; ilk iki katı iş için ayrılmıştı ve üst iki katında Josh'ın şimdi çekildikleri özel odaları vardı. Zemin pembe damarlı büyük mermer karolarla döşenmişti ve duvar sıvalarında yer yer dökülmeler vardı. Bütün odalar tuhaf büyüklüklerdeydi ve şimdi yeniden inşa edilmesi imkânsız bir şekilde, ihtiyaç duyulduğu zaman yapılmış gibiydiler.

Büyük Fillory macerası çok önemliydi ama şimdi bir ara vermeye ihtiyaçları vardı. Julia sıcak bir banyo yapmak istedi, çünkü gerçekten ihtiyacı vardı. Quentin ve Josh, tek bir mütevazı avizeyle aydınlatılan devasa boyutlardaki yemek salonuna çekildiler. Siyah spagetti yerlerken, Quentin olanları ve neden burada olduklarını elinden geldiğince açıkladı. Onun sözleri bittiğinde Josh da kendi yaşadıklarını anlattı.

Quentin, Eliot, Janet ve Julia'nın güvenli bir şekilde Fillory tahtlarına oturmasından sonra, Josh düğmeyi alarak Neonebu Diyarı'nda araştırma gezisine çıkmıştı. Fillory'yi görmek istediği kadarıyla görmüş, karşılaştıklarından memnun olmamıştı ve zaten başkalarının gölgesinde yaşamaktan çok sıkılmıştı. Fillory'nin ortak krallarından biri olmak istememiş, kendi istediği şekilde bir şeyler yaratmak istemişti. Kendi Fillory'sini kurmak istiyordu. Daha da önemlisi, seks yapmak istiyordu.

Josh birçok konuda dikkatsiz olabilirdi –yedikleri, giydikleri, içtikleri, söyledikleri, yaptıkları– ama o ya da bu şekilde bir dâhi olmadan Brakebills'e giremezdiniz ve risk yeterince yüksek olduğunda, Josh son derece yöntemli ve hatta titiz olabilirdi. Onun durumundaysa risk gerçekten yüksekti. Neonebu Diyarı'nda çok dikkatli bir araştırmaya başlamıştı.

Bu hafife alınacak bir şey değildi. Bilindiği kadarıyla Neonebu Diyarı'ndaki meydanlar ve havuzlar her yönde belirsiz bir mesafeye kadar uza-

nıyor, kendilerini asla tekrarlamıyor ve her biri farklı bir dünyaya, hatta farklı bir evrene açılabiliyordu. Bir daha dönüş yolunu bulamayacak şekilde kaybolmanız son derece kolaydı.

Josh, Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* kitaplarının geçtiği Orta Dünya'ya gitmeye kararlıydı. Sonuçta Fillory gerçekse, Orta Dünya neden gerçek olmayacaktı ki? Ve Orta Dünya gerçekse, muhtemelen gerçek olan daha bir sürü şey olmalıydı: Elf hanımları, lembas ekmekleri, pipo tütünleri ve Eru Ilúvatar bilir daha neler. Ancak pratikte, yeterince sıcak, yaşama uygun olduğu ve doğru organlara sahip olup da Josh'a kendilerini açmak isteyecek insanların yaşadığı her yer olabilirdi. Paralel evrenler onun ziyafet sofrasıydı.

Dünya'nın havuzundan kare kare açılarak sürekli daireler çizmeye ve bu arada dikkatle harita çıkarmaya karar vermişti. Fazla şeye ihtiyacı yoktu. Neonebu Diyarı'nda insan gerçekten acıkmıyordu. Yanına sadece bir somun ekmek, iyi bir şişe şarap, sıcak giysiler, altı ons altın ve bir elektroşok silahı almıştı.

"İlk dünya tam anlamıyla berbattı," dedi. "Her yer çöldü. İnanılmaz kumullar vardı ama hiç insana rastlamadım, bu yüzden düğmeyi kullanarak hemen geri çıktım. Bir sonraki buzuldu. Ondan sonraki bir çam ormanı. Orada yaşayanlar vardı; Amerikan Yerlileri gibi tipler. Orada iki hafta kaldım. Pek ilginç değildi ama beş kilo verdim. Ayrıca bir ton mangır kazandım."

"Dur bir dakika. Bu dünyaların her yeri aynı mıydı? Yani her birinin tek bir iklimi mi vardı? Hepsi o muydu?"

"Şey, bilmiyorum. Bu diğer dünyaların küre olup olmadığını bile bilmiyorum. Disk dünya, halka dünya filan bile olabilirler. Belki aynı şekilde işlemiyorlardır. Belki enlemleri yoktur. Ama öğrenmek için başka bir iklim bölgesine yürümeye niyetim yoktu. Bir sonraki havuza bakmak çok daha kolaydı.

"Tanrım, öyle şeyler gördüm ki. Gerçekten, bir ara sen de yapmalısın. Bazen bir günde bir düzine dünya görüyordum. Paralel evrenler arasında düşüp duruyor gibiydim. Bir başı veya sonu olmayan dev bir ağaç. Her şeyin üzerine yapıştığı bir tür manyetik dünya. Bir tanesinde her şey upuzundu. Birinde sadece sonsuza dek uzanıyor gibi görünen sayısız merdiven vardı.

Başka? Bir tanesi ters, baş aşağıydı. Bir tanesinde ağırlık yoktu; uzay boşluğunda süzülüyordun ama boşluk sıcak, nemliydi ve biberiye gibi kokuyordu.

"Bir de ne gerçekmiş, biliyor musun? Teletabiler! Biliyorum, biliyorum! Kesinlikle çılgınca!"

"Sen onlarla..."

"Hayır, hayır. Onlara bir şey yapmadım. Aslında yapabilirdim. Her neyse. Her şey o kadar egzotik değildi. Bazen tıpkı bizimki gibi ama ufacık bir şeyin farklı olduğu dünyalar buluyordum. Tüm ekonominin stronsiyuma dayalı,.köpek balıklarının memeli, havada herkesin sesini inceltecek kadar çok helyumun olduğu dünyalar.

"Bütün bunlardan sonra bir kızla tanıştım. Dostum, çok güzeldi. Bu dünya çoğunlukla dağlıktı; şu Çin tablolarından birindeki gibi sisin ortasından yükseliyordu ve gerçekten de herkes Asyalıya benziyordu. Havada asılı duran süslü pagoda şehirlerinde yaşıyorlardı ama o şehirlerden pek kalmamıştı; sürekli ve nedensiz bir şekilde, diğer dağlardaki halklarla savaşıp duruyorlardı. Ayrıca sık sık kayalık uçurumlardan da düşüyorlardı.

"Muhtemelen gördükleri en şişman insandım ama umurlarında değildi. Sanırım bunu çekici buldular. İyi bir avcı olduğumu gösterdiğini filan düşünüyorlardı. Ayrıca daha önce hiç büyü görmemişlerdi ve dolayısıyla bu hayli işime yaradı. Aralarında ünlü bir yıldız gibiydim.

"Şehirlerden birindeki ünlü bir savaşçı kızla birlikte oldum. Büyüye çok meraklıydı. Ayrıca sanırım erkekleri donanım açısından pek şanslı değildi, anlarsın ya."

"Sanırım olayın özünü kavradım, evet," dedi Quentin.

"Sonra kız öldü. Öldürüldü yani. Korkunçtu. Gerçekten çok ama çok üzücüydü. Başlangıçta kalıp savaşmak, onu öldüren insanlardan intikam almak istedim fakat sonra yapamadım. Hepsi çok aptalcaydı. Onlar gibi savaşamıyordum ve bu onlar için utanç vericiydi –sanırım– dolayısıyla beni şutladılar."

"Tanrım, çok üzüldüm."

Zavallı Josh. Konuşma tarzı yüzünden onun da duyguları olduğunu bazen unutabiliyordunuz. Ama yeterince derine inerseniz, duyguları oradaydı.

"Hayır, önemi yok. Yani vardı ama ne yapabilirsin ki? Zaten asla yürümeyecekti. Sanırım o şekilde ölmeyi de istiyordu. O insanlar yaşamaya çok hevesli değildi veya belki de hevesliydiler ve hayat aslında bu; *bilmiyorum işte.*

"O zaman işler boka sardı. Bütün eğlence silindi. Beyaz kayalıklar, sıcak güneş ve karanlık denizlerle doldu bir tür Yunan dünyasına gittim. Orada bir harpya'yla birlikte oldum."

"Bir harpya'yla biten ilişki sonrası seksi mi yaptın yani?"

"Gerçekten öyle olup olmadığını bilmiyorum. Kol yerine kanatları vardı. Ayakları da kuş pençesine benziyordu."

"Anladım."

"Tam sevişirken havalanıp gitti. Her yer kuş tüyü doldu. Bence girdiğim zahmete değmedi. Beni pençelediği yerde hâlâ bir yara izim var. Ben..."

"Görmek istemiyorum."

Josh iç çekti. Yüzündeki bütün neşe silinmiş, kirli sakallarının altında kasvetli bir yüz kalmıştı. Quentin şimdi daha önce kaçırdığı o yılları görüyordu.

"Yani, aradığım tek şey bir tür *Y: Son Erkek* ortamıydı, anlıyor musun? Piliçlerle dolu bir dünyada tek erkek olmak istiyordum. Oralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Hepsi lezbiyen de olabilirdi ve sadece izlemekle yetinebilirdim. Benim için sorun değildi.

"Her neyse, sonrasında dünyalar arasında kayıp durmaya başladım. Dünyalar, dünyalar, dünyalar. Umursamayı bıraktım. İnternette çok fazla porno izlediğinde ve hiçbiri gerçek görünmemeye başladığında bile devam ettiğinde olduğu gibi. Bir dünyaya giriyordum ve hemen çıkıp sıradakine geçmek için bir bahane aramaya başlıyordum. Yanlış bir şey gördüğüm anda –ah, bunda çok fazla sinek var, gökyüzünün rengi tuhaf veya hiç bira yok, mükemmel olmayan bir şey işte– hemen sıvışıyordum.

"Sonra bir defasında geri döndüm ve bütün Neonebu Diyarı'nın çökmüş olduğunu gördüm."

"Ne? Ne demek çökmüş?"

"Bozulmuş. Kırılmış. Mahvolmuş. Bunu biliyor musun? Gözlerimle görmesem inanmazdım."

Şarap kadehini boşalttı. Bir adam kadehi tekrar doldurmak için geldiğinde, Josh olumsuz anlamda elini salladı. "Viski," dedi.

Ve devam etti.

"Başlangıçta benden kaynaklandığını sandım; ben bozmuş olmalıydım. Çok fazla kullandığımı filan düşündüm. Başım son kez suyun yüzeyine çıktığında, yüzüme soğuk su çarpılmış gibi oldum. Hava dondurucuydu ve rüzgâr meydanların arasında kuru, toz gibi karları *savuruyordu*."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Quentin. "Neonebu Diyarı'nda iklim olduğunu bile sanmıyordum."

Fillory'deki saat-ağacı mahveden o sessiz fırtınayı hatırladı. Aynı rüzgâr olabilir miydi?

"Orada ciddi şekilde bozuk bir şey var, Quentin. Temel bir şey yanlış. Sistemsel bir sorun. Binaların yarısı harabeye dönmüştü. Bombalanmış gibi görünüyordu. Bütün o güzel taş binalar gökyüzünün altında açık duruyordu. Penny'nin bir zamanlar hepsinin kitaplarla dolu olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Bence haklıydı, çünkü hava bütün şehirde uçuşan kitap sayfalarıyla doluydu."

Josh başını iki yana salladı.

"Sanırım neler yazdığını görmek için birkaçını yakalamalıydım. Sen bunu yapardın. Ama benim sonrasına kadar aklıma bile gelmedi.

"O anda ne düşündüğümü biliyor musun? Ölmemeyi. Artık Dünya havuzundan bir hayli uzaklaşmıştım; belki bir buçuk kilometre. Yanımda sıcak giysiler götürmüştüm ama harpya'yla birlikte olduğumda hepsini bir kenara atmıştım. Orası cehennem gibi sıcaktı. Zaten çoğu zaman giysilerimi parçalıyordu.

"Bu yüzden resmen çıplaktım ve işaretlediğim binaların birçoğu gitmişti. Havuzların birçoğu da artık yoktu. Bazıları dümdüz olmuş, bazıları donmuştu. Orada büyü yapılamadığını biliyor muydun? Birkaç kez sadece bir köşede büzülüp çöküyordum. Fırtınanın geçmesini bekleyebileceğimi düşünüyordum ama aslında istediğim sadece uykuya dalmaktı. Devam edebileceğimi sanmıyordum. Kolayca ölebilirdim. Yarım saat orada kaldım.

Dünya havuzunu bulmam bir mucizeydi. Gerçekten başaramayacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Başarmış olman inanılmaz." Zavallı Josh. Tam işinin bittiğini düşündüğünüz anda tekrar harekete geçerdi ve bunu yaptığında da kesinlikle pes etmezdi. Fillory'de o canavar devi kara delik büyüsüyle yendiği zaman olduğu gibi. Muhtemelen hepsinden uzun yaşayacaktı.

"Bunu anlamaya çalışıp duruyorum," dedi Josh. "Sanki biri Neonebu Diyarı'na saldırmış veya lanetlemiş gibi ama bunu kim yapmış olabilir ki? Orada kimseyi görmedim. Her zamanki kadar ıssızdı. Ben... saçma olduğunu biliyorum... ama ben Penny'yi görebileceğimi sandım."

"Anladım."

"Yani bunu istediğim için değil. Ona dayanamıyordum. Ama ölmediğini bilmek güzel olurdu."

"Evet. Olurdu."

Quentin bunun Julia'yla birlikte Fillory'ye geri dönmek için Neonebu Diyarı'nı kullanamayacakları anlamına gelip gelmediğini düşünüyordu. Teoride hâlâ mümkündü. Sadece soğuk havaya hazırlanmaları ve yanlarında bir buz baltası götürmeleri gerekecekti.

"Ben hep Neonebu Diyarı'nın zarar görmez olduğunu düşünüyordum," dedi Quentin. "Zamanın dışında gibiydi; değişeceğini hiç sanmıyordum. Ancak görünüşe bakılırsa bir deprem olmuş; aynı anda bir deprem ve kar fırtınası."

"Biliyorum. Sence ne olabilir?"

"Fillory havuzunun hâlâ orada olup olmadığını fark ettiğini sanmıyorum," dedi Quentin. "Oradan geri dönebileceğimizi düşünüyorum. Fillory'ye."

"Hayır. Yani geri mi dönüyorsunuz? Oradayken havuza bakmadım ve kullanmadım. Ama bak, o şekilde geri dönüp dönemeyeceğinizi de bilmiyorum."

"Neden olmasın? Neonebu Diyarı'nın bir felaket bölgesine dönüştüğünü anlıyorum fakat denemeye değer. Sen Dünya'ya geri dönmüşsün. Buraya da gayet güzel yerleşmişsin. Biz sadece düğmeyi alıp kendi yolumuza gideceğiz."

"Evet, bak, mesele de bu."

Josh, Quentin'in gözlerine bakmıyordu. Quentin'in arkasındaki sıvası dökülmüş bir duvara asılı bir tabloya, daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Ne?"

"Düğme artık bende değil."

"Değil mi?.."

"Değil. Sattım. Onu hâlâ isteyeceğini düşünmemiştim."

Quentin bunu duymaya dayanamazdı.

"Satmadın. Bana bunu yapmadığını söyle."

"Kesinlikle yaptım!" dedi Josh öfkeyle. "Venedik'te başka türlü nasıl villa alabileceğimi sanıyordun ki?"

14. BÖLÜM

Quentin'in alnına değen Josh'ın yemek salonundaki masanın eski ahşabı soğuktu. Quentin birkaç saniye sonra oturduğu yerde tekrar doğruldu. Beynini sorunlarının bittiğini düşündüğünden önceki haline geri getirmek için gereken süre bu kadardı. Bu olana kadar, Quentin masanın serin teselisini bir saniye daha tadacaktı. Bütün benliğine yayılan çaresizliği hissetti. Düğme artık yoktu. Başını birkaç kez hafifçe masaya vurmayı düşündü ama bu abartı olurdu.

Şehrin ne kadar sessizleşmiş olduğunu ilk kez fark etti. Karanlık basınca sokaklar ve kanallar boşalıyor gibiydi. Sanki Venedik geceleri bu binyılın bir parçası olma zorunluluğunu daha az hissediyor ve ortaçağ kimliğine geri dönüyordu.

Pekâlâ. Quentin oturduğu yerde doğruldu. Yüzündeki bütün kan çekilmişti. Şimdi işe geri dönme zamanıydı.

"Tamam. Düğmeyi sattın."

"Bak, başka bir planın olmalı," dedi Josh. "Yani, Venedik'te şans eseri bana rastlayacağını ve düğmeyi benden isteyeceğini düşünmüş olamazsın. Bu bir plan değil."

"Şey, hayır," dedi Quentin, "bir plan değil. Plan Fillory'den tekmelenmemekti ama o konuda tren kaçtı, dolayısıyla şimdi yeni bir plan üzerinde çalışıyorum. Sen düğmeyi kime sattın?"

"Şey, bu da başlı başına bir hikâye!" Josh hiç tereddüt etmeden hikâyeyi anlatmaya başladı. Sonrasında Quentin hayatına devam ettiyse, kendisi de

edebilirdi ve bu, Neonebu Diyarı'nda yaşadıklarıyla kıyaslandığında çok daha mutlu bir hikâyeydi. "Açıkçası, o düğmeyle işimin bittiğini düşünüyordum. Neonebu Diyarı, Fillory ve benzeri her şey bana yetmişti. Eğer biriyle yatacaksam –ve yatacaktım– bunu burada, gerçek dünyada yapacaktım. Bu yüzden Dünya'da yapabileceğim bir şeyler arandım ve şu yeraltı ortamını eşelemeye başladım. Hücre evleri filan. Onları duymuş muydun?"

"Julia bana öğretiyordu."

"Yani, çit cadılarının gerçek olduğunu hep biliyordum, birkaç tane olsalar bile. Ama bu iş cidden çok derinlere gidiyor, dostum. Hiçbir fikrim yoktu. Onlardan bir sürü var. Ve birçoğu Venedik'e geliyor; buranın gerçekten eski ve... eh, sihirli olduğunu düşünüyorlar. Bir şeyler bulabileceklerine inanıyorlar. Aslında biraz üzücü. Bazıları ne yaptığının farkında ve bizim bildiklerimizin birçoğunu biliyorlar; bilmediğimiz bazı şeyleri de biliyorlar. Ancak çoğu neler olup bittiğini anlamıyor bile ve çaresizler. Her şeyi deniyorlar.

"O çaresiz tiplere dikkat etmelisin. Çoğu tehlikeli olmalarına yetecek kadar şey bilmiyor ama leşçileri çekiyorlar. Periler, iblisler filan. Lanet olasıca çakallar. İşte o zaman sorun başlıyor. Başlarına bela olabileceğimiz için yırtıcılar bizimle uğraşmaz fakat o zavallılar, çit büyücüleri, güç istiyorlar ve elde etmek için de her şeyi yaparlar. Bazılarının gerçekten kötü anlaşmalar yaptıklarını duydum.

"Ama biliyor musun? Onlardan hoşlanıyorum. Brakebills'e asla o kadar uyum sağlayamadığımı biliyorsun. Bütün o sahte Oxford havası, şarap tatmalar, süslü giysiler filan. Orası daha çok size göreydi; sana ve Eliot'a göre. Ve Janet'a." Neredeyse Alice'in adını anacaktı ama son anda caydı. "Ve harikaydı da, beni yanlış anlama. Ama benim tarzım değildi işte.

"Ben yeraltı insanlarıyla daha iyi anlaşıyorum. Brakebills'teyken insanlar beni ciddiye almıyordu ama burada çok önemli biriyim. Sanırım beslenme zincirinin en altında olmaktan bıktım. Orada kimse beni gerçekten takdir etmiyordu. Sen bile, Quentin. Etmiyordun. Oysa burada bir kral gibiyim."

Quentin bunu inkâr edebilirdi ama hayır, gerçekten edemezdi. Josh'ın söyledikleri doğruydu. Onu herkes severdi fakat kimse ciddiye almazdı. Quentin bunun nedeninin Josh'ın ciddiye alınmak istememesi olduğunu düşü-

nerek kendini kandırırdı ama gerçek bu değildi; ne Josh ne de muhtemelen başka biri için. Herkes kendi hikâyesinin kahramanı olmak isterdi. Kimse hikâyenin komik karakteri olmak istemezdi. Josh muhtemelen Quentin'le tanıştığından beri buna katlanıyordu. Şu gümüş kâse meselesinde onlara zorluk çıkarmasına şaşmamak gerekirdi.

"Yani düğmeyi bu yüzden mi sattın? Seni ciddiye almadığımızı düşündüğün için mi?"

Josh kırgın gözlerle baktı. "Düğmeyi sattım, çünkü karşılığında inanamayacağım kadar yüksek bir meblağ teklif edildi. Bu kötü bir neden olur muydu? Bak, küçük bir öfke sorunum vardı. Burada bana saygı duyuyorlar. Daha önce bunun nasıl bir şey olduğunu hiç tatmamıştım. İki dünya arasındaki köprüyüm ben. Yeraltındakilerin bulamadığı, benimse nasıl bulunabileceğini bildiğim şeyler var, bunun tersi de geçerli. Bu yüzden iki taraftan da sorunu olan insanlar bana geliyor.

"Aslında bir hayli çılgınca. Yeraltında asla ele geçiremeyeceğimiz şeyler var ve bunu bilmiyorlar bile. Şu hüzünlü küçük takas buluşmaları oluyor ve sonra gerçekten efsanevi bir şey ortaya çıkıyor ama farkına bile varmıyorlar. Bir defasında burada bir Çerenkov küresi buldum. Kimse ne olduğunu bilmiyordu; onlara nasıl kullanılacağını göstermem gerekti."

"Peki, ya düğme? Onu da bir takas buluşmasında mı sattın?"

"Aha, evet, böyle diyebilirsin," dedi Josh, hiç rahatsızlık duymadan. "Ama daha çok özel bir alışverişti. Tek seferlik. Yüksek statülü bir müşteriyle."

"Evet, tahmin ederim. Belki beni şu yüksek statülü müşterinle bir araya getirebilirsin. Belki benimle de özel bir alışveriş yapmak ister."

"Bunu denemekten zarar gelmez ama şansının yüksek olduğunu söyleyemem." Josh deli gibi sırıtıyordu. Burada açıklamak için can attığı bir sır olduğu belliydi.

"Söyle."

"Tamam!" Josh ellerini havaya kaldırarak ortamı hazırladı. "Eh. Neonebu Diyarı'ndan döndükten sonra New York'ta dolaşmaya başladım; hâlâ tek parça olduğum için halimden memnundum. O sırada bir adam beni cep telefonumdan arayarak ertesi gün Venedik'te buluşmak istediğini söyledi.

Görüşmemiz gereken gizli bir iş konusu vardı filan. Bana uyardı ama param yoktu, dolayısıyla bunu yapamazdım. Konuşurken kaldırımda yürüyordum. Tam o sırada yanıma bir Bentley yanaştı ve kapı açıldı. Aptal gibi bindim ve LaGuardia'ya gittik; orada beni özel bir jet bekliyordu. Yani, düşünsene, nerede olduğumu nasıl biliyordu ki? O gün önemli bir işim olmadığını nereden biliyordu ki?"

"Evet, bunu nasıl tahmin edecekti ki?" Eski alışkanlıklardan kurtulmak zordu. Josh ironiyi yakalayamamıştı zaten.

"Ayrıca içinde giysi ve kişisel eşya bulunan bir valiz de vardı. Üzerime uyan gerçekten güzel giysiler. Bir de yedi dolarlık bir diş macunu vardı.

"Her neyse, bilmemne iskelesinde bilmemkaçta bu adamla buluşacaktım; ben de bunu yaptım ama inan bana, eski moda yeşil-beyaz Amerikan sokak tabelaları bu kıtaya geldiğinde kesinlikle çok sevindirici bir şey olacak, söyleyeyim. Bir adam gösterişli teknesiyle iskeleye yanaştı. Şu Venedik'in alışılmış boktan teknelerinden değildi. Gerçekten müthişti. Ahşaptan dev bir bıçağa benziyordu. Hiç sesi çıkmıyordu. Kayarak iskeleye yanaştı ve içinden bu adam indi. Halatı bağlamadı bile; tekne öylece onu bekliyordu.

"Üstelik bir cüceydi. Küçük bir insan; pardon, küçük bir insan. Ama çok yüksek statülü küçük bir insan. O kadar iyi giyinmişti ki küçük bir insan olduğu bile fark edilmiyordu. Eski, köklü bir Venedik ailesinden geliyordu; bilmemne bilmemne markisi. Adını bile söylemesi bir saat sürüyor.

"Ama sonrasında her şey çok çabuk oldu. Düğmeyi satın almak isteyen birini temsil ettiğini söyledi. Düğmenin varlığını nereden bildiklerini bile bilmiyordum ama kim olduğunu sordum. Söyleyemem filan dedi. Ne kadar diye sordum ve pat diye yüz milyon dolar dedi. Hemen pazarlığa giriştim: İki yüz dedim. Elli. İki yüz elli milyon.

"Anladın mı? Bir düşün! Ve alıcının kim olduğunu bilmek istiyordum. Tamam mı? Şimdi çocukluğunu bir milyon saat televizyon izleyerek geçiren kimmiş bakalım? Böyle şeylere talimliydim.

"Cüce bir zarf çıkardı ve zarfın içinde iki yüz elli milyonluk bir banka çeki vardı. Ne diyeceğimi biliyormuş gibiydi. Ben de eee diye sordum. O küçük parmaklarını sallayarak yaklaşmamı işaret etti. Kulağıma bir şey

fısıldayacağını sanarak ona doğru eğildim ama hayır. Beni çağırmaya devam ederek iskelenin ucuna kadar sürükledi ve sonra suyu işaret etti. Suyun içinden bir *yüz* bana bakıyordu.

"Suyun yüzeyinden bana yaklaşıyordu. Muazzam büyüklükteydi; üzerime gelen bir kamyona benziyordu. Resmen altıma ettim, dostum."

"Neydi o?"

"Bir ejderha. Büyük Kanal'da yaşayan bir ejderha var! Düğmeyi o satın aldı."

Quentin ejderhaları biliyordu; en azından teoride. Sayıları çok fazla değildi ve çoğunlukla nehirlerde yaşıyorlardı; her biri bir nehirde. Fazlasıyla sahipleniciydiler. Nadiren ortaya çıkar veya biriyle konuşurlardı. Aslında nadiren bir şey yapar, bir gezegen ömrünü rüya görerek geçirirlerdi. Ancak anlaşılan bir tanesi aristokrat bir cüceyle konuşacak kadar uyanmıştı. Ve üstelik yüzünü Josh'a gösterme ve onun –onların– sihirli düğmesini iki yüz elli milyon dolara alma zahmetine girmişti.

"Sonra bankaya gittik, çekin gerçekliğini doğrulattık ve iskeleye geri döndük. Ben düğmeyi çıkarıp küçük adama verdim; adam Michael Jackson tarzında beyaz bir eldiven giydi. Düğmeye bir kuyumcu büyüteciyle baktı, sonra kenara yaklaştı ve suya attı. Öylece. Ardından teknesine binerek uzaklaştı."

"Bu bir hayli büyüleyici," dedi Quentin. Buna kızmak bile zordu. Ama imkânsız değildi.

"Düğmemizi bir ejderhanın satın aldığına inanabiliyor musun?" dedi Josh. "Kim olduğumuzu biliyor! En azından benim kim olduğumu biliyor. İnsanların Büyük Kanal'da yaşayan bir ejderha olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Yani, sonuçta tuzlu su. Bunu biliyorsun, değil mi? Aslında bir nehir değil; bir haliç ya da her ne deniyorsa. İnsanların tuzlu su ejderhalarını bildiğini sanmıyorum!"

"Josh, o ejderhayla nasıl iletişim kurabilirim?"

Bu Josh'ı anında susturdu.

"Şey, bilmiyorum. Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Sen yapmışsın."

"O benimle iletişim kurdu."

"Eh, deneyemez misin?"

Josh çaresizce nefesini üfledi.

"Pekâlâ, ejderhalar hakkında çok fazla şey bilen bir kız tanıyorum. Sanırım ona sorabilirim."

"Tamam, güzel. Dinle. Şöyle olacak." Quentin, iradesini Josh'a odakladı. Bakışlarını Josh'ın gözlerine dikti. "Burada bir kral olmana saygı duyuyorum ama Julia ve ben, Fillory'de kral ve kraliçeyiz ve oraya geri dönmek zorundayız. Biz burada sadece lanet olasıca konuklarız. Artık sen de ekiptesin. Seni yetkilendiriyorum. Fillory'ye dönmek zorundayız ve bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Sorun da bu."

Josh bunu düşündü.

"Bu büyük bir sorun."

"Evet. Sen de büyük iş bitiricisin. Doğru mu? O halde bu işi bitirelim."

Josh'm hakkını vermeliydi. Belki Quentin'in kral olduğu gizli, sihirli ülkeye geri dönmek için tek şanslarını yok etmiş olabilirdi ama parasıyla çok güzel bir villa satın almıştı. On beşinci yüzyıl mermerleriyle yapılmış görkemli bir binaydı. Kanal tarafı beyazdı ve önünde kendi küçük iskelesi vardı. İçi kıvrımlı sıva süslemeleriyle doluydu. Duvarlara eski yağlı boya tablolar asılmıştı. Josh burayı satın aldığında, şans eseri Canaletto'nun daha az önemli eserlerinden birini de bulmuştu.

Burası ciddi ciddi bir saraydı ve yenilenmesi için çok çaba sarfedilmiş olmalıydı. Josh su ve elektrik tesisatlarını yeniletmiş, restoran ayarında bir mutfak yaptırmış, binanın kanala devrilmesini engellemek için temelleri güçlendirmişti. Üstelik bunları öyle dikkatli yapmıştı ki duşu açana kadar restorasyonu anlamıyordunuz bile.

Hepsi 25 milyon dolara mal olmuş, restorasyon için de 10 milyon dolar daha harcanmıştı. Quentin bir matematik dehası filan değildi ama Josh'ın elinde çok miktarda para kaldığını tahmin edebiliyordu. Bunun altın yıllarında kendisi için büyük bir rahatlık sağlayacağı şüphesizdi.

Bütün bunlar, Josh'ın gerçekten saygıyı hak eden becerikli ve kararlı bir tarafı olduğunu gösteriyordu; kendi nedenleriyle olsa bile, bu yönünü

çoğu zaman gizli tutmak için çok çabalamıştı. Artık Quentin ona bakarken, gerçekten dikkatle bakarken, Josh'ta bir değişiklik görüyordu: Artık kendine daha çok güveniyordu. Duruşu farklıydı. Neonebu Diyarı'nda kilo vermiş ve sonra da geri almamıştı. İnsanlar değişirdi. Fillory'de minderlerin üzerine yayıldınız diye zaman sizi beklemezdi.

Josh'tan öğrenebileceği bir şey de vardı. Karşısında iyi zaman geçiren biri duruyordu. İstediği ve zevk aldığı şeyleri yapıyordu. Quentin'in yaşadığı her şeyi o da yaşamıştı: Sevdiği kızı kaybetmişti ve ölümün eşiğine gelmişti. Oturduğu yerden bununla ilgili sızlanıp felsefe yapmamıştı. Tekrar ayağa kalkmış ve bir villaya yerleşmişti.

Quentin ertesi gün öğlene kadar ölü gibi uyudu, sonra yemek salonunda resmî bir kahvaltı etti. (Josh hazırlattığı sofradan özellikle gurur duyuyordu. "Burada reçeli kaşıkla yiyorlar. İnanılmaz, değil mi? Minik kaşıklar! Tam 'krallara göre'!" Göz kırp, göz kırp.) Güneş gözlüğünü hiç çıkarmayan Julia da onlara katıldı ve insanlıktan giderek uzaklaştığım bir kez daha kanıtlayan bir şekilde, sadece kavanozdan kaşıklayarak Marmite yedi.

Josh'ın ejderhalar hakkında bilgi sahibi olduğu söylenen arkadaşı Poppy de onlara katıldı. Uzun boylu, cılız, mavi gözlü ve kıvırcık, sarı saçlı bir fasulye sırığıydı. Poppy, Brakebills'e gitmişti ama bunu sadece bir araştırma görevlisi olarak yapmıştı. Büyü yapmayı doğduğu yer olan Avustralya'daki bir kolejde öğrenmişti.

Quentin, Avustralyalıların eğlenceye meraklı ve rahat tipler olduğunu biliyordu. Bu doğruysa, Poppy'nin neden Avustralya'dan kaçtığım da anlayabiliyordu. Keskin, zeki bir tarzı, tiz sesiyle hızlı bir konuşması ve bolca özgüveni vardı. Konu başkalarının hatalarını vurgulamaya geldiğinde özellikle kendine güveniyordu. Ukala olduğu için değil; kızın bir egosu varmış gibi görünmüyordu. Sadece herkesin her konuda net olması gerektiği düşüncesini herkesin paylaştığını sanıyordu ve aynısını onun için yapmanızı da bekliyordu. Tazmanya'daki bir Avustralya büyü okulu olan Esquith'te, yılın akademik süper starıydı. Bunu söyleyen Josh'tu ama Poppy de itiraz etmedi ki doğru olmasa, hatadan nefret eden doğasına ters düşerdi.

Poppy özünde bir akademisyendi ama fildişi kulelerindekilerden değildi. Gerçek dünyadaydı. Saha işindeydi. Özellikle de konu ejderhalara gelince.

Quentin bunun Avustralyalıların ölümcül hayvanlara duyduğu genel ilginin abartılı bir biçimi olduğunu düşünüyordu. Tuzlu su timsahları ve zehirli denizanalarıyla başlarsanız, ondan ona, ondan ona derken, beslenme zincirinde yukarı çıkarak ejderhalara kadar ulaşabilirdiniz. Poppy onlar hakkında bilinebilecek her şeyi biliyordu ve birini kendi gözleriyle de görmüştü. Bütün dünyada iz sürmüştü ve şimdi birini izleyerek buraya gelmişti. Josh bu konuda bir uzman bulabilmek için kolları sıvamıştı ve Poppy kadar güzel biri çıktığı için de memnun olmuştu. Poppy üç haftadır buradaydı ve Josh onun misafirliğinden bıkmamıştı.

Josh onu arkadaşı olarak tanıttı fakat Josh'ın kim olduğu ve Poppy'nin inkâr edilmez güzelliği düşünülürse Quentin, Josh'ın onunla yatmaya çalıştığını veya çoktan yatmış olduğunu düşünmenin haksız olmayacağını tahmin ediyordu. Değişmiş ve daha iyiye gitmişti ama hâlâ Josh'tı.

Açıkçası Poppy biraz Quentin'in sinirini bozmuştu ama çok işe yarayacağı da belliydi. Josh'ın ona Büyük Kanal'daki ejderhayla ilgili bütün bildiklerini anlatması gerekmişti. Quentin'e kızın ziyaretini uzatmak için işi ağırdan aldığını söylemişti. Ama şimdi önemli an gelmişti. Ona ihtiyaçları vardı. Poppy'nin fazlasıyla heyecanlandığını söylemeye gerek yoktu. İri mavi gözleri daha da irileşmişti.

"Eh, pekâlâ," dedi Poppy. "Ejderhaların çoğunun sizi fark etmeleri için nehirlerine atlayabileceğiniz bir yeri vardır. Ayırdıkları zamana değecek biri onlarla konuşmak isterse diye burayı sürekli izlerler. Sizinle konuşmak isterlerse, yaşadıkları yere götürürler. Ancak bu pek iyi anlaşılmış bir süreç değil. Konuyu saran bir sürü şehir efsanesi var. Birçok kişi ejderhalarla konuştuğunu *iddia eder* ama bunu doğrulamak çok zordur. Bazıları Pink Floyd'un şarkılarının çoğunu Thames Nehri'ndeki ejderhanın yaptığını bile söylüyor. En azından Syd Barrett ayrıldıktan sonra. Fakat bunu kanıtlamak mümkün değil.

"Geleneksel olarak denizden sonraki ilk köprü aracılığıyla yaklaşırsınız; bu durumda Accademia olduğunu tahmin ediyorum. Siz bunları hiç duymadınız mı? Duymamış olduğunuza inanamıyorum. Geceyarısı gidin. Köprünün ortasına çıkın. Yanınıza bugünün gazetesini ve güzel bir biftek alın. Güzel bir şeyler giyin. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Sonra da nehre atlayın. Hepsi sadece gelenek. Yani, yararı olup olmayacağını Tanrı bilir. Konuyla ilgili çok az veri var ve onların da çok azı güvenilir."

Yani sonra da atlıyordun. Hepsi bu kadardı.

"Ama bazen işe yarıyor mu?" diye sordu Quentin.

"Tabii!" dedi Poppy, neşeyle başıyla onaylayarak. "Hı-hım. Bazı ejderhalar diğerlerinden daha konuşkandır. Kalküta'daki büyü okulunun bölüm birincisi Ganj Nehri'ndeki ejderhayı her yıl ziyaret eder ve ziyaretlerin yüzde ellisinden sonuç çıkar.

"Ama Büyük Kanal'daki bir ejderha. Bu yeni bir şey. Yani, gerçekten yeni. Ben de senin palavra attığını düşünmeye başlamıştım." Poppy, Josh'a keskin, değerlendiren bir bakış attı.

"Başlıyor muydun?" dedi Quentin.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece. Ama bana bir iyilik yapın. Henüz bundan kimseye söz etmeyin."

Poppy nasıl yapılacağım sadece kendisi biliyormuş gibi kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Bize bir hafta verin," dedi Quentin. "İstediğim sadece bu. Ejderhanın bir yere gideceği yok ve şansımı iyi değerlendirmek istiyorum. Eğer haber sızarsa herkes oraya üşüşür."

Poppy bunu biraz düşündü.

"Pekâlâ," dedi.

Bunu söyleyiş tarzındaki bir şey, Quentin'e kızın gerçekten sözünü tutabileceğini hissettirdi.

Poppy hemen moralini yükselterek reçel ve kızarmış ekmeğe yöneldi. Zayıf olmasına rağmen Josh'tan daha fazla yiyordu ve onu sürekli böylesine heyecanlı tutan içsel fırını yediklerinin hepsini yakıyor olmalıydı.

Böylece günün geri kalanında yapacak bir şey yoktu. Palazzo Josh'taki (daha önce adı Palazzo Barberino'ydu; on altıncı yüzyılda Barberino klanı villayı inşa ettirmiş, zaman içinde bir internet zenginine satılmıştı ama adam

buraya hiç adım atmadığı gibi, servetini saadet zincirlerine ve bir Uluslararası Uzay İstasyonu ziyaretine harcadıktan sonra villayı Josh'a satmıştı) hayat kötü değildi. Bunu düşündüğü için Fillory'ye sadakatsizlik etmiş gibi hissediyordu ama buna neredeyse alışabilirdi. Villa hayli konforluydu. Sabahı kitap okuyarak ve önünüzdeki zeminde film oynuyormuş gibi hissettirecek kadar süslü bir şark halısının üzerinde yavaşça kayan Venedik ışığını izleyerek yatakta geçirebilirdiniz. Sonra bütün Venedik'te dolaşabilirdiniz; sadece yapısal büyüler, şehrin lagüne gömülmesini engelleyen devasa bağlar bile, dünyanın sihirli harikalarını görmek isteyen hiçbir turistin kaçırmaması gereken bir şeydi.

Sonra öğle üzeri içkileri geliyordu. Hepsi bir araya geldiğinde, Quentin'e bir zamanlar sihirli bir dünyanın kralı olduğunu en azından birkaç dakika unutturabiliyordu.

Ama Julia'ya değil. Pek değil. Julia onu içkisini yudumlarken ve ağır taş korkuluğun üzerinden şehrin manzarasını hayranlıkla izlerken buldu. Birlikte kanaldaki trafiğe baktılar; çoğu teknelerle gezerken onlara bakan, kim olduklarını ve ünlü olup olmadıklarını merak eden turistlerden oluşuyordu.

"Burayı seviyorsun," dedi Julia.

"İnanılmaz. Daha önce İtalya'ya hiç gelmemiştim. Böyle olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Ben bir süre Fransa'da yaşamıştım," dedi Julia.

"Öyle mi? Fransa'da ne zaman yaşadın?"

"Uzun zaman önceydi."

"Araba çalmayı orada mı öğrendin?"

"Hayır."

Konu açılmışken, Julia üzerinde konuşmak istemiyor gibi görünüyordu.

"Burası güzel," dedi.

"Burada kalmak ister misin?" diye sordu Quentin. "Yoksa hâlâ Fillory'ye dönmek mi istiyorsun?"

Julia kadehini geniş mermer korkuluğun üzerine bıraktı. Hâlâ sek viski içiyordu. Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Geri dönmek zorundayım. Burada kalamam." Bunu söylemeden önce sesi öfkeli ve umutsuz çıkıyordu. Şimdiyse pişman gibiydi. "Devam etmeliyim. Benimle geliyor musun?"

Julia'nın ondan bir şey –herhangi bir şey– istediğini duymak Quentin'in yüreğini sızlatmıştı. Julia'nın onun yardımına ihtiyacı vardı. İnsanların ona ihtiyacı olması: Bu yeni bir duyguydu. Bundan hoşlanmaya başlıyordu.

"Elbette geliyorum." Quentin ondan kendisiyle birlikte Dış Ada'ya gelmesini istediğinde Julia da böyle demişti.

Julia bakışlarını manzaradan ayırmadan başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim."

O gece saat on ikiye beş kala, Quentin o sohbeti hatırlıyor ve Ponte dell'Accademia'da elinde bir *Il Gazzettino* ve bir *International Herald Tribune* ile dururken bu duyguya tutunmaya çalışıyordu. Bütün detayları tamamladığından emin olmak istiyordu. İnanılmayacak kadar pahalı ve çok lezzetli bir dilim biftek de almıştı. Şimdiyse birazdan Büyük Kanal'a atlayacakmış gibi görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Günün ezici, leş kokulu sıcağından sonra, gece havası beklenmedik ölçüde soğuktu. Kendini birazdan içine atmayı planlayan birinin bakış açısından, Büyük Kanal'ın bulanık yeşil suyu ancak buzlu bir kutup akıntısı kadar çekici görünüyordu. Üstelik kıyıdan göründüğünden çok daha aşağıdaydı. Ayrıca temiz gibi görünüyordu ki Quentin aslında öyle olmadığını biliyordu.

Ama bütün o suyun altında bir yerlerde bir düğme vardı. Ve bir ejderha. Gerçek gibi gelmiyordu. Josh'ın düğmeyi bir kanepe minderinin altında kaybettiğinden ve daha az utanç verici olduğu için ejderha hikâyesini uydurduğundan şüpheleniyordu.

"Bu gerçekten berbat bir şey olacak, dostum," dedi Josh. "Pek keyifli olmayacak."

"Ciddi misin?" Quentin, Josh'ın bunu kendisi yapmayı veya onunla birlikte gelmeyi teklif etmesini ummuştu ama böyle bir şansı yoktu.

"Alışırsın," dedi Poppy, kollarını kendine sararak.

"Sen neden buradasın?" diye sordu Quentin.

"Bilim adına. Ayrıca, başarıp başaramayacağını görmek istiyorum."

Poppy'nin başkalarının yalana başvuracağı yerlerde hiç yalan söylememesi kişisel bir tikti. İnsan bakış açısına göre onun ya kaba ya da onurlu biri olduğu söyleyebilirdi.

Quentin derin nefesler alarak kıymıklarla dolu olan ve hâlâ güneşin sıcağını biraz yansıtan ahşap tırabzana dayandı. Bunu ne için yaptığını hatırlamalıydı. Julia tereddüt etmezdi. Bir Olimpiyat koşucusu gibi tırabzanın üzerinden atlardı. Quentin bu gece gideceklerini ona söylememelerini istemiş, o yattıktan sonra gizlice dışarı çıkmışlardı. Yoksa kendisi de gelmek için ısrar ederdi.

"İnsanları yedikleri pek sık görülmez," dedi Poppy. "Bir asırda iki kez filan olur. Bildiğimiz kadarıyla."

Quentin buna karşılık vermedi.

"Sizce derinliği ne kadardır?" diye sordu Josh. Sigara içiyordu. Üçü arasında en gergin görünen oydu.

"Altı metre kadar olabilir," dedi Quentin. "İnternette okumuştum."

"Tanrım. Eh, ne yaparsan yap, sakın dalma."

"Boynumu kırıp felç geçirirsem bırakın da boğulayım."

"İki dakika," dedi Poppy. Altlarından boş bir deniz otobüsü geçiyordu ve mesaide olmadığı için sıcak kaptan köşkü dışında bütün ışıkları sönüktü. Suda yüzde doksan oranında kolibasili olmalıydı; geri kalanı da muhtemelen mazot atığıydı. Bu su yüzmek için uygun değildi.

Köprünün zirve noktasında tırabzanın üzerine biri stilize bir ejderha deseni veya süslü bir *S* harfi oymuştu.

"Giysilerini çıkaracak mısın?" diye sordu Josh.

"Bunu sormanı ne kadar süredir beklediğimi bilemezsin."

"Cidden, çıkaracak mısın?"

"Hayır."

Poppy aynı anda aynı şeyi söyledi ve "Cidden," diye ekledi.

Küçük grupları sessizleşti. Uzaklarda bir yerde bir cam kırıldı. Bira şişesi duvara karşı. Quentin bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak etti. Belki de sadece suya bir mesaj atabilirdi. Şişe içinde bir mesaj: Ara beni!

"Hey, seni cep telefonundan arayan şu küçük adamı hatırlıyor musun?" dedi. "Numarasını almış mıydın? Belki sadece..."

"Engellenmişti."

"Zaman geldi!" dedi Poppy.

"Lanet olsun!"

Hiç düşünme! Quentin köprünün ortasına kadar geri geri yürüdü, gazetelerle biftek poşetini bir eline aldı, tırabzana doğru koştu ve yanlamasına üzerinden atladı. Bunu ne kadar çevik bir hareketle yaptığını görünce kendi de şaşırdı. Nedeni adrenalin olmalıydı. O kadar ki aşağı inerken dışarı uzanmış bir destek kirişine neredeyse çarpıyordu.

İlkel bir içgüdü, havadayken kollarını sallayarak bifteği ve gazeteleri bırakmasına neden oldu. Hepsi ondan ayrılarak gecenin karanlığında gözden kayboldu. Buraya kadardı. Sol tarafında kendisiyle paralel bir şekilde aşağı düşen bir şey gördü. Biri... Poppy! O da atlamıştı.

Çivileme bir şekilde sertçe suya çarparak dibe indi. Aşağı inerken tek düşüncesi, su veya başka sıvılar girmemesi için vücudundaki bütün deliklerden hava üflemek ya da hepsini kapamaya çalışmak oldu. Kanal dondurucu ölçüde soğuktu ve tuz oranı çok yüksekti. Bir an için rahatladı –*o kadar* soğuk değildi– ama sonra giysileri sırılsıklam oldu ve vücudunun her yanına bastıran donmuş kurşuna dönüştü. Paniğe kapılarak çırpındı; giysileri fazla ağırdı. Onu dibe sürükleyeceklerdi! Sonra bir anda başı yüzeye çıktı.

Bir ayakkabısını kaybetmişti. Poppy birkaç metre ötede aynı anda yüzeye çıkarak ağzındaki suyu tükürürken yuvarlak yüzü sokak lambalarının sodyum ışıkları altında solgun görünüyordu. Quentin ona kızabilirdi ama geceyarısı Büyük Kanal'da yüzüyor olmanın komikliği onu deli gibi güldürdü.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye fısıldadı.

Hiçbir şey olmasa bile, dondurucu soğuk şoku bütün öfkesini silip götürmüştü. Kızın sahip olduğu –ama Quentin'in hiç tahmin etmediği– fiziksel cesareti için onu takdir etmeliydi. Bu işte birlikteydiler.

"Şansımız ikiye katlanır, değil mi? İki kişi olursak?" Poppy'nin de yüzünde delice bir sırıtış vardı. Bunun için yaşıyordu. "Yanılmışım, giysilerimizi çıkarmalıymışız."

Quentin suda ilerledi. Gücünün tükenmesi ve kontrolsüzce titremeye başlaması için otuz saniye yetmişti. Akıntı onları köprünün altından sürüklüyordu. Tanrım, kanal gerçek bir nehir değildi ve içinde köpek balıkları bile yüzüyor olabilirdi. Biri kıyıdan onlara İtalyanca seslendi. Quentin adamın polis olmadığını umdu.

Quentin işedi ve on saniye için kendini daha sıcak hissetti ama sonrasında daha da üşüdü. Suyun içinde ne tür kimyasal atıklar bulunduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Buradan kanal devasa görünüyor, kıyı kilometrelerce uzanıyordu. Başladığı yerden bu kadar uzağa nasıl gelmişti? Nasıl böylesine yoldan çıkmıştı? Olması gereken yere, o sıcak tahtına bir daha asla geri dönemeyeceğini hissediyordu. Aniden bir dalgacık oluştu ve yüzüne çarptı. Bu gecelik paydos etmeye hazırdı. En azından denediğini söyleyebilirdi.

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye sordu Poppy'ye.

Tam o sırada demir bir kelepçe ayak bileğine kenetlenerek onu dibe çekti.

O anda oracıkta ölmeliydi. Şaşkınlıktan içindeki bütün havayı tek nefeste üfledi ve bomboş kalan ciğerleriyle dibe sürüklendi.

Ama onu hayatta tutan bir büyü etkisi vardı. Bunun ejderhanın insan ziyaretçilerinin rahatı için yıllar boyunca geliştirdiği bir şey olduğu belliydi. Çok kapsamlıydı. Dostçaydı. Uzun asırlar boyunca bilenmiş, kanatları ve kuyruğu olan bir üstat tarafından yapılmış bir büyüydü. Quentin ölmeyecekti. En azından kazayla.

Aslında saatler gibi gelen bir süredir ilk kez kendini sıcak hissediyordu ve loş olsa bile net görebiliyordu ki bunu yapamaması gerekirdi. Suyu soluyordu. Hava solumak gibi değildi –daha yoğundu; ciğerlerine çekip boşaltmak için daha fazla çaba harcaması gerekiyordu– ama yine de iş görüyordu. Beynine hâlâ oksijen gidiyordu. Büyük yudumlar halinde içine çekip üflüyordu. Rahatlamıştı. Biri onunla ilgileniyordu ve birinci sınıf uçuyordu.

Quentin'in ejderhalarla ilgili her zaman şüpheleri olmuştu; en azından gerçekten var olanlarla ilgili. Yükseklerde uçan, altın toplayan, ateş püskürten ejderhaların hikâyeleriyle büyümüştü. *Beowulf* ejderhaları, Tolkien ejderhaları, *Zindanlar ve Ejderhalar* ejderhaları. Gerçek ejderhaların nehirlerde

yaşadığı ve kırlık alanlarda ağaçları ateşe vererek dolaşmadıkları haberi onun için bir hayal kırıklığı olmuştu. Nehir ejderhaları kulağa daha soğuk, daha kaygan ve daha kertenkelemsi geliyordu.

Dolayısıyla ayak bileğini kısa ama güçlü sağ ön ayağıyla tutarak aşağı çeken ve nazikçe kanal yatağına –sanki bir köpek yavrusuna "bekle" der gibi– bırakan yaratığın tam anlamıyla ejderha olduğunu görünce sevindi. Kötücül, hesapçı ve ne olduğunu bile hissettirmeden onu yiyecekmiş gibi görünüyordu fakat bildiği ejderha kavramına uyuyordu. Dev kertenkelemsi başı küçük bir araba büyüklüğündeydi. Gözleri doğru açıdan bakıldığında gümüş renginde parlıyordu. Pulları yanardöner yeşildi. Büyük Kanal'ın ejderhası onu yumuşak kuma bıraktıktan sonra pençesini geri çekerek kedi gibi çömeldi ve başını kuyruğunun ucuna dayadı. Dev bedeni arkasındaki loşlukta kambur görünüyordu.

Quentin hapşırdı. Ejderha onu dibe çektiğinde sinüsleri pis suyla dolmuştu ama şimdi etrafını saran su temizdi. Yeşil-siyah bir su kubbesinin içinde ejderhayla baş başa kalmıştı. Çöplük, hurda metal ve lağım atığı bataklığı olması gereken kanal yatağı pürüzsüzdü. Ejderha kendi kum yuvasını bakımlı tutmuştu.

Quentin bağdaş kurarak oturdu. Sadece ikisiydi; görünüşe bakılırsa ejderha Poppy'yi aşağı çekmemişti. Quentin akıntıyla sürüklenip gitmemekte zorlamıyordu fakat yanında yuvarlak ve ağır bir şey bulunca –belki de eski bir top güllesiydi– kendini zeminde tutmak için onu kucağına yerleştirdi.

Aradan bir dakika kadar süre geçti ama ejderha konuşmadı. Pekâlâ. Oyun başlıyordu.

"Selam," dedi Quentin. Sesi temelde normaldi. Sadece kendi sesini başka odadan duyuyormuş gibi uzaktan geliyordu. "Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

Dev yüz kıpırdamadı. Bir kafatası gibi ifadesizdi. Ancak gözler yine parlamıştı.

"Muhtemelen buraya neden geldiğimi biliyorsundur. Seninle düğmeyle ilgili konuşmak istedim; şu arkadaşım Josh'tan aldığın düğme." Kendini okul kabadayısından beslenme parasını geri isteyen bir çocuk gibi hissediyordu.

"Mesele şu ki o aslında tamamen ona ait değildi. Aynı zamanda bana ve bazı başka kişilere de aitti; şimdi de ona ihtiyacımız var. Evime geri dönmek istiyorum; bunu arkadaşım Julia da istiyor."

"Biliyorum."

Ejderhanın sesi çifte basın iki seviye altında kalan geniş bir yaylı grubu gibiydi. Mükemmel bir beşli çalan sekiz telli bas belki. Quentin titreşimleri kaburgalarında ve bacaklarının arasında hissetti.

"Bize yardım eder misin? Bize düğmeyi geri verir misin? Ya da geri satar mısın?"

Kanalın geri kalanı etraflarında dümdüz bir karanlık duvar gibiydi. Uzaktan bir uğultu geliyordu ve Quentin başını kaldırıp bir bakış attı: Tepelerinden bir mavna geçiyordu. Su soğuyormuş gibi geldi; belki de kendisi serinliyordu. Vücudundan sıcaklık yayan ejderhaya biraz daha sokuldu. Sonuçta kendisini yiyecekse zaten yiyecekti ve en azından sıcak ölürdü.

"Hayır," diye cevap verdi ejderha.

Ejderhanın gözleri kapanıp açıldı.

Fillory'ye dönüş kapısı kapanıyordu. Quentin ayağını araya sokmak zorundaydı. O dünya, gerçek hayatının dünyası, yaşıyor olması gereken hayat parmaklarının arasından kayıp gidiyordu; belki de kendisi ondan uzaklaşıyordu. Bağlar kopmuştu ve akıntı onu uzaklara sürüklüyordu. Sonra Adası'na asla gitmemeliydiler. Beyazkule Kalesi'nden hiç ayrılmamalıydılar.

"Belki de bize ödünç verebilirsin?" Quentin sesindeki umutsuzluğu gizlemeye çalışıyordu. "Tek seferlik bir yolculuk. Bende istediğin herhangi bir şey varsa sana teklif ediyorum. Ben bir kralım; en azından Fillory'de. Orada bir sürü kaynağım var."

"Seni buraya böbürlenmelerini dinlemek için getirmedim."

"Ben..."

"On asırdır bu kanalda yaşıyorum. Buraya giren her şey benimdir. Kılıçlarım ve taçlarım var. Papalarım, azizlerim, krallarım ve kraliçelerim var. Düğün gününde gelinler, Noel zamanında çocuklar var. Kutsal Mızrak ve Yahuda'yı asan ilmek bende. Kaybolan her şeyi ben topladım."

Öyle olsun. Quentin, Byron'ın buraya hiç inip inmediğini merak etti. İndiyse, muhtemelen söyleyecek zekice bir şey bulmuş olmalıydı.

"Tamam. Pekâlâ. Ama anlamıyorum, düğmeyi geri satmak istemiyorsan beni neden buraya getirdin?"

Ejderhanın göz bebekleri neredeyse otuz santim çapına ulaşana kadar genişledi ve aniden uyanmış da, Quentin'i ilk kez fark etmiş gibi baktı. Başı kuyruğundan kalktı. Başı o kadar yakındaydı ki Quentin'e bakabilmek için gözlerini hafifçe şaşı yapması gerekiyordu. Quentin'in gözleri artık karanlığa alıştığından, ejderhanın sırtındaki büyük pulları seçebiliyordu. Ansiklopedi kalınlığındaydılar ve birkaçının üzerine oyulmuş şeyler vardı; Quentin'in tanımadığı mühürler ve resimli yazılar.

"Bir daha konuşmayacaksın, insan, bana teşekkür etmek dışında," dedi ejderha. **"Bir kahraman olmak istiyorsun ama bir kahramanın ne olduğunu bilmiyorsun. Bir kahramanın kazanan kişi olduğunu sanıyorsun. Ama bir kahramanın kaybetmeye hazır olması gerekir, Quentin. Sen hazır mısın? Her şeyini kaybetmeye hazır mısın?"**

"Ben her şeyimi kaybettim zaten," dedi Quentin.

"Ah, hayır. Hâlâ kaybedecek çok şeyin var."

Ejderha, Quentin'in beklediğinden çok daha sert çıkmıştı. Üstelik sinir bozucu ölçüde şifreli konuşuyordu. Nedense, Quentin içten içe ejderhanın onunla arkadaş olmak isteyebileceğini ve birlikte uçarak dünyayı dolaşıp gizemleri çözeceklerini düşünmüştü. Artık bunun olma olasılığı giderek azalıyordu. Quentin bekledi. Belki de ejderha ona kullanabilecekleri bir şey verecekti.

"Eski tanrılar kendilerine ait olanı geri almak için dönüyorlar. Ben rolümü oynayacağım. Sen de kendininkini oynamaya hazır olsan iyi olur."

"Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyor ama tam olarak nasıl..."

"Konuşmayacaksın. Düğme hiçbir işine yaramaz. Neonebu Diyarı artık kapandı. Ama ilk kapı hâlâ açık. Her zaman açıktı."

Quentin'in bacakları aniden kaskatı kesildi. Ağzındaki tuzlu suyu tükürmek istiyordu ama içine tükürebileceği daha fazla tuzlu sudan başka bir şey yoktu. Ejderha kuyruğunu çenesinin altından karanlığa sallayarak bir kum bulutu savurdu.

"Artık bana teşekkür edebilirsin."

Bir dakika, ne? Quentin konuşmak için ağzını açtı; uslu bir çocuk gibi Büyük Kanal'ın Ejderhası'na teşekkür etmek, ona ne demek istediğini sormak veya lanet olasıca bilmeceleri bir kenara atmasını söylemek için; hangisi olduğunu asla bilemeyecekti, çünkü konuşmak yerine boğulacağını hissetti. Nefes alamıyordu. Büyü bozulmuştu ve pis, dondurucu kanal suyu boğazına doluyordu. Boğuluyordu!

Ayağında kalan ayakkabısını çamura gömdü ve kendini yüzeye doğru çılgınca bir çabayla itti.

15. BÖLÜM

Ah, hayırsız evladın dönüşü! Julia'nın aileye geri kabul edilişinin coşkusu! Ailesinin bulanık, neşeli yüzleri... Julia kendini onlara kendini tövbe etmiş bir günahkâr olarak sunarken üzerine odaklanmış bir çift sırılsıklam far gibi. Onları birçok şekilde ve birçok kez hayal kırıklığına uğrattığından, artık umutlanmaya cesaret edemiyorlardı. O kadar çok acı yaşamışlardı ki artık sayamıyorlardı bile.

Şimdiyse buradaydı işte; morali bozulmuş, ailesinin bir parçası olmaya hazır halde Chesterton'dan dönmüştü ve onlar da Julia'yı kabul etmeye hazırlardı. Onu gerçekten geri kabul etmişlerdi. Bunu asla hak etmemiş olsa da, kendinde asla göremediği bir nezaketle onu geri kabullenmişlerdi. Güzel gemi Julia'nın enkazı eşsiz yükü Sevgi'yle Brooklyn'den dönmüş, Hayat Resif'inden alınmaya, kurtarılmaya ve yeniden yüzdürülmeye hazırdı ki bunu yapmışlardı. Onu tek kelime bile etmeden bağırlarına basmışlardı.

Şimdi acı çekme sırası Julia'daydı ve buna da izin veriyorlardı ki bu da başka bir nimetti. Julia kaybettiği hayatının, asla olamayacağı büyücünün ölümünün yasını tutuyordu. O güçlü büyücüyü büyük bir törenle gömmüştü. Ve katıksız acı, hayalet gibi kuzeni rahatlıkla gelmişti. Julia dünyanın olmasını istemediği bir şey olmak için çok uzun zamandır olanca gücüyle çabalamıştı. Artık nihayet durabilirdi. Dünya kazanmıştı. Ailesinin kucağına teslim olmuştu ve onlara minnettardı. Sevgiyle, şefkatle kıyaslandığında, büyüyü bu kadar harika yapan neydi ki zaten? Gerçekten, neydi?

Ah, hümanist kız kardeşinin ürkek yaklaşımları! Artık kendisi de lise son sınıf öğrencisi olmuştu. O üniversite başvuruları için uğraşırken, Julia

da kendininkine tekrar başlamıştı. Mutfak masasında birlikte çalışıyor, birbirlerine tüyolar veriyorlardı. Kız kardeşi ona ödevinde tavsiyeler veriyor, Julia da kardeşine temel aritmetik öğretiyordu. İkisi birlikte yine bir takım olmuşlardı. Julia ailesinin bir parçası olmanın nasıl olduğunu unutmuştu. Bunun insana kendini ne kadar iyi hissettirebildiğini ve buna ne kadar ihtiyacı olduğunu unutmuştu.

Julia'nın efsanevi yedi kabul mektubu arasından sadece Stanford onu yine kabul ediyordu. Elbette özgeçmişinde bir-iki (hatta üç) eksik vardı ama başını dik tutarsan, büyü araştırmasını değerli ve bağımsız bir etnografya projesi olarak sunabilirdin. Demek güneşli Kaliforniya'ya gidecekti. İhtiyacı olan da buydu. Güneşte eğlenmek. Yanaklarına renk gelecekti. Bir yıl boyunca para biriktirecek ve sonbaharda kaydolacaktı. Her şey ayarlanmıştı.

Çünkü Julia vazgeçmişti. Julia artık duruyordu. Kendisini fırlatıp atan görünmez âlemlerin etkisini üzerinden silkelemişti. Bay Karras için ödevini yazdığı çocuk tecavüzcüsü sosyalistlerden bir ders çıkaracaktı: Ulvi amaçları olan, çok uluslu komününüz çöktüğünde, durumu sineye çekip gümüş yemek takımı satmaya başlamak gerekirdi.

Julia, Jack Donne'u örnek alacaktı. Şiirin sonunda Yeni Aşk'ı bulmak için Keçi'ye (dipnotun açıkladığına göre, Oğlak takımyıldızını kastetmişti) koşmamış mıydı? Yoksa şehvet miydi? Belki de onun için fazla geçti. Belki başka biriydi. O şiir kesinlikle anlaşılmazdı. Yine de mutlu bir sonu vardı... Gibi.

Hiç şüphesiz kötü günleri de vardı; öyle zamanlarda depresyon onu sindiriyor, ezici ağırlığını Julia'nın göğsüne yüklüyor ve leş kokulu nefesini yüzüne üflüyordu. Öyle günlerde üç kuruşa birbirine girmiş bilgisayar ağlarını tamir ettiği teknik servisi arayıp hasta olduğunu söylüyordu. Öyle günlerde gözlüğünü gözüne çekiyor, depresyon isimli köpeğin, karanlık efendisinin yanına dönmesi için on iki, yirmi dört veya yetmiş iki saat bekliyordu.

Geri dönemeyeceğini artık biliyordu. Sihirli krallık ona kapanmıştı. Ama bazı günler ileri doğru bir yol da göremiyordu.

Kedi gözlü harika deli doktoru –bu kez bir kadındı– 450 miligramlık harika Wellbutrin, günlük 30 miligramlık Lexapro ve yeni çevrimiçi destek grubunun yardımıyla sonunda kendin daima toparlıyordu.

Aslında destek grubu gerçekten güzeldi. Özel bir şeydi. Önce Apple, sonra Microsoft ve ardından da Google'da çalışmış bir kadın tarafından kurulmuştu. Her firmada dört-beş yıl parlak bir kariyer izlemiş, yığınlarla hisse senedi toplamış, sonra da şansı dönünce klinik depresyon geçirmiş ve bulutların üzerinden düşmüştü. Google'ın onunla işi bittiğinde yaşı kırk dört olmuştu ve bankada istediğini yapabileceği kadar parası vardı. Bu yüzden erken emekli olarak Serbest Tüccar Beowulf'u kurmuştu.

Serbest Tüccar Beowulf[9] göndermesini anlamak için kırk yaşının üzerinde ve masaüstü rol yapma oyunu müptelası olmanız gerekirdi ama duruma uygundu. Google'da bir bakıverin. STB depresyona girmiş insanlar için çevrimiçi bir destek grubuydu ama sıradan depresif insanlar için değildi. Ah, hayır.

Kapıdan girebilmek için önce reçetenizi göstermeniz gerekiyordu. Sağlam referanslar istiyorlardı. Böyle inekler sizin sızlanmalarınızı duymak, şiirlerinizi okumak ya da kasvetli suluboya resimlerinize bakmak istemiyorlardı. Bu grup yüzeysel değildi. Eğer depresyondaysanız, gerçek bir psikiyatr teşhisi ve nöronlarınızı pompalayan kimyasalların kanıtlarını görmek istiyorlardı. Ve Julia'nın durumunda olduğu gibi nörokimyasallar sizi hor kullanıyorsa, bu daha da iyiydi.

Her şey iyi giderse, size bir davetiye videosu gönderiyorlardı. Kendi içinde anlamsız bir şeydi; sadece bir hileydi. Hippi tarzında sempatik bir aktör, bir yığın yeniçağ akımı tarzı sunum yapıyordu. Ama içinde, görmeyi bilenler için bir ipucu vardı: Sadece parazit gibi görünen ama aslında somut veri olan tek bir kare. Bir ve sıfırları simgeleyen siyah ve beyaz pikseller, bir uçtan bir uca dizildiğinde, bir ses dosyası oluşturuyordu. Bantta eski bir BBS numarası veriliyordu; o numarayı aradığınızda sizi bir yığın matematik probleminden geçiriyor, onları altı saat ya da daha kısa sürede çözerseniz, Ulam sayıları olan bir sayı sıralaması veriyordu. Ulam, testi geçtiğiniz takdirde size verdikleri IP adresindeki internet sitesinin parolasıydı ve o sitede, dört boyutlu düşünemediğiniz takdirde hiçbir anlam taşımayan bir Flash oyunuyla karşılaşıyordunuz. Ancak Güney Dakota'da bir *geocaching* mekânı olduğu

9 (İng.) Free Trader Beowulf. (ed.n.)

anlaşılan bir yerin GPS koordinatlarını alabildiğinizde, son derece karmaşık üç boyutlu bir ahşap bulmaca buluyordunuz, onun da içinde vs. vs. vs.

Hepsi güzel ve temiz Amerikan eğlencesiydi. Deha seviyesinde IQ sahibi, çocuksuz, klinik açıdan depresif ve sekiz haneli bir banka hesabı bakiyesi bulunan kırk dört yaşında bir emekliyseniz, elbette bunlarla uğraşacak zamanınız olurdu. İğrenç bir şeydi ama Julia'yı sıkboğaz eden yoktu ve onun da bolca zamanı vardı. Julia'nın entelektüel engelli koşu parkurunu geçmesi üç haftasını aldı –Quentin'in bunu denediğini görmek isterdi– fakat sonunda Jersey Shore'daki bakımsız bir atari salonundaki kepçe makinesinden plastik bir top aldı. Topun içinde bir taşınabilir disk vardı. Diskte de gerçek davetiye bulunuyordu. Bu kez hile yoktu. Artık girmişti.

Serbest Tüccar Beowulf'un on dört üyesi vardı ve Julia on beşinci olmuştu. Sadece bir mesaj panosuydu ama Julia'nın dört yıl önce Brakebills'te geçirdiği iki saatten beri karşılaştığı her şeyden daha çok yuvası gibi geliyordu. STB'deki insanlar onu kabullenmişti. Kendini açıklaması gerekmiyordu. Kara mizahını, *Gödel, Escher, Bach* göndermelerini, ani öfkelerini ve uzun sessizliklerini anlıyorlardı. O da onların kendi aralarındaki şakalarını ve kendilerine has terimlerini çabuk öğrenmişti. Bütün hayatı boyunca kendini kayıp bir Amazon kabilesinin yaşayan, kendi soyu tükenmiş dilini konuşan son üyesi gibi hissetmişti ama burada nihayet etnik grubunu bulmuştu. Bir grup depresif, aşırı eğitimli ev kuşuydular ama Julia'ya insan gibi görünüyorlardı. Belki insan değillerdi fakat Julia her neyse, onlar da aynı şeydi.

Gerçek yaşamla ilgili referanslar STB'de üstü kapalı şekilde bastırılıyordu. Gerçek isimler kullanılmıyordu. Çoğu durumda diğer üyelerin yaşadıkları yerler, hayatlarını nasıl kazandıkları veya evli olup olmadıkları ve birkaç durumda da cinsiyetleri konusunda belli belirsiz bir fikir sahibi oluyordu. Julia'nın bildiği kadarıyla hiçbiri yüz yüze gelmemişti. STB'de buna gerek yoktu. Başka bir üyenin gerçek kimliğini açıklamak gruptan atılmakla cezalandırılıyordu; daha doğrusu, böyle bir şey olursa bu şekilde cezalandırılırdı ama hiç olmuyordu. Bir asosyal ağ olan Facelessbook'a hoş geldiniz.

O bahar, Julia'nın eski hayatı sona erdiğinden beri yaşadığı en mutlu dönemdi. Her gün bütün gün boyunca Serbest Tüccar arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Görünmez bir kalabalık halinde etrafında toplanıyor, projeleri

hakkında fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Kahvaltısını ederken yazıyordu. Sokakta yürürken yazıyordu. Uykuya dalmadan önce gördüğü son şey, yastığının üzerinde duran cep telefonundaki Serbest Tüccar uygulamasıydı ve sabah gözlerini açtığında ilk gördüğü şey de o oluyordu. Julia kendini onlara daha önce kimseye yapmadığı şekilde açmıştı: Alaycılık, uyarılar, pişmanlıklar yoktu. Kırık kalbini Serbest Tüccarlar'a döküyor, onlar da o kalbi alıp temizliyor, iyileştiriyor, yine çalışır halde geri veriyorlardı.

Brakebills hakkında tek kelime etmemişti –bu STB için bile fazla uçuk olurdu– ama buna aslında gerek olmadığını fark edince rahatlamıştı. Sorun ne olursa olsun, detayların önemi yoktu. Julia'nın dünyasında büyük bir eksik olduğunu bilmek onlar için yeterliydi ve onların da eksik parçaları olduğu için bunun ne demek olduğunu anlıyorlardı. Şeklinin nasıl olduğu önemli değildi. Serbest Tüccarlar arasında Brakebills'e girmeyi başaramayan birkaç kişi olduğunu öğrenmek Julia'yı şaşırtmazdı. Ama hiç sormamıştı.

Bütün Serbest Tüccarlar'a karşı sıcak duygular besliyordu fakat kaçınılmaz bir şekilde bazılarıyla daha sıkı bağlar oluşturmuştu: Kendisiyle birlikte üç kişinin daha bulunduğu küçük bir gruptu. Rezilasa, kullandığı kültürel göndermelere bakılırsa, Julia'dan otuz-kırk yaş büyük olmalıydı; alaycılığı STB için bile asit gibi yakan ama hedeflerini genellikle insanca seçen Tırmalayan Gümüşenik ve Julia'nın duygularını bir telepat gibi anlayan ve teorik fizik bilgisi dünya dışından bir yerden katılıyormuş gibi görünmesine neden olacak kadar fazla olan Asmodeus.

Julia, HırçınKirke adıyla yazıyordu. Julia gelmeden önce grup üçünden oluşuyordu fakat onu aralarına almaktan ve hiç bitmeyen sohbetlerini dörtlü devam ettirmekten mutluluk duymuşlardı.

Bütün taraflar kabul ederse, STB'de bir sohbeti özel olarak sürdürmeye izin veriliyordu ve arada bir kendisi, Asmo, Tırmalayan ve Rezil kendi soyut dünyalarına çekiliyorlardı. O özel sohbetlerde özel hayatlarıyla ilgili biraz daha somut davranıyorlardı ama belirgin detaylar vermekten yine de kaçınıyorlardı. Kimliklerini gizli tutmak, oyunun bir parçasıydı ve diğer bir parçası da, birbirleri için kapsamlı kurgusal biyografiler oluşturmaktı. Julia, diğerleri için bir FBI seri katil profili –robot resimleriyle birlikte– hazırlamıştı.

Sevdikleri diğer bir oyunun adı Seriler'di. Kurallar basitti: Biri üç kelime veya üç sayı veya isim veya molekül ya da biçim sunuyordu. Bunlar, serideki ilk üç terim oluyordu. Sonra herkes serideki bir sonraki terimin ne olduğunu ve hangi prensiple yaratıldığını bulmaya çalışıyordu. Seri azami ölçüde zor ama teorik olarak hâlâ çözülebilir olmalıydı. Ancak tek olası çözüm, yani üç örneğin ve devamında gelen terimlerin oluşumunun dayandığı tek bir prensip olmalıydı. Çözüm bulunduğunda, ikincilik ödülü serileri on kez tamamlamayı başaran ilk kişiye gidiyordu.

STB, Julia'nın hayatını ele geçirmişti ve kendisi de buna izin vermişti. Bazen çevrimiçi olmadığında bile, zihninde STB devam ediyormuş gibi hissediyordu; zihni bu görünmez kişiliklerle birlikte o kadar uzun zaman harcamıştı ki beyninde küçük klonlara dönüşmüşlerdi. Asmo, Tırmalayan ve Rezil'in –ve diğer hepsinin– korsan yazılımları Julia'nın bilgisayarında çalışıyor gibiydi. Julia deli filan değildi –değildi!– ve bu sadece kendi başına oynadığı bir oyundu. Biraz çılgınca olduğu doğruydu fakat hey, işe yarayan her şey mubahtı, değil mi? Diğer her şey de iyi gidiyordu. Kilo almıştı, sürekli kaşınmayı bırakmıştı, hatta tırnak derilerini de pek yemiyordu. Gökkuşağı büyüsünü yapmayalı da çok uzun zaman olmuştu. Saplantılı olduğunu biliyordu fakat kafasını bir şeylere takmaya ihtiyaç duyan biri olduğunu anlamıştı ve bundan çok daha kötüsünü de yapabilirdi. Tanrı biliyor ya, daha önce yapmıştı.

Durumunu kendi gidişatına bırakmıştı. Sonunda iyileşecek, bitkin ama net bir zihinle ayağa kalkacak, boş hayalleri silinecekti. Sonbaharda Stanford'a gidecek, yeni bir hayata başlayacak, gerçek dünyada gözle görülür somut arkadaşları olacaktı. Tertemiz bir sayfa açacaktı.

Ancak önce her şeyi bir süre akışına bırakacaktı. Bütün bunlar arasında, Julia mart ayında bir haftasonu öğleden sonra kendini Prospect Heights mahallesinden Bedford-Stuyvesant'a doğru yürürken buldu. Son zamanlarda uzun yürüyüşlere çıkmaya başlamıştı çünkü egzersiz yapmaya ihtiyacı vardı ve güneş ışığı keyfini yerine getiriyordu. Üstelik Serbest Tüccarlar'ı yanına alabiliyordu; sadece zihnindeki hayali varlıklar olarak değil, cep telefonundaki gerçek varlıklar olarak çünkü Rezilasa zekice bir uygulama yaratmıştı. (iPhone için değil, sadece Android için. Serbest Tüccarlar fena halde açık

kaynakçıydı.) Julia onların sanal dostluklarının oluşturduğu görünmez zırhla kuşanmış halde yaşamını sürdürüyordu.

Yürürken yazıyordu; yangın musluklarının, köpek pisliği mayınların ve diğer yayaların arasında yürürken göz ucuyla buu yapmak konusunda bir hayli ustalaşmıştı. Başarılı bir şekilde Julia olmanın sırlarından biri de tuhaf görünüp buna aldırmamaktı. O gün Tırmalayan ve Asmodeus, Gödel sayılarını ve Hofstadter'in garip döngü teorisini falan tartışırken, Julia da uygulamanın metni sese dönüştürme özelliği sayesinde dinliyordu.

Hofstadteryen olsun ya da olmasın, bilincinin diğer yarısı önünden geçtiği evlerin kapılarına bakıyordu. Özellikle farklı büyüklüklerde kare ve dikdörtgen panellere bölünmüş olmaları ilgisini çekmişti. En azından çoğu öyleydi. Bu kendi başına son derece ilgi çekici bir faaliyet değildi; aslında birine neden yaptığım açıklamakta bile zorlanırdı. Sadece kapılar ona geçen gün oynadığı bir Seriler oyununu hatırlatmaya başlamıştı.

Tırmalayan ASCII karakterlerinden büyük zahmetle oluşturduğu, küçük ve karelere bölünmüş bir alanda yer alan, basit kalıplardan oluşan geometrik bir bulmaca önermişti. Kalıplar çok basit bir hücresel otomatın peş peşe durumları olarak algılanabilirdi –bunu Rezil çözmüştü– ve o kadar basitti ki genel fikri anladıklarında kuralları zihinlerinde kolayca çözebilirlerdi. Ya da en azından Rezil bunu yapabilmişti.

İşin komik tarafı şuydu ki Julia yürümeye devam ederken önünden geçtiği kapıların farklı konfigürasyonlarında oyundaki sıralamayı bulduğunu hayal ediyordu. Yeterince uzun süre devam ederse, her seferinde bir sonrakini bulabileceğini hissediyordu.

Bu sadece aptalca bir zihin egzersiziydi. Bazen kalıp ahşapta, bazen camda veya bir ferforje parmaklıkta bulunuyordu. Üzeri kapanmış bir pencerenin cüruf briketlerinde çıktı ki bu hile yapmak demekti ama bu kadar sık görebilmesi tuhaftı. Kendi için kurallar belirlemeye başladı; serideki bir sonraki adımı bulması için bir bloktan fazla yürümesi gerekirse duracaktı, çünkü bir bloğun içinde ve sokağın aynı tarafında olmak zorundaydı fakat doğru kalıp her seferinde tam zamanında beliriyordu. Bunun önemli bir keşif olup olmadığından emin olamasa da, bunu ne kadar devam ettirebileceğini anlaması için bir şeyin onu zorladığını hissediyordu. Yaptığı şeyi

diğerlerine anlatsa, Tırmalayan'ın asit misali alaycılığıyla karşılaşacağını biliyordu. Sahiden yakıcı olurdu, pH değeri 0 olan bir alaycılıktı onunki.

Her şey gayet düzgün gidiyordu. Kendisiyle Tırmalayan'ın hücresel otomatı arasındaki tek fark, kendisininkinin ters yönde gitmesiydi; kurallar da tersine uygulandığından, başlangıçtaki durumuna geri dönüyordu. Yürümeye devam etmesinin bir sebebi de buydu: seri sonluydu. Ne olursa olsun yakında bitecekti. Bir defasında bir blok atladı ama sonra dönüşümü kaçırdığını fark etti ve tekrar bulduğunda gerçekten de gömme panelli eski bir ahşap kapıyla karşılaştı; panellerden üçü doğru konfigürasyonu vermek için diğerlerinden hafifçe daha açık tonda bırakılmıştı. Onu tehlikeli Bedford-Stuyvesant bataklığında derin bir hipnoza girmişçesine devam etmeye zorlayan şey boş bir hayalden ibaretti.

Julia'nın beyninin küçük ama dikkatli bir kısmı, Bedford-Stuyvesant'a ne kadar girdiğini fark etmeyecek kadar hipnozda değildi. Sıra evler yerlerini boş arsalara, kaçak oto tamirhanelerine ve tamamlanmalarından önce ekonomik kriz patlak verdiği için yarım bırakılmış apartman inşaatlarına bırakmaya başlamıştı. Havanın kararmasına sadece bir saat kalmıştı ve evlerden bazılarının içlerinde ayrıntılı restorasyon çalışmaları yapıldığı için mi tahtalarla kapatıldığından artık emin olamıyordu, çünkü o evler restore edilmiyordu, zira aslında uyuşturucu yuvalarıydı. Ne var ki Tırmalayan'ın başlangıçtaki konfigürasyonuna karşılık gelen kapıyı bulması uzun sürmeyecekti ve o zaman seri sona erecekti –yani başlangıca geri dönecekti– ve dolayısıyla kendisi de geri dönüp Park Slope'un yolunu tutabilecekti.

Gerçekten de tam Throop ("trup" diye okunuyordu) Caddesi'nden geçince aradığını buldu. Güzel bir ev değildi fakat bir uyuşturucu yuvası da değildi. Çatısında antika bir televizyon anteni ve ön tarafındaki çatlak betonlu avlusunda alüminyum çöp bidonları bulunan, iki katlı, küf yeşili bir evdi. Ön kapı sekiz panelli camdan oluşuyordu. Sol üst köşedeki panelin camı kırıldığı için naylonla kaplanmıştı ve böylece de seriyi tamamlıyordu.

Hepsi buydu. Bitmişti. O son kalıbı, başlangıç noktasını görmek, Julia'yı kapıldığı büyüden kurtarmıştı. Rüya mantığı kendi kendini tüketmişti. Uykusunda yürürken uyanan biri gibi etrafına bakınırken tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Biri hâlâ Hofstadter hakkında bilgisayarda

üretilmiş bir sesle kulağına konuşmaya devam ediyordu. Bütün vücuduna yayılan bitkinlik duygusunu hissetti. Kilometrelerdir yürüyor olmalıydı ve güneş batıyordu. Binanın önüne oturdu.

Eve dönmek için bir araca ihtiyacı vardı. Taksi pahalı olurdu ama soyulmak ve/veya saldırıya uğramak daha da pahalıya patlardı. Üstelik bir adım daha atarsa olduğu yere yığılacakmış gibi hissediyordu. STB uygulamasını kapayarak kulaklıklarını çıkardı ve sesler kesildi. Sessizlik. Gerçeklik.

Arkasında kapının açıldığını duydu. Tekrar kalkarak bir elini kaldırdı; *tamam, tamam, hemen gidiyorum.* Throop Caddesi'ndeki küf yeşili bir evin tanımadığı sahiplerine izinsizce avlularına girmesinin açıklaması olarak hücresel otomat konusunda bir nutuk çekmenin işe yarayacağını sanmıyordu.

Ama kapıdaki adam ona gitmesini işaret etmiyordu. Otuz yaşlarında, baykuş gibi yüzlü, eski moda blazer ceket, kot pantolon ve daha ilk bakışta sinir bozan bir şapka takmış beyaz bir adamdı.

Sadece Julia'ya bakıyor, onu tartıyordu. Arkasında evin içinde başkalarının da olduğu görülüyordu; oturuyor, ayakta duruyor, sohbet ediyor, yer siliyor ve elleriyle çeşitli işler yapıyorlardı ama ellerinde bir şey yoktu. Kapıda tuhaf asit yeşili bir ışık bir an için parıldadı; sanki biri ışığı oradan sallamış gibiydi ama kaynağı görünmüyordu. Biri alaycı bir şekilde tezahürat yaptı. Havada yoğun bir büyü kokusu vardı. O kadar yoğundu ki insan zorlukla nefes alabiliyordu.

Julia küçük bir çocuk gibi kaldırımda topuklarının üzerine çömeldi ve başını ellerinin arasına alarak aynı anda hem kahkahalara hem de hıçkırıklara boğuldu. Olduğu yerde bayılıp kalacak, kusacak veya aklını kaçıracakmış gibi hissediyordu. Felaketten uzaklaşmaya, ondan kaçmaya çalışmıştı; bunun için gerçekten ama gerçekten çabalamıştı. Asasını kırmış, kitabını derinlerde boğmuş, sonsuza dek büyüye tövbe etmişti. Hayatına devam ederken arkasında iz bile bırakmamıştı. Ancak anlaşılan yeterli olmamıştı. Bu kez büyü onun peşinden gelmişti. Yeterince uzağa kaçmamış, yeterince hızlı koşmamış ya da yeterince iyi saklanmamıştı ve felaket onun izini sürüp tekrar bulmuştu. Gitmesine izin vermeyecekti.

Her şey baştan başlamak üzereydi.

16. BÖLÜM

Ardından gelen her şeyde, kıyıya yüzerken neredeyse bir deniz otobüsünün altında kalacak olması, antik birkaç basamağa tutunarak kendini sudan dışarı çekmesi (Büyük Kanal içine düşenler veya atlayanlar için iyi ve bakımlı kurtarma donanımlarına sahipti) ve tek başına Josh'ın villasına yürümesi sırasında –Josh, Quentin'in dibe inmesinden kısa süre sonra ortaya çıkan İtalyan Jandarması'ndan Poppy'yi kurtarmakla meşguldü– Quentin'in zihni ejderhanın kendisine verdiği tek işe yarar bilgi parçasıyla tutuşmuştu: Hâlâ Fillory'ye dönmenin bir yolu vardı. Düğmeyi alamayacaklardı fakat bundan artık vazgeçebilirdi çünkü bir dönüş yolu zaten vardı. Sadece ejderhanın ne demek istediğini anlamaları gerekiyordu.

Yüksek sıcaklıktaki ve yüksek basınçlı duşun altında yarım saat kalarak üzerindeki tuzu, mazotu, ağır metal partiküllerini temizleyerek saçlarını üç kez yıkadıktan, kuruttuktan, sonunda da mahvolan giysilerini –sevgili Fillory giysilerini; kraliyet giysilerini– çöpe atıp yatağa girerken hâlâ bunları düşünüyordu. *Birinci kapı,* demişti ejderha. Birinci kapı. Birinci kapı. Bu ne anlama geliyordu?

Elbette düşünmesi gereken başka şeyler de söylemişti. O kısa sohbetten alınabilecek bir sürü şey vardı. Eski tanrılar geri dönüyordu. Kahraman olmakla ilgili bir şey söylemişti. Hepsi kesinlikle önemliydi. Son derece önemliydi. Ama birinci kapı: Bu bir aksiyon öğesiydi. Quentin kokuyu almıştı. Bunu yapacaktı; ipuçlarını izleyecek ve Julia'yla kendisini buradan çıkarıp ait oldukları yere geri götürecekti. Lanet olsun, ejderha ne derse

desin, Quentin bir kahraman olacaktı. Eğer kazanması için gereken buysa, kaybetmesi gereken her şeyi kaybedecekti.

Poppy ertesi sabah yedide onu uyandırdı. Poppy için Noel sabahı gibiydi. Çok heyecanlıydı ve elinden geldiğince beklemişti. Kıskanmamıştı bile. Çoktan üç fincan *kapuçino* içmişti ve Quentin'e de bir fincan getirmişti. Avustralyalılar. Quentin onun yatağın üzerinde zıplamaya başlayacağını sandı.

Kahvaltıda hepsi olasılıklar üzerinde konuştular.

"Birinci kapı," dedi Josh. "Yani muhtemelen ilkel bir kapı. Stonehenge gibi."

"Stonehenge bir takvimdir," dedi Poppy. "Kapı değil."

Her şey konuşulup açıklanırken, Poppy neredeyse tesadüfi bir şekilde Fillory'nin varlığını öğrenmişti ve sinir bozucu bir şekilde, her zaman yaptığı gibi, doğal karşılamıştı. Entelektüel bir bakış açısından ilgisini çekmişti. Bilgiyi kaydetmişti. Ancak Quentin'e olduğunun aksine, hayal gücünü coşturmamıştı.

"Belki de bir zaman kilididir. Bir kasada olacağı gibi."

"Çocuklar!" dedi Quentin. "Stonehenge'i unutun! Venedik'teki bir şey olmalı; bir deniz kapısı gibi filan."

"Venedik bir limandır. Bu bir tür kapıdır. Bir geçiş yeri. Bu bağlamda bütün şehir bir kapı zaten."

"Evet ama ilk mi?"

"Ya da metaforik bir kapı," dedi Poppy. "İncil veya benzeri bir şey. Dan Brown'ın kitaplarında olduğu gibi."

"Biliyor musunuz, bence bunun piramitlerle bir ilgisi var," dedi Josh.

"Chatwin'lerin evini kastediyor," dedi Julia.

Sohbet kesildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Poppy.

"Teyzelerinin evi. Cornwall'da. Fillory'yi orada keşfetmişlerdi. İlk kapı o."

Poppy'nin ilk kez yenildiğini görmek güzeldi.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Poppy.

"Biliyorum," dedi Julia. Quentin onun şimdi söyleyeceği şeyi söylememesini umdu ama yine de söyledi. "Hissedebiliyorum."

"Hissetmekle neyi kastediyorsun?" diye sordu Poppy.

"Sana ne?" dedi Julia.

"Çünkü merak ediyorum."

Quentin araya girdi. Julia, Poppy'den güdüsel olarak hoşlanmamış gibi görünüyordu.

"Bence bu mantıklı. İnsanların Fillory'ye girmesinin ilk yolu neydi? Chatwin'lerin evi. Arka koridordaki saat."

"Bilmiyorum," dedi Josh. Sakalları hafif uzamış yuvarlak çenesini ovaladı. "Aynı yerden iki kez girilemeyeceğini sanıyordum. Ayrıca, Martin Chatwin daha küçücük bir çocuktu. Onun için sorun değildi fakat bir duvar saatinin içindeki o kapıdan benim geçebilmem mümkün değil. Sen bile yapamazsın."

"Pekâlâ," dedi Quentin. "Tabii... ancak..."

"Ayrıca kişisel bir davet olması gerekiyordu; Chatwin'ler için," diye devam etti Josh. "O çocuklar bir açıdan harikalarmış da, Ember, Fillory'deki sorunları çözebilmek için onlardan yararlanmak üzere onları çağırmış gibi."

"Bizim de harika kişisel özelliklerimiz var," dedi Quentin. "Bence gitmeliyiz. Elimizdeki en iyi ipucu bu."

"Ben gidiyorum," dedi Julia.

"Uzun yol gezisi!" dedi Josh aniden tavır değiştirerek.

"Pekâlâ." Neye dayanıyor olursa olsun, karar vermek iyi hissettirmişti. Yine harekete geçmek güzeldi. "Yarın sabah gideceğiz. O zamana kadar birinin daha iyi bir fikri olmazsa."

Poppy'nin kendini tutamayarak kahkahalara boğulduğunu fark etmemek giderek zorlaşıyordu.

"Özür dilerim!" dedi. "Gerçekten. Sadece... yani, gerçek olduğunu biliyorum veya gerçek olduğumu tahmin ediyorum ama bunun bir çocuk masalı olduğunun farkında mısınız? Fillory? Şeker Diyarı'na gitmek için yanıp tutuşuyormuşsunuz gibi! Ya da bilmiyorum, Şirinköy'e."

Julia yerinden kalkıp yanlarından ayrıldı. Sinirli görünmeye bile zahmet etmedi. Fillory'yi ciddiye alıyordu ve almayan birine karşı sabrı ya da ilgisi yoktu. Quentin şimdiye kadar fark etmemişti fakat Julia istediğinde gerçekten sevimsiz olabiliyordu.

"Sizce Şeker Diyarı gerçek midir?" diye sordu Josh. "Çünkü onun için Fillory'yi bir anda gözden çıkarabilirim. Çikolata Bataklığı filan. Prenses Frostine'i *gördünüz* mü?"

"Belki senin için gerçek değildir," dedi Quentin, biraz katı bir şekilde. "Sadece bizim için fazlasıyla gerçek. En azından benim için. Yaşadığım yer orası. Evim."

"Biliyorum, biliyorum! Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Poppy gözlerini sildi. "Üzgünüm. Belki de sadece görmen gerekiyordur."

"Belki de öyledir."

Ancak, diye düşündü Quentin, *muhtemelen asla göremeyeceksin.*

Ertesi gün hep birlikte Cornwall'a gittiler.

Chatwin'lerin evi oradaydı: 1917'de Chatwin çocuklarının teyzeleri Maude'un yanında kalmaya gittikleri, Christopher Plover'la tanıştıkları ve Fillory'ye giriş yolunu buldukları, böylece bütün o muhteşem hikâyenin başladığı yer orasıydı. Evin hâlâ var olması ve bütün bu süre boyunca burada otururken aslında oraya gidebilecek olmaları inanılmazdı.

Ne var ki bir açıdan Quentin'in daha önce oraya hiç gitmemiş olması da inanılmazdı. Chatwin'lerin evi halka açık değildi fakat genel olarak yeri de bir sır değildi. Sadece biraz Wikipedia karıştırmak yeterliydi. Kimse kayıtları indirmemişti. Biri çıkıp da onları durduracak da değildi; evin şimdiki sahipleri ve polis dışında. Fillory efsanelerinin Trinity test alanı olan yere saygılarını sunmak için oraya gitme zamanı gelmişti.

Oraya gitmek söz konusu olduğundan beri, Josh son zamanlarda bir sürü kapı açıp kapamak gibi ciddi işler yaptığı konusunda yeminler ediyordu ve Cornwall'a bir kapı açabileceğinden de emindi. Quentin, Josh'a Cornwall'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu ama sonra hemen sorusunu değiştirerek Cornwall'un İngiltere, İrlanda veya İskoçya'da mı

olduğunu söylerse yüz dolar vereceğini açıkladı. Bunun hileli bir soru olduğunu sezen Josh seçeneklerin dışına çıkarak Kanada dedi.

Ama Quentin, Josh'a Cornwall'un yerini haritada gösterdiğinde ve İngiltere'nin güneybatı ucunu işaret ettiğinde, Josh yeminlerinin hızını ikiye katladı –lanet olsun, bu yer resmen komşularıydı! *Avrupa*'daydı!– ve manyetik güç ile astral katlama konularında son derece teknik bir argümana girişti. Quentin'in onu artık küçümsemekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Poppy de gelmek istiyordu.

"Hiç Cornwall'a gitmedim," dedi. "Yerel aksanı konuşan biriyle tanışmayı hep istemişimdir."

"İngilizce mi?" dedi Josh. "Çünkü biliyorsun, muhtemelen seni tanıştırabilirim."

"Cornwall'ca, uyanık. Bu Britonik kökenli bir dil. Yani tıpkı Galce ve Britonca gibi Britanya'ya has. Ve Piktçe. Her şeyin Anglo-Saksonlar ve Normanlar tarafından kirletilmesinden önce. O eski dillerde tonlarca güç var. Cornwall dili birkaç yüzyıl önce yok oldu ama şimdilerde ciddi bir uyanış var. Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Hâlâ kahvaltı masasının etrafında oturuyorlardı ve saatler ilerlerken öğle yemeği sofrasına dönüşmüştü. Espresso fincanları, üst üste dizilmiş tabaklar ve çatal-bıçaklar, Josh'ın Fillory kitapları ve Christopher Plover'ın bir biyografisiyle birlikte kütüphaneden getirdiği devasa haritaya yer açmak için yere indirilmişti.

"Fowey diye bir yer," dedi Quentin. "Güney sahilinde."

"Hımm," dedi Poppy. Bir parmağını haritaya dayadı. "Penzance'dan geçebiliriz. Buradan en fazla birkaç saatlik mesafede."

"Penzance mı?" dedi Josh. "Korsanlardaki gibi mi? Orası ne zaman gerçek bir yer oldu?"

"Bakın, tamam, bu konuda bir şeyler söylemek istiyorum," dedi Poppy. Haritayı iterek arkasına yaslandı. "Sözü biraz bana bırakırsanız. Evet, Penzance gerçek bir yer. Bir kasaba. Cornwall'da. Ve gerçek; Dünya'da olan bir yer. Hepiniz başka dünyalara kafanızı o kadar takmışsınız ki burası dışında her yerin harika olduğuna kendinizi inandırmışsınız ama burada neler olup

bittiğiyle ilgilenmemişsiniz bile! Yani, Penzance'ı unutun; Tintagel gerçek bir yer!"

"Yani... Kral Arthur'un yaşadığı yer mi?" diye sordu Quentin, zayıf bir sesle.

"Kral Arthur, Camelot'ta *yaşamış*. Ama söylentiye göre Tintagel'de doğmuş. Cornwall'da bir şato."

"Lanet olsun," dedi Josh. "Poppy haklı, oraya gidelim."

İnanılmazdı. Quentin hiç Poppy gibi bir büyücüyle tanışmamıştı. Böylesine kelimesi kelimesine düşünen, sıradan gerçekliğin ötesindeki hiçbir şeyle ilgilenmeyen biri nasıl büyü yapabiliyordu ki?

"Evet ama bakın," dedi Quentin, "gerçek şu ki Kral Arthur muhtemelen Tintagel'de doğmamıştı, çünkü muhtemelen öyle biri hiç yaşamadı. Yaşadıysa bile, muhtemelen sürekli insanları öldüren, onlara işkence eden ve dullarına tecavüz eden vahşi bir Pikt kabile reisiydi. Muhtemelen otuz iki yaşındayken salgın hastalıktan öldü. İşte, eğer bilmek istiyorsanız, benim dünyayla sorunum bu. Kral Arthur'un 'gerçek' olduğunu söylediğinde, kitaplardaki Kral Arthur'u kastetmediğinden kesinlikle eminim. İyi yürekli şövalye Kral Arthur'u kastediyor olamazsın.

"Diğer yandan, Fillory'de –buna inanmamakta özgürsün, Poppy; fakat kesinlikle gerçek– saçmalık olmayan gerçek krallar var. Ben de onlardan biriyim. Ayrıca, tekboynuzlular, pegasuslar, elfler, cüceler vesaire de var."

Fillory'de olan ve dünyada var olmayan çok kötü şeyleri de ekleyebilirdi ama bunu yapmak argümanını güçlendirmezdi.

"Elfler yok," dedi Julia.

"Her neyse! Konu bu değil! Konu şu ki bir seçeneğim yokmuş gibi yapabilir ve bütün hayatımı burada geçirebilirim. Hatta Tintagel'e de yerleşebilirim. Ama bir seçeneğim var ve sadece bir kez yaşayacağım; dolayısıyla da kimse için sakıncası yoksa, Fillory'de, şatomda, cücelerle arkadaşlık ederek ve pegasus tüyleri arasında uyuyarak yaşamak istiyorum."

"Çünkü daha kolay," dedi Poppy. "Ve olabilecek en kolay şeyi neden yapmayacaksın ki? Çünkü bu her zaman en iyisi değil midir?"

"Evet, neden olmasın? Neden olmasın?"

Quentin, Poppy'nin kendisini neden bu kadar kızdırdığını bilmiyordu. Şu anda neden kendisinin tıpkı Benedict gibi konuştuğu konusunda da hiçbir fikri yoktu.

"Pekâlâ," dedi Josh. "Kesin şunu. Sen burada yaşıyorsun. Sen de Fillory'de yaşıyorsun. Herkes mutlu."

"Tabii," dedi Poppy neşeyle.

Tanrım, diye düşündü Quentin. *Karşımda Janet'ı görüyor gibiyim.*

İki saat sonra villanın arkasındaki dar sokakta toplandılar. Bina içeride bir kapı açılmasına izin vermeyecek kadar güçlü mühürlerle korunuyordu.

"Belki de burada yapabileceğimizi düşündüm." Josh sokağa şüpheli gözlerle baktı. "Aşağıda şu Venedik'in mikro ara sokaklarından biri var. Kimse kullanmaz."

Kimsenin daha iyi bir önerisi yoktu. Quentin kendini sinsi bir uğraşa girmiş, sevişilecek veya uyuşturucu kullanılacak bir yer arıyormuş gibi hissetti. Josh onları yirmi metre ileri götürdü ki bulundukları yer bir ara sokaktan çok binaların arasındaki bir boşluğa benziyordu. İki kişinin yan yana yürümesi için bile neredeyse yer yoktu. Sokağın sonunda parlak bir su şeridi ve güneş ışığı vardı: Büyük Kanal. Issızdı ama Josh sokağı kimsenin kullanmadığı konusunda tamamen haklı çıkmamıştı, çünkü birinin yakın zamanda pisuvar olarak kullandığı belliydi.

Bu Quentin'e yaz sonunda bir kapıyı kullanarak Brakebills'e döndüğü zamanı hatırlattı. Genellikle onu rastgele bir ara sokağa gönderir ve kapıyı da sokağın ucuna koyarlardı. Bunu düşünmek, böylesine deneyimli olmadığı bir zamanı özlemle anmasına neden oldu.

"Bunun ne kadarını hatırladığıma bir bakayım..."

Josh cebinden kırışmış bir kâğıt parçası çıkardı; kâğıda koordinatları ve vektörleri yazmıştı. Ondan daha uzun boylu olan Poppy, Josh'ın omzunun üzerinden baktı.

"Bak, doğrudan değil," dedi Josh, "ama Manş Denizi'nin bir yerinde kullanılabilecek bir kesişme noktası var."

"Neden Belfast'tan geçmiyorsunuz?" diye sordu Poppy. "Herkes öyle yapıyor. Sonra da güneye dönersiniz. Aslında astral geometri açısından daha kısa."

"I-ıh." Josh kendi yazısına kısık gözlerle baktı. "Bu daha zarif. Göreceksin."

"Sadece söyleyeyim; eğer kesişme noktasını kaçırıp da suya inerseniz, Guernsey'e kadar çok uzun bir mesafeyi yüzmek zorunda kalırsınız..."

Josh kâğıdı cebine tıktı ve büyü yapmaya hazırlandı. Kelimeleri acele etmeden, sakince ve net bir şekilde söyledi. Quentin'in hatırladığından çok daha büyük bir güvenle kollarıyla simetrik hareketler yaparken, parmaklarını hızla farklı pozisyonlara soktu. Sonra omuzlarını dikleştirdi, dizlerini kırdı ve parmaklarını avuçlarının içine doğru bastırarak havaya kaldırdı; ağır bir garaj kapısını açmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Kıvılcımlar uçuştu. Poppy şaşkınlıkla bir çığlık atarak hızla geri çekildi. Josh sırtını dikleştirip yukarı doğru uzandı. Gerçeklik çatladı ve çatlak yavaşça genişleyerek arkasındaki başka bir şeyi gösterdi; yemyeşil çimenler ve parlak, daha beyaz bir güneş ışığı. Kapı yarıya kadar açılınca Josh durdu ve üzerinden duman tüten parmaklarını salladı. Parmaklarıyla kapının üst sınırını, sonra da yan sınırlarını çizdi; bir tarafı tam olarak düz değildi ve kazayla sokak duvarının birazını kırptı. Sonra yine eğildi ve itip çekiştirerek geri kalanını da açtı.

Bütün bunlar devam ederken, Quentin sürekli ara sokağın girişine bakıp duruyordu. Sesler duymuştu ama kimse görünmemişti. Josh işini incelemek için durdu. Şimdi parlak Venedik gününün ortasında, daha serin, daha net bir İngiliz gününden dikdörtgen bir pencere görünüyordu. Josh giysi kolunu yumruğuyla kavrayarak kalan son bir Venedik lekesini de sildi.

"Tamam mı?" dedi. "Yeterince iyi mi?" Pantolonu kıvılcımlardan dolayı yer yer delinmişti.

Gerçekten iyi göründüğünü herkes itiraf etmek zorundaydı.

Dikkatle hepsi tek tek geçtiler; kapının altı kaldırımla net bir şekilde birleşmemişti ve dikkatli olunmazsa ayak parmaklarının ucu Venedik'te kalabilirdi. Ama bağlantı güçlüydü ve geçerken hiçbir şey hissedilmiyordu.

Quentin bunun hücre evlerinin birinden diğerine geçerken kullandıkları kaba kapılardan çok farklı ve çok daha kaliteli olduğunu düşündü.

Sonuçta Penzance'ı ve Belfast'ı atlamışlardı: Josh onları Fowey'nin merkezinden pek de uzak olmayan bir parka getirmişti. Bu kadar uzak mesafeden böylesine bir kesinlik birkaç yıl öncesine kadar mümkün bile değildi fakat Google Sokak Görünümü, uzak mesafeli kapılar açma sanatı için büyük bir lütuf olmuştu. Kapıdan en son geçen Josh oldu ve kapıyı arkalarından kapadı.

Quentin, Fowey kadar İngiliz görünüşlü başka bir yer gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Belki de Cornwall görünüşünü kastetmeliydi ama farkın ne olduğundan emin değildi. Poppy bilirdi. Nasıl olursa olsun, yine Fowey adını taşıyan bir nehrin ağzındaki küçük bir kasabaydı ve Beatrix Potter tarafından tasarlanmış gibiydi. Venedik'in yaz ortamından sonra serin ve taze gelmişti. Sokaklar dar, dolambaçlı ve baldır zorlayacak kadar dikti. Başlarının üzerindeki pencerelere konmuş çiçek saksıları bile neredeyse güneşi engellemeye yetiyordu.

Kasaba merkezindeki küçük turizm bürosunda çeşitli Fowey'lerin hepsinin "Foy" diye okunduğunu ve Christopher Plover bir yana, kasabanın kendisinin bile bir kurgusal ortam yatağı olduğunu öğrendiler. *Rebecca*'daki Manderley yakınlarda bir yerdeydi; *Söğütlükte Rüzgâr*'daki Kurbağa Salonu da öyle. Plover'ın evi şehrin birkaç kilometre dışındaydı. Sahibi şimdi Ulusal Tröst'tü; devasa bir yerdi ve bazı günler turistlere açılıyordu. Chatwin'lerin evi özel mülktü ve hiçbir turist haritasında gösterilmemekle birlikte, muhtemelen o kadar uzak olamazdı. Efsaneye ve bütün biyografilere göre, Plover'ın evinin hemen bitişiğindeydi.

Zayıf İngiliz güneşinde bir banka oturdular ve bu arada Poppy araba kiralamaya gitti; aralarında gerçek kimlikler ve kredi kartları taşıyan tek kişi oydu. (Julia kolayca bir araç çalabileceğini söylediğinde, Poppy ona sessiz bir dehşetle bakmıştı.) Gümüş rengi bir Jaguar'la geri döndü. "Şirinköy'de bunlardan bir tane bulabileceğiniz kimin aklına gelirdi ki?" dedi. Bir birahanede öğle yemeklerini yedikten sonra yola çıktılar.

Quentin, İngiltere'ye ilk kez geliyordu ve çok şaşırmıştı. Sahilden yukarı tırmanıp kasabadan çıkarak koyunların otladığı ve kalın, koyu renk

çitlerle ayrılmış engebeli çayırlara geldiklerinde, Dünya'da düşünebileceği her yerden daha çok Fillory'ye benzediğini fark etti; Venedik'ten bile. Neden ona kimse söylememişti ki? Tabii ki söylemişlerdi ama Quentin onlara inanmamıştı. Sürücü koltuğunda oturan Poppy dikiz aynasından bakarak *Gördün mü?* dercesine sırıttı.

Belki de haklıydı; Quentin bu dünyaya hakkını vermemişti. Dar otobanlardan ve kırsal Cornwall'un dar yollarından geçen, dört sıradan sivil olabilirlerdi ve öyle olsa daha az mutlu olurlar mıydı? Büyü olmasa bile burada çimenler, kırsal bölge sakinliği vardı ve güneş dalların arasından kendini gösterirken parasını başka birinin ödediği pahalı bir arabanın rahatlığında yol alıyorlardı. Hangi serseri böyle bir şeyden tatmin olmazdı ki? Quentin hayatında ilk kez Fillory olmadan da mutlu olabileceği fikrini ciddi şekilde düşündü; sadece teslim olmuş, kabullenmiş değil, mutlu.

Dünya'da Fillory'ye olabileceği kadar yaklaştıkları kesindi. Chatwin'lerin evine yaklaşıyorlardı. Yer isimleri bile Fillory'yi hatırlatıyordu: Tywardreath, Dore Kalesi, Lostwithiel. Sanki hemen önlerindeki tepenin ardından Fillory'nin yemyeşil manzarası görünecekmiş ve burası diğer dünyanın görüneceği kadar inceymiş gibiydi.

Cornwall'un Julia üzerinde de kesinlikle iyi bir etkisi oluyordu. Neredeyse canlanmış gibiydi. Aralarında arabada kitap okurken midesi bulanmayan tek kişi oydu ve dolayısıyla yola devam ederlerken Fillory kitaplarını karıştırıyor, belli sayfalara işaret koyuyor, bazılarını yüksek sesle okuyordu. Çocukların farklı geçiş şekilleriyle ilgili bir liste oluşturuyordu: Bu dünyayı geride bırakmak konusunda pratik bir seyahat rehberi.

"*Duvarlardaki Dünya*'da Martin duvar saatinden geçiyor; Fiona da öyle. İkincisinde Rupert okulundan geçiş yapıyor ki bunun bize bir yararı yok; sanırım Helen da aynı yerden geçiyor ama ondan söz edilmemiş. *Uçan Orman*'da bir ağaca tırmanarak içeri giriyorlar. Bu en iyi şansımız olabilir."

"Gizlice eve girmek zorunda kalmayız," dedi Quentin. "Ve hepimiz geçebiliriz."

"Kesinlikle. Ve *Gizli Deniz*'de sihirli bir bisiklete biniyorlar, dolayısıyla onun için de gözümüzü açık tutalım. Belki içinde eski eşyaların durduğu bir garaj veya kulübe vardır."

"Hayranlarının bu yeri yıllar önce temizlediğinin farkındasınızdır," dedi Josh. "Bunu düşünen ilk biz olamayız."

"*Gezinen Kum Tepesi*'nde Helen ve Jane yakınlardaki bir çayırda resim yapıyorlardı. Çok düşük bir olasılık gibi görünüyor fakat gerekirse resim malzemesi almak için Fowey'e geri dönebiliriz. Hepsi bu kadar."

"Pek sayılmaz." Pardon ama konu Fillory'yle ilgili bilgilere geldiğinde kimse Quentin'i geçemezdi; Julia bile. "*Uçan Orman*'ın sonunda Martin geri dönüyor ama Plover bunu nasıl yaptığını açıklamıyor. Ayrıca unuttuğunuz bir kitap daha var: Jane'in Martin'i bulmak için Fillory'ye geri dönüşünü anlatan *Büyücüler* kitabı. Geçmek için sihirli düğmeleri kullanmış ve onları da Helen'ın sihirli düğmelerle dolu bir kutuyu fırlattığı kuyuda bulmuş. Jane geri dönmek için sadece birini kullanmış, dolayısıyla başkaları da olabilir."

Julia oturduğu yerde arkasına döndü.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Onunla tanıştım. Jane Chatwin. Fillory'deydi. Martin'le savaşımızdan sonra iyileşme sürecindeydim. Alice'in ölümünden sonra."

Arabada bir sessizlik oldu ve Poppy bir yola sapmadan önce dönüş sinyalinin tıkırtıları duyuldu. Julia o boş, ifadesiz gözleriyle Quentin'i inceledi.

"Bazen yaşadığın şeyleri unutuyorum," dedi Julia sonunda ve önüne döndü.

Plover'ın evini, diğer adıyla Darras Malikânesi'ni bulmaları kırk beş dakikalarını aldı; ev bir zamanlar bir hayli şehir dışında olmalıydı ama şimdi oraya iki şeritli bakımlı bir yoldan ulaşılabiliyordu. Poppy arabayı diğer tarafa çekti. Yolda banket olmadığından, Jaguar tehlikeli bir açıda durdu.

Dördü arabadan inerek yolun karşısına geçtiler. Trafik yoktu. Saat öğleden sonra üç buçuk sularıydı. Mülkün arazisi sağlam bir taş duvarla sarılıydı ve neredeyse mimari bir mükemmellik abidesi gibi olan kapı çerçeveliydi; titiz bir şekilde bakılan arazinin derinliklerinde Kral George dönemi tarzında, saray yavrusu gibi bir ev yükseliyordu. Darras Malikânesi muhtemelen simetri, ideal ölçüler ve mükemmel orantı konusunda saplantılı şu on sekizinci yüzyıl teorilerinden birine göre inşa edilmiş, şu taş, dikdörtgen İngiliz evlerindendi.

Quentin, Plover'ın zengin olduğunu biliyordu –Cornwall'a gelip Fillory romanlarını yazmadan önce, daha Amerika'dayken mensucat satarak bir servet yapmıştı– ama ölçeği hâlâ baş döndürücüydü. Evden çok pencereleri olan bir kayalık gibiydi.

"Tanrım," dedi Josh.

"Evet," dedi Poppy.

"Birilerinin burada kendi başlarına yaşadığını hayal etmek zor," dedi Quentin.

"Muhtemelen hizmetkârları vardı."

"Plover eşcinsel miydi?"

"Dostum, hem de ne biçim," dedi Josh.

Kapının üzerindeki bir tabelada –DARRAS MALİKÂNESİ/PLOVER ÇİFTLİĞİ– tur saatleri ve ücretleri yazılmıştı. Mavi bir plakette Plover'ın biyografisinin özeti sunulmuştu. Perşembe günüydü ve ev açıktı. Çalıların arasında büyük bir kuş yüksek sesle ötüyordu.

"Eh, giriyor muyuz?" diye sordu Poppy.

Quentin içeride bir şeye rastlayabilecekleri olasılığından dolayı girmeyeceklerini düşünmüştü ve bu yüzden onların da aynı şekilde düşündüğünü sanıyordu. Ama şimdi buraya gelmişken, içerisi boş gibiydi. Burada Quentin'i çeken hiçbir şey yoktu. Plover, Fillory'ye hiç gitmemişti. Yaptığı tek şey kitapları yazmaktı. Sihir başka bir yerdeydi.

"Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

Kimse itiraz etmedi. Ertesi gün tekrar gelebilirlerdi. Tabii hâlâ Dünya'da olurlarsa.

Yolun diğer tarafına geri döndüler ve haritayı arabanın motor kapağının üzerine açtılar. Chatwin'lerin Fowey yakınlarında kaldıkları evin tam yeri tartışmaya açıktı ama o kadar belirsiz değildi. Olabileceği yerlerin sayısı sınırlıydı. Plover'ın kitapları, Chatwin'lerin çocuklarının toplu halde ve tek başlarına koştukları, kaydıkları, bisiklete bindikleri yerleri büyüleyici bir şekilde tasvir ediyordu. Hatta Plover'ın onların girişini kolaylaştırmak için arazilerini ayıran duvara çocuk boyunda bir kapı yaptırdığı da biliniyordu.

Yanlarında iki tane Plover biyografisi vardı. Biri 1950'lerden kalmaydı, ailenin izniyle yazılmıştı ve Plover'ı aziz gibi gösteriyordu. Diğeriyse 1990'ların başlarında kaleme alınmış, Plover'ın kompleks ve "sorunlu" cinselliğini –çeşitli Fillory romanlarında sembolik şekilde ele alındığı haliyle– inceleyen psikoanalitik bir çalışmaydı. İkincisini kullanıyorlardı çünkü coğrafi açıdan daha detaylıydı.

Chatwin'lerin evinin Darrowby Yolu'nda olduğunu biliyorlardı ve bunun kesinlikle yararı vardı ama buradaki işaret levhası kıtlığı Venedik'ten de beterdi. Neyse ki Poppy bu tür kırsal alanlarda yön bulmak konusunda çok başarılıydı. Önce ileri seviyede bir coğrafi büyü kullandığını düşündüler ama sonra Josh, Poppy'nin kucağında duran iPhone'u fark etti.

"Evet ama telefonu kırmak için büyü kullandım," dedi Poppy.

Akşamüstü olmuştu ve *Watership Tepesi* tarzında ama kesinlikle işaretsiz ve tanımlanması zor yüzlerce yan yolu geçtikten sonra, hava kararmaya başlarken, adının Darrowby olmadığından emin olamadıkları ve görebildikleri kadarıyla Plover'ın muazzam arazisinin dibinde olan dar bir yoldaki bir eve odaklandılar.

Duvarı veya kapısı yoktu; sadece yaz ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerleyen çakıl zeminli bir yolu vardı. Yanındaki kare bir taşın üzerine İZİNSİZ GİRİLMEZ tabelası iliştirilmişti. Evi bulundukları yerden göremiyorlardı.

Julia, *Duvarlardaki Dünya*'dan ilgili pasajı sakince okudu:

> Ev çok büyüktü; tuğla ve taştan yapılmış duvarları, devasa pencereleri, sonsuz sayıdaki şömineleri, pencere önü koltukları, kıvrımlı arka merdivenleri ve Londra'daki evlerinde bulunmayan diğer avantajlarıyla, üç katlı bir yapıydı. O avantajlar arasında evin etrafında uzanan, dümdüz sokaklardan, beyaz çakıl zeminli patikalardan ve koyu yeşil çimenliklerden oluşan geniş arazi de vardı.

Quentin muhtemelen bir zamanlar bu satırları ezberden söyleyebilirdi.

Quentin arabada oturarak yolun karşısına baktı. O kadar hoş bir yer göremiyordu. Mülkün "başka bir dünyanın kapısı" olabilecek bir havası da

yoktu. Chatwin'lerin motoru tekleyen, eski model, arabadan çok faytona benzeyen ve bolca lokomotif DNA'sı da taşıyan siyah bir arabanın arka koltuğuna beşi birlikte sıkışmış halde, ip ve Kraliçe Victoria dönemi tarzı deri kayışlarla bağlanmış bagajlarıyla buraya ilk gelişlerini hayal etmeye çalıştı. Londra'dan sürgün edildikleri için cenaze sessizliğinde olmalıydılar. En küçükleri olan beş yaşındaki Jane, geleceğin Gözcükadın'ı, ablasının kucağına şezlongdaymışçasına uzanmış, daha önce 1. Dünya Savaşı'nda savaşmış ve şimdi de lüks bir akıl hastanesinde bunun etkilerini atlatmaya çalışan anne-babasına duyduğu özlemle dalıp gitmişti. Martin (büyüdüğünde Alice'i öldüren bir canavara dönüşecekti) küçükleri korkutmamak için metin olmaya çalışıyordu ve yumuşak çocuk çenesini kararlı bir tavırla sıkmıştı.

Çok küçük, masum ve umut doluydular; üstelik umabileceklerinden çok daha harika bir şey bulmuşlardı ve buldukları şey onları mahvetmişti.

"Ne düşünüyorsun?" dedi. "Julia?"

"Bence burası."

"Pekâlâ. Ben giriyorum. Etrafa göz kulak olun."

"Ben de geliyorum," dedi Poppy.

"Hayır," dedi Quentin. "Yalnız girmek istiyorum."

Quentin beklemiyordu ama bu işe yaradı; Poppy söz dinledi.

Görünmez olmak teoride basit bir fikirdi ama pratikte sanıldığından çok daha zordu. Yapan olmuştu ama kişinin titiz bir şekilde kendini silmesi yıllar almıştı ve bir kez yapıldığında, tersine çevirmek imkânsızdı. Her şey bir yana, görünür halinizi tamamen doğru şekilde geri getirdiğinizden asla emin olamazdınız. Kendinizin bir portresi gibi de görünebilirdiniz. Quentin'in bunu aşmak için bildiği en iyi yöntem, hayvanların yaptığı türden koruyucu renklendirmeydi. Yaprakların önünde duruyorsanız, yaprak gibi görünebilirdiniz. Kıpırdamaz veya hızlı hareketler yapmazsanız, bakan kişinin sizi görmesi zordu. Genellikle. Işık pek iyi değilse. Araba kapısı sessizlikte gürültüyle kapandı. Yolun karşı tarafına geçerken diğerlerinin bakışlarını sırtında hissediyordu.

Tabela taşının üzerinde bir şey vardı: Düğmeler. Etrafındaki çimenlere de yayılmışlardı. Büyük düğmeler, küçük düğmeler, incimsi düğmeler,

kaplumbağa kabuğu desenli düğmeler. Eğlenceli bir ritüel olmalıydı. Buraya gelip bir düğme bırakıyordunuz; insanların Jim Morrison'ın mezarına esrarlı sigara bırakması gibi.

Yine de, hiçbirinin asıl düğme olmadığından emin olmak için durup hepsine tek tek dokundu.

Kamuflaj büyüsü inanılmaz ölçüde kabaydı. Büyük bir meşe yaprağı aldı, bir ağaçtan bir kabuk parçası kopardı, kokulu çimenlerden bir sap kopardı ve yolun kenarından bir granit çakıl taşı aldı. Fransızca bir ilahi fısıldadı, malzemelerin üzerine tükürdü –modern büyücünün görkemli yaşamı– ve hepsini cebine tıktı.

İlerlemeye devam etti. Çakıl zeminli araba yolundan uzak kalarak ağaçların arasından beş dakika kadar ilerledi; sonunda başka ağaç kalmadı ve kendini Maude Chatwin'in evine bakarken buldu.

Zamanda geriye bakıyormuş gibiydi. Umut vadetmeyen araba yolu erken karar vermesine neden olmuştu. Bu gerçekten büyük bir evdi; Plover'ın evinden gelmiş olmasalar, muhtemelen buraya muhteşem derlerdi. Quentin yaklaşırken, çakıl zeminli yol kendini toparlayarak düzgün bir araba yoluna dönüştü; ikiye ayrılarak ortadaki mütevazı ama hâlâ kesinlikle etkili olan bir havuzun etrafında daire oluşturuyordu. Ön tarafında üç sıra yüksek pencere vardı ve gri kayağantaş bacaları ve yan duvarlarıyla çok güzel görünüyordu.

Quentin ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Belki bir harabe veya sinir bozucu yeni, Modernci bir görünüş. Ancak Chatwin'lerin evi mükemmel bir şekilde restore edilmişti ve çimenlikler daha o sabah biçilmiş gibi görünüyordu. Quentin umduğu her şeyi bulmuştu ama bir şey daha vardı: Ev boş değildi.

O bakımlı çimenlik arabalarla doluydu. O kadar güzel arabalardı ki kiralık Jaguar onların yanında bisiklet gibi kalırdı. Alt katlardan dışarıdaki alacakaranlığa sarı ışık yayılıyor, iyi ayarlanmış bir sesle Rolling Stones'un erken dönem albümlerinden biri çalıyordu. Ev şimdi kimin elindeyse, bir parti veriyor gibiydiler.

Quentin dışarıda durarak içeri bakarken, başının üzerinde küçük bir tatarcık sürüsü toplanmaya başladı. Günahkâr bir şey gibi görünüyordu;

İsa'nın tapınaktaki tefecilere yaptığı gibi içeri dalıp herkesi dışarı çıkarmak istedi. Burası yirminci yüzyılın hayal gücünün anıtı, Dünya ve Fillory'nin iki kozmik bilardo topu gibi birbirine çarptığı yerdi. Sohbetlerin arasında sesler yükseldi, bir kadın çığlık attı ve sonra kontrolsüzce gülmeye başladı.

Ancak iyi tarafından bakınca bu taktik açısından büyük şanstı. Özellikle de kızların dikkat çekmeden araya karışabilecekleri kadar büyük bir partiydi. Gizlice içeri süzülmeleri gerekmeyecek, ön kapıdan gireceklerdi. Yüzsüzlüğe vuracaklardı. Şüpheleri üzerlerinden kaldırıktan sonra üst kata çıkacak ve ne bulabileceklerine bakacaklardı. Diğerlerini almak için arabaya geri döndü.

Bahçede arabaya yer buldular. Partiye davet edilmeyecek tiplermiş gibi durmuyorlardı. Quentin, Venedik'teyken Josh'ın limiti dipsiz kredi kartını kullanarak güzel giysiler almıştı.

"Soran olursa sizi John'ın getirdiğini söyleyin."

"Güzel. Dostum, sen...?" Josh, Quentin'in görünüşünü işaret etti.

Ah, doğru. Kuru otlarla kaplanmış gibi görünmemek muhtemelen daha iyi olurdu. Hemen kamuflaj büyüsünü sona erdirdi. Quentin eşikten geçerken bir an için gözlerini kapadı. Hâlâ bir yerlerde hayatta olan küçük Jane Chatwin'i hayal etti. Belki o da partide olurdu.

Josh doğruca bara yöneldi.

"Hey!" diye tısladı Quentin. "Göreve odaklan!"

"Gizli görevdeyiz. İyice karakterime bürünüyorum."

Maude Chatwin'in evinde olması dışında, bu partinin diğerlerinden farkı yoktu. Güzel ve çirkin insanlar, sarhoş ve ayık insanlar, kimsenin düşüncesini umursamayan ve kimsenin dikkatini çekmemek için ağızlarını açmaya korkarak köşelerde duran insanlar vardı.

Gizli görevde olmalarına rağmen, Josh barmenden bira isteyerek bir Amerikalı olduğunu açıkça ortaya koydu. Bir Pimm's Cup'la yetinmek zorunda kalınca şişeyi hayal kırıklığına uğramış bir tavırla boşalttı. Ancak Poppy ile birlikte kendilerini diğer konuklara o kadar kolay kabul ettirdiler ki Quentin hayranlık duymaktan kendini alamadı. Gerçekten sosyal doğaya sahip insanlar onu her zaman şaşırtıyordu. Beyinleri sürekli söyleyecek şeyler üretiyor, dolayısıyla da doğal olarak hiç çaba harcamaları gerekmiyordu. Bu

Quentin'in asla çözemediği bir hileydi. İngiliz yabancıların arasında yalnız bir Amerikalı olarak kesinlikle şüphe çektiğini hissediyordu. Küçük gruplarla iletişim kurabilmek ve doğrudan onunla konuşmayan insanları başıyla onaylayarak aralarına karışmak için elinden geleni yapıyordu.

Julia ince sırtını dayayacak bir duvar bulmuştu ve hoş bir şekilde gizemli görünüyordu. Ona yaklaşmaya cesaret edebilen sadece tek bir adam oldu; yarı yarıya uzamış sakalıyla Cantabridge tarzında uzun boylu bir adamdı. Julia onu öylesine belirsiz ifadelerle sepetledi ki adam yaralarını salatalıklı sandviçle sarmak zorunda kaldı. Yarım saat sonra Quentin yavaş yavaş yukarı süzülmeye başlayabileceğini hissetti; ön taraftaki büyük Tara tarzı merdivenlerden değil, evin arka tarafındaki hizmetkârların kullandığı tarzdaki merdivenlerden birinden. Diğerlerinin bakışlarını tek tek yakalayarak başıyla onayladı. Sadece bir tuvalet mi arıyoruz? Dördümüz birden mi? Yanlarında uyuşturucu olmaması çok kötüydü; iyi bir mazeret uydurabilirlerdi.

Merdiven, beyaz duvarlar ve parke döşemelerle sessiz ve karanlık bir labirent olan ikinci kata çıkarken zikzak çiziyordu. Partinin gürültüsü ve uğultusu hâlâ duyuluyordu ama uzaktan gelen dalga sesleri gibi boğulmuştu. Yukarıda koridorlarda koşturan, odalara girip çıkan, deli gibi gülen ve kimsenin kurallarını bilmediği bir oyun oynayan çocuklar vardı; yetişkinlerin katıldığı partilerin kenarında köşesinde kalan ve bir kereliğine arkadaşlık etmek zorunda bırakılan türden.

Duvarlardaki Dünya bir kullanım kılavuzu değildi ve ünlü saatin tam yeri sinir bozacak ölçüde belirsizdi. "Üst katlardan birinin arka koridorlarından biri" diye yazmıştı Plover sadece. Belki dağılmaları daha iyi olurdu ama bu her filmin öğrettiği temel kuralı çiğnemek demekti. Quentin kendisi olmadan herkesin Fillory'ye gideceğinden ve kendisini son adam olarak bu gerçeklikte bırakacaklarından endişelenirdi.

Burada artık kim oturuyorsa, en üst katı hiç kullanmıyordu ve bu yüzden restore edilmemişti. Bu da şanstı. Zemini bile yenilememişlerdi; cilaları aşınmıştı ve duvarlar soyuldukları yerlerde daha eskileri de görünen eski duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Tavanlar alçaktı. Odalar çarşafların altına gizlenmiş, uyumsuz ve kırık mobilyalarla doluydu. Ortam sessizleştikçe, Fillory giderek daha gerçek gibi hissediliyordu. Gölgelerin arasında, yatakların altında,

duvar kâğıtlarının arkasında, göz ucunda, görüş alanının hemen dışında bir yerlerdeydi. On dakika sonra hepsi *Muntjac*'a geri dönmüş olacaklardı.

Aradıkları yer burasıydı. Çocukların oynadığı, Martin'in Jane'in gözlerinin önünde ortadan kaybolduğu, bütün korkunç hayalin başladığı yer burasıydı. Ve koridorda, arka koridorda –bir kehanetmişçesine, aynen yazıldığı gibi– bir dolaplı saat duruyordu.

Büyük bakır kadranının etrafında ayları, ayın durumunu, burçları ve Tanrı bilir daha neleri izleyen, hepsi oyulmamış koyu renk ahşapla çerçevelenmiş dört küçük bölmesiyle devasa bir saatti. Dişlileri inamlmayacak ölçüde karmaşık, bir süper bilgisayarın on sekizinci yüzyıldaki karşılığı gibi olmalıydı. Ahşap bir Fillory günbatımı ağacıydı –kitapta öyle anlatılıyordu– ve her gün günbatımında alev turuncusu yapraklarını döküyor, geceyi kış gibi yapraksız geçiriyor, şafakta yemyeşil yenilerini açıyordu.

Quentin, Julia, Josh ve Poppy saatin etrafına toplandılar. Bir Fillory kitabının hikâyesini oynuyor gibiydiler; hayır, yeni bir Fillory hikâyesindeydiler ve hep birlikte yazıyorlardı. Sarkaç hareket etmiyordu. Quentin bağlantının hâlâ etkili olup olmadığını, çocuklar geçtikten sonra kopup kopmadığını merak etti. Hiçbir şey hissedemiyordu. Ama işe yaramalıydı; işe yaramasını sağlayacaktı. Kendini bu evin bütün dolaplarına sıkıştırması gerekse de, Fillory'ye geri dönecekti.

Ne olursa olsun rahatça geçemeyecekti. Belki ciğerlerindeki bütün havayı boşaltır ve yanlamasına sığmaya çalışırsa... Fillory'ye görkemli dönüşünün böyle olmasını planlamamıştı fakat bu noktada işe yarayacak her şeyi kabul etmek zorundaydı.

"Quentin," dedi Josh.

"Evet."

"Quentin, bana bak."

Bakışlarını saatten ayırmak için kendini zorlaması gerekti. Bunu yaptığında, Josh'ın onu kendisinden beklenmeyecek bir ciddiyetle izlediğini gördü. Bu yeni bir Josh ciddiyetiydi.

"Benim gelmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Biliyordu. Sadece anın heyecanıyla unutmuştu. Artık işler değişmişti. Çocuk değillerdi. Josh farklı bir hikâyenin parçasıydı.

"Evet," dedi Quentin. "Sanırım biliyorum. Buraya kadar geldiğin için teşekkürler. Ya sen, Poppy? Bu hayatının şansı."

"Sorduğun için teşekkürler." Poppy samimi gibi görünüyor, teklife sunulan ruhla karşılık veriyordu. Bir elini göğsüne koydu. "Ama benim bütün hayatım burada. Fillory'ye gidemem."

Quentin, üst katın karanlığına uygun şekilde güneş gözlüğünü çıkarmış olan Julia'ya baktı. *Sadece sen ve ben, evlat.* Birlikte adım attılar. Quentin bir dizinin üzerine çöktü. Yaklaşan kaçışlarının uğultusu kulaklarına doluyordu.

Ne var ki yakından baktığı anda bunun işe yaramayacağım gördü. Saat tıkırdamıyordu ama daha da önemlisi, fazla katı görünüyordu. Saat sadece göründüğü gibiydi; sıradan bir madde, ahşap ve metal yığını. Küçük tokmağı çevirerek cam kutuyu açtı ve sarkaca, küçük çanlara, diğer bakır donanımlara baktı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

İçerisi karanlıktı. Uzanıp kasanın arkasına parmak boğumlarıyla vurdu. Hiçbir şey yoktu. Gözlerini kapadı.

"Lanet olsun," dedi.

Boş ver. Henüz bitmemişti. Her zaman ağaçlara tırmanabilirlerdi. Ancak o an ağaca tırmanmayı hayatında yapmak istemediği her şeyden daha az istiyordu.

"Yanlış yapıyorsun, biliyorsun."

Bütün başlar aynı anda döndü. Bu küçük bir erkek çocuğunun sesiydi. Pijamalarıyla koridorun ucunda durmuş, onları izliyordu. Sekiz yaşında filan olmalıydı.

"Neyi yanlış yapıyorum?" diye sordu Quentin.

"Önce ayarlaman gerekiyor," dedi çocuk. "Kitapta öyle diyor. Ama artık çalışmıyor. Ben denedim."

Çocuğun kumral saçları ve mavi gözleri vardı. R ve L harflerini söylerken zorlanmasına kadar, tam, bulması zor bir İngiliz çocuğu. Christopher Robin'in ayak tırnağından klonlanmış gibiydi.

"Annem tamire göndereceğini söylüyor ama göndermiyor. Ağaçlara da tırmandım. Resim de yaptım. Aslında bir sürü. Görmek ister misiniz?"

Hepsi ona baktılar. Geri çevrilmediğini görünce çocuk çıplak ayaklarıyla yürüyerek yanlarına geldi. Bazı İngiliz çocuklarında olduğu gibi ağır bir ciddiyet havası vardı. Ona baktığınız anda er ya da geç onunla bir oyun oynamak zorunda kalacağınızı anlardınız.

"Anneme garajda bulduğumuz eski bir arabayla kendimi çektirdim. Bisikletle aynı değil ama denemem gerekiyordu."

"Bunu görebiliyorum," dedi Quentin. "Bunu yapmak isteyeceğini anlayabiliyorum."

"Ama aramaya devam edebiliriz," dedi çocuk. "Hoşuma gidiyor. Adım Thomas."

Tokalaşmak için küçük patisini Quentin'e uzattı; minik bir uzaylı elçi gibi. Zavallı çocuk. Bu onun hatası değildi. Ailesi onu sürekli ihmal ettiği için rastgele parti konuklarının ilgisini çekmeye çalışıyor olmalıydı. Quentin'e uzaklardaki Eleanor'u, Dış Ada'daki küçük kızı hatırlatmıştı.

Asıl korkunç şey, Quentin'in onun suyuna gidecek olmasıydı; hem de yanlış nedenlerden dolayı. Uzatılan eli sıktı. Mesele Thomas'a acıyor olması değildi ama acıyordu da. Mesele, Thomas'm değerli bir müttefik olmasıydı. Yetişkinler asla Fillory'ye kendi başlarına giremezdi; en azından bir sihirli düğme olmadan. Her zaman çocuklar olmak zorundaydı. Quentin'in ihtiyacı olan şey, yem görevi görecek yerel bir rehberdi. Küçük Thomas'm bir av köpeği gibi önden gitmesine izin verirse, belki bir-iki kapı açmayı başarabilirdi. Suyu dinginleştirmek için Thomas'ı kullanacaktı.

"Bana bir içki getir," dedi Quentin, Josh'a; aynı anda Thomas onu bir kenara çekti. Poppy'nin yanından geçerlerken, Quentin onun elini yakaladı. Gizem treni istasyondan kalkıyordu ve Quentin tek başına yolculuk yapmayacaktı.

Quentin ve Poppy'nin teşvikleriyle, Thomas ailesinin Chatwin'lerin evini iki yıl önce Fiona Chatwin'in çocuklarından satın aldığını açıkladı; Thomas ve ailesi tek kalıyordu ama Quentin'in anlayamadığı bir bağlantıyla, Plover'ın uzak akrabasıydılar. Belki de paranın geldiği yer orasıydı. Thomas haberi

duyduğunda heyecandan aklını kaçırmıştı. Okuldaki bütün arkadaşları onu kıskanmıştı! Elbette artık yeni arkadaşları vardı çünkü daha önce Londra'da ve şimdiyse Cornwall'daydılar. Ama buradaki arkadaşları çok daha nazikti ve Londra'yı sadece hayvanat bahçesindeki Yağmur Ormanı sergisini hatırladığında özlüyordu. Quentin hiç Londra'daki hayvanat bahçesine gitmiş miydi? Seçmek zorunda olsa, bir Asya aslanını mı, yoksa bir Sumatra kaplanını mı tercih ederdi? Ve kırmızı titi maymunu denen bir tür olduğunu biliyor muydu? Ve sıradışı şartlar altında çocukların öldürülmesinin etik açıdan tamamen doğru olduğuna inanmıyor muydu?

Lokomotif Thomas'ın peşinde bütün katı dolaştılar. Üçü birlikte en üst katta derin bir araştırma yaparak dolapları ve tavan arasını da yokladılar. Evin arkasındaki muazzam yeşil alanda yedi-sekiz tur atarken kemirgen yuvalarına, ürkütücü ağaçlara ve içine insan girebilecek kadar geniş çalılıklara dikkatle baktılar. Bu arada Josh bir cin-tonik ekspresi oluşturmuştu ve maraton koşanlara Gatorade veren izleyiciler gibi yanından geçtiği her seferinde bardağı Quentin'e veriyordu.

Daha kötüsü de olabilirdi. Arka balkonun manzarası ön taraftakinden daha görkemliydi. Doğal Cornwall kırsalında salt güç kullanılarak düzenli bir İngiliz malikânesi oluşturulmuş, bir peyzaj mimarının dokunuşuyla neredeyse çağdışı bir görüntü oluşturacak şekilde düz, dingin bir yüzme havuzu bile eklenmişti. Onun öte tarafında mükemmel bir Constable manzarası uzanıyor, uzaklarda yeşil tepeler, nadasa bırakılmış saman rengi tarlalar ve küçük köyler görünüyor, hepsi altın rengi İngiliz günbatımına karışıyordu.

Thomas ilgiden hoşlanmıştı. Ve Poppy –hakkını vermek gerekirdi– kesinlikle uyumlu biriydi. Bütün bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda bir çıkarı yoktu fakat kesinlikle katılımcı ruhluydu. Dahası, bu oyunda Quentin'den daha iyiydi, çünkü dadılık siperlerinde verdiği savaşlarda deneyim kazanmıştı.

Tahmin edileceği gibi, her şey Thomas'ın yatak odasında bitti. Saat on buçukta, hayata karşı duyduğu yoğun hevesiyle Thomas bile bir el daha Fillory'yi Bulma oyunu oynamaya ikna edilemeyecek durumdaydı. Hepsi Thomas'm odasındaki gökkuşağı renkli yünlü halıya oturdu veya uzandı. Thomas'ın kendisine ait küçük bir krallık gibi, devasa bir odaydı. İçinde

Thomas'ın yalnız çocukluğunu, gece yatısına gelmeyen arkadaşları zalimce vurgular gibi uzay gemisi biçiminde yedek bir yatak daha vardı. Josh ve Julia orada onlara katıldı. Alt katta parti bütün hızıyla gecenin geç saatlerine doğru ilerliyor, bir kokteyl partisinden uzaklaşarak normal bir partiye dönüşüyordu.

Gitmeleri gerektiği açıktı. Thomas artık taciz edenden çıkıp taciz edilene dönüşmüştü. Belki de Josh haklıydı; belki de bundan sonra Stonehenge'i denemeliydiler. Ancak bu köprüyü yakıp küle çevirmeden önce değil.

Bu yüzden başka oyunlar oynadılar. Hayvan Kap, Rummy ve Connect 4 oynadılar. İpucu, Monopoly ve Fare Kapanı gibi masaüstü oyunları oynadılar. Sonunda Thomas kuralları izleyemeyecek kadar yorulup sersemledi. Thomas'ın oyun dolabına ve dolayısıyla çocukluğuna daha derinlemesine dalarak matematiksel açıdan hiçbir stratejik unsuru olmayacak kadar basit oyunlar oynadılar: Savaş, Yılanlar, Merdivenler, Hi Ho! Cherry-O ve son olarak, ana hedefin oyundan önce kimin yunus olacağı konusunda diğer oyuncularla tartışmak gibi göründüğü basit bir alfabe oyunu olan High C. Sonrasında her şey kör talihti.

Quentin ısınmış cin-tonikten bir yudum aldı. Ağzında yenilgi tadı vardı. Hayal böyle sona ermişti; kötü bir partinin üst katında, temel renklerde plastik kutu parçalarıyla oynayarak. Aramaya devam edecek, akıllarına gelen bütün ilk kapıları deneyeceklerdi fakat uzun bacaklarını uzatarak yedek yatakta Thomas'ın uzay gemisi başucu tahtasına dayanmış halde yatarken ilk kez geri dönemeyebilecekleri olasılığını ciddi olarak düşündü. Muhtemelen Fillory'de yüzlerce yıl geçmiş olmalıydı zaten. Beyazkule'nin kalıntıları yağmurda eriyor, beyaz taşları yeşil yosunların altında şeker küpleri gibi yumuşuyor olmalıydı. Kral Eliot ve Kraliçe Janet'ın mezarları uzun zaman önce sarmaşıklarla sarılmış, üzerlerinden birer tane saat-ağaç yükselmiş olmalıydı. Belki de onu bir efsane olarak hatırlıyorlardı: Kaybolan Kral Quentin. Tıpkı Kral Arthur gibi. Ancak Arthur'un aksine, kendisi Avalon'dan geri dönmeyecekti. Sadece bir zamanların kralı olarak kalacaktı.

Yine de, hikâyenin her şeyin başladığı Chatwin'lerin evinde bitmesi uygun düşüyordu. İlk kapı. Asıl komik olan, dibe vurmuş olsa da, her şeyin o kadar kötü olduğunu söyleyememesiydi. Arkadaşlarından bazıları yanındaydı.

Josh'ın parası vardı. Hâlâ büyü, alkol, seks ve yiyecekler vardı. Aslında her şeyleri vardı. Venedik'i, bugün içinden geçtikleri yemyeşil Cornwall topraklarını düşündü. Bu dünyada sandığından çok daha fazlası vardı. Neden şikâyet edecekti ki?

Cevabı "canı cehenneme"ydi. Bir gün onun da böyle bir evi, Thomas gibi bir çocuğu olacak, ışıklar açıkken kollarını başının üzerine atarak uykuya dalacak, rüyalarında maraton ipini göğüsleyecekti. Güzel ve yetenekli Bayan Quentin'le (Kim, Poppy mi? Kesinlikle hayır.) evlenecekti ve Fillory gerçekten olduğu gibi bir hayal olarak zaman içinde silinip gidecekti. Bir kral değilse ne olacaktı? Bir süre güzeldi ama bu gerçek hayattı ve diğer herkes gibi elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Bunu yapamıyorsa nasıl bir kahraman olabilirdi ki?

Julia ayağına tekme attı. Söze dökülmemiş bir anlaşmaya göre hepsi High C oyununu bitirmeye kararlıydı ve sıra ondaydı. Zar fırıldağını çevirdi ve iki dalga ilerledi. Balinayı oynayan Josh bir hayli öndeydi fakat Julia (mürekkep balığı) son anda saldırıya geçmiş, Poppy (balık) ve Quentin'i (denizanası) uzaklarda üçüncülük için savaşmaya terk etmişti.

Josh fırıldağı çevirdi. Bir maskaralık karesindeydi.

"Gak!" dedi Josh. "Gak! Gak!"

"Martı," dedi hepsi aynı anda. Hepsi ahmak gibi görünüyordu. Josh tekrar çevirdi. Julia geğirdi.

Quentin, Poppy'nin sıcak sırtının üzerinden son derece yumuşak ve tatlı kokulu yastıklara uzandı. Bu açıdan bakınca Poppy'nin tanga giydiğini anladı. Yatak tamamen sağlam değildi. İçkiler de etkisini göstermeye başlamıştı. Dönüşün kendini tüketip tüketmeyeceği veya hız ve güç kazanarak onu korkunç şekilde pişman edip etmeyecekleri belli değildi. Eh, hiç şüphesiz bunu zaman gösterecekti.

"Gak!" dedi Josh.

"Yeter artık," dedi Quentin.

"Gak! Gak!"

"Martı! Martı dedim!"

Işık gözlerini acıtıyordu. Thomas'ın odası rahatsız edecek ölçüde parlaktı. Bu gece bu kadar içmek yeterdi. Quentin doğrulup oturdu.

"Biliyorum, dostum," dedi Josh. "Seni duydum."

"Gak!"

Gaklamalar kesilmiyordu; dönüş de öyle. Yatak kesinlikle hareket ediyordu; dönmekten çok hafifçe sallanıyor gibiydi. Hepsi donup kaldı.

İlk tepki veren Poppy oldu.

"Olamaz!" Yataktan fırladı ve suya düştü. "Lanet olsun! Bu mümkün olamaz!"

Başlarının üzerindeki güneş çok sıcaktı. Meraklı bir albatros tepelerinde daire çiziyor, saygılı bir şekilde inceliyordu.

Quentin yatağın üzerinde ayağa fırladı.

"Ah, Tanrım! Başardık. Başardık!"

Geçmişlerdi. Hikâyenin sonuna gelmemişlerdi; her şey baştan başlıyordu. Kollarını güneş ışığına doğru iki yana açtı ve sıcak güneşin yüzüne çarpmasına izin verdi. Yeniden doğmuş bir adamdı. Julia etrafına bakınıyor ve hıçkırıklara boğulmuş halde şiddetle sarsılıyordu. Geri dönmüşlerdi. Hayal yine gerçek olmuştu. Fillory denizlerinde sürükleniyorlardı.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

17. BÖLÜM

"Thomas hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Poppy. "Her şeyi kaçırdı."

Kalın bir gemici battaniyesine sarınmış halde *Muntjac*'ın güvertesinde bir yelken dolabının üzerine asık yüzle oturmuştu. Kıvırcık saçları tuzlu sudan matlaşarak düzleşmişti. Yüzerek Dünya'ya, Thomas'm yatak odasına dönmeye çalışırken uzaklaşmıştı fakat hiç şansı olmadığını görünce tekrar yatağa geri dönmüştü ve onu sırılsıklam bir halde yukarı çekip kurtarılmayı beklemişlerdi. Poppy güçlü, rahat yüzen biriydi ama bu nedense şaşırtıcı değildi.

Bol miktarda sağlam ahşap içeren yüksek kaliteli bir yatak olmasına rağmen –Thomas'ın ailesi hiçbir masraftan kaçınmamıştı– yatak bir sal olarak ancak idare ederdi ve yatak örtüleriyle şilte sırılsıklam ıslanarak ağırlaşırken yatak da suyun içine giderek daha çok gömülüyordu. Josh teslim olmuş bir tavırla bağdaş kurarak yatağın üzerine oturmuştu ve yatak giderek suya gömülüp, soğuk deniz suyu dizlerine çarparken gemiyle batan Buda'ya benziyordu.

Ama *Muntjac* çoktan görüş alanına girmiş, dalgaların arasında onlara yönelmişti ve neredeyse gövdesini sarsan bir hızla yaklaşıyordu. Yelkenleri –üzerinde açık mavi koç başıyla Fillory'nin amblemini taşıyan Quentin'in yelkenleri– gururlu kıvrımlarla gergin bir şekilde duruyordu. Bunun gücü, rengi, sağlamlığı, gerçekliği neredeyse fazla heyecan vericiydi. Minik oyuncak gibi duran bir denizci küpeşteye dayanmış, onları işaret ediyordu.

Quentin, *Muntjac*'ın orada olacağından bir an bile tereddüt etmemişti. Onu son gördüğünden beri yıllar geçmiş gibi geliyordu. Onu eve götürmeye gelmişlerdi.

Gemi onlara yaklaşırken Quentin bir an için endişelendi: Ya asırlar geçmişse, ya Eliot ve Janet gerçekten ölmüşlerse ve *Muntjac*, Brakebills çağından kalan tek şeyse ve eve döndüğünde sarayını yabancılarla dolu bir halde bulursa? Ama hayır, küpeştede Bingle vardı ve her zamanki gibi Quentin'in asil vücudunu güverteye çekip onu korumaya geri dönmeye hazır görünüyordu.

Ancak kurulanırken, birbirlerine sarılırken, insanlar tanıştırılırken, temiz giysiler ve sıcak çay dağıtılırken, *Muntjac*'ta her şeyin bıraktığı gibi olmadığını görebiliyordu. Gemi daha eskiydi. Sadece hırpani görünmüyordu, aynı zamanda yaşlanmıştı. Parlak olan kısımları –küpeştelerin boyası, güvertenin cilası– şimdi matlaşmıştı. Bir zamanlar parlak ve dikenli olan halatlar şimdi düzleşmiş, yumuşamış ve boz bir renk almıştı.

Artık *Muntjac*'ın başındaki de Quentin değildi; Eliot'tı.

"Hangi cehennemdeydin?" dedi, Quentin'e sarılma fasını geçtikten sonra. "Seni aptal herif! Öldüğünü düşünmeye başlamıştım."

"Dünya'daydım. Gideli ne kadar oldu?"

"Bir yıl ve bir gün."

"Tanrım. Bizim için sadece üç gün geçti."

"Demek şimdi senden iki yaş büyüğüm. Sence bu bana kendimi nasıl hissettiriyordur? Dünya nasıldı?"

"Aynı. Fillory'yle ilgisi yok."

"Bana bir şey getirdin mi?"

"Bir yatak. Josh. Poppy adında Avustralyalı bir kız. Çok fazla zamanım yoktu. Ve sana hediye seçmenin ne kadar zor olduğunu bilirsin."

Quentin hâlâ çok coşkuluydu ama adrenalinin etkisi geçiyordu ve görüşü kumlanmaya başlamıştı. Yirmi dakika önce geceyarısıydı; uzun ve aşırı alkollü bir partinin sonundaydılar. Oysa şimdi öğleyi biraz geçiyordu. Artık Eliot'ın kullandığı Quentin'in kamarasına indiler. Quentin kurulandı,

giysilerini değiştirdi ve Fillory'yi kahve çekirdeği mucizesiyle kutsamadığı için Ember'a küfretti.

Sonra Eliot'ın yatağına uzanarak alçak ahşap tavana baktı ve Eliot'a bütün olanları anlattı. Ona Brakebills'e geri döndüğünü, Julia'nın hücre evlerini ve Josh'ın düğmeyi nasıl sattığını anlattı. Neonebu Diyarı'nın harabeye dönüştüğünü, konuştuğu ejderhayı ve Chatwin'lerin evini anlattı.

Eliot yatağın ayak ucuna oturdu. Quentin'in anlatacakları bitince Eliot işaret parmağının ucunu üst dudağına vurarak bir dakika onu izledi.

"Eh," dedi sonunda. "Bu ilginçmiş."

Evet, öyleydi. Ancak Quentin'in bu konudaki kişisel ilgisi azalıyordu. Uykuya dalmak ve daha da önemlisi, bunu hemen yapabilme becerisiyle ilgili kendine güvenmek istiyordu. Fillory'ye geri dönmek dev boyutlarda bir rahatlık, dublörlerin çok büyük yüksekliklerden yaralanmadan üzerine düştükleri şişme minder gibiydi ve şimdi sanki içine gömülüyordu.

Ancak Quentin her şeyi aynen bıraktığı gibi bulmuş olsaydı, bir şey daha isterdi: Artık bir gemide olmak istemiyordu. Eve dönmek istiyordu; sadece Fillory'ye değil, Beyazkule Kalesi'ndeki yüksek tavanlı, büyük yataklı ve son derece sessiz olan odasına. Quentin işaretleri mükemmel yorumlayan biri olduğunu düşünmüyordu ama altın anahtar dersi ona iyi bir ders vermişti: Oyunu zaten kazandın, bu yüzden oynamayı bırak artık. Olduğun yerde, şatonda kal ve güvende ol. Artık senden daha fazla bir şey beklenmiyor.

"Eliot," dedi. "Neredeyiz?"

"Doğudayız. Çok uzak doğuda. Senin gittiğinden daha da uzakta. Sonra Adası'nı iki hafta önce geride bıraktık."

"Ah, olamaz."

"Ufuk çizgisinin ötesindeyiz."

"Hayır, hayır, hayır." Quentin gözlerini kapadı. "Bu olamaz." Karanlık olmasını istiyordu ama öğle üzeri güneşinin sarı ışığı kamarasının –yani Eliot'ın kamarasının– penceresinden bütün parlaklığıyla süzülüyordu. "Pekâlâ. Buradayız. Ama artık geri dönüyoruz, değil mi? Beni ve Julia'yı buldunuz. Görev tamamlandı. Hikâye bitti."

"Geri döneceğiz. Sadece önce yapmamız gereken bir şey daha var."

"Eliot, kes şunu. Ciddiyim. Gemiyi geri döndür. Bir daha Fillory'den asla ayrılmayacağım."

"Sadece bir şey daha. Hoşuna gidecek."

"Hoşuma gideceğini sanmıyorum."

Eliot geniş bir şekilde gülümsedi; en azından kötü dişlerinin izin vereceği kadar.

"Ah, buna bayılacaksın," dedi. "Bu bir macera."

İnanılmazdı. Thomas'ı boş ver; her şeyi kaçıran Quentin'in kendisiydi. Dış Ada'ya doğru yelken açtığı anda başlamıştı.

Hepsi o akşam alt güvertede yenen muazzam bir ziyafette açıklandı. Quentin, büyük boyutlararası boşlukta yol alırlarken, belli günlerin otuz altı saate kadar uzadığı ve günlerin sona ermesini beklemekten başka çarenin olmadığı gerçeğini artık kabullenmeye başlamıştı. Yeni gelenler kurt gibi yiyordu; yorgunlukları dinmek bilmeyen bir açlığa dönüşmüştü. Önceki gece zaten düzgün bir yemek yiyememişler, sadece ordövrlerle idare etmişlerdi. Sadece Julia yemeğini didikliyor, her birkaç dakikada bir ağzına bir lokma atıyor ve vücuduna bakmak zorunda bırakıldığı ama artık sevmediği bir evcil hayvanmış gibi davranıyordu.

"Bir terslik olduğunu biliyordum," dedi Eliot, ölümcül görünüşlü kırmızı bir dev yengecin kabuğunu kırarken. Julia gibi o da hiç yemiyor gibi görünüyordu ama her nasılsa yine de muazzam miktarda yiyecek tüketiyordu ki yine de cılız görüntüsü değişmiyordu. "Öncelikle, sen Beyazkule'den ayrıldıktan iki gün sonra banyodayken biri beni öldürmeye kalkıştı."

"Ciddi misin?" dedi Josh dolu ağzıyla. "Ve bu da seni kızdırdı mı?"

Josh'ın *Muntjac*'a uyum sağlaması uzun sürmemişti. Rahatsızlık onun doğasında yoktu. Eliot'la arkadaşlığına iki yıl önce bıraktığı yerden devam ediyordu.

"Bu korkunç," dedi Quentin. "Tanrım."

"Öyleydi! Bir akşam masum bir bebek gibi banyomda oyalanıyordum –aslında daha da masum, çünkü o yaratıklarla karşılaştıysanız nasıl da

korkunç olduklarını bilirsiniz– ve havlucularımdan biri elinde büyük, kıvrık bir bıçakla arkamdan yaklaştı. Boğazımı kesmeye kalkıştı.

"Size detayları anlatmayacağım," Eliot her şeyi adım adım anlatmaya kararlı olduğunda hep bunu söylerdi, "ama kolunu yakalayıp suyun içine çektim. Zaten iyi bir havlucu değildi. Belki de daha iyi şeyler için yaratıldığına inanıyordu. Ancak bir suikastçı olarak da pek parlak değildi, bana inanın. Bıçağını boğazıma dayadı fakat damara yaklaşmamıştı ve kendini hiç hazırlamamıştı. Dolayısıyla suya düştü ve ben hemen sudan çıkarak küveti dondurdum."

"Dixon'ın büyüsü mü?"

Eliot başıyla onayladı. "Büyük bir kayıp değildi. Çıkmak üzereydim zaten. Alacağını bile bilmediğim kadar banyo tuzu koymuştum ama hemen donuverdi. Karbonitte donumş Han Solo'ya benziyordu. Aslında benzerlik gerçekten şaşırtıcıydı."

"Sen ve havlucuların," dedi Josh. "Ama ben bir harem istesem hemen şu ahlak değerleri, bu insan hakları diye başlarsınız."

"Eh, en azından senin bıçaklanmanı engelledim, değil mi?"

Eliot bronzlaşmamıştı, bunun için fazla beyaz tenliydi fakat güneş ve rüzgâr normalde kusursuz olan tenine biraz doku katmıştı ve biraz gemici sakalı uzatmıştı. Beyazkule'deyken kişiliğine hâkim olan tanrı-kral keskinliğini bir ölçüde bırakmış, altın yapraklarının birazını dökmüştü. Mürettebatla rahat bir tanışıklık ve komuta havasında konuşuyordu; gemi yola çıkmadan önce hiç karşılaşmadığı ve Quentin'e göre hiçbir zaman da karşılaşmayacak olduğu Bingle gibi tiplerle bile. Şimdi onları Quentin'den daha iyi tanıyordu. Bir yıldır denizde birlikteydiler.

"Onu elbette oradan çıkardım. Boğulmasına izin veremezdim. Ama bize tek kelime bile etmediğine inanır mısınız? Bir tür fanatikti. Ya da deli belki. Gerçi ikisi de aynı şey. Generallerden bazıları ona işkence etmek istedi. Sanırım Janet da aynı şeyi yapardı ama ben yapamadım. Ancak öylece gitmesine de izin veremezdim. Bu yüzden şu anda zindanda.

"Sarsılmıştım ama sanırım biri seni banyoda öldürmeye kalkışana kadar gerçekten Büyük Kral olamıyorsun. Bu arada eğer başarırlarsa, kesinlikle beni orada bırakın ve bir tablo yaptırın. Marat gibi.

"Konunun olduğu gibi kapanmasını istiyordum ama olmadı. Konu peşimi bırakmadı. Neden olduğunu bilmiyorum. Sanırım Fillory'den kaynaklandı. Ne olursa olsun, mucizeler o zaman başladı.

"Herkes böyle diyordu ve ben de olanlar için başka bir isim düşünemiyorum. Duygular olarak başlamıştı. Bir şeye, bir halıya, bir meyve kâsesine bakıyordunuz ve renkler farklı görünüyordu. Daha doygun, daha canlı, daha parlak. Hiç nedensiz bir şekilde aniden derin keder, heyecan veya sevgi duygularına kapılıyordunuz. Baronlar arasında hiç beklenmedik şekilde hıçkırıklara boğulanlar oldu.

"Her şeyden çok uyuşturucu kullanmak gibiydi ama hiçbir şekilde uyuşturucu kullanmamıştım. Bir gece odamda karanlıkta yatarken peş peşe burnuma gelen baharat kokuları aldığımı hatırlıyorum: Tarçın, yasemin, kakule ve bir şey daha; ne olduğunu anlayamadığım harika bir şey. Yanlarından geçerken tabloların da değiştiğini görüyordum. Sadece arka planların. Bulutlar hareket ediyor, gökyüzü geceyken gündüz ya da gündüzken gece oluveriyordu.

"Sonra bir akşam yemeğinde karşımda havada asılı duran bir avcı boynuzu gördüm. Başkaları da gördü. Ve bir gece geç saatte banyo kapısını açtığımda, karşımda banyo yerine ormanın derinliklerini buldum. Sanırım konu işemeye geldiğinde fark etmezdi ama yine de... aklımı başımdan almıştı.

"Bir süre delirdiğimi, gerçekten delirdiğimi sandım ama sonra ağaç ortaya çıktı. Taht salonunun ortasında bir saat-ağaç büyüdü; gündüz vakti ve halının ortasında! Bütün maiyetin gözlerinin önünde aniden ve bir seferde oluverdi. Sonra bir halüsinasyon gibi orada öylece kaldı; saati tıkırdıyor ve sahip olduğu enerjiyle hafifçe sallanıyordu. 'Eh, buradayım işte, bu benim,' der gibiydi. 'Bu konuda ne yapacaksınız bakalım?'

"Sonrasında delirenin ben olmadığımı anladım. Deliren Fillory'nin tamamıydı.

"Bütün bunları biraz fazla kışkırtıcı bulduğumu itiraf etmeliyim. Çağrılıyordum, anlarsın. Ve kesinlikle cevap vermek istemiyordum. Bu tür şeylerin sana çekici geldiğini biliyorum; Kral Arthur ve maceralar filan. Ama bu sensin. Alınma fakat bunlar bana her zaman biraz çocukça gelmişti. Terletici, zorlu ve pek de *zarif* değil; ne demek istediğimi anlarsın. Kendimi özel hissetmek için bir çağrıya ihtiyacım yoktu. Kendimi zaten özel hissediyordum. Akıllıyım, zenginim ve yakışıklıyım. Bulunduğum yerde kesinlikle mutluydum ve bir lüks denizinde eriyordum."

"Güzel ifade ettin," dedi Quentin. Eliot bu konuşmayı daha önce de yapmış olmalıydı.

"Eh, sonra bir öğle üzeri toplantımız sırasında şu lanet olasıca Gören Tavşan koşarak salona daldı. Viski servisini darmadağın etti ve duyarlı sanatçılarımdan birinin ödünü patlattı. Herkesin bir sınırı vardır. Ertesi sabah av kıyafetlerimi istedim, bir at eyerlettim ve tek başıma Kraliçe Ormanı'na gittim. Biliyorsun, artık hiçbir yere *asla* yalnız gitmiyorum ama bu tür şeylerde belli protokoller var ve Büyük Kral bile –ya da sanırım özellikle Büyük Kral'ın kendisi– bir istisna değil."

"Kraliçe Ormanı," dedi Quentin. "Sakın anlatma."

"Ama anlatıyorum." Eliot şarabını bitirdi ve başı tıraşlı genç bir adam söylenmesine gerek kalmadan kadehi tekrar doldurdu. "Şu senin gülünç, yuvarlak çayırına geri döndüm. İçeri girmek konusunda haklıymışsın. Sonuçta bizim maceramızmış."

"Haklıymışım." Quentin süngüsü düşmüş gibi hissediyordu. Ellerine baktı. "Buna inanamıyorum; haklıymışım!"

O kadar yorgun ve biraz da sarhoş olmasa, muhtemelen şu anda anladığı şekilde anlamazdı. Ama şimdi kendini biraz... nasıl ifade edebilirdi ki? Dünya hakkında bir ders aldığını sanmıştı ve şimdi yanlış bir ders almış olabileceğini anlıyordu. Doğru macera ona sunulmuş, kendisi arkasını dönmüştü. Bir kahraman olmak işaretleri doğru yorumlamakla ilgiliyse –peri masalında dendiği gibi– Quentin kendi fırsatını kaçırmıştı. Bunun yerine üç gün boyunca Dünya'da bir hiç uğruna dolaşmıştı ve neredeyse sonsuza dek orada kalıyordu; bu arada Eliot gerçek bir maceraya atılmıştı.

"Bu doğru," dedi Eliot. "İstatistiki veya tarihî ya da nasıl adlandırmak istersen o şekilde bak, sen neredeyse hiç haklı çıkmıyorsun. *USA Today*'daki günlük yıldız falına bakarak kararlar veren bir maymun bile senden daha sık haklı çıkar. Ama bu durumda, evet, haklıydın. Bu yüzden mahvetme."

"Benim olmam gerekiyordu, senin değil!"

"Fırsatın varken üzerine gitmeliydin."

"Bana bunu yapmamamı sen söylemiştin!"

"Janet söylemişti. Onu neden dinlediğini bilmiyorum. Ama bak, biliyorum." Eliot elini arkadaşının koluna koydu. "Biliyorum. Seçeneğim yoktu. Maceraları kim dağıtıyorsa, tuhaf bir mizah anlayışı olmalı.

"Öyle ya da böyle, yola çıktım. Ve o sabah yola çıkarken bir şey hissettim. Havanın yakıcılığı, zırhımdan yansıyan güneş ışığı, ovada ilerleyen bir şövalye. Keşke sen de orada olsaydın.

"Ancak ben senden çok daha iyi görünüyordum. O gün için santim santim oyma ve süslemelerle bezenmiş, özel bir zırh yaptırmıştım. Sana yalan söylemeyeceğim, Quentin. Muhteşem görünüyordum."

Quentin o anda kendisinin ne yaptığını merak etti. En azından bir kola içebilmişti. Bu da bir şeydi. Keşke şimdi elinde bir şişe kola olsaydı. Kendini bitkin hissediyordu.

"O lanet olasıca çayırı bulmak üç günümü aldı ama sonunda buldum. Gören Tavşan da elbette oradaydı ve hâlâ görünmez rüzgârla sallanan ağacın dallarının altında beni bekliyordu."

"Hissedilmez," dedi Poppy kısık sesle. "Bütün rüzgârlar görünmezdir."

Poppy'nin kendini toparlamaya başladığım görmek güzeldi.

"Tavşan yalnız değildi. Kuş da oradaydı; gözcü, Kelam Su Keleri, Nazik Kurt ve Paralel Böcek de öyle; geometrik bir şey yapıyordu, o kadar sıkıcı ki açıklayamıyorum bile. Hepsi, bütün Eşsiz Yaratıklar, tam kabile. Şey, iki su yaratığı dışında. Bu arada Yakalanamayan Varlık sana selamlarını gönderdi. Sanırım onu vurmuş olsan da bir nedenle senden hoşlanmış.

"Eh, hepsini bir arada, sınıf fotoğrafı için poz veriyormuş gibi küçüklerin önde olduğu iki düzgün sıra halinde dururken gördüğümde, oyunun bittiğini anlamıştım. Su keleri konuştu. Diyarın tehlikede olduğunu ve Fillory'nin

Yedi Altın Anahtarı'nı bulmam dışında hiçbir şeyin bunu engelleyemeyeceğini söyledi. Ona nedenini, ne işe yaradıklarını, ne yararı olacağını, neyi açtıklarını sordum. Sorularımı cevaplamadı ya da cevaplayamadı. Zamanı geldiğinde anlayacağımı söyledi sadece.

"Biraz pazarlık ettim tabii ki. Örneğin, bu anahtarların ne kadar çabuk bulunması gerektiğini öğrenmek istiyordum. Her birkaç yılda bir birini bulabileceğimi düşünüyordum. Tatillerimi buna göre düzenleyebilirdim. Hatta böylelikle sabırsızlıkla beklediğim bir şey de olabilirdi; yapacak bir işin olduğunda yolculuğa çıkmak daima daha eğlencelidir. Ancak zamanımızın az olduğunu öğrendim. Bu konuda çok ısrarcıydılar.

"Bana anahtarların yerini göstereceğini söyledikleri bir Altın Anahtarlık verdiler, ben de geri döndüm. Başka ne yapabilirdim ki? Geri döndüğümde Beyazkule silahlanmıştı. Bütün krallıkta korkunç işaretler görülüyordu. Fırtına yayılmıştı; bütün saat-ağaçlar ilki gibi şiddetle sallanıyordu. Kızıl Harabe'nin oradaki şelaleyi hatırlıyor musun? Yukarı akan? Aşağı akmaya başlamıştı. Normal bir şelale gibi. Bu bardağı taşıran damla oldu.

"O sırada *Muntjac* limana döndü ve bana Julia'yla senin ortadan kaybolduğunuzu söylediler."

Eliot hemen kahraman rolüne bürünerek *Muntjac*'ın başına geçmişti. Bütün krallık heyecandan ve endişeden kaynarken, önce onarım ve erzak takviyesi emirleri vermişti. Büyük Kral Eliot bir maceraya atılıyordu! Her şey bir yana, bu tam anlamıyla bir halkla ilişkiler zaferiydi. Liman, Yedi Anahtar'ın aranması operasyonuna katılmak isteyen gönüllülerle dolup taşmıştı. Cüceler, aralarından biri aranan anahtarlardan biri olabilir diye kasalarında duran bir kamyon dolusu sihirli anahtarı göndermişti ama çoğu işe yaramaz şeyler çıkmıştı.

Ancak biri anahtarlığa uymuştu. Böylece aranacak altı anahtar kalmıştı. Cücelerin arada bir işe yaraması ilginçti.

Eliot, şatoyu olduğu gibi Julia'nın kontrolüne bırakmıştı. Omzuna daha da ağır bir yük yüklemek zorunda kaldığı için kendini kötü hissediyordu ama Eliot yola çıkarken, Julia işine ısınmıştı bile. Muhtemelen geri döndüklerinde onu faşist bir diktatörlüğü yönetirken bulacaklardı. Eliot böylece yola koyulmuştu.

Nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama görece cehaletin bir macerada engel oluşturması gerekmediğini bilecek kadar çok okumuştu. Bu, korkusuz şövalyenin kabul ettiği ve benimsediği bir şeydi. Kendini rastgele bilinmezliğin ortasına atardın ve zihin durumun –ya da ruh halin– doğruysa, olayların doğal gelişimiyle macera seni bulurdu. Serbest çağrışım gibiydi; yanlış cevap diye bir şey yoktu. Çok fazla zorlamadığın sürece işe yarardı.

Ve Eliot kesinlikle fazla zorlama tehlikesi içinde değildi. *Muntjac* sıcak ve ıslak bir rüzgârın önünde hızla ilerlemiş, Dış Ada'yı ve Sonra Adası'nı geçerek Fillory'den ve bilinen dünyadan çıkmıştı.

Masanın etrafında bir sessizlik oldu. Bir an için geminin halatlarının ve kalaslarının gıcırtısı bile duyuldu. Quentin haritanın ne kadar dışında olduklarını ilk kez hissetti. Çok yükseklerden kendilerine bakan birine nasıl görüneceklerini düşündü: Daha önce hiç yelken açılmamış karanlık bir okyanusun ortasında kaybolmuş, ışıl ışıl yanan minik bir gemi.

Eliot tavanı inceliyordu. Aslında doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. Bu Quentin için yeni bir şeydi.

"İnanamazdın, Q," dedi sonunda. Eliot'ın yüzünde gerçek bir huşu ifadesi belirmiş gibiydi. "Gerçekten inanamazdın. Bütün Doğu Okyanusu'nu dolaştık. Bir sürü yer gördük. Adalardan bazıları... nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ona trenden söz edin," dedi başı tıraşlı genç adam. Quentin onu anıden tanıdı. Bu Benedict'ti. Ama sicim gibi kaslarla ve parlak beyaz dişlerle yeniden doğmuş bir Benedict. Uzun saçları ve asık yüzlülüğü artık yoktu. Eliot'a Quentin'in daha önce başkasına gösterdiğini hiç görmediği bir saygıyla bakıyordu.

"Evet, tren. Önce bir su yılanı olduğunu sandık. Gemiyi zamanında döndürmeyi zorlukla başarabildik. Ama şu bir milyon vagon uzunluğunda, bütün vagonları tanker ve yük vagonu olan yavaş yük trenlerindendi fakat bunun sonu yoktu. Vagonların yanlarından dökülen sularla yüzeye çıktı, birkaç kilometre boyunca yanımızdan geçti, sonra yine suyun altına battı."

"Bir anda mı?"

"Evet. Bingle bir süre için üzerine çıktı fakat vagonlardan hiçbirini açamadık.

"Ve okyanusta yüzen bir kale bulduk. Önce sadece gecenin bir saatinde çalan çanlarını duyduk. Ertesi sabah ona rastladık: Taş bir kale, gıcırdayan ahşap mavnalardan bir filonun üzerindeydi. İçinde kimse yoktu; sadece dalgalar sallarken kulelerin birinden çan sesi geliyordu.

"Başka? Kimsenin yalan söyleyemediği bir ada vardı. Bir süre için tuhaf olduğunu söylemeliyim. Emin ol, orada bir sürü kirli çamaşır ortaya döküldü."

Mürettebat arasında hüzünlü gülümsemeler göründü.

"İnsanların aslında okyanus dalgaları olduğu bir yer vardı, bunu biliyorum ama daha fazlasını açıklayamıyorum. Okyanusun dev bir boğaza döküldüğü, üzerinde tek bir dar köprünün uzandığı bir yer vardı. Üzerinden geçmek zorunda kaldığımız bir su köprüsü."

"Bir su kemeri gibi," diye araya girdi Benedict.

"Bir su kemeri gibi. Hepsi çok tuhaftı. Sanırım buralarda büyü daha da coşup güçleniyor ve kendi başına hayal bile edilemeyecek her türde yer yaratıyor. At Enlemleri'ne benzer, durgun bir bölgede kapana kısılıp bir hafta kaldık. Rüzgâr yoktu ve su cam kadar pürüzsüzdü. Okyanusun ortasında dev bir anafor halinde Sargasso Denizi vardı. Orada insanlar yaşıyor ve geçimlerini sudaki şeyleri toplayarak sağlıyorlardı. Dediklerine göre insanların unuttuğu her şey bir gün oraya ulaşıyordu: Oyuncaklar, masalar, evler. İnsanlar da geliyordu. Onlar da unutulmuş oluyordu.

"Orada neredeyse kısılıp kalıyorduk fakat *Muntjac* uzaklaşmamıza yardım etmek için küreklerini çıkardı. Öyle değil mi, ihtiyar?" Eliot kamara duvarını şefkatle yumrukladı. "Sargasso Denizi'nden aldığın şeyleri yanında götürebilirdin ama bunun karşılığında geride bir şey bırakman gerekiyordu. Anlaşma buydu. Bingle bir sihirli kılıç aldı. Onlara kılıcını göster, Bing."

Masanın uç tarafında oturan Bingle ayağa kalktı ve neredeyse mahcup bir tavırla kılıcını kınının yarısına kadar sıyırdı. Uzun ve dar parlak çelik şeridinin üzeri bembeyaz parıldayan gümüşi desenlerle işlenmişti.

"Bunun için geride ne bıraktığını söylemedi. Ne bıraktın, Bing?"

Bingle gülümsedi ve bunun bir sır olduğunu işaret ederek sessiz kaldı.

Quentin bitkindi. O sabah Venedik'te uyanmış, günü İngiltere'de geçirmişti; şimdi de yarım gündür Fillory'deydi. Daha önce sarhoş olup ayılmıştı ve şimdi *Muntjac*'ın içinde sert bir ahşap sırada otururken yine sarhoş oluyordu. Eliot muhtemelen Dünya'ya yapacağı küçük bir ziyaretten hoşlanırdı, çünkü kahve ve şarap orada daha iyiydi. Ancak kim bilir, belki de tersi olsa işe yaramayabilirdi. Belki de kendisi yapamazdı; belki de kendisi Sargasso Denizi'nde kısılıp kalırdı. Ve belki Eliot, Josh'ı bulamaz, ejderhayla konuşamaz, Thomas'la oynayamazdı. Belki Quentin'in başardığı noktalarda o başarısız olurdu. Belki de yapılabilmesinin tek yolu buydu. İnsan istediği maceray seçemezdi.

Asıl zor olan, gideceğin yönü seçememekti. Ancak elbette kendisi seçmişti.

"Bizi oyalama," dedi. "Anahtarları buldun mu?"

Eliot başıyla onayladı.

"Bazılarını bulduk. Her seferinde ya bir savaş ya da bir bilmeceydi; ikisinden biri. Biri dev bir ıstakoz gibi bir canavardı. Anahtar kalbinin içindeydi. Milyonlarca anahtardan oluşmuş bir kumsal da vardı; doğru anahtarı bulana kadar hepsini denemek zorunda kaldık. Muhtemelen bunun bir kolayı vardı ama ne olduğunu kimse bulamadığı için deneme yanılma yöntemini kullandık; nöbetleşe yirmi dört saat çalışarak anahtarları tek tek anahtarlıkla denedik. İki hafta sonra uyan birini bulduk.

"Bu konuda biraz açık konuşuyorsam özür dilerim ama bütün bir yıldır bu işin peşindeyiz ve bu macera olayının giderek tadı kaçıyor. Durum şu ki yedi anahtardan beşini bulduk. Birini cüceler verdi, diğer dördünü kendimiz bulduk. Sizde hiç var mı? Sonra Adası'ndan filan?"

"Hayır," dedi Quentin. "Julia ve ben kapıdan geçerken arkamızda bıraktık. Kimse almadı mı?"

Quentin önce Bingle'a, sonra Benedict'e baktı. İkisi de onunla göz göze gelemiyordu.

"Hayır mı? Ama bizde de yok."

"Lanet olsun," dedi Eliot. "Ben de bundan korkuyordum."

"Ama ne oldu? Öylece ortadan kaybolmuş olamaz. Hâlâ Sonra Adası'nda olmalı."

"Değil," dedi Benedict. "Her yere baktık."

"Eh, o halde aramaya devam etmek zorundayız." Eliot iç çekti ve kadehini tekrar doldurulması için kaldırdı. "Bu durumda siz de biraz macera yaşayacaksınız demek oluyor."

18. BÖLÜM

Bedford-Stuyvesant'taki ev Julia'nın ilk sığınağıydı ve Stanford'ın sonunu getirmişti. Artık üniversiteye asla gitmeyecekti. Anne ve babasının kalpleri ikinci ve son kez kırılmıştı. Bunu düşünmek çok üzücü olduğundan, düşünmeyerek başa çıkmaya çalıştı.

Elbette hayır diyebilirdi. Taksi durağının numarasını çevirebilir, adama sırtını dönebilir, arabanın gelmesini bekleyebilir, binebilir ve direksiyondaki Guatemalalı şoföre nihayet anlayıncaya kadar adresini tekrarlayabilir, böylece oradan uzaklaşabilirdi. Belki de bunu yapamazdı ama yapabilmiş olmayı diliyordu. Daha doğrusu o zaman bunu dilemişti ve sonraki yıllarda daha birçok kez tekrar dileyecekti.

Ancak arkasını dönüp gidememişti çünkü hayali, büyü hayali ölmemişti. Kendini işe, uyuşturucuya, terapiye, ailesine, Serbest Tüccarlar'a vererek öldürmeye, canını çıkarmaya çalışmıştı ama olmamıştı. Hayali, Julia'dan daha güçlü çıkmıştı.

Bedford-Stuyvesant sığınağın kapıcılığını yapan genç adamın adı Jared'dı. Otuz yaşlarında, orta boylu, parlak gülümsemeli, kirli sakallı ve kalın siyah güneş gözlüklü bir adamdı. Son dokuz yıldır New York Üniversitesi'nde dilbilim üzerine doktorasını tamamlamaya çalışıyor, geceleri ve haftasonları da büyüyle uğraşıyordu.

Hepsi öyle akademisyen, inek tipler değildi. Şaşırtıcı ölçüde karışık bir gruptu. O mahallede oturan on iki yaşında bir dâhi ve haftasonları BMW arazi aracıyla Westchester County'den gelen altmış beş yaşında bir dul kadın vardı. Her biri nöbetleşe çalışan toplam yirmi beş kişiydiler: Fizikçiler, resepsiyon

görevlileri, tesisatçılar, müzisyenler, üniversite öğrencileri, *hedge-fon*cular, toplum dışına itilmiş, tımarhanelik olmanın bir adım ötesindeki kaçıklar. Şimdi onlara Julia da katılmıştı.

Bazıları ayda bir kez büyü çalışmak için gelirken, bazıları her sabah saat altıda geliyor, gece ona kadar kalıyor veya orada kalıyordu ama kural bunu asgaride tutmaktı. Bazıları günlük yaşamlarında oldukça aktiftiler; kariyerleri, aileleri vardı ve görünürde herhangi bir fiziksel engelleri ya da zihinsel bozuklukları yoktu. Ancak diğer her şeyin yanında büyüyle uğraşmak zor bir denge konusuydu ve ipin ucu kaçarsa, düşüş çok sert olurdu. Tekrar ayağa kalksanız bile topallardınız. Ve herkes er ya da geç düşerdi.

Hayatınızda büyü varsa, bir büyücünün gizli çifte hayatını yaşıyorsanız, belli bir bedel ödersiniz ve bu da gizli hayatınızın sizi sürekli çekiştirmesi olurdu. Büyücü kimliğiniz, o kaçık ikiziniz daima yanınızda olur, kolunuzu çekiştirir, gerçek hayatınızın aslında sahte, kimsenin yutmadığı kaba, seviyesiz ve gerçeklikten uzak bir gösteri olduğunu fısıldardı. Asıl benliğiniz, gerçekte önemli olan diğeri, ellerini havada sallayan, artık yok olmuş bir Slav dilinde ilahiler okuyan kimliğinizdi.

Julia işine devam ediyordu fakat çoğu gece ve haftasonları bütün gün oradaydı. Şehveti geri dönmüştü ve bu kez karşılığını bulacak gibi görünüyordu. Kokuyu almıştı ve avlanmayı başaracaktı. STB'de sessizleşmişti. Serbest Tüccarlar bekleyebilirdi. Üyelerin beklenmedik bir şekilde aylar veya yıllar boyunca gözden kaybolmasına alışkındılar. Kronik ruh hali bozukluğu topluluğunda böyle bir tutum son derece normaldi.

Ailesine gelince... Julia onlardan iyice kopmuştu. Ne yaptığını biliyordu; saplantısına geri dönüşünü, tekrar zayıflayışını, banyo yapmayı bırakışını ve diğer her şeyi izlemenin onlar için ne kadar zor olduğunu biliyordu ama yine de yapıyordu. Seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. Bu bir bağımlılıktı. Bunun ailesi için sonuçlarını düşünmek –ama gerçekten düşünmek– onu acıma duygusuyla engellerdi. Bu yüzden düşünmüyordu. Kahvaltı sofrasında kendini dalgın bir şekilde başparmağının tırnağını kolunda kaydırırken ve geride kırmızı bir iz bırakırken yakaladığı –daha doğrusu onun bunu yaptığını fark eden annesi olmuştu– ilk sabah hiçbir şey konuşulmamıştı. Ama

o sabah annesinin içinde bir parçanın öldüğünü görmüştü. Ve Julia onu hayata döndürmek için kahramanca bir çabaya girişmemişti.

Julia o sabah ölebilirdi de; bunu biliyordu. Neredeyse ölüyordu da zaten. Ancak boğulan bir kadının size tutunmasına izin verirseniz, sizi de beraberinde dibe sürüklerdi ve bunun ne yararı olurdu ki? En azından kendine söylediği buydu. Kadının gözlerinin içine bakarak parmaklarını kolunuzdan çözer, sonra da yemyeşil derinliklere doğru batarak orada ölmesini izlerdiniz. Ya bunu yapardınız ya da ikiniz birden ölürdünüz. Anlamı neydi ki?

Kardeşi bunu biliyordu. Kahverengi, tilkimsi gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu ve kısa süre içinde değişmiş, net, kararlı, koruyucu bir şeye dönüşerek sertleşmişti. Yeterince gençti; hâlâ enkazın etrafından dolaşıp hayatına devam edebilirdi. Julia'yı bırakmıştı; ablasını karanlık sırlarıyla baş başa bırakmıştı. Akıllı çocuk. Mantıklı bir anlaşma yapmıştı. Julia da öyle.

Ve Julia anlaşmasının karşılığında ne almıştı? Ailenizi, kalbinizi, hayatınızı ve geleceğinizi bir kenara fırlattığınızda, bu size ne kazandırırdı? Karşılığında elinize ne geçerdi? Ona ne kazandığını göster, Bob!

Görünüşe bakılırsa bir sürü şey. Başlangıç olarak size kazandıracağı şey, inanılmayacak miktarda okült bilgiydi.

O ilk gün onu sınamıştı. Kapıdan geçtiğiniz anda –Jared aslında o eşiği geçer geçmez iPhone'undaki kronometreyi çalıştırmıştı– Quentin'in Winston sığınağında abarttığı ışık büyüsünü öğrenip sergilemek için on beş dakikanız vardı; yoksa gitmek zorundaydınız ve bir aydan önce geri dönemezdiniz. Sıkıcı bir şekilde buna İlk Işık diyorlardı. Elbette başka bir sığınakta tekrar deneyebilirdiniz –bilgi paylaşmıyorlardı– ama New York'ta sadece iki tane vardı ve dolayısıyla büyüyle uğraşmak istiyorsanız ya büyük oynardınız ya da eve dönerdiniz.

Julia çok yorgun olmasına rağmen sekiz dakika içinde bunu başardı. Gökkuşağı cadısı aşamasından belli bir kas alışkanlığı kalsaydı, o kadar zamana da ihtiyacı olmazdı.

Ancak görünüşe bakılırsa gökkuşağı büyüsünü bilmiyorlardı; bu yüzden iki yıl önce internetten indirdiği dosyanın yazıcı çıktısını alarak onlara getirdi. Dilbilimci Jared abartılı bir kutlamayla kâğıdı şeffaf naylona geçirdi,

kenarına üç delik açtı ve kulübün büyü listesinin durduğu klasöre ekledi. Üç halkalı bir klasör: Bir büyü kitabı olarak ellerindeki şey buydu.

Adında Büyü Dosyası diyorlardı zaten. Bu bile Julia'yı uyandırmalıydı.

Yine de, Julia'nın büyü konusundaki bilgilerini yirmi kat artırmıştı ve bu bile ölçüsüz bir mutluluktu. Jared'ın –veya herhangi bir günde evin en üst düzey büyücüsü her kimse onun– eğitmenliğiyle Julia bütün kitabı çalışıyordu. Büyü kullanarak bir şeyleri birleştirmeyi öğrenmişti. Uzaktan ateş yakabiliyordu. Yazı turanın sonucunu tahmin etmeyi, çivilerin paslanmasını engellemeyi ve mıknatıslardan manyetik enerji almayı öğrenmişti. Günlük işlerin ne kadarını büyüyle yapabildiklerini görmek için birbirleriyle yarışıyorlardı: Kavanozları açmak, ayakkabılarını bağlamak, düğmeleri iliklemek gibi.

Biraz rastgeleydi ve oldukça küçük bir şeydi ama sonuçta bir başlangıçtı. Çivi çivi, mıknatıs mıknatıs, dünyayı istediği gibi biçimlendirmeye başladı. Büyü: Zihin dünyayla karşılaştığında ve bir kez olsun zihin kazandığında, olan şey buydu.

El egzersizleri için bir klasör daha vardı. Bu dosya öfkeyle etrafa fırlatılmaktan hırpalanmıştı. Onların üzerinde de çalışmaya başlamıştı. Çok geçmeden dosyayı ezberlemişti ve egzersizleri sürekli yapıyordu: Duşta, yemek sırasında masanın altında, çalışırken çalışma masasının altında, geceleri yatağında. Dillerle ilgili de ciddileşmişti. Büyünün matematikten ibaret olmadığını anlamıştı.

Büyüleri öğrendikçe seviye de atlıyordu. Evet, seviye: Böyle diyorlardı. Seviye sisteminin olduğu gibi Zindanlar ve Ejderhalar'dan alınmış haliyle (muhtemelen onlar da Masonlardan almış olmalıydılar) aslında aptalca olduğu inkâr edilemezdi fakat işleri düzenli kılıyordu ve hiyerarşik yapı da net bir şekilde çiziliyordu. Julia daha yüksek seviyelere çıktıkça bu düzenden daha çok hoşlanıyordu. Dövmelere sırtında başlamıştı. Hızlı öğrendiği için bolca yer bırakmaya dikkat ediyordu.

Sığınaktaki diğerlerinden daha hızlı öğrendiğini fark etmesi bir ayını aldı ve üç ay daha geçtiğinde, hız farkının büyüklüğünü de anladı. Artık yedi yıldızı olmuştu ki Jared'ın da o kadar vardı ve adam üç yıldır uğraşıyordu. Muhtemelen Brakebills'te sadece sıradan bir çırak olurdu fakat Brakebills'te

değildi, buradaydı ve aradan sıyrılıyordu. Diğerlerinin büyünün teorik kısmına ilgisi yok gibi görünüyordu. Büyüleri ezberden öğreniyorlardı ama altlarında yatan temel kalıplarla ilgilenmiyorlardı. Daha derin dil çalışmalarına, gramer yapılarına ve kök sistemlere inenler sadece birkaç kişiydi. Sadece hecelerle hareketleri öğreniyor ve geri kalanını umursamıyorlardı.

Hata yapıyorlardı. Bu tutum büyülerinin gücünü azaltıyordu ve yeni bir büyüye başladıkları her seferinde her şeye sıfırdan başlamaları anlamına geliyordu. Aralarındaki bağlantıları göremiyorlardı. Üstelik özgün bir çalışma yapmayı da unutabilirdiniz ki Julia'nın şimdiden amaçladığı şey özgün büyülerdi. Jared'la birlikte bir antik diller çalışma grubu kurdular. Kendilerinden başka sadece dört üyeleri vardı ve çoğu Julia çekici olduğu için oradaydı. Üzerlerine düşeni yapmadıklarında, Julia onları tek tek şutladı.

El egzersizlerine gelince; bu konuda doğuştan bir yeteneği olmadığını bildiğinden, bunlara özellikle çaba harcıyordu. El egzersizlerine kimse yetişemiyordu; hatta Jared bile. Onun acıdan aldığı zevki paylaşmıyorlardı.

Brakebills'ten nefret etmekle birlikte –yüreğindeki mangalda ateşini dikkatle canlı tuttuğu kıpkırmızı, kor bir nefretti ve fazla sönecek gibi olduğu her seferinde mutlaka körüklüyordu– orada neden seçici davrandıklarını da anlayabiliyordu. Throop Caddesi'ndeki sığınağa çok sayıda ne idüğü belirsiz tip geliyordu.

Julia'nın her zaman acımasız bir rekabet dürtüsü olmuştu. Geçmişte bu dürtüsünü kontrol altında tutmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdiyse bu politikasını tersine çevirmişti. Onu kontrol edecek kimse olmadığından, bu dürtüyü besliyor ve büyümesine izin veriyordu. Brakebills'in onu aşağıladığı gibi, o da kendisine yetişemeyen herkesi aşağılıyordu. Hey, büyü bir popülarite yarışı değildi. Throop Caddesi, Julia'nın kendi özel Brakebills'i olacaktı. Throop Caddesi'ndeki eve gelen ve Julia'nınkine denk veya biraz daha aşağı seviyede olan her ziyaretçi, oynamaya hazır olsa iyi olurdu. Saçmalayanın yüzüne yaptığı vurulurdu.

Zenci, beyaz, yorgun, hasta veya on iki yaşında olmanız fark etmezdi. Ne kadar çok büyücünün hile yaptığını görmek gerçekten inanılmazdı. Julia'yı delirtiyordu. Bu insanlara yıldızlarını kim veriyordu? Diğer hücre evlerini birazcık zorlasanız, kâğıttan evler gibi çöküyorlardı. Kesinlikle moral bo-

zucuydu. Sonunda kendisine ait görebileceği bir büyü okulu bulmuştu ve burası da bir sürü sahtekârla doluydu.

Julia'nın tutumu sayesinde Throop Caddesi'ndeki sığınak ün kazanmaya başlamıştı. Artık çok fazla rastgele ziyaretçileri olmuyordu ve gelen rastgele ziyaretçilerden bazılarının durumu da çirkinleşiyordu. Fiziksel anlamda. Palavracılar palavralarının yüzlerine vurulmasından hoşlanmıyorlardı ve büyü meraklıları ile dövüş sanatları meraklıları kümeleri hatırı sayılır oranda kesişiyordu.

Üzgünüm ama nerede olduğunu sandın, orospu çocuğu? Connecticut'ta mı? Brooklyn'de, Bedford-Stuyvesant'taki bir büyü sığınağındasın. Bedford-Stuyvesant'ta yaşayanlar ile ateşli silah sahipleri kümeleri de ciddi oranda kesişiyordu. *Mal! New Dork'a*[10] *hoş geldin!*

Yine de, Julia'nın büyücülük ciddiyeti konusunda açtığı savaş seviyeyi yükseltmesine rağmen, Bedford-Stuyvesant sığınağında bir sorun vardı ve kaynağı üç halkalı büyü dosyasıydı. Arada bir ne yaptığını bilen biri denk geliyordu ve yanında dosyada olmayan bir büyü getiriyordu. Dosyada da o kişinin bilmediği bir büyü varsa takas yapılıyor ve dosyanın içeriği genişliyordu.

Ancak böyle takaslar sinir bozacak kadar seyrek yaşanıyordu. Julia'nın bundan daha hızlı gelişmeye ihtiyacı vardı. Anlam veremiyordu: Bütün bu büyüler başlangıçta nereden gelmişti? Kaynağı neydi? Kimse bilmiyordu. Hücre evlerinin üye sirkülasyonu sıktı ve kurumsal hafıza kısaydı. Ancak Julia oralarda bir yerde kendisinden çok daha yüksek seviyede birinin varlığından giderek daha fazla şüphe ediyor, kim, nerede ve nasıl olduğunu bilmek istiyordu.

Bu yüzden Julia durumu tersine çevirdi. Kendisi ziyaretçi oldu. Chesterton'daki günlerinde aldığı Civic'i hâlâ kullanıyordu ve işten ayrılarak yol yapmaya başladı. Bazen tek başına gidiyor, bazen Jared'ı da yanına alıyordu. Hücre evlerini bulmak kolay değildi; yerlerini dünyadan gizliyorlardı ama aynı zamanda birbirlerinden de gizliyorlardı çünkü hücre evlerinin savaştığı ve genellikle birbirlerini yok ettikleri biliniyordu. Ancak bazen dost canlısı bir ziyaretçiden bir adres alabiliyordunuz. Julia bu konuda ustalaşmıştı.

---

10 (İng.) Aptal, ahmak, budala. (ç.n.)

Hiçbir şey işe yaramazsa, banyoda eliyle yapabildiği vardı ve bu gücünü demir yumrukla kullanıyordu.

Bazı hücre evleri diğerlerinden daha büyüktü ve bazıları en azından kendi büyü çevrelerinde biraz ün kazanacak kadar büyük ve güvenliydi; kimsenin kendileriyle aşık atamayacağı kadar büyük olduklarına inanarak hareket ediyorlardı. Buffalo'daki eski bir banka binasında kendisine verilen büyü dosyası o kadar kalındı ki Julia'yı resmen ağlattı. Bir hafta boyunca orada kalarak aç beynine terabaytlarca büyü bilgisi kaydetti.

Bütün o yaz boyunca kuzeyde Kanada'ya, batıda Şikago'ya, güneyde Tennessee'ye, Louisiana'ya ve ta Key West'e kadar gitti ama sırtını ağrıtan, şanzıman bozan, insanı terden koltuğa yapıştıran o zahmetli yolculuklarda bulabildiği tek şey, Hemingway Müzesi'nin yanındaki kedilerle dolu bir bungalovda ele geçirdiği on iki sayfalık bir büyü dosyası oldu. Bu, Julia'nın gezginlik dönemiydi. Fazla yataklarda, motellerde ve arabasının içinde uyuyordu. Civic onu yarı yolda bıraktığında, sokaklardan araba yürütmeye başladı. Bir sürü insanla tanıştı; bazıları aslında insan değildi. Daha kırsal bölgelerdeki evlerde minör iblisler, nispeten daha az büyü taşıyan periler, o coğrafyaya özgü doğa ruhları ve elementaller görüldüğü oluyordu. Tanrı bilir hangi hizmet ve ürünler karşılığında (Julia sormamıştı) kaldıkları evlerin namını yürütüyorlardı. Bu varlıkların güçlü bir romantizm havası vardı; Julia'yı doğduğundan daha büyük, daha görkemli bir dünyaya taşıyacak bir büyü vaadi taşıyorlardı. Bir odaya girdiğiniz anda, bilardo oynayan adamın sırtında bir çift kırmızı, deri kanat gördüğünüzde veya balkonda sigara içen hatun size sıvı, altınımsı ateşten gözleriyle baktığında bir daha asla üzgün, sıkkın veya yalnız hissetmeyeceğinizi anlıyordunuz.

Ancak Julia bu yaratıkları çabucak çözüyordu ve çözdüğünde, sık sık kendisi kadar umutsuz ve şaşkın birini buluyordu. Julia, Warren'la bu şekilde bir araya gelmişti ve aldığı ders de bu olmuştu.

Bütün bu süreçte sırtı yedi köşeli yıldızlarla doluyordu. Yerden kazanmak için ensesine büyük 50 dövmesini yaptırmak zorunda kalmıştı. Bu geleneklere uymayan bir şeydi ama gelenekler sahtekârların işini kolaylaştırmak içindi. Julia gibi birine yer açmak için gelenekleri esnetmeniz gerekiyordu.

Ne var ki Julia'nın hızı kesiliyordu. Sihirli pedagojinin lokomotifiydi ama bilgi yakıtıyla çalışan bu lokomotifin yakıtı azalmaya başlamıştı ve bulunabilen veriler de en iyi kalitede değildi. Hepsi hava cıvaydı. Yeni bir sığınağa girdiği her seferinde, bunu büyük umutlarla yapıyordu ama umutları giderek daha sık kırılıyordu. Şöyle oluyordu: Kapıyı açıyor, oradaki erkeklerin aç bakışlarını kabulleniyor, onlara yıldızlarını gösteriyor, yöneticiyi korkutarak dosyayı göstermesi için ikna ediyor, bir şeyler bulmayı umarak sayfaları hızla çeviriyor, sonunda bilmediği bir şey bulamıyordu ve dosyayı yere atıp dışarı çıkarken, onun adına özür dileme işi Jared'a kalıyordu.

Bunlar kötü davranışlardı ve biliyordu. Öfkeli olduğu ve kendisinden hazzetmediği için böyle davranıyordu. Kendisinden daha az hoşlandıkça, bunun acısını insanlardan o kadar ağır çıkarıyordu ve bunu yaptıkça da kendisinden daha az hoşlanıyordu. İşte size kanıt, Bay Hofstadter: Ben bir garip döngüyüm.

Tabii, Batı Sahili'ne gidebilir veya Meksika sınırına inebilirdi ama içinden bir ses orada ne bulacağını zaten bildiğini söylüyordu. Büyük büyü dünyasının aynasında, perspektif prensipleri tersine dönmüş gibiydi: Bir şeylere yaklaştıkça daha küçük görünüyorlardı. Aynadaki nesneler göründüklerinden daha uzakta oluyorlardı. Diğer bir deyişle: İnsan kaç tane yazı tura tahmini yapabilirdi? Kaç tane çivinin paslanmasını engelleyebilirdi? Dünyanın manyetikliği alınmış mıknatıslara acilen ihtiyacı yoktu. Bu büyüydü ama boktan büyüydü. Görünmez koroya odaklanmıştı ve koro oyun şarkıları söylüyordu. Bütün hayatını bu konuya yatırmıştı ve şimdi aldatıldığını hissetmeye başlıyordu.

Yaşadığı her şeyden, bütün fedakârlıklarından sonra, bu dayanabileceğinden fazlaydı. Bir ara Jared'ın ondan bir şeyler gizleyip gizlemediğini, kendisinin bilmediği bir şeyler bilip bilmediğini merak etti ama öyle olmadığından neredeyse emindi. Sadece emin olmak için nükleer seçeneğe başvurdu. Hayır. Sıfır. Ah, lanet olsun!

Tamamen dürüst olması gerekirse, yolculukları sırasında nükleer seçeneğe birkaç kez başvurmuştu ve kendini radyoaktif bölge gibi hissetmeye başlıyordu: Radyasyonlu ve zehirli. Bunu düşünmek istemiyordu. İsimlendirmek bile istemiyordu: Şifreli kelime *nükleer*di ve o anıları asla açılmamak

üzere kilitli tutuyordu. Yapması gerekeni yapmıştı ve hepsi buydu. Artık gerçek aşkın hayalini bile kurmuyordu. Artık kendisini aşkla aynı dünyada bile hayal edemiyordu. Büyü için ondan vazgeçmişti.

Ancak nükleer kış yaklaşıyordu ve büyü onu sıcak tutmuyordu. Hava soğuyor, kar yağıyordu ve dünya yine teselliye susamaya başlamıştı. Kara köpek avlanıyordu. Julia onu, karanlığı yine hissediyordu.

Aslında gerçek karanlık gelse rahatlardı çünkü gittiği yerle –umutsuzluk– kıyaslandığında karanlık piknik gibi kalıyordu. O şeyin rengi yoktu. Keşke kadife yumuşaklığındaki karanlıktan, siyahlıktan yapılmış olsaydı; o zaman içine kıvrılıp uyuyabilirdi ama umutsuzluk çok daha kötüsüydü. Bunu sıfırla boş küme arasındaki fark gibi düşünebilirdi; boş kümenin içinde hiçbir şey, *sıfır bile* olmazdı. *Bütün bunlar gülüyor gibi görünüyor, / Kitabeleri olan benimle kıyaslandığında.*

Aralık ayı geldi ve günler kısaldı. Kar yağışı Throop Caddesi'ndeki trafiği azaltmıştı. Sonra bir gün, Aziz Lucy Günü'nde –Donne'un şiirinin gününde– her şey çöküverdi. *Western* tarzı olmuştu: Kasabaya bir yabancı gelmişti.

Kadının –yabancının– hoş bir havası vardı; Ivy League[11] havası. Yirmi dokuz-otuz yaşlarında, siyah takım elbiseli, siyah saçları başının arkasında saç şişleriyle toplanmış bir kadın. Yuvarlak bir yüz, hafif balıketli, inek gözlüklü ama sert. İtilip kakıldığı bir dönem olmuş olabilirdi ama o günler çok gerilerde kalmıştı. Throop Caddesi protokolüne uygun olarak kapıdan girer girmez büyük silah ona döndü: Julia.

Pekâlâ. Kadın ceketini çıkarıp kol düğmelerini çözdü. Gömleğinin iki kolunu da yukarı sıvayarak omuzlarına kadar uzanan yıldızları gösterdi. İsa gibi kollarını iki yana açarak bileklerinin içindeki 100 dövmesini gösterdi. Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Julia, kadına kendi yıldızlarını gösterdi. Sonra kadın Julia'dan kanıtlamasını istedi.

Julia daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ama kuralları biliyordu. Bildiği bütün büyüleri, geçtiği bütün testleri sergilemesi ve kadına yıldızları hak ederek aldığını kanıtlaması gerekiyordu. Adım adım, seviye

---

11 Birleşik Devletler'in en iyi ve köklü sekiz üniversitesinin oluşturduğu grup. (ed.n.)

seviye, yazı tura, çiviler, ateşler, mıknatıslar, alet kemeri, birinci seviyeden yetmiş yedinci seviyeye –şimdi Julia'nın seviyesi buydu– kadar. Dört saat sürdü ve bu sürede gün sona erince gündüz öğrencileri evlerine gittiler.

Julia elbette bunun için yaşıyordu. Ellili seviyelerde iki kez takılmıştı ama tüzükler onun birkaç kez tekrar denemesine izin veriyordu ve titrese bile hepsini başardı. Bunun üzerine yabancı kadın soğuk bir tavırla başıyla onayladı, gömlek kollarını indirdi, ceketini sırtına geçirdi ve gitti.

Julia kadının arkasından koşup, "Beni de yanında götür, gizemli yabancı!" diye bağırmamak için gururuna tutundu. O kadının kim olması gerektiğini biliyordu. Diğerleri'nden biriydi; gerçek büyüyle uğraşan insanlardan. O kadın, büyülerin geldiği kaynağı biliyordu. Julia onların orada olduğunu, siyah bir gezegen gibi evreni huzursuz ettiklerini biliyordu ve haklı çıkmıştı. Nihayet kendilerini ona göstermişlerdi. Onu sınamışlardı.

Ve tıpkı Brakebills'tekilerin yaptığı gibi, onu kusurlu bulmuşlardı. Kendisinin göremediği ama nereye bakacağını bilenlerin görebildiği bir kusuru olmalıydı.

Eve döndüğünde cebindeki kartı buldu. Boştu ama karmaşık bir çözme büyüsü, kartın üzerinde Eski Kilise Slavcası'nda yazılmış bir mesajı ortaya çıkardı: *Bunu Yak.* Bir kül tablasına koyarak basit bir tutuşturma büyüsü kullanmak yerine, kırk dördüncü seviyeden bir yakma büyüsü kullandı; aslında temelde aynı şeyi yapıyordu ama on dördüncü pozisyondan ve Eski Kilise Slavcası'nda yapıyordu.

Alev mor-turuncu renklerde ritmik olarak parladı. Parıltılar Mors alfabesiydi. Mors alfabesi bir çift GPS koordinatı verdi ve bunlar da Fransa'nın güneyindeki minicik bir köye denk geldi. Köyün adı Murs'dı. Tam Serbest Tüccar Beowulf tarzıydı.

Julia nihayet çağrılmıştı. Beklediği şişkin zarf gelmişti. Bu kez gerçekten gidiyordu. Bahsini uzun zaman önce oynamıştı ve sonunda, en sonunda karşılığını alacakmış gibi görünüyordu.

Bütün bunları artık umursamayacaklarını düşüneceğiniz ailesine nasıl açıklayabilirdi ki? Artık yirmi iki yaşındaydı; bu insanlar ona daha kaç kez kalplerini kırdıracaktı? Ancak onlarla yüzleşmekten çok korksa da, bekle-

diğinden daha iyi gitti. Ailesinden çok şey gizlemişti ama onlardan gizleyemediği tek şey, aslında bir kez olsun umutlu olduğuydu. Artık mutlu olmak için bir şansı olduğunu düşünüyordu ve bu şansı değerlendirecekti. Böyle hissetmeyeli yıllar olmuş gibi geliyordu. Ailesi bir şekilde onu anlamış ve ne üzülmüş ne de kızmışlardı. Onun adına mutlu olmuşlardı. Gitmesine izin veriyorlardı.

İnsanları bırakmaktan söz ederken, baykuş suratlı Jared'ı, o pek de akıllı olmayan dilbilimciyi, beyaz ve kemikli kıçının üzerine oturtup bir güzel bırakmıştı. *Doktoranı bitirince beni ara, ahmak.*

Nisan ayının güzel bir gününde Julia uçağa binerken ve masmavi Akdeniz'in üzerinden Marsilya'ya uçarken yanında hiçbir eşyası yoktu. Kendini çok hafif ve özgür hissediyordu; oraya kendi gücüyle de uçabilirdi.

Bir daha iade etmeyeceği bir Peugeot kiraladı. Her yüz metrede tipik Fransız *rond-point*'lerine denk gelerek bir saat boyunca kuzeye sürdü ve Luberon Vadisi'nin yan tarafına malayla yapıştırılmış gibi duran Gordes adındaki muhteşem *village perché* yakınlarında seksen kez kayboldu. Fotojenik Provence'ın merkezindeki uyuntu, minik Murs köyüne girdiğinde saat öğleden sonra üçtü.

Ve işe bakın ki tuhaf bir şekilde ışık yayan kahverengi güney Fransız taşlarından yapılmış eski evlerden oluşan, turistlerin pek uğramadığı küçük bir mücevher olduğu ortaya çıktı. Bir şatosu, bir kilisesi ve bir oteli vardı. Sokaklar ortaçağdan kalmaydı ve geçen arabaların boyasını çizecek kadar dardı. Julia arabayı köy meydanında durdurarak yürek burkan 1. Dünya Savaşı anıtına baktı. Ölenlerin yarısının soyadı aynıydı.

GPS koordinatları köyün on dakika dışına denk geliyordu ve o noktada saman ve lavanta tarlası denizinin ortasında tek başına yükselen güzel bir çiftlik evi vardı. Gök mavisi panjurları olan evin beyaz çakıl taşlı araba yoluna eski görünüşlü Peugeot'sunu park etti. Julia'dan yaşça biraz daha büyük, hoş görünümlü bir adam kapıyı açtı. Yakışıklı biriydi; baktığınızda içinizde her zaman hoş görünmediği, hayatının bir noktasında çok fazla kilo vermiş izlenimi uyanıyordu. Yüzünde bu yüzden bazı ilginç çizgiler oluşmuştu.

"Selam Kirke," dedi. "Ben Tırmalayan Gümüşenik. Evine hoş geldin."

19. BÖLÜM

Ertesi sabah Eliot'la birlikte pruvada dururken, Fillory'nin iki kralı doğuya, bilinmeyene, doğan güneşe doğru ilerliyor, Tanrı'nın, Yazgı'nın veya Büyü'nün ufuk çizgisinde onlara ne göndereceğini bilmiyorlardı. Ama bildikleri bir şey vardı: Macera böyle yaşanırdı. Olay buydu.

Başlangıçta itiraf etmek, vites değiştirmek, bir kez daha akışa uymak zor gelmişti ama sonra aniden zorluğunu kaybetmişti. Sabah güneşi yüzüne vururken, *Muntjac* hızla dalgaları yararken artık öyle gelmiyordu. Burayı çok özlemişti fakat artık hiçbir şeyi özlemeyecekti. Hayal olan Fillory değil, Dünya'ydı ve beyninde hayallerin gittiği yere gidecekti; yıllar boyunca ayakta kalmış, endişe dolu, son derece detaylı, sayısız dönemeçlerle dolu, sonunda insanı ölüme bile değil, sadece kalıcı mahcubiyete fırlatıp atan türden hayaller. Fillory onu geri almıştı. *Yedi Anahtar Arayışı'na hoş geldin! Maceran çoktan başladı.*

Bingle her zamanki gibi baş kasaranın üzerindeydi –tıpkı eskiden olduğu gibi– ama artık başka bir kılıç ustasıyla ateşli bir şekilde dövüşüyordu: Beline kadar soyunmuş, kaslı ve esmer tenli, bir an geri çekilirken yüzünü buruşturan ama sonra inanılmaz bir şekilde Bingle'ı geri püskürterek avantajını zorlayan Benedict. Bütün bu süre boyunca afili kabadayı tarzında bileğini belinde tutuyordu. Havada çeliğin çeliğe çarpışından çıkan sesler yankılanıyor, sanki dev bir makas sürekli açılıp kapanıyormuş gibi hissediliyordu.

Kılıçları birbirine kenetlendi. Yenişemiyorlardı. Birbirlerinin omzuna vurup teknik kılıç ustalığıyla ilgili bir şeye gülerek –gülerek!– ayrıldılar. Sanki alternatif bir zaman çizgisini izliyor gibiydi; Fillory'de kalmış ve kılıcını

iki dakikadan daha uzun süre dimdik ileri doğru tutmayı öğrenmiş olduğu takdirde olacağı halini görüyordu. Quentin, Benedict'le göz göze geldi ve Benedict o parlak beyaz dişleriyle gülümseyerek onu selamladı. Quentin de selam verdi. Kılıç ustaları yine dövüşe başladılar.

Bingle öğrencisini bulmuştu.

"Bu adamlar inanılmaz."

Poppy'nin yanına geldiğini duymamıştı. O da hareketliliği izliyordu.

"Sen bunu yapabiliyor musun?" diye sordu Poppy.

"Dalga mı geçiyorsun?" Poppy başını iki yana salladı. Dalga filan geçmiyordu. "Keşke yapabilseydim. Şu sağdakini görüyor musun, daha yaşlı olanını? Fillory'nin en iyi kılıç ustası. Bir yarışma yapmıştık."

"Hepsi bana bir film gibi görünüyor. Gerçek olduğuna inanamıyorum. Vay canına!" Bingle o kendine has jimnastik hareketlerinden birini yapmıştı. "Aman Tanrım! Suya düşeceğini sandım."

"Biliyorum. Ondan ders alacaktım."

"Heyecanlı görünüyor. Ne oldu peki?"

"Kazayla gerçek dünyaya geri düştüm. Sonra ben sadece üç gün geçirirken, burada bir yıl geçti."

"Eh, neden geri dönmek istediğini artık anlayabiliyorum. Burası çok güzel. Daha önce komik bulduğum için üzgünüm. Yanılmışım."

Quentin, Poppy'nin *Muntjac*'ta çok zorlanacağını sanmıştı. Sonuçta, bildiği ve değer verdiği her şeyden zorla koparılıp buraya getirilmişti. Poppy'nin hayatını dayandırdığı bütün prensiplere tersti bu.

Ve hepsi de gerçekti; bir gününü bu konuda öfkeye kapılarak geçirmişti. Şey, yarım gün. Poppy önceki gün öğleden sonra sürekli surat asmış, sonra bu sabah yepyeni ve olumlu bir tutumla kahvaltıya gelmişti. Kişiliği uzun süre surat asmaya elverişli değildi. Tamam, doğru, yakın zamana kadar sadece hayal ürünü olarak değerlendirdiği sihirli bir dünyaya kazara getirilmişti. Durum pek de hoş değildi. Ancak elinde olan buysa, başa çıkmanın bir yolunu da bulacaktı. Şu Poppy dayanıklı biriydi.

"Dün gece yemekte diğeriyle konuştum," dedi Poppy. "Çocukla. Benedict. Senin büyük bir hayranın."

"Benedict mi? Ciddi misin?"

"Az önce onu izlediğini gördüğünde ne kadar neşelendiğini gördün mü? Şuna bir bak; seni etkilemek için kendini parçalıyor. Onun için bir baba figürü gibisin."

Quentin görmemişti. Poppy sadece bir gündür burada olmasına rağmen bütün bunları nasıl görebilmişti?

"Dürüst olmam gerekirse, hep benden nefret ettiğini düşündüm."

"Seninle birlikte Dünya'ya gidemediği için çok üzülmüş."

"Dalga geçiyor olmalısın. Ve buradaki bütün macerayı kaçıracak mıydı?"

Poppy dürüst bakışlı mavi gözlerini kılıç karşılaşması yerine Quentin'e çevirdi.

"Dünya'da başına gelenlerin bir macera olmadığını sana düşündüren ne?"

Quentin cevap vermek için ağzını açtı ama öylece kalakaldı çünkü söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etmişti.

Bir kara parçası gördüklerinde aradan beş gün daha geçmişti.

Güvertede *al fresco*[12] kahvaltı ediyorlardı: Quentin, Eliot, Josh ve Poppy. Bu Eliot'ın başlattığı bir uygulamaydı: Mürettebat kıç kasarasına bir masa kuruyor, uçmasını engellemek için beyaz masa örtüsü masaya tutturuluyordu. Bunu çok çeşitli hava şartlarında bile sürdürmüştü. Quentin bir defasında onu bir fırtınanın ortasında orada tek başına otururken görmüştü; tuzlu sudan sırılsıklam olduğu anlaşılan marmelatlı kızarmış ekmeğini kemiriyordu. Bu onun için bir prensip meselesiydi.

Ancak bugün hava güzeldi. Neredeyse yine tropik iklime gelmişlerdi. Güneş ışığı gümüş takımlardan yansıyordu ve gökyüzü masmavi bir kubbe gibiydi. Ancak yiyecekler giderek kötüleşiyor, bir okyanus yolculuğunun sonlarına doğru derin depolardan çıkarılan bozulmaz yiyecekler geliyordu: Sert kurutulmuş ekmekler ve etten çok tuz olacak kadar tuzlanmış etler. Hâlâ iyi olan tek şey reçeldi. Quentin bolca reçel yiyordu.

"Yani böyle mi oluyor?" diye sordu. "Arayış? Sadece bir şeye rastlayana kadar doğuya mı gidiyoruz?"

---

12 Açık havada yemek. (ç.n.)

"Daha iyi bir fikrin yoksa böyle," dedi Eliot.

"Hayır. Sadece bana neden işe yarayacağını düşündüğümüzü söyler misin?"

"Çünkü arayış daima böyle yürür," dedi Eliot. "İşleyişini anladığımı iddia etmiyorum fakat ders şu ki konuyu bir detektiflik yaklaşımıyla zorlayamazsın. Bu boşa çaba olur. Kapıları çalarak ve ipuçları arayarak dolaşanlar aradıklarını, Kutsal Kâse ya da her neyse, asla bulamazlar. Bu daha çok doğru tutuma sahip olmakla ilgili bir şey."

"Hangi tutummuş o?"

Eliot omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım inancımızı korumamız gerekiyor."

"Seni hiç inançlı biri olarak düşünmemiştim," dedi Quentin.

"Ben de öyle. Ancak şimdiye kadar işe yaradı. Yedi anahtardan beşini bulduk. Sonuçları inkâr edemezsin."

"Edemezsin," dedi Quentin, "fakat bu inançlı olmakla aynı şey değil."

"Neden sürekli her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun?"

"Bir şeyi mahvetmiyorum. Sadece anlamak istiyorum."

"İnancın olsaydı anlamak zorunda kalmazdın."

"Peki, bu anahtarları tam olarak neden arıyorsunuz?" diye sordu Poppy, neşeyle. "Ya da daha doğrusu, onları neden arıyoruz?"

"Evet, neden arıyoruz?" dedi Josh. "Yani, beni yanlış anlamayın, hepsi çok güzel. Kulağa hoş geliyor. Onları görebilir miyim?"

"Nedenini tam olarak bilmiyoruz," dedi Eliot. "Eşsiz Yaratıklar onları bulmamızı istedi."

"Ama onları bulunca ne yapacaksınız?" diye sordu Poppy.

"Sanırım bunu hepsini bulduğumuzda söyleyecekler. Belki de onları bulduğumuzda kendimiz anlayacağız. Ya da belki asla öğrenemeyeceğiz. Sadece anahtarları alabilir, sırtımızı sıvazlayabilir ve bizi kendi yolumuza gönderebilirler. Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Yani... varılacak yer aslında yolculuğun kendisidir şeklinde bir şey mi?" dedi Josh. "Ben böylesinden nefret ederim. Daha çok eski tarz, varılacak yer varılacak yerdir diyen bir adamım."

"Bir anlamı varsa, bana dünyamızın tehlikede olduğunu söylediler," dedi Eliot. "O kadarı belli. Ama Kutsal Kâse de aslında herhangi bir işe yaramıyordu."

"Neonebu Diyarı'nın çöktüğünü herkese söyledim, değil mi?" dedi Josh.

"Sence o da bunun bir parçası mı?" diye sordu Quentin. "Sence bağlantılılar mı?"

"Hayır. Şey, belki." Josh başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini kaşıdı. "Ama *nasıl*?"

"Neonebu Diyarı çöktü." Quentin parmaklarıyla sayıyordu. "Jollyby öldü. Dünyamızın tehlikede olduğu söyleniyor. Yedi Altın Anahtar'ı arıyoruz. Bir ejderha düğme topluyor. Bütün bunları bağlayan bir şey varsa bile ben göremiyorum."

Belki de görmek istemiyordu, çünkü korkunç bir bağ olurdu. Onu çekiştirmek konusunda tereddüt ederdiniz.

Geminin pruvasındaki biri bağırarak bir ada gördüğünü haber verdi.

Kayığın pruvası ıslak beyaz kumlara neredeyse hiç ses çıkarmadan gömüldü. Tam son ivmesini harcarken Quentin pruvanın üzerinden atladı ve hâlâ kuru olan çizmeleriyle ince taneli beyaz kumların üzerine indi. Kayığa dönüp baktı, eğilerek selam verdi ve yolcular heyecanla alkışladılar.

Pruva halatını kaparak çekerken diğerleri –Eliot, Josh, Poppy, Julia, Bingle ve Benedict– iki taraftan indiler. Hava sessiz ve dingindi. Tekrar bir kara parçasının üzerinde olmak tuhaf geliyordu.

"Şimdiye kadarki en kötü keşif takımı," dedi Josh karaya çıkarken. "Bir tane bile kırmızı üniformalı yok."

Güzeldi. Adanın uzaktan uyandırdığı izlenim buydu. Kireçtaşı kayalıkların arasından düzenli bir kumsalı olan küçük bir koy görünüyordu. Gökyüzünün önünde tek sıra ağaçlar yükseliyordu ve ağaçlar o kadar güzel, dingin ve yeşildi ki yeşim taşından oyulmuş gibi görünüyorlardı. Bir tatil cenneti.

Akşamüstüydü; karaya çıkmaları günün büyük bölümünü almıştı. Kıyıda birbirlerine sokularak durdular. Kumlar tırmıkla süpürülmüş gibi tertemizdi. Quentin arkasında ne olduğunu görmek için bir kum tepesine tırmandı. Kumul dikti ve tepesine yaklaşırken dizlerinin üzerine çökerek diğer tarafa baktı. Kendini kumsala gelmiş bir çocuk gibi hissediyordu. Kumulun ötesinde üzerlerinde çalılıklar olan başka kumullar, onların arkasında bir çayır, sonra ağaçlar görünüyordu ve onların da ötesinde ne olduğunu ancak Ember bilirdi. Şimdiye kadar iyiydi. Güzeldi.

"Pekâlâ," dedi Quentin. "Arayışa başlayalım."

Ancak önce ilgilenmeleri gereken daha sıradan şeyler vardı. Quentin, Poppy ve Josh üç gün önce Venedik'teydiler ama mürettabat üç hafta gibi bir süredir ilk kez kara görüyordu. İkili-üçlü gruplar halinde kıyıya çıktılar; bazıları *Muntjac*'ın güvertesinden dümdüz yeşil denize çivileme atlamışlardı. Belli bir süre hepsi şakalaştıktan sonra, Eliot onları kıyıda topladı ve gruplar halinde tatlı su bulmaya, ateş için odun toplamaya, çadır kurmaya, yerel meyvelerden toplamaya ve yerel hayvanlardan avlamaya gönderdi.

"Dört ayak üzerine düştük," dedi Eliot, herkes işe koyulduğunda. "Sizce de öyle değil mi? Şimdiye kadar buranın ortalamanın üzerinde bir ada olduğunu söyleyebilirim."

"Çok güzel bir yer!" dedi Poppy. "Sizce burada yaşayanlar var mıdır?"

Eliot başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Beyazkule Kalesi'nden ayrılalı iki ay oldu. Daha önce kimsenin bu kadar uzağa geldiğini duymadım. Buraya ayak basan ilk insanlar biz olabiliriz."

"Bunu bir düşün," dedi Quentin. "Eh, şimdi sen şey yapacak mısın?.."

"Ne?"

"Bilirsin işte. Burayı Fillory toprağı ilan edecek misin?"

"Ah!" Eliot bunu düşündü. "Bunu yapmıyoruz. Biraz emperyalistlik gibi geliyor. Hoş bir şey olduğundan emin değilim."

"Ama hep bunu söylemek istemedin mi?"

"Şey, evet," dedi Eliot. "Pekâlâ. Her zaman geri verebiliriz." Beyazkule Kalesi'nde toplantıları başlatırken yaptığı gibi sesini yükseltti. "Ben, Büyük

Kral Eliot, bundan böyle bu adayı büyük ve görkemli Fillory Krallığı toprağı ilan ediyorum! Bundan böyle bu ada," duraksadı, "Yeni Hawaii adıyla bilinecek!"

Herkes belli belirsiz başıyla onayladı.

"Yeni Hawaii mi?" dedi Quentin. "Ciddi misin?"

"Gerçekten tropik değil," dedi Poppy. "Bitkiler daha çok ılıman iklime ait."

"Enuzak Adası'na ne dersiniz?" dedi Quentin. "Tek kelime gibi: Enuzak."

"Rahatlık Adası." Poppy havaya girmeye başlamıştı. "Beyazkum Adası. Yeşilçim Adası!"

"Kafatası Adası," dedi Josh. "Hayır, durun, Örümcek Kafatası Adası!"

"Tamam, Daha Sonra İsimlendirilecek Ada," dedi Eliot. "Haydi. Bir isim vermeden önce burada neler olduğuna bir bakalım."

Ama artık güneş gökyüzünde alçalmıştı; dolayısıyla çayırdan çalı çırpı ve kuru ot getirme işine katıldılar. Eğitimli beş tane büyücü olunca, ateş yakmak hiç sorun değildi. Sadece kumlarla bile ateş yakabilirlerdi. Ancak o bu kadar güzel kokmazdı.

Av grubu omuzlarında iki yaban keçisiyle gururlu bir şekilde geri döndü ve toplayıcılardan biri ormanın hemen kıyısında havuca çok benzer, yemesi gayet güvenli görünen bir şey keşfetmişti. Hepsi sırtlarında soğuk deniz havası ve yüzlerinde ateşin sıcaklığıyla, soğumakta olan kumlara daireler halinde oturdular ve bir kez daha karada olmanın, kimseye veya hiçbir şeye değmeden ve sıkışmadan bacaklarını, kollarını istedikleri gibi uzatabilmenin tadını çıkardılar. Kumsal şimdi ayak izleriyle dolmuştu ve güneş iyice alçaldığından, kumların üzerinde uzun gölgeler oluşuyordu. Evden çok ama çok uzaktaydılar.

Batan güneş bir bulutun arkasına girerek onu fanusun içindeki bir alev gibi aydınlatırken, bulutun kenarlarından rengarenk ışık hüzmeleri yayıldı. Kararan gökyüzü tuhaf yıldızlarla doluyordu. Kimse *Muntjac*'a dönmek istemiyordu –henüz– ve dolayısıyla hava tamamen karardığında, yolcular kumların üzerinde battaniyelerine sarınarak uykuya daldılar.

Ertesi gün her şey ilk geldiklerinde olduğu kadar acil görünmüyordu. Evet, dünyaları tehlikedeydi ama o tehlike çok yakın mıydı? Tehlikeye Daha Sonra

İsimlendirilecek Ada'dan daha uzakta olan başka bir yer hayal etmek zordu. Adanın sakinleştirici bir etkisi vardı. Zaten macera onları hazır olduğunda bulurdu; en azından teori buydu. İnsan bunu hızlandıramazdı. Sadece doğru tutumu sürdürmek gerekiyordu. Şimdilik beklentinin tadını çıkaracak ve iyice dinleneceklerdi.

Julia bile zorlamıyordu.

"Geri dönemeyeceğimizden korkuyordum," dedi. "Şimdi ilerlersek olacaklardan korkuyorum."

Körfezin bir tarafındaki kayalıkların tepesine tırmandılar ve oradan yemyeşil adaya, içlere doğru uzanan kayalık tepelere daha iyi baktılar. Kayalıkların tepesinde kuşlar gruplar halinde tünemişti; sırtlarında ve kanatlarında donuk gri tüyler vardı ama havada tek vücut halinde dönüp gül renkli göğüslerini aniden ve aynı anda gösteriyorlardı. Quentin onlara pembe göğüslü baskıncılar ya da ona benzer bir şey diyecekken, Poppy zaten bir adları olduğunu söyledi: Kakadu. Bu kuşlardan Avustralya'da da vardı.

Aşçı iyi bir balıkçıydı ve dalgaların arasından birbiri ardına bir sürü şişman, kaplan çizgili balık çekmişti. Quentin öğleden sonra Benedict ve Bingle'ın flörelerle egzersiz yapışım izledi; güvenlik amacıyla kılıçların uçlarına şişe mantarı takmışlardı. Dirseklerinin üzerine yatıp dalgalara bakarak bir saat geçirdi. Doğu Sahili'nin sörf yapmak veya dalgalarda oynamak gibi havai şeyler yapmayı engelleyen soğuk, püriten dalgalarına benzemiyorlardı. Bu dalgalar yavaşça birbirinin üzerine biniyor, bir an için güneş ışığında nane yeşili üzerine beyaz köpüklerle yükseliyor, sonra yırtılan bir kumaşın sesiyle uzun bir çizgi halinde dağılıyordu.

Ayak parmaklarını sıcak kumların arasında oynattı ve minyatür kum çığlarının yarattığı tuhaf haleli optik etkileri izledi. O gece yattıklarında, adanın zaten görmüş oldukları ince hilalinden daha fazlasını keşfetmemişlerdi. Ertesi gün daha içlere ilerleyerek ormana girecek ve tepelere çıkacaklardı.

Quentin sabah erken uyandı. Güneş henüz doğmamıştı ama doğuda şafak öncesi gri bir bulanıklık vardı. İyice doğuda neler olduğunu merak etti. Fillory'de kurallar farklıydı. Bildiği kadarıyla dünya düzdü ve güneş belli bir yol izliyordu.

Her şey griydi: Kumlar, ağaçlar, deniz. Kamp ateşlerinin gri küllerinin altında kıpkırmızı korlar parıldıyordu. Kumsalda uyuyanlar oraya büyük bir yükseklikten düşmüş gibi görünüyordu. Poppy battaniyesini üzerinden atmıştı; mezarındaki bir şövalye gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş halde uyuyordu.

Quentin uykuya geri dönebilirdi ama fena sıkışmıştı. Yerinden kalkıp kumulun tepesine koştu ve diğer tarafa indi. Hijyenik kullanım için yeterince uzak görünmediğinden, biraz daha ilerledi ve o sırada çayıra kadar gidip işini orada görebileceğini düşündü.

Uzun çimenlerin arasına işemek inkâr edilmez ölçüde savunmasız bir duyguydu ama sabah hâlâ bir tablo kadar hareketsizdi ve bu konuda tamamen aptalca davranmamışlardı. Doğru ifşa büyülerini bilen herkes –yani neredeyse hiç kimse– ormanın kıyısı boyunca bir bubi tuzağı gibi uzanan, açık mavi renkteki ve tül inceliğindeki büyülü enerji hattını görebilirdi. Bunu önceki gün kurmuşlardı. Ona takılan birine kalıcı olarak zarar vermezdi fakat büyücüler onların orada olduklarını anlardı ve daha fazla ilerleyemezlerdi. Bilincini kaybetmeyen olursa kendini şanslı sayabilirdi. O şekilde bir yaban domuzu yakalamışlardı bile.

Böcekler bile susmuştu. Quentin hapşırdı –bazı yerel bitkilere karşı hafif alerjisi vardı– ve gözlerini ovaladı. Çayırın diğer tarafında bir şey ormana girdi. Quentin onu gördüğü anda gitti; muhtemelen orada kıpırdamadan durmuş, Quentin'in işemesini izlemiş olmalıydı. Büyük, belki de iri bir yaban domuzu kadar bir şey olmalıydı.

Quentin pantolonunun düğmelerini iliklerken –fermuarlar Fillory'de bilinmiyordu ve cücelere bir türlü çalışma prensibini anlatamadıkları için tersine mühendislik de yapılamıyordu– ve hayvanı gördüğü noktaya doğru yürüdü. Mavi hattın yanında durarak ağaçların arasından baktı. O kadar yoğunlardı ki ormanın içinde hâlâ geceydi. Yine de ormanın derinliklerine doğru uzaklaşan bir çift ağır hayvan kalçasının gölgesini görebildi.

Bu muydu? Başlıyor muydu? Bir elektrikli telin üzerinden aşar gibi dikkatle önce bir bacağını, sonra diğerini görünmez mavi hattın üzerinden aşırdı ve ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Daha tam olarak görmeden bile kimi izlediğinden neredeyse emindi.

"Hey, Ember," diye seslendi. "Ember! Bekle!"

Tanrı omzunun üzerinden ona ifadesizce baktıktan sonra koşturmaya devam etti.

"Ah, hadi ama."

Brakebills grubu tahta geçtiğinden beri koç tanrı Fillory'de görünmemişti; en azından Quentin öyle biliyordu. Martin Chatwin'in dayağından sonra tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. Quentin'in onu son gördüğünde sakatlanan arka bacağı bile iyileşmişti ve hiç topallamadan ağırlığını taşıyabiliyordu.

Quentin'in Ember'le ilgili duyguları karmaşıktı. Ember kitaplarda olduğu gibi değildi. Quentin, Martin'e karşı savaşta onları –Alice'i– kurtaramadığı için ona hâlâ kızgındı. Bunun Ember'in hatası olmadığını biliyordu... ama yine de... Bir tanrı nasıl olur da kendi dünyasının besin zincirinin en tepesinde olmazdı ki?

Anlaşılan boynuzları ve yünlü kürkü olan iri bir tanrı. Quentin'in Ember'le doğrudan bir alıp veremediği yoktu; sadece insanların her zaman yapmasını beklediği şekilde onun önünde eğilmek istemiyordu. Ember o kadar büyükse, Alice'i kurtarması gerekirdi; değilse, Quentin de onun önünde eğilmeyecekti. Olay buydu.

Ancak Ember şimdi buradaysa, bu doğru yolda olduklarını gösterirdi. İşler yakında ciddiye binecek ya da en azından çok Fillory'ye has olacaktı. Ne var ki hangi Fillory'ye has olacağını bilmiyordu; güzel, sihirli Fillory'ye mi yoksa karanlık, korkutucu olana mı? Ne olursa olsun, bu ilahî bilgeliğin gelmesi için iyi bir andı. Yücelerden gelen rehberlik. Bir ateş sütunu, bir duman ağacı.

Ember, Quentin'i tepenin üzerine, adanın içlerine sürükledi. Quentin'in nefesi kesilmeye başlıyordu. Beş dakika sonra Ember nihayet onun yetişmesine izin verecek kadar yavaşladı. Bu arada bir tepenin yarısına kadar tırmanmışlardı ve güneş sonunda ufuk çizgisinin üzerinde pembeliğini göstermişti. Quentin'in orman örtüsüne bakabileceği kadar yüksekteydiler.

"Teşekkürler," dedi Quentin, derin derin nefes alıp vererek. "Tanrım." Bir an Ember'in sağrısına dayandıktan sonra bunun belki de bir ölümlü ile

bir tanrı arasında fazla laubalilik olabileceğini düşündü. "Selam, Ember. Nasıl gidiyor?"

"Merhaba, çocuğum."

O derin bas sesi, Quentin'i bir anda Ember'in Mezarı'nın altındaki mağaraya geri götürmüştü. O zamandan beri bu sesi hiç duymamıştı ve içi burkulmuştu. Orası bir daha gitmek istediği bir yer değildi.

Neşeli bir tavırla konuşmaya çalıştı.

"Burada karşılaşmamız güzel oldu."

"Şans eseri karşılaşmadık. Hiçbir şey tesadüfen olmaz."

Alın size Ember. Asla boş konuşmazdı. Koç yine tırmanmaya başladı. Quentin, arkasından ona Ram-bo[13] dediklerini bilip bilmediğini merak etti. Bir de daha edepsiz bir isim takmışlardı: Member.[14]

"Hayır, sanırım hayır," dedi Quentin ama aynı fikirde olduğundan emin değildi. "Eh. Sen buraya kadar nasıl geldin?"

"Fillory benim dünyamdır, çocuğum. Ben her yerim ve dolayısıyla her yerdeyim."

"Bunu anlıyorum. Ancak bunca yolu gemiyle getirmek yerine bizi buraya büyüyle getiremez miydin?"

"Getirebilirdim. Getirmedim."

Her neyse. Quentin geri dönüp baktığında, *Muntjac*'ı düzgün ve mükemmel bir şekilde demirlenmiş halde gördü. Bir şişeye konabilirdi. Hatta kumsaldaki kampı, kamp ateşlerini ve battaniyeleri bile görebiliyordu. Ama şimdi manzaranın tadını çıkaracak zaman yoktu; koç kayalık tepeye hızla tırmanıyordu. Onun için sorun değildi, çünkü vücudu buna uygundu. Sonuçta bir koçtu. Quentin nefes nefese bir halde onun geniş sırtındaki altın sarısı kürke baktı ve Ember'in onun sırtına binmesine izin verip vermeyeceğini merak etti. Muhtemelen vermezdi.

"Biliyor musun," diye devam etti Quentin, "seni bulmuşken, merak ettiğim bir şey var. Şu Yedi Anahtar'la ilgili. Eğer her yerdeysen ve her şeyi

---

13 *Ram* İngilizcede koç anlamına gelir. (ç.n.)

14 (İng.) Argoda penis. (ed.n.)

de biliyorsan, neden gidip anahtarları kendin toplamıyorsun? Dünyan için o kadar önemlilerse? Yani, en fazla yarım saatte halledebilirsin."

"Burada Daha Derin Büyü söz konusu, çocuğum. Tanrılar bile ona boyun eğmek zorundadır. İşler böyle yürür."

"Ah, tabii. Daha Derin Büyü. Onu unutmuşum."

Ember bir şeyi yapmak istemediğinde veya hikâyesinde gedik olduğunda nedense hemen Daha Derin Büyü konu oluyordu.

"Anladığını sanmıyorum, çocuğum. İnsanın yapabileceği ama bir tanrının yapamayacağı şeyler vardır. Bir arayışı sonlandıran kişi sadece bir şeyi bulmuş olmaz; aynı zamanda kendisi bir şeye dönüşür."

Quentin durarak ellerini beline koydu. Doğu tarafındaki ufuk çizgisi şimdi turuncu bir şerit gibi görünüyordu. Yıldızlar gözden kayboluyordu.

"Nedir o? Neye dönüşür?"

"Bir kahramana, Quentin."

Koç ilerlemeye devam ederken Quentin de peşinden gitti.

"Fillory'nin tanrılara, krallara, kraliçelere ihtiyacı var ve bunlara zaten sahip. Ama bir kahramana da ihtiyacı var. Yedi Anahtar'a da."

"Fillory çok fazla şey istemiyor, değil mi?"

"Fillory her şeyi istiyor."

Dengesizce ama güçlü bir sıçrayışla Ember ileri atıldı ve tepenin zirvesi olduğu anlaşılan bir kayanın üzerine tırmandı. Oradan başını çevirerek fıstık biçimli tuhaf gözleriyle Quentin'e baktı. Söylentiye göre koyunların gözleri kurtların gelişini göz ucuyla görebilmeleri için böyle evrilmişti. Yani görüş alanları daha genişti. Ama etkisi rahatsız ediciydi.

"Bu çok fazla."

"Fillory ihtiyacı olanı istiyor. Ya sen, Quentin? Senin neye ihtiyacın var? Sen ne istiyorsun?"

Soru Quentin'i durdurdu. Ember'in kendisini azarlamasına ve sözde Sokrates tarzında sorguya çekmesine alışkındı fakat burada ender bir şey vardı: İyi bir soru. O ne istiyordu? Fillory'ye geri dönmek istemişti ve bunu yapmıştı. Beyazkule Kalesi'ne geri dönmek istediğini sanıyordu ama artık

o kadar emin değildi. Fillory'yi neredeyse kaybediyor olmanın dehşeti çok şiddetli gelmişti fakat geri dönüş yolunu bulmuştu. Şimdiyse anahtarları bulmak istiyordu. Macerasını, arayışını bitirmek istiyordu. Hayatının heyecan verici, önemli ve anlamlı olmasını istiyordu. Julia'yı iyileştirmek istiyordu. Ne yapması gerektiğini bilse, Julia'ya yardım etmek için her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu.

"Sanırım senin dediğin gibi," dedi Quentin. "Bir kahraman olmak istiyorum."

Ember yine arkasını dönerek yükselen güneşe baktı.

"O halde fırsatın olacak," dedi.

Quentin kayalık zirveye tırmandı ve onun yanında şafağı izledi. Ember'e güneşi, ne olduğunu, dünyanın sınırında neler olup bittiğini veya Fillory'nin bir sınırı olup olmadığını soracaktı. Ama sorularını sormak için döndüğünde, tepenin zirvesinde tek başına olduğunu gördü. Ember gitmişti.

Tam da işler ilginçleşirken. Olduğu yerde yavaşça bir tur döndü ama Ember'den iz yoktu. İz bile bırakmadan gözden kaybolmuştu. Ah, neyse. Gittiği için Quentin onu özleyecek gibi olmuştu. Bir tanrının yanında olmanın özel bir tarafı vardı; o tanrı Ember olsa bile.

Adanın zirvesinde durarak gerindi, sonra kayalardan aşağı dikkatle atlayarak tepeden aşağı, kumsala doğru koşmaya başladı. Diğerlerine olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu ama her şey daha şimdiden bir rüya gibi geliyordu; sabahın erken saatlerinde, çarşaflara ve yastıklara dolanmışken, şafağın ilk ışıkları perdelerin arasından süzülürken görülen, saatler sonra günün sonunda uykuya dalarken sadece birkaç saniye için şans eseri hatırlanan türden bir rüya. Başka uyanan olup olmadığını merak etti. Belki de yatağına geri dönebilirdi.

Bir şeyin değiştiğini fark etmiş olması gerekirdi ama yukarı çıkarken dikkati dağılmıştı. Bir yandan koşuyor, bir yandan da bir tanrıyla konuşuyordu. Ayrıca asla floraya ve faunaya meraklı biri olmamıştı. Dolayısıyla dikkat çekici bir huş ağacını veya sıradışı bir karaağacı fark etmezdi, çünkü zaten aralarındaki farkı bile bilmiyordu.

Yine de, birkaç dakika sonra, çıktığından farklı bir yerden inip inmediğini merak etti, çünkü her yer hatırladığından biraz daha kayalık gibi görünüyordu; kayalıkların bitkilere ve toprağın çimenlere olan oram, önceki gibi değildi. Bunun kendisini çok fazla endişelendirmesine izin vermedi, çünkü izin verirse, tepeye tekrar tırmanması ve aşağı inmek için yeni bir yol bulması gerekirdi ki bu kesinlikle kaçınmak istediği türden bir şeydi. Ayrıca, yükselen güneşi sağ tarafında tutuyordu ki böyle yön bulunurdu, değil mi? İşler gerçekten ters giderse, kumsala kadar iner ve sahilden yürümeye devam ederdi. O zaman kampı asla kaçırmazdı. Hâlâ kahvaltıya yetişebileceğini umuyordu.

Ancak aldırmazlık edemeyeceği bir şey –elinden geldiğince çabalasa bile– yükselen güneşin vuracağı gölgelerde olacağının aksine, gölgeler artık kısalmıyor, uzuyordu. Bu da gökyüzünün kıyısında kaynayan turuncu-kızıl şeyin artık gündoğumu değil, günbatımı olduğu anlamına geliyordu.

Yani adanın yanlış tarafında olmalıydı. Fakat bu imkânsızdı. Daha da ilginç olanı, biri ona bir kılıçla vurana kadar bunun olduğunu bile anlamamış olmasıydı.

Başlangıçta tek hissettiği, aniden dengesini kaybettiği ve sol kolunun uyuştuğu oldu.

"Lanet olsun!" dedi.

Sendeledi ve soğuk çimleri sağlam sağ eliyle yakaladı. Arkasında bir adam vardı; yuvarlak beyaz yüzlü ve top sakallı, iri yarı, genç bir adam. İkisi nasıl olduysa bir araya gelmişlerdi. Quentin'in köprücük kemiğine saplanmış kısa ve geniş bir kılıçla birbirlerine kenetlenmişlerdi ve adam şimdi kılıcı geri çekmeye çalışıyordu.

Onu kurtaran da buydu: Quentin'in köprücük kemiğinin yarısı gürgen ağacındandı. Martin Chatwin onu ısırdıktan sonra Kentaur'lar tarafından oraya konmuştu. Kılıcı tutan adam şansına bunu bilmediğinden, Quentin'i arkadan biçmek için kılıcını o tarafa vurmuştu.

"Orospu çocuğu!" dedi Quentin. Tam olarak adamı kastetmemişti; aslında kimi kastettiğini de bilmiyordu.

Düzgün düşünebiliyor olsa, Quentin kılıcı oraya saplı tutup çatışmanın gidişatını değiştirebilirdi fakat o anda sadece kılıcı içinden çıkarmak istiyordu. İkisi de bunu istiyordu; bir an için istekleri aynıydı. Quentin bir an korkuyla yukarı uzandı ve kılıcı diğer eliyle kavradı. Avcu kesildi. Adam çizmeli ayaklarından birini Quentin'in sırtına dayadı ve homurdanarak kılıcı çekti.

İkisi de nefes nefese birbirlerine baktılar. Bunun sakinliği tuhaftı: Gerçek dövüşlerde fon müziği olmuyordu. Adam hafif zırhlıydı –mavi bir üniforma giymişti– ve yaşı Quentin'inki kadar bile yoktu. Tuhaf bir şekilde her şey kişiseldi; orada, sessiz adadaki bir açıklıkta ve sabah (akşam) ışığında tek başına dururken, Quentin adamın *sen*liğini yoğun bir şekilde hissediyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca birbirlerine bakarlarken, bir kılıçla silahsızken karşılaşan herkes gibi, Quentin iki yönde şaşırtma hareketleri yapıyordu; sanki kendisi savunma oyuncusuymuş ve kılıçlı adam da onu geçerse basket atacakmış gibi. Bu karşılaşmanın dengesini kaybederse diye Quentin bir Fars bayıltma büyüsü fısıldadı; bunu tek eliyle yapabildiği için şanslıydı, çünkü diğer elini hâlâ hissetmi...

Adam onun bitirmesini beklemedi. Quentin'in hareketlerini keserek ileri atıldı ve şaşırtıcı bir hızla bu kez biçmek yerine kılıcını saplamayı tercih etti. Quentin umutsuzca sağa dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama yeterince uzağa gidemedi, çünkü kılıç vücuduna saplandı. Zihninde başarabileceğinden emin olduğu için başaramadığına inanamadı. Metal, giysilerini ve vücudunu delerek sağ tarafına saplanmıştı.

Quentin döndüğü için kılıç arkasından saplanmıştı. Önce his sadece tuhaftı; normalde vücudunun olduğu yerde sert, yabancı bir varlık oluşmuş, kaburgalarına dayanmıştı. Sonra neredeyse zevk verecek şekilde ısındı ama hemen ardından, kılıç sadece keskin değil de, aynı zamanda ocaktan yeni çıkmış gibi yakıcı şekilde ısındı.

"Ahhh..." dedi Quentin kısık sesle ve soğan doğrarken elini kesmiş gibi, sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı.

Adamın bir asker olduğu belliydi ama Quentin bunun ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti. Adam etkili ve ciddi bir profesyonel katildi. Bingle'ın zarafetine sahip değildi. Bir fırıncı gibiydi ama ekmek yerine ceset yapıyordu ve Quentin'i de yaptığı cesetlere katmak istiyordu. Nefes nefese bile değildi.

Kılıcı tekrar saplayabilmek için sertçe çekip çıkardı ve bu kez daha hayati bir organı hedef aldı. Şimdi çörek yapma zamanıydı. Quentin düşünemiyordu.

"*İşıq!*" diye bağırdı ve parmaklarını şaklattı.

Aklına sadece bu gelmişti; sığınaktan beri zihninin derinliklerinde bu düşünce vardı. Bu kez yapabilmişti: Açıklıkta aralarında bir ışık patlaması oldu. Adam şaşırarak bir adım geriledi. Quentin'in bir şekilde onun canını yaktığını sanmış olmalıydı. İyi olduğunu anlaması uzun sürmedi fakat Quentin'in bayıltma büyüsünü tamamlaması da uzun sürmedi.

Adam kılıcını düşürerek seyrek otların üzerine düştü. Quentin nefes nefese bir halde ve yan tarafını tutarak yerinde kaldı. Tuniği kandan sırılsıklam olmuştu. Çok yakındı. Ramak kalmıştı. Neredeyse ölüyordu. Acı inanılmazdı; akşamın ilk saatlerinde gökte asılı kalan bir fişek gibi, akşam yıldızı gibiydi. Hiç bakmasa, acının vücudunun içinde olup olmadığını mutlak bir güvenle söyleyemezdi. Daha fazla dayanamadığında kustu. Önceki akşamki yemekten kalan balık artıkları. Sonrasında daha da kötüleşti.

Tuniğini nazikçe çıkarırken yaralı yere yapışan kısmı tek seferde çekip ayırdı ve tuniğin kollarından birini yırttı. Kolu yuvarlayıp tampon yaparak yarasına bastırdı ve tuniğin geri kalanını elinden geldiğince sıkı bir şekilde etrafına sarmaya çalıştı. Sonrasında bir dakika boyunca sadece dişlerini sıkarak bayılmamaya çalıştı. Kalbi göğsünde kapana kısılmış bir serçe gibi çırpınıyordu. Kısık sesle *hasar kontrolü* ifadesini tekrarlayıp duruyordu. Nedense yardımı oluyordu.

Yarasını tekrar inceleyebildiğinde, kanadığını ama oluk gibi kan akmadığını gördü. Görüşü acıdan kararana kadar alabileceği derin nefesin keskin bir sınırı vardı. Orada ne olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Acıya bakılırsa, kıpırdadığında kılıç kasları kesmiş olmalıydı ama ciğerlerine ulaşmış olamazdı. Olabilir miydi? Orada başka ne vardı be? Muhtemelen sadece ete saplanmıştı.

Adrenalin damarlarına doluyor, acının zonklamasının etkisini azaltıyor, oksijeni oradan uzaklaştırıyordu. Acı hâlâ vardı ama Quentin artık dayanabilmeye başlamıştı. Bunu yaparken, neler olduğunu da anladı. Korkunç, ateşli bir güçle algıladı: Bir macera yaşıyordu. Hem de gerçek bir macera. Acının simgelediği şey buydu.

Ellerine baktı. Sol elini yine hissedebiliyordu. İki elini de yumruk yaptı. Ahşap köprücük kemiğinde iri bir çentik vardı ama derin bir yapısal hasar oluşmamıştı. Macunla doldurulabilecek bir şeydi. Başını iki yana salladı. Açık görünüyordu. Ya da açığımsı.

Kısa ada otlarının üzerinde horuldayarak yüzükoyun yatan adama baktı. Kılıcını alıp adamın geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Şato üç bölümlü küçük bir yapıydı: Etraflarında devasa ağaçlarla tamamen gri taştan yapılmış iki nöbetçi kulesiyle bodur ve kutu gibi bir yerdi. Kayalık tepede durduğu yerden bütün planı görebiliyordu. Quentin'in adanın bir sahiline hâkim olduğunu artık görebildiği tepelerin eteğinde, şatoyu diğer görüş açılarından gizleyecek şekilde, çimenlik bir alana kurulmuştu. Diğerleriyle kendisinin şatoyu görmemiş olmasına şaşmamak gerekirdi.

Quentin tepeyi izliyor olabilecek kişilerin görüş alanına girmemeye çalışarak kayadan kayaya süründü ve zikzak çizerek şatoya doğru ilerledi. Başka askerlerle karşılaşmadı. Belki de sadece şanssızlıktı. Şansını daha fazla zorlamak istemediğinden, deniz kıyısındaki kayalık bir boğaza doğru ilerledi. Kıyı boyunca sürünerek yaklaşacaktı.

Deniz kıyısında dar bir kayalık uzanıyor, ayaklarını kuru tutmaya zorlukla yetiyordu. Deniz karanlık, hızlı dalgacıklar halinde ayaklarına atılıyordu. Quentin yaptığı şeyi düşünmüyordu bile. Birine, şatoya *Zor Ölüm* tarzında tek kişilik bir büyü saldırısı yapmayı planladığını açıklaması gerekse, bu fikrini haklı çıkarmak zor olurdu. Önemli bir keşif görevinde olduğunu, şatonun savunmasını kontrol ettiğini söyleyebilirdi ama bu, yeterince korktuğu takdirde dönüp kaçacağı anlamına gelirdi. Gerçekte düşündüğü şey, bunun Ember'in kastettiği ve ona verdiği şey olduğuydu. Yani şansı. Orada bir şey vardı; anahtarlarla, Jollyby'la, Julia'yla ya da hepsiyle ilgili bir şey vardı ve onu alıp geri dönecekti.

Sonra aniden durdu. Çakıllı kıyıya gri, eski bir kayık çekilmişti. Kürekler orada, bir yusufçuğun katlanmış kanatları gibi düzgünce içinde duruyordu. Kayık bakımlıydı. Halat yukarıdan uzanan bir ağaç dalına bağlanmıştı.

Quentin zihinsel olarak saplanmıştı. Hiçbir gücün onu kayığın yanından yürüyüp gitmeye zorlayabileceğini sanmıyordu. Hayır, kayığa binecek ve geri çekilecekti. Adanın diğer tarafına, arkadaşlarının yanına gidecekti.

Kılıç yarası kürek çekme becerisini zayıflatabilirdi ama tamamen engelleyemezdi. Ani uyuşukluk duygusu çok yoğundu. Kimse onu korkaklıkla suçlayamazdı; aslında şimdi devam etmek için kendini zorlamak aptalca, hatta bencilce olurdu.

İnce halatı ağaç dalından çözerken –sağ kolunu başının üzerine kaldıramadığı için bunu sol eliyle yapması gerekmişti– sahilin diğer ucunda beyaz bir yüz belirdi: Başka bir asker.

İkisinin de tepki vermesinin bu kadar uzun sürmesi ürkütücüydü. Quentin adamın kendisini görebildiğine veya gördüyse bile Quentin'i bir düşman olarak tanımlayabileceğine inanmak istemiyordu ama gün ışığı her dakika azalmasına rağmen, iki durumdan da kurtuluş yoktu. Soğuk bir dalga Quentin'in ayağına çarptı.

Adam dönüp alarm verirse her şey sona ererdi. Ama bunu yapmadı. Quentin'e yaklaşmaya başladı; kısa kılıcını –Quentin'in elindekinin aynısı– çekerek Quentin'e doğru yürüdü. Anlaşılan herkes kahraman olmak istiyordu. Quentin adamın pek de etkileyici görünmediğini düşündü.

Ama görünüş aldatıcıydı. Quentin ilk askerden aldığı kılıcı kumlara saplayarak savaşa hazırlandı.

Kinetik: Quentin bu konuyu iyi bilirdi. Brakebills'teyken Fiziksel Çocuklar grubundaydı. Yaklaşık, ne kadar, beş yıldır mı üzerinde düşünmediği bir Brakebills seminerini hatırlayarak iki elini de kaldırdı ve bir güvercin sürüsünü kovalıyormuş gibi askere doğru salladı. Kıyıdaki siyah çakıl taşları bir şerit gibi havalandı ve yükünü boşaltan bir kamyonun sesiyle, kızgın bir arı sürüsü gibi adamın yüzüne ve göğsüne yağdı. Adam şaşırarak kaçmak için döndü fakat birkaç adım attıktan sonra olduğu yere yığıldı ve taşlar üzerini örtüp onu bayılttı.

İşte. Bir anda bütün korku silinmişti; acı silinmişti; uyuşukluk hissi silinmişti. Quentin yine özgürce hareket edebiliyordu. Kayığa binmeden devam edebilirdi. Bütün hayatı boyunca özgür olmuştu ama bunu fark etmemişti.

Adamın yarı örtülmüş halde yattığı yere yürüdü. Denizden ıslak, ılık bir rüzgâr esiyordu. Quentin adamın yüzündeki taşların birazını tekmeledi: Güneşten yanmış, ergenlik sivilcesi izleriyle dolu dar bir yüz. Hikâyesi şim-

dilik sona ermişti. Quentin kılıcını alarak elinden geldiğince sert bir şekilde denize fırlattı. Kılıç bir, iki kez sekti ve sulara gömüldü.

Küçük düz bir taş alıp cebine attı.

Sahilin sonundan nöbetçi kulesinin yakınlarına doğru dar ve dolambaçlı bir patika uzanıyordu. Bayır dikti ve tırmanırken öne eğilmesi gerekti; bu yanan tarafını biraz rahatlatıyordu. İvmesini kaybetmek dışında hiçbir şeyden korkmuyordu. Büyüleri yapmadan içinden tekrarlayarak enerjinin yükseldiğini yükseldi ve sonra tekrar dinmesine izin verdi.

Nöbetçi kulesi yuvarlaktı ve dik bir bayırın üzerine inşa edilmişti, dolayısıyla yaklaşırken zemin kat bile onun üzerinde kalıyordu. Bir elini eski temelin üzerine koydu. Kuleyi kimin yaptığını merak ediyordu. Tuğlalar serin ve sağlamdı. Dikdörtgen tuğlaları pürüzsüz bir daire oluşturacak şekilde dikkatle kim dizmişti? İçinde kim vardı? Şimdi canlarını yakacağı veya öldüreceği bu insanları karşısına yazgının, Ember'in ya da başka bir gücün çıkarmış olması yeterli miydi? Sonuçta tüm gece boyunca bu etkisiz hale getirme saçmalığını sürdüremezdi. Aralarından birinin ya da ikisinin onu öldürmeye kalkışmış olması yeterli miydi; hatta birinin kılıcını ona saplayacak kadar ileri gitmiş olması?

Bu kadar düşünmek yeterdi. Bazen o sadece düşünürken diğer herkes harekete geçiyormuş gibi geliyordu. Bir süre ikincisini yapacaktı ve ne hissettireceğine bakacaktı.

Duyularını güçlendirmesi gereken –en azından teoride– sessiz bir ritüel için beş dakikasını harcadı ama bunu öğrencilik zamanından beri yapmamıştı ve o zaman da hiç ayıkken kullanmamıştı. Beki de en iyisi kulenin dışından uçarak yukarı yükselmek ve içerideki kişiyi şaşırtmak olurdu. Uçmak şaşırtıcı ölçüde büyük, sandığınızdan daha büyük bir sırdı ve onu kullanmasının kendisini savaşamayacak kadar zayıf düşürmesinden korkuyordu. Ama diğer yandan, tarz için de yüksek puan alırdı. Size kendinizi gerçekten güçlü bir büyücü olarak hissettirecek en iyi şey kendi gücünüzü kullanarak uçmaktı. Yaşasın kovboylar, bok herif!

Alacakaranlıkta yükseldi. Eski tuğlalar loş ortamda hızla yüzünün önünden geçti. Hiç gürültü yoktu. Gayretten dolayı göğsünün biraz boşaldığını hissetti. Biri omuzlarınızdan desteklerken ağırlıksız olmaktan pek bir farkı

yoktu. Dev bir ebeveyn tarafından kaldırılan bir bebek gibi oluyordunuz. *Kimmiş bakalım uslu çocuk?*

Ağaçların tepesinden yükselirken Quentin'in uzun bacakları aşağı sarkıyordu. Diğerlerinin kendisini görebilmesini diledi. Kollarını iki yana açarak kulenin kenarından yükselirken bir elinde çalıntı kılıcını tutuyordu ve diğerini havaya kaldırmış, mor bir cadı ışığıyla aydınlatmıştı. Son saniyede çizgi romanlarda süper kahramanların yaptığı gibi bir dizini yukarı kaldırdı.

Çatıdaki adam kollarını ileri geri sallamayı bırakıp şaşkınlıkla başını arkaya yatırdı ve gözlerini kısarak baktı; Quentin elini ona doğru uzatarak iki parmağıyla işaret etti. Parmaklarından çivit mavisi iki ışın fırladı ve adamın alnına çarparak onu yere devirdi; ışınlar karanlıkta bilinmeyen yerlere sekti. Quentin'in Penny'nin eski Büyülü Dart büyüsüyle oynamak için uzun zamanı olmuştu ve şimdi bu büyüyü rahatlıkla kullanabiliyordu. Adamın başı önce arkaya, sonra öne hızla savruldu ve elleriyle dizlerinin üzerine çöktü. Kaburgalarına isabet eden başka bir Sihirli Mermi onu yan tarafına devirdi.

Üçüncü de gitmişti. Quentin etrafında alçak bir duvar olan taş çatıya rahatça indi. Bir fon müziğinin eksikliğini yine derinden hissetti. Burada bir top vardı; yanında düzgün bir piramit biçiminde dizilmiş gülleleriyle kısa ve siyah renkli bir top. Sahilden aldığı düz taşı cebinden çıkardı. Baygın nöbetçinin kemerinden bir hançer çekerek –adamın üzerindeki tek silah buydu– üzerine bir mühür kazımaya başladı. Karmaşık bir şeydi fakat mührü zihninde görebiliyordu; okuduğu kitabın sol sayfasındaki halini gözünün önüne getirebiliyordu. Aynen kopyalaması, düz çizgiler ve dik açılar yapması gerekmiyordu ama yapısının doğru olması şarttı. Topolojiyi bozamazdınız.

İşi bittiğinde, son çizgiyi ilkiyle birleştirdiğinde, Quentin içindeki kıpırtıyı hissetti. Yeterince iyi olmuştu. Orada gizlenmiş bir güç vardı. Taş canlıymış gibi elinde vınlayıp sıçradı.

Merdivenin tepesinde bir an bekledi. Taşı fırlattığında bunun geri dönüşü, karanlığa karışmak diye bir şey olmayacaktı. Kararan gökyüzünün altında ılık okyanus rüzgârı üzerine esti. Hava hareketleniyordu ve deniz hani balıklarıyla dolmuştu. Fırtına yaklaşıyordu. Sahilde bıraktığı adam

için aniden endişelendi. Ya sular yükselirse? Quentin suyun onu boğmadan önce uyandıracağından emindi.

Quentin göz ucuyla hızlı, sessiz ve mavi-beyaz renkte bir ışık hareketi fark etti. Diğer nöbetçi kulesinden, şatonun diğer ucundakinden gelmişti; biri tıpkı kulenin içinde flaşla fotoğraf çekmiş gibiydi. Yarı karanlığa doğru kısık gözlerle baktı. Fark edilmiş miydi? Yoksa hayal mi etmişti? Uzunca bir an geçti. On saniye. Yirmi. Yine rahatladı.

Diğer kule aniden açıldı. İçinde sıcak, parlak ve beyaz bir şey patladı. En üst katın tamamı yok oldu ve enerji arkları her yöne parlayarak kulenin etrafındaki ağaç tepelerini tutuşturdu. Çalıların arasından taşlar yuvarlandı. Kulenin çatısı altındaki kata çöktü.

Tam o sırada, denizde, *Muntjac*'ın cüretkâr silüeti burnun etrafından sessizce döndü. Quentin'in haftalardır görmediği dev bir dost canlısı köpek gibi sanki ona doğru koşuyordu. Diğerleri gelmişti. Hepsi oluyordu.

Deli gibi sırıtan Quentin taşı merdivenden aşağı fırlatarak geri çekildi.

Taş, Quentin'in içinde gizlediği gücü bir anda patlayıcı bir şekilde yayarken, güçlü bir gümleme ayaklarının altındaki çatıyı bir davul derisi gibi titreştirdi. Çatı karolarının arasından toz fışkırdı ve merdivenin ağzından dışarı hava boşaldı. Quentin güdüsel olarak hafifçe yere eğildi ve bir an için fazla kaçırıp kaçırmadığını merak etti ama kule yıkılmadı. Başka bir büyü daha hazırlayarak merdivenden aşağı koşarken kılıcının ucu duvarı kazıdı. Oda karanlıktı; sadece iki adamı seçebiliyordu: Biri kırılmış bir masanın altında yüzükoyun yatıyor, diğeri ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Quentin koşmaya devam etti. Zihni netti ve heyecandan tutuşuyordu. Koşarken başka bir büyüyü doldurmak için üflediği elini salladı. Tam zamanında; çünkü başka bir adam telaşla eldivenlerini takarak merdivenden çıkıyordu. Quentin kolunu doğruca adamın göğsüne uzattı –işe yarayabilir ya da yaramayabilirdi– ve Quentin'in eli bir şok silahı gibi titredi ve enerji adamı merdivenden gerisingeri aşağı yuvarladı.

Quentin homurdanan bedenin üzerinden atlayarak koşmaya devam etti ve şatonun önündeki meydana fırladı.

Dört tarafı vardı: Ana bina solda, gözcü kuleleri iki uçta ve okyanus sağda. Ortada küçük bir dikilitaş vardı. Bir an sonra Poppy karşı köşeden yürüyerek açık havaya çıktı. Tuniği olmadan ve kanlar içindeyken Quentin nasıl göründüğünü bilmiyordu; ta ki Poppy onu ve o da Poppy'nin yüz ifadesini görene kadar. Quentin neşeli ve canlı olmasını umduğu bir tavırla el salladı. Tam ona doğru koşacakken, bir sopa yanındaki kaldırım taşlarının üzerinde tıkırdadı. Önce merakla ne olduğuna baktı ve bir ok olduğunu anlayınca avludan kaçmak için hızla geriledi.

Poppy de oku onunla aynı anda görmüştü. Hemen sütun tabanının arkasına saklanırken makineli tüfek gibi Lehçe bir şarkı mırıldandı ve bir lazer ışını gibi havada beliren yeşil bir ışın, okun şatonun çatısından atıldığı yere doğru gitti. Poppy, okun geldiği yeri bulmuştu.

Kolay korkmuyordu. Bu Avustralyalılara has bir şey olmalıydı. Muhtemelen yılanlarla, dingolarla filan boğuşarak büyümüş olmalıydı. Quentin daha önce onun büyü yapışını hiç izlememişti ve inanılmazdı. Hayatında ellerini o kadar hızlı hareket ettiren birini hiç görmemişti.

"Hey!" diye seslendi Poppy, dikilitaşın arkasından. "Sen iyi misin?"

"İyiyim!"

"Eliot ve Benedict kulenin işini bitiriyorlar!" diye bağırdı Poppy.

"İçeri giriyorum!" Quentin ana binayı işaret etti.

"Dur! Hayır! Bingle da geliyor!"

"İçeri giriyorum!"

Quentin, Poppy'nin cevabını duymadı. Onları gördüğü için çok sevinmişti; özellikle de tuhaf Poppy'yi. Ama aynı zamanda derin bir özlem de hissediyordu. Bu onun fırsatıydı. Onlardan ileride kalmazsa, oraya onlardan önce ulaşamazsa, kaybederdi ve bu konuda bencillik etmek istemiyordu ama onlar için bir sakıncası yoksa, bunun sadece kendisine ait bir gösteri olmasını istiyordu. Kılıcına birkaç kelime fısıldadı ve iki kez yere vurdu. Kılıcın etrafında altın bir parıltı belirdi. Poppy şimdi ışın okundan uzanan yeşil kuyruğun diğer ucuyla uğraşıyordu. Ucu bir kıvılcıma dönüştü ve kıvılcım, ateşlenmişybir fitil gibi hat boyunca hızla ilerledi. Duvarın üzerinde gözden kayboldu ve bir an sonra bir gökgürültüsü duyuldu.

Quentin ana binanın kapısına doğru koştu. Kendini tuhaf bir şekilde muhteşem hissediyordu. Ne yapması gerektiğini nasıl bildiğini bilmiyordu ama yine de yapıyordu. Diğerleri arkasını kollarken, son şüpheleri de silinmişti.

Kapılar otuz santim kalınlığında demirli kirişlerden oluşuyordu. Koşarken sıçrayarak kılıcını kaldırdı ve olanca hızıyla indirdi. Yaptığı büyü kılıcı hissedişini etkilememişti fakat diğer her şey üzerinde yarım tonluk ağırlığı varmış gibi bir etki yapıyordu. Bütün bina sarsılırken ahşap parçalandı. Yine bir toz bulutu yükseldi. Gümbürtü gecenin karanlığında yankılandı. Bir darbe daha kapıyı yarıya kadar içeri çökertti ve üçüncüsü eşiği paramparça etti.

Quentin içeri dalarken kendini o kadar güçlü hissediyordu ki neredeyse canı yanıyordu. Güç bütün vücudundan fışkırıyordu. Nereden geldiğini bilmiyordu; göğsü devleşmiş, içindeki bütün organlar basınç yapıyormuş gibi hissediyordu. Yürüyen bir bombaydı. Kırılan kapının arkasındaki salonda beş adam ellerinde kılıçları ve mızraklarıyla onu karşıladı; Quentin'in ellerinden fırlayan bir rüzgâr onları geri fırlattı. Bir ışık patlamasıyla onları kör etti, sonra da büyük salona fırlattı. O kadar *barizdi* ki.

Dönüp bir elini az önce yıktığı kapının kalıntılarına koydu ve kalıntılar yanmaya başladı. Bu iyi ve bir hayli abartılı bir fikir gibi görünmüştü fakat daha sonra herhangi bir sorunla karşılaşmamak için derisini ateşe karşı dayanıklı hale getirdi.

Belki de ilk kez, gerçekten bir Büyücü Kral olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfediyordu. Beyazkule Kalesi'nde günlerini oturarak geçiren, kılıçlarla oynayan ve her gece sarhoş olan o şişko sersem mi? O kral filan değildi. Kral buydu. Efendi ve kumandan. Yıllar önce Brooklyn'deki o donmuş bahçeye girdiği gün başlayan her şeyin toplamıydı bu. Sonunda kendini bulmuştu. Belki de bütün ihtiyacı olan, Ember'in izniydi. İnsanın inanması gerekiyordu.

Duyularını keskinleştirmek için yaptığı ritüel gerçekten işe yarıyordu: Şimdi duyuları o kadar güçlenmişti ki duvarların ötesindeki insanların yerini bile hissedebiliyordu; tıpkı bir köpek balığı gibi, vücutlarındaki elektriği hissediyordu. Genellikle bir üretim bandının parçaları gibi birbiri ardına dizilmiş saniyelerden oluşmuş olan zaman, o sıkıcı mekanizma, görkemli

bir melodiye dönüşmüştü. Artık her şeyi geri alıyordu; kaçırdığı her şeyi ve daha fazlasını. Poppy haklıydı; Dünya'da olanlar gerçekten maceraydı. Sadece aptalca ortalıkta dolaşmamıştı; buna hazırlıktı. Hayat buydu. Bundan sonra böyle yaşayacaktı.

"Ben buyum," diye fısıldadı. "Ben buyum."

Ön taraftaki merdivenden yukarı koştu ve bir dizi büyük salondan geçti. İnsanlar ona yaklaşırken eşyalar üzerlerine uçuyor, onları yere deviriyordu; sandalyeler, masalar, küpler, sandıklar, büyünün etkisine kapılan her şey. Tepelerine aniden yıldırım düşüyordu. Rahat, yavaş bir hareketle, havada kendisine doğru gelen bir baltayı uzattığı eliyle durdurdu ve geldiği yere gönderdi. Nefesini çekerek odalardaki oksijeni emiyor, insanlar boğularak mosmor dudaklar ve yuvalarından fırlamış gözlerle bayılıp yerlere seriliyordu. Çok geçmeden onu görür görmez kaçmaya başladılar.

Kendini değişmiş, sanki bir deve dönüşmüş gibi hissediyordu. Büyüler hiç çabasızca vücudundan dökülmeye devam ediyordu. Düşman kuvvetleri karışıktı; insanlardan, perilerden ve birkaç egzotik yaratıktan –bir taş golem, bir su yaratığı, kızıl sakallı bir cüce, oldukça pis konuşan bir panter– oluşuyordu. Önemi yoktu; Quentin ayrımcılık yapmayan bir kahramandı. Bir yangın hortumu gibiydi. Yan tarafındaki yarayı artık neredeyse hissetmiyordu bile. Kılıcını bir kenara attı. Kılıçların canı cehennemeydi. Bir büyücünün kılıca ihtiyacı yoktu. Bir büyücünün kendi içindeki güçten fazlasına ihtiyacı yoktu. Yapması gereken tek şey kendisi olmaktı: Büyücü Kral.

Nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu; sadece oda oda çalışarak binayı temizliyordu. *Muntjac*'ın uzaktan gümbürdeyen toplarının sesini iki kez duydu. Bir defasında bir kapıyı açtığında Bingle ve Julia'yı süslü mobilyalarla dolu bir balo salonunda kalabalık bir asker grubunu enkazların arasında geriletirken buldu. Bingle'ın sihirli kılıcı önünde endüstriyel bir makine gibi hızlı ve isabetli bir şekilde savruluyor, parıltılı ucu havada hipnotize eden ışık izleri bırakıyordu. Tuniği terden sırılsıklam olmuştu ama yüzü sakindi ve gözleri kısılarak neredeyse çizgiye dönüşmüştü; kendini savaş coşkusuna kaptırmış olduğu belliydi.

Ancak gerçek dehşet Julia'ydı. Quentin'in bilmediği bir tür dönüştürme büyüsü yapmıştı veya içinde insan olmayan bir şey çatışma sırasında

ortaya çıkmıştı. Quentin neredeyse onu tanıyamadı. Teni fosforlu gümüş renginde parıldıyordu ve en azından on beş santim uzamıştı. Çıplak ellerle dövüşüyordu; askerlerin üzerine yaklaşıyor, birinin aptalca bir hareketle bir mızrak saplamaya kalkışmasını bekliyor, sonra adam ağır çekimde hareket ediyormuş gibi rahatça mızrağı yakalıyor ve onunla hem askeri hem de arkadaşlarını öldüresiye dövmeye başlıyordu. Gücü inanılmaz görünüyordu ve metal bıçaklar sadece derisinden sekiyordu.

Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Quentin en üst kata çıkan merdiveni buldu. Gördüğü ilk kapıyı tekmeleyerek açtı ve devasa bir alev topu üzerine gelirken neredeyse ölüyordu.

Son derece güçlü bir büyüydü. Biri onu oluştururken acele etmemiş ve içine bolca enerji pompalamıştı. Alev topunun kendisini sardığını ve alevlerin vücudunu yaladığını hissetti ama ateşe karşı dayanıklılık büyüsü yaptığı için alevleri buz gibi hissediyordu. Büyüsü dayandı. Alevler söndüğünde Quentin'in vücudundan dumanlar tütüyordu ama hiçbir zarar verememişti.

Karanlık kütüphanenin kapısında duruyordu. İçeride, üzerinde iki tane lamba yanan bir masanın arkasında, güzel kahverengi takım elbise giymiş bir iskelet oturuyordu. Belki tam olarak iskelet değildi ama kesinlikle ölü bir adamdı. Üzerinde hâlâ et vardı fakat büzülmüş ve kuru deri gibi kalmıştı.

Kütüphane son derece sessizdi. Alev topu yüzünden, Quentin'in iki tarafındaki kitap raflarından dumanlar yayılıyor, çıtırtılar yükseliyordu. Ceset kuru fıstık gibi sert gözlerle onu izliyordu.

"Olmadı mı?" dedi sonunda iskelet. Sesi patlak bir kolondan çıkar gibiydi. Anlaşılan ses tellerinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Doğaüstü bir güç, son kullanma tarihi geçtikten çok sonra bile onu hâlâ canlı tutuyordu. "Eh, tek büyüm buydu."

Quentin bekledi. İskeletin yüzü ifadesiz ve hareketsizdi. Kurumuş dudakları dişlerini tamamen örtmüyordu. Hoş bir görüntü değildi ama Quentin nedense öfkelenmemişti. Neden savaşıyorlardı? Quentin bir an için gerçekten hatırlayamadı. Diğerlerinden çok mu uzaklaştığını merak etti. Ama hayır, konu onunla ilgiliydi. Kendisi başlatmıştı. Ve bu, bölüm sonu yaratığıydı.

Ceset yine hareketlendi ve cılız, gevşek eklemli kukla koluyla ona bir bıçak fırlattı. Quentin tamamen güdüsel olarak eğildi ama rastgele bir atıştı ve yakınına bile gelmemişti. Arkasındaki açık kapıdan uçarak koridor duvarından sekti.

"Pekâlâ," dedi. "Artık işim gerçekten bitti."

Ceset iç çekmiş olabilirdi.

"Anahtar nerede?" diye sordu Quentin. "Sende bir tane var, değil mi?" Korkunç bir an için olmayabileceğinden endişelendi.

"Artık ne yaptığımı bile bilmiyorum," dedi ceset, hırıltılı bir sesle. Etleri büzülmüş ellerinden biriyle küçük ahşap bir kutuyu Quentin'e doğru itti. Bazı parmak boğumlarının derisi sıyrılmıştı; eski bir koltuğun deri kolçakları gibi. "Bu kızınmdı."

"Kızının," diye tekrarladı Quentin. "Kimsin sen?"

"Hikâyeyi bilmiyor musun?" Ceset yine iç çekti. Yazgısına Quentin'in beklediğinden çok daha fazla teslim olmuş gibiydi. Artık nefes alması gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu fakat anlaşılan hâlâ içine hava çekebiliyordu ve bunu yaptığında cılız göğsü kalkıp iniyordu. "Herkesin bildiğini sanıyordum."

Hareket etmeyi bırakınca ter içinde olduğunu anladı. Adada gece soğuktu.

"Dur. Bana o olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Peri masalındaki adam. *Yedi Altın Anahtar*."

"Adına böyle mi diyorlar? Bir peri masalı mı?" Ceset dişlerinin arasından hava üfledi. Bu bir kahkaha mıydı? "Sanırım böyle şeyleri tartışmak için artık biraz geç."

"Anlamıyorum. Senin iyilerden biri olduğunu sanıyordum."

"Hepimiz kahraman olamayız. Yoksa kahramanlar kimle savaşırdı? Aslında bu sadece bir sayı meselesi. Sadece toplamlarla ilgili."

"Ama bu kızının sana verdiği anahtar değil mi?" Quentin bir şeyleri yanlış anladığını hissediyordu. "Hikâyede öyle diyordu. Sen onu cadıdan kurtardın ve seni hatırlamadı ama sana anahtarı verdi."

"O cadı filan değildi; annesiydi." Ceset yine tıslayarak güldü. Konuşurken sadece alt çenesi oynuyordu. Bir lunaparkta animatronik bir başkanla konuşmak gibiydi. "Yedi Anahtar'ı aramak için onları terk etmiştim. Sanırım kahraman olmak istiyordum. Bunun için beni hiç bağışlamadılar. Nihayet geri döndüğümde kendi kızım beni tanımadı. Annesi ona öldüğümü söylemişti.

"Anahtar beni hayatta tuttu. Şimdi senin onu böyle alman sorun değil. Cansız bir bedende yaşamak korkunç bir şey; hiçbir şey hissedemiyorum. Diğerlerinin bana nasıl baktığını görmelisin."

Quentin ahşap kutuyu açtı. İçinde altın bir anahtar vardı. Anlaşılan kendisi de artık bir peri masalının parçası olmuştu. Ortak bir duvarı delip geçerek bitişikteki hikâyeye katılmıştı. Büyücü Kral sahneye girer.

"Söylesene," dedi ceset. "Bu ne için? Ben hiç öğrenemedim."

"Ben de bilmiyorum. Üzgünüm."

Arkasından ayak sesleri duydu. Quentin omzunun üzerinden bir bakış attı. Sadece nihayet kendisine yetişen Bingle'dı.

"Üzülme. Bedelini ödedin." Kutuyu bırakır bırakmaz, iskeletin cam tükenmeye başlamıştı. Öne doğru çöktü ve başı gürültüyle masaya çarptı. Son sözlerini masanın ahşap yüzeyine mırıldandı. "Benim gibi. Sadece henüz bilmiyorsun."

Bir daha kıpırdamadı.

Quentin kutuyu sertçe kapadı. Bingle'ın yanına geldiğini duydu. Birlikte cesedin başının üzerine baktılar; keldi, lekeliydi ve bir küre gibi pürüzsüzdü.

"Bravo," dedi Bingle.

"Sanırım onu ben öldürmedim," dedi Quentin. "Sadece öldü işte."

"Yine de güzel." Bu lafı Josh'tan öğrenmiş olmalıydı.

Quentin'in çılgın güç seviyeleri hızla normale iniyor, onu bitkin ve zayıf bırakıyordu. Vücudundan iğrenç bir yanık tüy kokusu yayıldığının farkındaydı. Ateşe karşı büyü mükemmel değildi anlaşılan.

"Bu o adamdı," dedi Quentin. "Peri masalındaki. Ama onun anlattığı hikâye farklıydı. Beni almaya gelmeniz gerektiğini nasıl bildiniz?"

"Aşçı konuşan bir balık tuttu. Bize ne yapmamız gerektiğini o söyledi. Karnında bir şişe ve şişenin içinde de bir harita vardı. Size ne oldu?"

"Ember geldi."

Şimdilik bu kadar açıklama yeterliydi. Birlikte koridordan merdivene doğru yürürken Bingle bütün kapıları, girintileri ve çıkmazları kontrol ediyordu.

Başarmışlardı: Bir anahtarı daha bulmuşlardı. Geriye bir tane kalmıştı. Quentin golünü atmıştı. Fillory'de ilk macerasını yaşadığı için "Başardık!" diye heyecanla gevezelik eden Poppy ve hâlâ fosfor gibi parıldayarak sessizce koridorlarda dolaşan Julia'yla karşılaştılar. Quentin onlara ödülü göstererek ikisine de sarıldı; Julia'ya sarılışı biraz tuhaf olmuştu, çünkü Julia ona karşılık vermedi ve dahası, savaş figürü yüzünden boyu uzamıştı. Poppy haklıydı, başarmışlardı ve onlara Quentin liderlik etmişti. O zafer duygusuna tutunarak ellerinde tarttı, sıcaklığını ve ağırlığını hissetti; hissettiklerini unutmamaya kararlıydı. Bingle bir perdenin arkasından bir kaçağı çekip çıkardı fakat adam çoktan silahını bırakmıştı. Kaybedilmiş davalar için ölmek gibi bir niyeti yoktu.

Dışarıda *Muntjac* iskeleye çekilmişti ve taş meydanın üzerine doğru yükseliyordu. Körfez göründüğünden daha derin olmalıydı. Biri –muhtemelen Eliot– avlunun üzerinde havada süzülen basketbol topu büyüklüğünde ışıklar yaratmıştı ve hepsi yumuşak sarı-pembe bir aydınlık yayıyor, ortama panayır alanı havası katıyordu. Rüzgâr daha da hızlanmıştı ve parıldayan küreler yerlerinde kalmaya çalışırken titreşiyorlardı.

Eliot iskelede Josh'ın yanında duruyor, arkalarında *Muntjac*'ın huzur verici gövdesi yükseliyordu. Neden orada öylece duruyorlardı ki? Coşku dinmişti ve Quentin'in dizlerinin bağı çözülüyordu. Kahraman olmak yorucu bir işti. İçi boşalmış gibi hissediyordu. Yan tarafındaki ağrı yeniden şiddetleniyordu. Gemideki kamarasının sıcaklığını düşünmek onu rahatlatıyordu. Artık anahtarı aldıklarına göre, kamarasındaki yatağına kıvrılabilirdi ve gemi onu uzaklara götürebilirdi. Yorgun bir tavırla, selam anlamında elini kaldırdı. Şimdi konuşmalar, açıklamalar ve tebrikler olacaktı: tam bir

kahraman karşılaması. Fakat şimdilik istediği tek şey, bunları aşıp gemiye geri dönmekti.

Eliot ve Josh onu selamlamadı. Yüzleri asıktı. İskeledeki bir şeye bakıyorlardı. Josh konuşuyordu ama rüzgârdan söyledikleri duyulmuyor, kelimeleri karanlık okyanusa savruluyordu. İkisi de Quentin'in ıslak tahtaların üzerinde yatan Benedict'i fark etmesini bekliyordu.

Boğazına bir ok saplanmıştı. Ölmüştü. Gemiden daha yeni inmişti. Yerde kıvrılmış halde yatıyordu ve yüzü karanlıktaydı. Hemen ölmemişti. Kendi kanında boğulmadan önce oku çıkarmaya çalışmış gibi görünüyordu.

20. BÖLÜM

Murs'taki ev, Julia'nın hayatı boyunca başına gelen en iyi şeydi. Bütün hayatları boyunca.

Tırmalayan haklıydı; Julia evine dönmüştü. Şimdiye kadarki hayatı keyifsiz, çok kötü, hiç bitmeyen bir kovalamaca gibi olmuştu ve sürekli oradan oraya koşmak zorunda kalmıştı. Ait olduğu yeri ancak şimdi bulduğunu hissediyordu. Artık dinlenebilirdi. Hücre evlerinin aksine, burası gerçekten güvenli bir yerdi. Burası onun Brakebills'iydi ve bu kez gerçekti. Nihayet huzuru bulmuştu.

Murs'ta Julia'yla birlikte toplam on kişi vardı. Bazıları Serbest Tüccar Beowulf'tandı; bazıları değildi. Tırmalayan oradaydı; Asmodeus da öyle. Ve Rezilasa. Gummidgy ve Fiberpunk: Julia'nın büyüyle ilgilendiklerini düşüneceği son insanlar olacaklarını düşüneceği, grupta az mesaj atan tipler. Zamanlarının çoğunu muhtemelen özel mesajlaşmalarda büyü takası yaparak geçirmiş olabileceklerini şimdi anlıyordu.

Asmodeus, Rezilasa ve Tırmalayan da olduklarını sandığı gibi değillerdi. Tırmalayan'ı bir kız veya eşcinsel erkek sanıyordu ama hiç de eşcinsel gibi bir havası yoktu ve ne olursa olsun, Julia onun bu kadar yakışıklı olacağını hiç tahmin etmemişti. İnternette sürekli öfkelenecek bir şeyler bulan, kendisine karşı bir saygısızlık olduğunda her zaman kendini kaybedecekmiş gibi konuşan ve sadece irade gücüyle kontrolünü kaybetmeyen biri olarak görünüyordu. Julia onun bir tür kaza kurbanı, belki belden aşağısı felçli veya durumuyla ilgili felsefi davranmaya çalışan, sürekli acı çeken biri ol-

duğunu düşünmüştü. Onu böyle Abercrombie & Fitch tarzında düşünmesi mümkün değildi.

Rezilasa yakışıklı değildi. Julia onu eski ekolden bir centilmen, gümüş saçlı bir emekli olarak hayal etmişti. Aslında otuz yaşlarındaydı ve bir centilmen olabilirdi fakat muhtemelen Julia'nın gördüğü en iri centilmen olurdu. Boyu neredeyse iki metreydi ve yürüyen bir tepeye benziyordu. Aslında şişman değildi; sadece fazla iriydi. İki yüz kilo filan olmalıydı. Sesi gürleme gibiydi.

Asmodeus'a gelince; Julia'dan daha küçük, en fazla on yedi yaşında filan olmalıydı. Sürekli gülümseyen, hızlı konuşan, kendisine yaramaz öğrenci kız havası katan kalın ve biçimli kaşları olan bir kızdı. Fairuza Balk'a benziyordu; *Büyücüler Kulübü*'nün gölgeleri. En iyi arkadaşlarıydı ve Julia onları tanımıyordu bile.

Onlar da büyücüydü; üstelik de iyiydiler. Hatta kendisinden de iyiydiler. Fransa'nın güneyindeki büyük bir evde yaşıyorlardı. Onlara alışması biraz zaman alacaktı.

Ve onları bağışlaması.

"Bana ne zaman söyleyecektiniz?" diye sordu, evin arkasındaki taş verandada gösterişli bir ahşap masanın etrafına yerleşip yerel kırmızı şaraplarını yudumlarlarken. Masmavi bir yüzme havuzu, akşamüstü güneşinde pırıldıyordu. Lanet olasıca bir sigara reklamı gibiydi.

"Gerçekten! Bilmek istiyorum! Bütün bu süre boyunca burada büyüyle uğraşıyordunuz, *foie gras* götürüyor –kim bilir başka neler yapıyordunuz– ve bana söylemediniz bile, öyle mi? Bunun yerine beni bir sınavdan geçirdiniz. Bir sınav daha! Sanki hayatımda yeterince sınavdan geçmemişim gibi!"

Yanağından süzülen bir gözyaşı damlası onu daha da öfkelendirdi. Böcek sokmuş gibi aniden elini yüzüne götürdü.

"Julia." Rezilasa konuştuğunda bunu hissediyordunuz; sesi o kadar derindi. Yemek takımları bile zangırdıyordu.

"Üzgünüz," dedi Asmodeus, ablaca davranarak. "Bunu hepimiz yaşadık."

"İnan bana, seni Bedford-Stuyvesant sığınağından hayal etmek hiçbirimizi memnun etmiyordu." Tırmalayan şarap kadehini bir kenara bıraktı.

"Ama bir düşünsene. STB'nin radarından çıktığında, bir büyü ortamına daldığından kesinlikle emindik. Bu yüzden bekledik. Kendini toparlaman, temel şeyleri yoluna koyman için sana zaman tanıdık. Parmak pozisyonlarını düzeltmen, ana dil gruplarını öğrenmen için. Bunun sana uygun olup olmadığını görmek istiyorduk."

"Eh, bir milyon kere teşekkürler o zaman. Gerçekten çok düşünceliymişsiniz." Issızlığın ortasında tek başına geçirdiği bütün o süre boyunca bulabileceği bir şey olup olmadığını merak etmişti ve bu insanlar bütün o süre boyunca burada durmuş, onu izlemişlerdi. Titrek bir şekilde nefes aldı. "Neler yaşadığımı bilmiyorsunuz."

"Biliyoruz," dedi Rezilasa.

Julia onlara baktı; neredeyse siyah gibi görünecek kadar koyu kırmızı olan pahalı bir Rhône şarabını yudumluyor, lanet olasıca altın rengi güneşin altında takılıyorlardı. Evin etrafı tohuma kaçmış saman tarlalarıyla sarılıydı. Bütün sesleri emiyor, onları bir sessizlik okyanusunun ortasında bırakıyor gibiydi.

"Sen bedelini ödüyordun," dedi Tırmalayan. "Ergenliğe geçiş ayini olarak düşünebilirsin."

"Bence gerçek adını kullanalım," dedi Julia. "Beni sınıyordunuz. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da beni sınıyorsunuz?"

"Evet, seni sınadık!" Tırmalayan'ın sabrı taşmıştı fakat iyi huylu, zarif bir şekilde. "Sen de bize aynısını yapardın! Seni sonuna kadar sınadık. Akıllı olup olmadığını görmek için değil. Akıllı olduğunu biliyoruz. Lanet olasıca bir dâhisin ama Iris senin Eski Kilise Slavcanın berbat olduğunu söylüyor. Yine de neden buraya geldiğini bilmek zorundaydık. Buraya sadece bizimle oynamaya geldiysen işe yaramazdı. Bizi sevmene yetmezdi. Büyüyü sevmen gerekiyordu."

"Bu sınavdan hepimiz geçtik, Julia," diye tekrarladı Asmodeus. "Buradaki herkes geçti. Gerçeği öğrendiğimizde hepimiz öfkelendik. Ama üstesinden geldik."

Julia güldü. "Sen kaç yaşındasın, on yedi mi? Bana bedelini ödediğini mi söyleyeceksin yani?"

"Ödedim, Julia," dedi Asmodeus rahatça. Bu bir meydan okumaydı.

"Sorunun cevabına gelince," dedi Tırmalayan, "kim olduğumuzu mu sanıyoruz? Biz biziz. Ve artık sen de bizden birisin; burada olduğun için de hepimiz çok mutluyuz. Ama insanlarla işimizi şansa bırakmayız." Julia'nın bunu hazmetmesini bekledi. "Risk fazla yüksek."

Julia, tamamen bağışlandıklarını düşünmemeleri için öfkeli bir tavırla –ya da sürdürebildiği kadarıyla– kollarını göğsünde kavuşturdu. Ne var ki Tanrı hepsini Hades'e sürsün, gerçekten meraklanmıştı. Buranın ne olduğunu ve neler çevirdiklerini öğrenmek istiyordu. Oyunun ne olduğunu öğrenmek ve böylece kendisi de oynamak istiyordu.

"Burası kimin evi?" diye sordu. "Bütün bunların parasını kim ödüyor?"

Anlaşılan burada çok fazla para vardı. Tırmalayan kiralık araç şirketini arayıp akıcı bir Fransızcayla konuşarak eski Peugeot'yu bir kredi kartıyla satın alırken Julia onun yanında durmuştu.

"Tırmalayan'ın," dedi Asmodeus. "Çoğunlukla. Bir süre günlük işlemci olarak çalışmış. İşinde de gayet iyiymiş."

"Gayet iyi mi?" Tırmalayan zarif kaşlarını kaldırdı.

Asmo başını iki yana salladı. "Matematikle biraz daha ilgilenseydin, çok daha iyisini de yapabilirdin. Sana söyleyip duruyorum, pazara kaotik bir sistem olarak bakarsan..."

"Her neyse. İlginç bir problem değildi zaten. Sadece bir amaca hizmet ediyordu."

"Bana sorarsan..."

"Buraya geldiğimizde hepimiz para kattık," dedi Rezilasa. "Ben her şeyimi verdim. Sonuçta zaten ne için biriktirmiştim ki? Murs gibi bir yerde böyle bir yaşam sürmek için değilse, para ne içindir ki?"

"Alınmayın ama bu kulağa biraz tarikat gibi geliyor."

"Aynen öyle!" dedi Asmodeus el çırparak. "Tırmalayan Tarikatı!"

"Ben daha çok CERN gibi düşünüyorum," dedi Tırmalayan. "Yüksek enerjili büyü çalışmaları için bir enstitü."

Julia şarabına dokunmamıştı. O anda şaraptan daha çok istediği şey, şarapla pek bağdaşmayacak olan kontrol duygusuydu.

"Bu yüzden ben de bir Büyük Hadron Çarpıştırıcısı görmek için etrafa bakınıyorum."

"Tap-tap-tap," dedi Tırmalayan. "Bebek adımları. Önce seni iki yüz ellinci seviyeye çıkaracağız. Sonra neler olacağını birlikte göreceğiz."

Murs'taki ev, sığınak ortamının doğal bir uzantısı gibiydi. Ortam bir filtreydi: Oldukça sıradışı olan az sayıdaki insanı yakalıyor, onları günlük, sıradan dünyadan uzaklaştırıyor, hücre evlerine sokuyor ve ne yapacaklarını görmek için basit büyüler veriyorlardı. Murs süzülmüşü süzüyor, çifte işlemden geçiriyordu. Büyü ortamındaki insanların çoğu hücre evlerinde büyü klasörleriyle uğraşmaktan memnundu. Bu onlar için bir sosyal faaliyetti. İkili yaşam tarzını seviyorlardı. Başka bir dünyaya geçmişlerdi. Bir sırları olduğunu bilmek hoşlarına gidiyordu. Tüm ihtiyaç duydukları buydu.

Ama bazıları, çok az sayıda insan için durum farklıydı. Büyü onlar için başka bir anlam taşıyordu; daha öncelikli ve acil. Onların sırrı yoktu; sır onlara sahipti. Daha fazlasını istiyorlardı. O başka dünyanın da başkasına geçmek istiyorlardı. Boşa vakit harcamıyor, eğlenmiyor, sadece öğreniyorlardı. Ve sığınak ortamında öğrenebileceklerinin tavanına ulaştıklarında, tavan arasındaki biri kapağı açana kadar yumrukluyorlardı.

İşte o zaman kendilerini Murs'ta buluyorlardı. Tırmalayan ve çetesi hücre evlerinin kaymağını süzüp buraya getiriyordu.

Murs'ta hayat kolaydı; en azından başlangıçta. Bir kanat yaşam alanı ve bir kanat da çalışma alanı olarak ayrılmıştı. Julia'ya yüksek tavanlı, geniş zemin tahtalı, şampanya rengi Fransa güneşini içeri alan, pencerelerinde kocaman çizgili perdeleri olan güzel bir yatak odası vermişlerdi. Herkes yemek pişiriyor, herkes temizlik yapıyordu ama işlerini kolaylaştırmak için bolca büyü kullanıyorlardı; zeminin tozları manyetik bir alandaki demir talaşlar gibi iteleyip düzgün yığınlar haline dönüştürmesini izlemek inanılmazdı. Ve sonuç da en yüksek kaliteydi.

Diğerleri onu sıcak karşılamamıştı. Yeni gelenleri hemen kabullenecek tiplerden değillerdi. Ama saygı vardı. Julia şimdiye kadar her altı ayda bir kendini yeni bir gruba kanıtlamak zorunda kalarak yaşadığı için, bir kez daha kendini kanıtlamaya hazırlanıyordu. Ve bunu yapacaktı; gerçekten başaracaktı. Ancak onu buna onlar zorlamayacaktı. Onların gözünde ken-

dini kanıtlama faslı bitmişti. Sınav yolculuğun kendisiydi ve Julia hedefine ulaşmıştı. Onlara katılmıştı.

Brakebills gibi değildi. Daha iyiydi. Nihayet kazandığını hissediyordu; çirkin bir şekilde kazanmıştı ama kazanmıştı.

Murs'takilerin Brakebills'ten haberleri vardı. Pek fazla şey bilmiyorlardı ama varlığını biliyorlardı. Bu konudaki tutumları kesinlikle kibirliydi. Brakebills'in oldukça şirin olduğunu düşünüyorlardı; tabii Brakebills hakkında düşünmeye tenezzül ederlerse. Brakebills'i büyüyle dışarıda uğraşacak cesaretleri ve yetenekleri olmayanlar için fazla temiz, fazla güvenli bir anaokulu olarak görüyorlardı. Aralarında okula Bayıkbills ve Breakcins diyorlardı. Brakebills'te derse girer ve kurallara uyardınız. Öyle şeyleri seviyorsanız mükemmeldi ama Murs'ta yetişkin gözetimi olmadan, herkes kendi kurallarını belirlerdi. Brakebills Beatles iken, Murs Rolling Stones'tu. Brakebills, Queensberry Markizi'nin kurallarıyla boks yapılan yerdi. Murs ise sokak dövüşçülerinin mekânıydı.

Hatta çoğu Julia gibi Brakebills sınavlarına katılmıştı ama onun aksine, Murs'a gelene ve hafıza büyüleri konusunda özel bir yeteneği olan Rezilasa beyinlerindeki sisi kaldırana kadar bunu hatırlayamamışlardı. Reddedilmiş olmaktan özel bir gurur duyuyorlardı. Gummidgy (Julia bunun ne biçim bir isim olduğunu asla anlayamadı) sınavı geçtiğini ama sonra –tarihte bir ilk olarak– Fogg'un okula kayıt teklifini reddederek orayı terk ettiğini iddia ediyordu. Bunun yerine bir çit cadısı olmayı tercih etmişti.

Julia bunun kesinlikle çılgınca olduğunu ve Brakebills'tekilerin muhtemelen bu insanların sandığından çok daha iyi olduklarını düşünüyordu. Ancak kibir yine de hoşuna gitmişti. O kadarını hak etmişti.

Murs'takiler tuhaf bir gruptu. Tam bir sirk gibiydi; Murs'a girmek için deha seviyesinde IQ sahibi olmanız gerekiyordu fakat eksantrik olmak bir kusur ya da engel değildi ve zaten sığınak ortamına girip de biraz oynatmadan çıkmak için aykırı değerlere sahip olmanız gerekirdi. Büyülerin birçoğu kendi buluşlarıydı ve bunun sonucu olarak çok çeşitli tarzlar ve teknikler gözlemleniyordu. Bazıları zarif ve balemsiyken diğerleri o kadar minimalistti ki neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Bir adam o kadar sarsak

hareket ediyordu ki *break dance* yapıyormuş gibi görünüyordu. *Popping* ve *locking*[15] almış başını gidiyordu

Uzmanlar da vardı. Adamın biri çoğunlukla sihirli eşyalar yapıyordu. Gummidgy adanmış bir psişikti. Fiberpunk –kısa boylu, vücudunun eni neredeyse boyuyla aynı olan tıknaz biriydi– kendini metabüyücü olarak tanımlamıştı: Başka büyülerin üzerinde işleyen büyüler yapıyordu. Nadiren konuşuyor, çoğunlukla bir şeyler çiziyordu. Julia bir defasında onun omzunun üzerinden ne yaptığına baktığında, dört boyutlu nesnelerin üç boyutlu gölgelerinin iki boyutlu simgelerini çizdiğini söylemişti.

Murs'ta hayat kolaydı ama iş zordu. Saat dilimi değişikliğinin sersemliğini üzerinden atabilmesi ile kişisel eşyalarını yerleştirmesi için ona bir gün izin vermişlerdi ve Tırmalayan ona ertesi sabah ilk iş olarak Doğu Kanadı'na gelmesini söylemişti. Julia, bir arkadaşı ve dengi olarak gördüğü Tırmalayan'dan emir almaya hevesli değildi. Ancak Tırmalayan gömleğinin düğmelerini çözerek yıldızlarını göstermişti. (Aynı zamanda sinir bozucu ölçüde pürüzsüz ve kaslı göğsünü de.) Bir sürü yıldızı vardı. Denk olabilirlerdi ama bu ancak soyut felsefe açısından geçerliydi. Gerçekçi konuşmak gerekirse, Tırmalayan büyüde Julia'ya haddini bildirebilirdi.

İşte bu yüzden, gururunu ve muhtemelen diğer duygularını görmezden gelerek Tırmalayan'a itaat etti ve ertesi sabah saat sekizde Doğu Kanadı'nın üst katındaki Uzun Ofis'e gitti.

Uzun Ofis, bir tarafına pencereler dizili, dar bir odaydı; daha çok bir galeriye benziyordu. Orada çalışacak bir şey yoktu. Kitaplar, masalar veya başka türde mobilyalar da yoktu. Orada sadece Iris vardı.

Julia bebek yüzlü, şişlenmiş saçlı Ivy League Iris'i son gördüğünde, Bed-Stuy'daki sığınakta kendisini temel parçalarına ayırmakla meşguldü. Eski bir dostla yeniden karşılaşmak gibiydi. Iris evinde rahat giyiniyordu: Kot pantolon ve yıldızlarını sergileyen beyaz bir tişört.

"Selam," dedi Julia. Biraz huysuz gibi konuşmuştu. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Nasılsın?"

---

15 Kasların sıkılıp birden gevşetildiği ve hızla hareket ederken birden durulan *funk* stili sokak dansı hareketleri. (ed.n.)

"Tekrar yapalım," dedi Iris. "En baştan. Işık patlamasıyla başla."

"Işık patlaması mı?"

"Seviyelerini gözden geçireceğiz. Işık patlamasıyla başla. Birini kaçırırsan başlangıca geri dönersin. Birden yetmiş yediye kadar hepsini hiç hatasız yapar ve bunu üç kez tekrarlarsan, çalışmaya başlayabiliriz."

"Yani seviyemi yükseltmeye mi?"

"Işık patlamasıyla başla."

Iris için Julia'yı tekrar görmek, eski bir dostla tekrar karşılaşmak gibi değildi; Iris için Julia'yı tekrar görmek, daha çok bir Vietnam filminde Parris Adası'ndan yeni gelmiş acemi bir erle karşılaşan asabi çavuş olmak gibiydi. Zaman içinde er bekaretini kaybederek erkek olacaktı ama önce çavuş onu ormandan sürükleyerek geçirecekti; ta ki tahkim edevatını kendini havaya uçurmadan açmayı öğrenene kadar.

Iris'in elbette buna hakkı vardı. Sistem böyle işliyordu. Aslında Julia'ya lanet olasıca bir iyilik yapıyordu. Çaylağa dadılık etmek, Murs'ta önemli bir görev olarak görülmüyordu ve bundan zevk alıyormuş gibi yapmaya da niyeti yoktu. Ancak Julia da minnettarmış gibi yapmak zorunda değildi. Aslında sadece Iris'i kızdırmak için birkaç kez çuvallayabilir, kanıtlayacak bir şeyi olmadığını gösterebilirdi. Acaba sinirden kudurması ne kadar sürerdi? İşıq gibi senin...

Ancak Julia'nın bilerek çuvallaması gerekmedi. Bir kez yetmiş yediye ulaşana kadar istemese de dört kez baştan başlaması gerekti. Elli altıncı seviyede aynı büyüyü iki kez berbat etti; Galler dilinde yani bolca *ll* içeren, camı kırılmaya karşı güçlendirmeye yarayan ve başparmak çatlatan türden bir büyüydü. Aslında makine gibi etkin olmayı gerektiren bir şey yapıp seviye başına iki dakikadan biraz uzun süre ortalama tuttursa da iki buçuk saat sonra bir kez daha çuvalladı. Iris bağdaş kurarak yere oturmuştu.

Ama elli altıncı seviyede iki ya da iki yüz kez çuvallasın, Julia onun önünde küfretmemeye, seğirmemeye veya iç çekmemeye kararlıydı. Son derece tatlı ve neşeli olacaktı. Buna ne dersin bak*all*ım?

Öğleden sonra saat ikide, Julia mükemmel bir şekilde devam ederken altmış sekizinci seviyede takıldı. Iris gözlerini devirerek homurdanırken

ahşap zemine boylu boyunca uzanarak tavana baktı. Artık Julia'ya bakamıyordu bile. Julia hiç duraksamadan en baştan tekrar başladı ve Jared'ın bile kolayca yapabildiği on dördüncü seviyedeki çocuk oyuncağı bir büyüde yine çuvalladı.

"Tanrım!" diye bağırdı Iris, tavana bakarak. "Doğru yap artık!"

Julia yetmiş yedinci seviyeye kadar takılmadan iki mükemmel diziyi bitirdiğinde, akşam saat altı buçuk olmuştu. Öğle yemeği için ara vermemişlerdi. Julia hiç oturmamıştı bile. Güneş batıyor, batıda alçalıyor, uzun duvarı pembeye boyuyordu ve ayakları Julia'yı öldürüyordu.

"Pekâlâ," dedi Iris. "Bu kadar yeter. Yarın aynı saatte."

"Ama işimiz bitmedi."

Iris yerden doğruldu.

"Hayır, bitti. Yarın tamamlarsın."

"İşimiz bitmedi."

Iris durdu ve inek gözlüğünün camlarının arkasından Julia'ya baktı. Belki Iris çaylağa dadılık etmek zorunda kalmaktan hoşlanmamış olabilirdi fakat Julia'da onunkinden daha fazla öfke birikmişti. Artık biriktirdiklerinden harcıyor, sermayesini açığa koyuyordu ve bir çentik bile açılmamıştı. Bir pencereye yaklaşarak yumrukladı. O gün elli altıncı seviye büyüyü üç kez yapmış olmasa, cam kesinlikle kırılırdı.

"Pekâlâ, Julia, anlıyorum. Sana sert davrandım. Üzgünüm. Haydi. Gidip bir şeyler yiyelim."

"İşimiz ben söylediğim zaman bitecek."

Julia kapıya bir kilit büyüsü yaptı (yetmiş ikinci seviye). Sembolik bir hareketti çünkü aslında Uzun Ofis'in iki kapısı vardı ve Iris yetmiş ikinci seviye bir büyüyü muhtemelen iki dakikada çözerdi. Konu bu değildi. Konu şuydu: Julia, Murs'a ulaşmak için dört yıldır bekliyordu. Iris bir akşamlığına yemeğini atlayabilirdi.

Iris tekrar yere oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Her neyse."

Zaten birkaç öğün yemese de olur, diye düşündü Julia. *Göbeği kotunun belinden dışarı taşıyor.*

Julia tekrar başladı. Daha yavaş ilerledi ve işi bittiğinde oda karanlıktı. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Iris ayağa kalktı. Julia'nın kilitlediği kapıyı denedi, küfretti ve arkasına bakmadan veya tek kelime bile etmeden diğer kapıya doğru yürüdü. Julia onun gidişini izledi.

Kadınların kaynaştığı şu dokunaklı anlardan biri yaşanmadı. Asabi çavuş omzunu sıvazlamadı ve bu aceminin bir gün muhteşem bir asker olabileceğini itiraf etmedi. Ama ertesi sabah saat sekizde Uzun Ofis'e geldiğinde, şu kraliçe muhabbetini bir kenara atabilecekleri söze dökülmeden anlaşılmıştı.

Power-leveling[16] başlasın. Şimdi büyük sırlar geliyordu. En azından bu kez kimseyle yatmak zorunda kalmamıştı.

Ayakta durması da gerekmiyordu; anlaşılan şimdi biraz mobilyaya hak kazanmıştı. Iris'le birlikte bir masanın iki tarafında, birbirlerine bakacak şekilde sandalyelere oturdular. Masanın üzerinde –evet– bir klasör vardı ama bu Julia'nın şimdiye dek gördüğü en güzel klasördü: Deri ciltli, sağlam çelik halkalıydı –kolayca bükülen alüminyum halkalar değildi– ve hepsinden öte, kalın, kalın, çok kalındı. Düzgün şekilde açıklanmış bilgilerle doluydu.

Iris'in dikkatli bakışları altında, Julia o gün iki seviye daha yükseldi. Ertesi gün beş seviye atladı. Geçtiği her seviye, Brooklyn'de yaşadıklarını biraz daha siliyordu. Julia'nın aç bir zihni vardı –her zaman öyle olmuştu– ve düşünmek istemediği kadar uzun süredir kısıtlı bir tayınla idare etmek zorunda kalmıştı. Beyninin açlıktan ölebileceğinden, esnekliğini kaybedebileceğinden, çok uzun zamandır artıklarla idare ettiği için somut ve sağlam verilerle başa çıkacak zihin kapasitesini kaybedebileceğinden bile korkuyordu. Ama bunu hiç sanmıyordu. Hiçbir şey olmasa bile, bilgi ormanında dolaşmak onu dayanıklı ve etkili kılmıştı. Çok az malzemeyle çok fazla şey yapmaya alışmıştı. Artık elinde çok şey olduğuna göre, onlarla harikalar yaratacaktı ve bunu da yapıyordu.

Diğerleri Tanrı bilir neler yaparken kendisinin seviyelerle uğraşması sinir bozucuydu. Yeni güç alanlarında koşuyor, aralarından koşarak geçiyordu ama diğerlerinin peşinde koştuğu şeylere yetişmek için şimdiden

16 Rol yapma oyunlarında karakterlere olabilecek en kısa zamanda en fazla gücü kazandırma eylemi. (ed.n.)

hevesliydi. Koşup öne geçmeye çalışıyordu ve Iris onu geri çekip seviyeleri sırayla geçmesini sağlamakta zorlanıyordu. Yani, 112. seviyeden kinetik unsurları alır ve 44. seviyedeki kendini ısıtma büyüsünün reflekssel parçalarıyla birleştirirsen, kendini havadan bir-iki metre yükseltebiliyordun. Ancak bu 166'ya kadar olmuyordu ve 166'ya daha 54 seviye vardı.

Ve bu arada, herkesin yanında konuşmalarına dikkat etmek zorunda olduğu bir çocuk muamelesi görüyordu. Uzun Ofis'in penceresinden dışarı baktığı her seferinde, Tırmalayan ve Asmodeus oradan geçiyordu ve söze dökülmüş iletişimin tarihinde en üğünç konu olduğu belli olan bir tartışmaya hararetli bir şekilde dalmış gibi görünüyorlardı. Ya yatıyorlardı –ama Fransa'da bile Asmodeus rüştünü ispat etmemiş sayılırdı– ya da burada Julia'nın henüz katılacak kadar büyümediği ciddi bir şeyler dönüyordu. Yemek salonuna girdiği her seferinde sohbetler yarım kalıyordu. Onu gördüklerine sevinmiyor değillerdi; sadece insanlara az önce konuştukları konuyu aniden unutturma becerisi kazanmış gibiydi. Sanki bunun yerine onlara havayla, kahveyle veya Asmo'nun kaşlarıyla ilgili bir yorum yaptırıyordu.

Bir gece sabahın ikisinde derin bir uykudan uyandı; Iris'le çalışırken o kadar yorulmuştu ki doğruca odasına çıkmış ve yemek saatini bile uyuyarak geçirmişti. Önce odasında titreşimde çalan bir telefon olduğunu sandı ama cep telefonu yoktu. Sonra titreşimler giderek güçlendi, güçlendi ve bütün ev her beş saniyede bir sarsılmaya başladı. Brooklyn'de oturduğu sokaktan arabalar geçerken müziklerinin basları çok açıldığında olduğu gibiydi. Eşyalar titriyordu. Sanki uyuyan tarlaların üzerinden eve dev ayaklar yaklaşıyordu.

Bu olay yaklaşık iki dakika sürdü. Sarsıntılar iyice güçlendi ve gelen her neyse, Julia tam tepesinde duruyormuş gibi hissetti. Pencereler o kadar sarsılıyordu ki Julia eski camların çatlayacağını sandı. Son vuruşta yatağı sarsılarak yarım metre sola kaydı ve üç yüz yaşındaki tavan sıvasının toz halinde yüzüne yağdığını hissetti. Evin bir yerinde bir şey kırıldı; bir pencere camı veya bir tabak olabilirdi. Evin alt katlarından sessizce ışıklar yayıldı ve çimenlikteki servileri aydınlattı.

Sonra öylece yok oldu ve geride sadece uğuldayan bir sessizlik kaldı. Daha sonra, belki bir saat kadar sonra, diğerlerinin yatağa yaklaştığını duydu.

Asmo telaşlı bir fısıltıyla bir şeyler söyledi; zamanlarını boşa harcadıklarını söylüyordu ve başka biri onu susturdu.

Ertesi sabah her şey normaldi. Kimse bir şey olmuş gibi davranmıyordu. Ancak Fiberpunk'ın şakağında şimdi mor bir çürük vardı. *Hmmmmm.*

Julia 200. seviyeye ulaştığında ona bir pasta yaptılar. İki hafta sonra, yani Murs'a gelişinden altı hafta sonra, yatağa girdiğinde 248. seviyeye ulaşmıştı ve ertesi gün hedefe ulaşacağını biliyordu. Ve öyle de oldu: Ertesi gün öğleden sonra saat üçte Iris onu doğru yapıldığında yakın bir çevrede entropiyi beş saniye geri kaydıran karmaşık bir büyü öğretmişti. Etkisi çok kısıtlıydı –bir metre çapında bir çember gibi– ama yine de muhteşemdi.

Ardındaki teori, iç içe geçmiş etkilerle doluydu. O kadar iç içe geçmiş bir kargaşanın işe yaradığına bile inanamıyordu fakat Iris yapabiliyordu ve birkaç saat sonra Julia da başardı. Bir blok yığınını yıktı. Büyüyü yaptı. Bloklar kendi kendilerine tekrar eski yerlerine döndüler.

Bu 250. seviyeydi. Ellerini indirdiğinde, Iris onu iki yanağından öptü –*pek Fransız*– ve işlerinin bittiğini söyledi. Julia buna inanmakta zorlanıyordu. Sadece emin olmak, Iris'i tatmin etmek için bütün seriyi baştan sona –1'den 250'ye kadar– geçmeyi önerdi ama Iris geri çevirdi. Gördükleri yeterliydi.

Julia öğle üzerini sadece çiftlik evinin etrafı saran tarlaların arasındaki gölgelik alanlarda yürüyerek geçirdi. Beyni kocaman bir yemekten sonra şişmiş, tıka basa dolmuş gibi hissediyordu; hayatında ilk kez beyninin aç olmadığını hissediyordu. Bir saat bilgisayar oyunu oynadı, sonra Fiberpunk o gece kelerbalığı ve safranla onlara gösterişli bir balık türlüsü yaptı ve yanında bir şişe Châteauneuf-du-Pape şarabı açtılar; üzerinde çizgisi bile olmayan, gerçekten sıkıcı görünüşlü bir etiketi vardı ki bu da insanın tüylerini ürpertecek kadar pahalı olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Yatağa girmeden önce Tırmalayan ona ertesi sabah Kütüphane'ye gelmesini söyledi. Uzun Ofis'e değil; Kütüphane'ye.

Julia ertesi sabah erkenden uyandı. Yaz ortasıydı fakat hava henüz ısınmamıştı. Bir saat boyunca engebeli arazide dolaşarak yoluna çıkan tuhaf Fransız böceklerini ürküttü, her yerde görünen minik beyaz salyangozları inceledi, ayakkabılarını çiyle ıslattı ve diğerlerinin uyanmasını bekledi. Doğum günüymüş gibiydi. Diğerleri kahvaltı ederken, Julia batıl bir inançla

yemek salonundan uzak durdu. Saat 7.55'te mutfaktan bir çörek kaptı ve Kütüphane'ye giderken gergin bir tavırla yedi.

Brooklyn'deki kütüphanenin asansörüne bindiği o gün bir boşluğa düşmüştü. Bir asansör boşluğu da olabilirdi. O zamandan beri düşüyordu. Ama artık neredeyse bitmişti. Bir kez daha sert zemine değmek üzereydi. Ait olduğu yerde, herkesle camın aynı tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu bile zor hatırlıyordu.

Daha önce Kütüphane'nin kapısını bir kez denemişti ama ona açılmamıştı ve kilit büyüsünü çözmeye de uğraşmamıştı. Kilitleri çözmeye çalışmaktan bıkmıştı. Bir dakika kapının önünde durarak yazlık elbisesinin kumaşını çekiştirdi ve koridordaki saatin yelkovanını izledi.

Randevulaştıkları saatte kapı kendiliğinden açıldı. Julia çenesini indirerek içeri girdi.

Hepsi içeride, uzun bir çalışma masasının etrafına oturmuşlardı. Murs çiftlik evini kim restore ettiyse, en önemli başarısı Kütüphane'ymiş gibi görünüyordu. Bütün alanı tamamen boşaltmış, üç katı kesmiş ve dokuz metre yüksekteki çatı kirişlerini açıkta bırakmışlardı. Sabah ışığı yüksek ve dar pencerelerden içeri süzülüyordu. Kitap rafları duvarlar boyunca yukarı kadar uzanıyordu ki yanlarında sihirli bir şekilde havada süzülen ve kişiyi istediği seviyeye taşımaya hazır bekleyen meşe kalaslar olmasa, onları kullanmak kesinlikle çok zor olurdu.

O içeri girdiğinde diğerleri konuşmayı kesti. Dokuz yüz dönüp ona baktı. Bazılarının önlerinde kitaplar ve not dosyaları vardı. Adı Rastgele Dâhi Ucubeler A.Ş. olsa, bir şirketin yönetim kurulu toplantısında olabilirlerdi. Tırmalayan masanın başında oturuyordu. Karşısında boş bir sandalye vardı.

Julia oldukça mütevazı bir tavırla sandalyeyi çekip oturdu. Neden konuşmuyorlardı ki? Sadece bir şartlı tahliye kurulu gibi sakince ona bakıyorlardı.

Eh. Julia onların beklentilerini karşılamıştı. Artık onun beklentilerinin karşılanma zamanıydı. Kartlar masaya serilmişti. *Bana elinizdekileri gösterin. Görün de ağlayın.*

"Pekâlâ," dedi. "Ne yapıyoruz şimdi?"

"Ne yapmak istersin?"

Konuşan Tırmalayan değil, Gummidgy'ydi. *Sen söyle,* demek istedi Julia. *Psişik olan sensin.* Uzun boylu ve zayıf vücuduyla bir fotomodele benziyordu ama yüzü gerçekten güzel olamayacak kadar uzun ve ciddiydi. Julia onun etnik kökenini çözememişti. İranlı olabilir miydi?

"Ne olursa. İki yüz ellinci seviyeden sonra ne geliyorsa. İki yüz elli bir. Hazırım."

"Bir iki yüz elli birinci seviye olduğunu sana düşündüren ne?"

Julia'nın gözleri kısıldı. "Birden iki yüz elliye kadar seviyeler olması olabilir mi?"

"Ama iki yüz elli birinci seviye yok."

Julia, Tırmalayan'a, Rezilasa'ya ve Asmodeus'a baktı. Hepsi sabırla ona bakıyordu. Asmo başıyla onayladı.

"İki yüz elli birinci seviye nasıl olmaz?"

"İki yüz elliden sonra bir şey yok," dedi Tırmalayan. "Ah, daha fazla büyü icat edebilirsin. Bunu sürekli yapıyoruz. Ancak bu noktada bütün yapı taşları, bütün temel içerikler elinde artık. Geri kalanı sadece çeşitlemeler. İki yüz elliden sonra sadece çifte sarmal üzerinde çiftleri yeniden düzenliyorsun. Güç seviyesi düz bir çizgi izliyor."

Julia ağırlığını kaybettiğini, sanki havada süzüldüğünü hissetti. Bu kötü bir his değildi ama sanki aniden bağı kesilmiş gibiydi. Demek hepsi buydu. Gizemler açısından pek de cazip olduğu söylenemezdi.

"Hepsi bu mu? Bu kadar mı yani?"

"Hepsi bu. Seviye yükselişin bitti."

Eh. Elindekilerle bir sürü şey yapabilirdi. Aşırı hava şartları, aşırı madde durumlarıyla ilgili kafasında bazı büyü fikirleri şimdiden vardı. Plazmalar, Bose-Einstein kondensleri, öyle şeyler. Bunları daha önce denediklerini bile sanmıyordu. Belki Tırmalayan malzemeler için ona kaynak sağlayabilirdi.

"Yani burada yaptığınız şey bu. Permütasyon üretiyorsunuz."

"Hayır. Yaptığımız şey bu değil."

"Ama sayısız permütasyon deniyoruz," diye araya girdi Asmo.

Anlatıcı rolünü o aldı.

"İleri uzanan yolun sınırsız sayıda artımsal ilerlemeden oluştuğunu anladığımızda, bunun bir alternatifi olup olmadığım merak etmeye başladık. Döngüyü kırmanın bir yolu. Güç eğrisini doğrusal olmaktan çıkarmak için."

"Doğrusal olmaktan çıkarmak," dedi Julia yavaşça. "Büyüsel tekillik bulmak istiyorsunuz. Öyle bir şey."

"Aynen!" Asmodeus, Cheshire kedisi gibi sırıtarak Tırmalayan'a baktı: *Gördün mü? Sana anlayacağını söylemiştim.* "Bir tekillik. Bizi güç açısından bambaşka bir boyuta ulaştıracak kadar radikal bir ilerleme. Üstel olarak daha büyük enerjiler."

"Büyünün şimdiye kadar gördüğümüzden daha fazlası olduğunu düşünüyoruz," dedi Tırmalayan. "Çok daha fazlası. Bizi daha yükseklere çıkarabilecek güç kaynakları varken, küçük şeyleri eşeleyip durduğumuzu düşünüyoruz. Doğru güç ağına ulaşabilirsek..."

"Yani burada yaptığınız şey bu. Büyük güç ağına ulaşmaya çalışıyorsunuz."

Zihni onların söylediklerini kavramaya çalışırken, söylenenleri tekrarladığını fark etti. Yani daha fazlası vardı. Komik, her şeyin bu kadar olduğunu düşünürken bir an için neredeyse rahatlamıştı.

Bir ömür boyu kazanılabilecek büyü bilgilerini son dört yıla sığdırmıştı ve benliğinin geri kalanı, büyüsel olmayan kısmı, bir şekilde ihmal edilmiş gibi hissediyordu. Boş. O boşlukları büyük bir Fransız çiftlik evinde yakın dostlarıyla birlikte doldurarak biraz zaman geçirmekte sakınca görmezdi. Büyük enerjiler bekleyebilirdi. Ya da onlar bekleyebilirdi. Ama yakın dostları beklemek istemiyordu. Ve Julia onlarla birlikte gidecekti, çünkü –ve bunu kendine bile söylemek o kadar acı veriyordu ki bu yüzden kendine bile söylemiyordu– onları seviyordu. Bir aile olarak sahip olduğu insanlar onlardı. *Peki, o zaman. Yukarı ve ileri.*

"Burada yaptığımız şey bu." Tırmalayan arkasına yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. Henüz saat erkendi fakat koltukaltlarında koyu ter birikintileri oluşmuştu bile. "Tabii senin daha iyi fikirlerin yoksa."

Julia başını iki yana salladı. Herkes onu izliyordu.

"Pekâlâ," dedi Julia. "Eh, bana şimdiye kadar neler bulduğunuzu gösterin."

Görün de ağlayın.

21. BÖLÜM

Quentin, Josh ve Eliot, Benedict'in cesedini hep birlikte ağır kol ve bacaklarıyla boğuşarak iskeleden gemiye taşıdılar. Ölüm çocuğun cılız ergen vücudunu tuhaf bir şekilde yoğunlaştırmış gibiydi. Islak tahtaların üzerinde kayarken, cenaze taşıyan insanlara yakışacak ağırbaşlılıktan yoksunlardı. Kimse boğazındaki oku çıkarma cesaretini gösterememişti ve delice bir şekilde her yöne dönüyordu.

Benedict güverteye yatırıldıktan sonra, Quentin kamarasına gidip bir battaniye aldı ve cesedin üzerine yaydı. Yan tarafı nabzıyla birlikte yakacak şekilde zonkluyordu. Tanrım. İstediği şey buydu. Acıyı hissetmek istiyordu.

Benedict'in boğazından oku ustaca çıkartan Bingle oldu; çıkarabilmek için oku ikiye bölmesi gerekti, çünkü bir ucu kancalı ve diğeri tüylüydü. Yağmur yağmaya başlamıştı; damlalar güverteye ve Benedict'in solgun yüzüne düşüyordu. Cesedi içeri, ameliyathaneye taşıdılar ama yapılacak bir ameliyat yoktu.

"Gidiyoruz," dedi Quentin, yüksek sesle ortaya konuşarak.

"Quentin," dedi Eliot. "Saat gecenin bir yarısı."

"Burada kalmak istemiyorum. Rüzgâr iyi. Gitmeliyiz."

Eliot resmî olarak liderdi ama Quentin umursamıyordu. Bu öncelikle onun gemisiydi ve bu adada bir gece daha geçirmek istemiyordu. Eğlence ve oyun, birinin boğazına ok saplanana kadar sürmüştü.

"Ya esirler?" dedi biri.

"Kimin umurunda? Onları burada bırakın."

"Ama nereye gideceğiz?" dedi Eliot, mantıklı bir şekilde.

"Bilmiyorum! Sadece burada kalmak istemiyorum! Sen istiyor musun?"

Eliot da kalmak istemediğini itiraf etmek zorundaydı.

Quentin'in yatağa girmesi mümkün değildi. Benedict bu gece ısınmayacaktı, o neden ısınsmdı ki? Gemiyi hazırlatacaktı. Benedict'in boş, hissiz yüzüne bakarken, Quentin öldüğü için neredeyse ona kızacaktı. Her şey o kadar iyi gidiyordu ki. Ama kahraman olmak buydu, değil mi? Her kahraman için arka tarafta binlerce askerin ölmesi gerekmez miydi? Tıpkı şatodaki cesedin dediği gibi, bu sayı meselesiydi. Toplamlara bak.

Böylece Quentin, Büyücü Kral, lider, yenilen askerlerin toparlanmasına yardım etti ve gecenin bir yarısı olmasma, şiddetli bir yağmur yağmasına rağmen, mürettebata *Muntjac*'a su ve yiyecek yüklenmesini emretti. Benedict öldüğü için rotayı başka birinin belirlemesi gerekiyordu fakat nereye gideceklerini bilmedikleri için bu da bir sorun değildi. Fark etmezdi. Artık ne yaptıklarını anlamıyordu zaten. Bu sihirli anahtarları bulmak için kesinlikle etkili bir yoldu ama Julia'ya nasıl yardımcı olacaktı? Ya da Neonebu Diyarı'nın yeniden inşa edilmesine? Saat-ağaçların sakinleştirilmesine? Anahtarlar bütün bunlara değecek kadar nasıl değerli olabilirdi; Benedict ısınmaya çalışan küçük bir çocuk gibi iskelede kıvrılıp kalmışken?

Hepsi bütün gece gayretle çalıştılar. Julia cesedin başına oturdu ve yavaş yavaş insan biçimine geri döndü. Bu arada yas kıyafeti bir kez olsun ortama tamamen uymuştu. Ayrıca, melankolik tavırları cenazeye uygun şekilde kararmış olan Bingle da tamamen kendisi gibi davranıyordu. Bütün geceyi geminin pruvasında yaralı bir kuş gibi pelerinine sarınarak tek başına geçirdi.

Quentin onun iyi olup olmadığım kontrol etmek için yaklaşacak oldu ama Bingle'ın kendi kendine mırıldandığını duydu:

"Yine olmasın. Daha fazla zarar veremeyeceğim bir yere gitmeliyim."

Belki de bunları tek başına çözmesine izin versem iyi olur, diye düşündü Quentin.

Quentin işi bitirmek için şatonun önündeki meydana tek başına çıktığında, gökyüzü yağmur bulutlarının arasından aydınlanıyordu. İliklerine

kadar üşümüş ve ölesiye yorulmuştu. Kendini kütüphanedeki yaşayan ceset gibi hissediyordu. Bu iş için en iyi insan olmadığını biliyordu ama bu onun işiydi. Elinde geminin marangozundan ödünç aldığı bir çekiç ve keskiyle küçük dikilitaşın önünde diz çöktü.

Muhtemelen bunu büyüyle de yapabilirdi ancak şimdi nasıl yapıldığını hatırlamıyordu ve zaten büyüyle yapmak da istemiyordu. Hissetmek istiyordu. Keskinin ucunu taşa dayadı ve vurmaya başladı. İşi bittiğinde pek düzgün olmasa da rahatlıkla okunabilen iki kelime kalmıştı:

BENEDICT ADASI

Gemiye girdiğinde emri verdi –tam yol doğuya– ama daha emir ağzından dökülmeden herkes ne olduğunu biliyordu zaten. Sonra aşağı indi. Demirin yukarı çekildiğini duydu. Dünya yana yatarak serbest kaldı ve Quentin nihayet uykuya daldı.

Muntjac dondurucu rüzgârın önünde hızla yol alıyordu. Tacizi uysal bir şekilde kabullenip daha da şişen yelkenlerini zorlayarak onları uçsuz bucaksız ve adasız okyanusta sürüklüyordu. Zümrüt yeşili muazzam dalgalar altlarında yükselerek onları kaldırıyor, altlarından yuvarlanarak daha ileri itiyor, deniz bile artık onlardan sıkılmış da bu yolculuk bir an önce bitsin diye sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. Eliot yolculuklarını bitip tükenmeyen zenginlik ve harikalarla, üç yüz altmış beş gün yirmi dört saat gizem adalarıyla doluymuş gibi anlatmıştı fakat şimdi okyanus tam anlamıyla bomboştu ve fantastik olması bir yana, ortalıkta hiçbir şey görünmüyordu.

Belki de adalar yollarından çekiliyordu. Dokunulmaz olmuşlardı. Bir kara parçası bile görmemişlerdi; sanki hiçliğe doğru muazzam bir sıçrayış yapıyor gibiydiler.

Olan tek mucize gemide gerçekleşmişti. Küçük bir mucizeydi ama kesinlikle mucizeydi. Benedict'in ölümünden iki gece sonra, Poppy olanlar için üzgün olduğunu söylemek ve nasıl olduğunu sormak için Quentin'in kamarasına gelmişti. Ertesi sabaha kadar da gitmemişti.

Güzel bir şeylerin olması için tuhaf bir zamandı. Yanlış zamandı, uygunsuzdu ama belki de olabileceği tek zamandı. İkisinin de duyguları yoğun ve yüzeye yakındı. Quentin şaşkındı ve onu şaşırtan şeylerden biri de Poppy'yi ne kadar arzuladığını anlamaktı. Poppy güzeldi. Poppy akıllıydı. En azından Quentin kadar akıllıydı; muhtemelen daha da fazla. Ve nazikti. Üstelik savunmasını biraz indirdiğinde komikti. Uzun bacakları Quentin'in bu dünyada veya herhangi birinde gördüğü en harika şeylerdi.

Ancak Poppy'de Quentin'in neredeyse seksin kelimesiz fiziksel unutkanlığı kadar –ki o da yeterli olurdu, Tanrı biliyor ya yeterdi– çok istediği bir şey daha vardı ve bu da bir bakış açısı duygusuydu. Maceraların, arayışların ve başka şeylerin büyük mitlerine kendini tamamen kaptırmıyordu. Derinlerde aslında Fillory umurunda değildi. Burada sadece turistti. Fillory onun evi değildi ve çocukluğunun umutlarının ve hayallerinin kaynağı değildi. Sadece bir yerdi ve o da buradan geçiyordu. Fillory'yi bir süre fazla ciddiye almamak rahatlatıcı bir şeydi. Böyle bir şeyin olabileceğini hayal ettiğinde her zaman Julia'yla olacağını düşünmüştü. Ancak Julia'nın ona ihtiyacı yoktu; en azından bu şekilde. Ve konu buna geldiğinde, onun da ihtiyaç duyduğu kişi Julia değildi.

Alice öldüğünden beri Quentin seksten uzak kalmamıştı ama bir çiçekten diğerine de konmamıştı. Alice olmayan kadınlarla yatmasındaki sorun, Alice'in yokluğunu daha da derinden hissettirmesiydi. Onun bir daha geri dönmeyeceğini gerçekten bilmek ve kabullenmek anlamına geliyordu. Poppy'nin yanındayken bunu –daha fazla acıtması gerektiğini– daha fazla bilmek için kendine izin veriyordu ama tuhaf bir şekilde canı daha az yanıyordu.

"Neden kalmıyorsun?" dedi bir gün, kamarasında yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturmuş halde öğle yemeklerini yerken. Yine balık yiyorlardı. "Gelip bir süre şatoda yaşa. Benim gibi bir Fillory tutkunu olmadığının farkındayım fakat hiç şatoda yaşamayı hayal etmedin mi? Bir kraliçe olmayı hiç istemedin mi?"

Beyazkule Kalesi'ne dönerlerse veya döndüklerinde, son anahtar yanlarında olsun ya da olmasın, muzaffer bir dönüşten daha azı olacaktı. O limana girerken yanında Poppy'nin olması moralini yükseltirdi. Hem Poppy ona başka türlü de destek olurdu.

"Hımm." Poppy balığını öldüresiye tuzladı, sonra da limon suyuna batırdı. Tatların hiçbir miktarı onun için çok fazla gibi görünmüyordu. "Kulağa çok romantik geliyor."

"Romantik zaten. Sadece benden dolayı değil. Şatoda yaşamak kesinlikle romantiktir."

"Bak, bu sözler bir monarşi düzeninde büyümemiş birinin ağzından çıkıyor. Avustralya'nın hâlâ kraliçesi var. Tarihi bir hayli derin. 1975'teki anayasa krizini sana anlatmamı bir ara hatırlat. Hiç de romantik değildi."

"Beyazkule'ye gidersek hiçbir anayasa krizi olmayacağına sana söz verebilirim. Bir anayasamız bile yok ki. Varsa bile, kimsenin okumadığına yemin edebilirim."

"Biliyorum, Quentin." Poppy dudaklarını birbirine bastırdı. "Ancak sanmıyorum. Burada ne kadar daha kalabileceğimi bilmiyorum."

"Neden olmasın? Geri döneceğin ne var ki?"

"Bütün hayatım? Tanıdığım herkes? Gerçek dünya?"

"Bu dünya gerçek zaten." Quentin ona yaklaştı ve kalçaları birbirine değdi. "İşte. Hisset."

"Demek istediğim bu değil."

Poppy tabağını yere bırakıp tekrar yatağa uzandı. Başını duvara vurdu. Yatak iki kişi bir yana, tek bir uzun boylu insan için bile yapılmamıştı.

"Biliyorum." Quentin onunla bu konuda neden tartıştığını bilmiyordu. Poppy'nin kalmayacağını biliyordu. Belki de bu kadar kolay olmasını sağlayan buydu; sonucu önceden biliyordu. Poppy'nin ona çok fazla yaklaşması mümkün değildi. Quentin kaybetmek için oynuyordu. "Ama gerçekten, orada seni bekleyen ne var? Doktora tezin mi? Ejderoloji ya da her neyse? Bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyleme."

Poppy'nin ayağını ovmak için kucağına aldı. Gemide yalınayak dolaştığı için ayaklarında yeni nasırlar oluşmuştu. Quentin birini soyacak oldu ama Poppy hemen ayağını geri çekti.

"Hayır. Ama evet, doktora tezim drakoloji üzerine. Sana çok sıkıcı görünüyorsa üzgünüm ama bu benim konum ve benim hoşuma gidiyor."

"Fillory'de ejderhalar var. Sanırım. Eh, belki de yoktur. Hiç görmedim."

"Bilmiyor musun?"

"Sen bulabilirsin. Bir kraliyet araştırma fonu için başvurabilirsin. Başvurunun olumlu ele alınacağına söz verebilirim."

"Her şeye baştan başlamam gerekir. Doktora tezimin dört bölümünü yırtıp atamam."

"Her neyse, biraz gerçekdışılığın nesi kötü ki?" dedi Quentin. "Gerçekdışılık küçümseniyor. Şu anda bulunduğun yerde olmak için kaç kişinin cinayet işleyebileceğini biliyor musun?"

"Ne, yatakta seninle birlikte olmak için mi?"

Quentin onun tişörtünü kaldırıp dümdüz ve çok ince ayva tüyleriyle kaplı karnını öptü.

"Fillory'yi kastettim," dedi.

"Biliyorum." Poppy içten ve hoş bir tavırla iç çekti. "Keşke ben de onlardan biri olsaydım."

Poppy'nin gerçek dünyaya dönmesine karar vermeleri sorun değildi –daha doğrusu sorundu ama olması istenen buydu– ancak onu oraya nasıl gönderecekleri de cevaplanması gereken başka bir soruydu. Ember'in bir noktada onu Fillory'den göndermek için ortaya çıkacağına güvenebilirlerdi, çünkü bütün ziyaretçilere yaptığı buydu. Ama bu haftalar veya aylar sürebilirdi –asla bilinemezdi– ve Poppy beklemek istemiyordu. Quentin cennette olabilirdi ama Poppy sürgündeydi.

Sonunda anahtarları denemeye karar verdiler. Quentin ve Julia'yı etkili bir şekilde Dünya'ya gönderen Sonra Adası'ndaki anahtar onlarda değildi ama hepsi büyüklükleri dışında aşağı yukarı aynı gibi görünüyorlardı. Benedict Adası'nda buldukları sonuncu ve en büyük anahtarla başladılar. Quentin'in kamarasında, hâlâ beraberinde gelen kutunun içindeydi. Onu güverteye çıkardılar. Poppy gelirken yanında hiçbir şeyi olmadığından, toparlaması gereken bir şeyi de yoktu. Quentin, Josh'm da geri dönmek isteyeceğini düşünüyordu ama onun acelesi var gibi görünmüyordu. Beyazkule'ye döndüklerinde hangi odaya yerleşeceğinden söz edip duruyordu zaten. Ve Quentin, Poppy'yi ayrıca göndermek istiyordu.

Anahtar, kutusunda o kadar uzun süredir duruyordu ki üç dişli ucu kırmızı kadifenin üzerinde kendi kendine bir iz bırakmıştı. Quentin anahtarı pahalı bir puroymuş gibi Poppy'ye uzattı. Poppy anahtarı aldı.

"Dikkatli ol."

"Ağırmış." Poppy anahtarı parmaklarının arasında çevirerek tarttı. "Vay canına! Sadece altın değil, üstelik de sihirli. Bu şeyin üzerindeki büyü çok güçlü. Yoğun."

Önce anahtara, sonra birbirlerine baktılar.

"Ben onunla havayı yoklamıştım," dedi Quentin. "Görünmez bir anahtar deliği bulman gerekiyor. Açıklaması zor; daha çok yaparak öğrenilen bir şey."

Poppy başıyla onayladı. Anlamıştı.

"Pekâlâ."

"Dur." Quentin onun iki elini de tuttu. "Daha önce olması gerektiği şekilde istemedim. Burada kal. Lütfen kal. Kalmanı istiyorum."

Poppy başım iki yana salladı ve Quentin'i dudaklarından nazikçe öptü. "Yapamam. Bir daha gerçekliğe gelirsen beni ara."

Quentin onun bunu söyleyeceğini biliyordu. Ama yine de kendini daha iyi hissetmişti çünkü gerçekten sormuştu.

Poppy anahtarla deneysel bir şekilde havayı birkaç kez yokladı. Quentin, anahtarın hareket eden bir gemide olduklarını anlayıp anlamadığını merak etti. Havada bir kapı açmalı, aslı kalmalı, sonra da hemen arkalarında kalmalıydı; anahtar Poppy'nin elinden sıyrılıp gider, kapı arkalarında havada ve okyanusun ortasında gözden kaybolurdu. Quentin içten içe bunun olmasını umuyordu.

Ama böyle bir şansı yoktu. Uzun zaman önce eski büyülerde öyle sorunlar veya boşluklar olurdu. Quentin tıkırtıyı duymadı fakat Poppy'nin elinin havada bir şeye dayandığını gördü. Anahtar kayarak içeri girdi. Poppy anahtarı elinden bırakmadan Quentin'i tekrar öptü –bu kez daha duygusal bir şekilde– ve anahtarı çevirdi. Diğer eliyle kapının tokmağını buldu.

Bir aralık belirdi ve hava basıncı eşitleniyormuş gibi bir *puf* sesi duyuldu. Daha öncekinin aksine, aralıktan güneş ışığı süzülmüyordu. Karanlıktı. Gün ışığında bir geminin güvertesinde havada dikdörtgen biçiminde bir gece

karanlığının duruşunu izlemek tuhaftı. Quentin onun arkasından döndü ve aralıktan bakmaya çalıştı. Soğuk hava hissetti. Kış havası. Poppy dönüp ona baktı: *Bir sorun var mı?*

Quentin, Dünya'da hangi ay hatta hangi yıl olduğunu merak etti. Belki de zaman akışı iyice sapıtmıştı ve Poppy kendini çok uzak gelecekteki bir Dünya'da bulacaktı; mahşer günündeki Dünya... Sönmüş bir güneşin yörüngesinde dönen soğuk, ölmüş bir gezegen. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve birkaç kar tanesi aralıktan savrularak *Muntjac*'ın güvertesinin sıcaklığında eridi. *Bir rüya gördüm ki hiç rüya değildi.* Ah şu Byron. Her durum için bir sözü vardı.

Poppy anahtarı bıraktı, başını eğdi –kapı onun uzun boyu için biraz alçaktı– ve adımını attı. Quentin onun arkasına baktığını ve yazlık elbisesiyle ürperdiğini gördü; aynı anda Poppy'nin baktığı şeyi gördü. Bir taş meydan. Kapı kapanmaya başladı. Anahtar onu en son yaşadığı yere göndermiş olmalıydı; yani Venedik'e. Mantıklıydı. Bir süre Josh'ın villasında kalabilirdi. Hizmetkârları tanıyordu. Orada güvende olurdu.

Ya da hayır, olmazdı. Orası Venedik değildi ve Poppy yapayalnızdı. Quentin kapanmakta olan kapıya atıldı.

"Poppy!"

Poppy tam eşikte durmuştu ve Quentin arkasından ona hızla çarptı. Poppy bir çığlık attı ve Quentin ikisinin de düşmesini engellemek için onu omuzlarından yakaladı. Sonra kapanmasını engellemek için tekrar kapıya uzandı ama kapı çoktan yok olmuştu bile. Hava dondurucuydu. Gökyüzü tuhaf yıldızlarla doluydu. Geceydi ve kesinlikle Dünya'da değillerdi. Neonebu Diyarı'ndaydılar.

Quentin bir an için bunu gördüğüne sevinecekti. İki yıldır, diğerleriyle birlikte Fillory'ye geçtiklerinden beri buraya adım atmamıştı. İçi nostalji duygusuyla doldu. Neonebu Diyarı'nı ilk gördüğünde, belki de hayatında ilk kez saf mutluluğu hissetmişti: Sadece o zaman veya gelecek iki hafta boyunca değil, sonsuza dek her şeyin yoluna gireceğine inanmanın, hatta sadece inanmanın değil, bunu bilmenin yarattığı katıksız mutluluk.

Elbette yanılmıştı. Aslında o bilgi sadece beş saniye sürmüştü; Alice kendisini Janet'la aldattığı için yüzüne bir yumruk indirene kadar. Hiçbir şeyin yoluna filan girmeyeceğini anlamıştı. Her şey tesadüftü, hiçbir şey mükemmel değildi ve büyü insanı mutlu etmezdi; Quentin bununla yaşamayı öğrenmiş, tanıdığı insanların çoğunun zaten bunu yaptığını keşfetmişti ve işte o zaman onlara yetişmişti. Ne var ki öyle bir mutluluk unutulmazdı. O kadar parlak bir şey, insanın zihninde kalıcı bir iz bırakırdı.

Ama bildiği Neonebu Diyarı her zaman sıcak, huzurlu ve alacakaranlıktı. Oysa bu Neonebu Diyarı zifirî karanlık, korkunç ölçüde soğuktu ve burada kar yağıyordu. Meydanın köşelerine daha fazla kar yağmış, devasa yığınlar oluşturmuştu.

Gökyüzü de farklıydı. Meydanın etrafındaki binalardan bir taraftakiler aynen oldukları gibi görünüyorlardı fakat diğer taraftakilerin yarısı yıkılmıştı. Harabe halindeki silüetleri lacivert gökyüzüne doğru yükseliyor, önlerindeki kar devrilmiş büyük taş bloklarla birleşiyordu. Diğer meydana kadar her yer görünüyordu; onun ötesinde diğeri de.

"Quentin," dedi Poppy. O da kapıyı arıyor, Quentin'in varlığını ve ortamı algılamaya çalışıyordu. "Anlamıyorum. Sen ne... Neredeyiz biz?"

Poppy soğuktan korunmak için kollarını vücuduna sardı. Buna uygun giyinmemişlerdi. Yine de Poppy paniğe kapılacak gibi görünmüyordu.

"Burası Dünya değil," dedi Quentin. "Burası Neonebu Diyarı. Dünya, Fillory ve diğer bütün dünyaların arasındaki dünya."

"Anladım." Quentin ona Neonebu Diyarı'ndan söz etmişti. "Pekâlâ. Eh, hepsi güzel ama burası buz gibi. Gidelim buradan."

"Bunu nasıl yapacağımızdan pek emin değilim. Aslında havuzlardan giriliyor ama bunu yapmak için bir düğme gerekiyor."

"Tamam." Konuşurlarken sesleri donmuş havada anında kayboluyordu. "Eh, bir büyü filan yap o zaman. Kapı neden bizi buraya getirdi?"

"Bilmiyorum. Şu anahtarların kendilerine has bir mizah anlayışları var." O korkunç soğukta düşünmek zordu. Az önce kendilerini içinde buldukları boş havayı inceledi. Fillory'ye dönüş kapısından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Poppy kaskatı bacaklarla havuza doğru yürüdü. Fillory meydanındaydılar;

havuzun içinde, mermer bir kürenin ezici ağırlığı altında ikiye katlanmış bir Atlas heykeli vardı.

Havuzun suyu donmuştu. Buzun seviyesi taş kenarın üzerindeydi. Poppy buzu eliyle yokladı.

"Lanet olsun," dedi sakince. Poppy'nin sesi tuhaf çıkıyordu.

Quentin başlarının ne kadar dertte olduğunu yeni anlamaya başlıyordu. Burası soğuktu; gerçekten çok soğuk. 0 dereceden fazla olamazdı. Odun ya da yakacak bir şey yoktu; her yer taştı. Ve buz. Quentin, Penny'nin burada büyü yapılmaması konusundaki uyarısını hatırladı. Bunu sınamak zorunda kalabilirlerdi.

"Dünya'nın havuzuna gidelim," dedi. "Buradan birkaç meydan ötede."

"Neden? Yanımızda düğme yoksa ne işimize yarar ki?"

"Bilmiyorum. Belki orada biri vardır. Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum ve harekete geçmek zorundayız, yoksa burada donup öleceğiz."

Poppy başıyla onaylayarak burnunu çekti. Burnu akıyordu. Şimdi adada anahtar için dövüşürken olduğundan daha korkmuş görünüyordu.

Yürümeye başladılar fakat ısınmak için hemen bir koşu tutturdular. Ayak sesleri dışında hiçbir ses yoktu. Tek ışık yıldızlardan geliyordu ama gözleri hızla alışıyordu. Quentin'in düşünebildiği tek şey, bunun işe yaramayacağı ve o zaman da işlerin çok kötüleşeceğiydi. Termodinamik konusunda zihinsel hesaplamalar yapmaya çalıştı. Çok fazla değişken vardı fakat hipotermi uzak bir olasılık gibi görünmüyordu. En fazla birkaç saat; belki o kadar bile değil.

Yıkılmış şehir ortamından koşarak geçtiler. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Donmuş bir kanalın üzerindeki bir köprüden geçtiler. Hava kar gibi kokuyordu. Aptalca bir hata yapmışlardı ve şimdi ikisi de ölecekti.

Dünya meydanı Fillory'ninkinden daha büyüktü ama daha iyi durumda değildi. Binalardan birinin bir sıra boş penceresinden yıldızlar görünüyordu. Dış yüzeyi felaketten kurtulmuştu ama binanın arka tarafı yok olmuştu.

Bu havuz da donmuştu. Buz büyük bronz lotus çiçeğini tıkayarak bir tarafını çatlatmıştı. Onun önünde durdular ve Poppy karın altındaki siyah buzda kayınca dengesini zorlukla sağlayabildi. Hemen yerinde doğrulurken ellerindeki ıslaklığı silkeledi.

"Aynı," dedi. "Pekâlâ. Buradan çıkmak için bir yol bulmalıyız. Ya da bir barınak ve yakacak bir şeyler bulmalıyız."

Titriyordu ama kendini hâlâ kontrol edebiliyordu. Ah şu Poppy. Güzel bir örnek oluşturmuştu ve bu Quentin'i biraz kendine getirmişti.

"Bu binalardan bazılarının kapıları ahşap gibi görünüyor," dedi. "Binaların içinde kitaplar da var. Sanırım. Belki birazını alıp onları yakabiliriz."

Birlikte meydanda yürüyerek kırılmış bir kapı buldular; menteşelerinden çıkmış olan devasa kapı, Gotik kemerli bir canavardı. Quentin ona dokundu. Bir kıymığı kırdı. Gerçekten normal odun gibiydi. Bir ateş büyüsü denemeleri gerekecekti. Quentin, Neonebu Diyarı'nda büyünün nasıl değiştiğini açıkladı; aşırı yükleniyor, patlayıcı sonuç veriyordu. Penny asla kullanmamalarını tembihlemişti. Ama şimdi umutsuz durumdaydılar.

"Ateş büyüsünü ne kadar uzaktan yapabilirsin?" diye sordu Quentin. "Çünkü tutuştuğunda oradan olabildiğince uzakta durmamız önemli."

"Durmamız önemli" sözleri uyuşmuş dudaklarından "dudbabıd ödebbi" gibi çıkmıştı. Biraz daha net bir şekilde tekrarlamaya çalıştı ama çok da başarılı olamadı. İşler tahmin ettiğinden hızlı kötüleşiyordu. Fazla zamanları yoktu. Bir büyüyü etkili şekilde yapabilmek için en fazla on beş dakikaları kalmıştı.

"Öğrenelim," dedi Poppy.

Kapıdan uzaklaşmaya, meydanın ortasına doğru gerilemeye başladı. Quentin bunun sadece geçici bir tedbir olduğunu, kaçınılmaz sona giden yolda bir ara istasyon olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Ateş yakmayı başardıktan sonra bir barınak bulmaları gerekecekti. Barınak bulduktan sonra yiyecek bulmaları gerekecekti ve burada yiyecek hiçbir şey yoktu. Zihni kontrolsüzce çalışıyordu. İçmek için karı eritebilirlerdi ama onu yiyemezlerdi. Belki kemirebilecekleri deri kitap ciltleri bulabilirlerdi. Belki de kanallardaki buzun altında balık vardı. Uzun süre hayatta kalmayı başarsalar bile –ki bunu yapamazlardı– Neonebu Diyarı'nı bu hale getiren şeyin ortaya çıkıp onları da yok etmesi ne kadar sürerdi ki?

"Tamam!" diye seslendi Poppy. "Quentin, yürü!"

Quentin avcunu ahşaba dayadı; tabii ahşapsa. Bu işe yaramazsa, kendi başlarına bir sihirli düğme yapabilirler miydi? On beş dakikada mümkün değildi. On beş yılda bile mümkün değildi.

İki kapının arasında bir çatlak vardı. Arasından hafif mavi ışık parıldıyordu. Yıldız ışığı. Ama yıldız ışığı değildi. Titreşiyordu.

"Dur!" dedi.

"Quentin!" Quentin, Poppy'nin sesindeki çaresizliği fark etmişti. Poppy ellerini koltukaltlarına sokmuştu. "Fazla zamanımız yok!"

"Bir şey gördüm sanırım. Burada bir şey var."

Quentin yüzünü donmuş ahşaba bastırdı ama başka bir şey göremedi. Pencereden pencereye koştu fakat hepsi karanlıktı. Belki de diğer taraftan denemeliydi. Poppy'ye peşinden gelmesi için bağırdı ve bir kemerin altından bitişikteki meydana koştu.

Bina, eşit aralıklarla dizilmiş pencereleriyle dev bir İtalyan villasıydı. İçeride mavi ışık yaratan şey her neyse dışarı çıktığı takdirde durumlarının daha kötüleşip kötüleşmeyeceğini bir an için düşündü ama zaten karşılaşacakları uzun ve sevimsiz ölümden daha beteriyle karşılaşma olasılıkları zayıf görünüyordu. Ölmeden önce Ember'e kendisini kurtarması için dua edecek kadar küçülüp küçülmeyeceğini merak etti. Muhtemelen ederdi.

Binanın bu tarafında hiç kapı yoktu fakat yüzeyi yarılmıştı: İkinci sıra pencerelerin üzerinde bir taşta sona eriyordu. Gerekirse üzerinden aşabilirdi ve gerekiyordu. Dondurucu bir rüzgâr geliyordu. Quentin burada neler olduğunu merak etti. Daha önce son derece dingin ve korunaklıydı; cam fanus altındaki bir dünya gibi. Biri gücü kesmiş, pencereleri kırmış ve dış etkenleri içeri almıştı.

Koşarak zıpladı ve ilk pencere pervazına ulaştı. Neonebu Diyarı'nın mimarının barok süslemeleri aşırı sevmesinden dolayı Tanrı'ya, Ember'e –ya da her kimse artık– şükretti. Sert taşın üşümüş parmaklarının derisini sıyırdığını fark ediyordu ama hissetmiyordu.

"Şurada dur," diyerek işaret etti. Bir ayağını Poppy'nin omzuna koydu ve Poppy zarifçe kabul etti. Quentin oradan bir ayağını üstteki çıtaya uzattı ve bir elini onun üzerindeki pencere pervazına attı; sağlam bir şekilde tutması için yeterli değildi ama bununla yetinmek zorundaydı. Oradan sıçrayarak kırık duvarın tepesini yakaladı. Parmaklarını kıvrılmaya zorlamak zorunda kaldı.

Yanağını soğuk taşa bastıran Quentin, aşağı bir bakış attı. Poppy beklentili gözlerle onu izliyordu. Güzel yüzü yıldız ışığında ciddi ve solgun görünüyordu. Quentin yavaşça kendini yukarı çekerek bir kolunu duvarın üzerinden aşırdı, sonra dizini de duvarın üzerine çekti. Neonebu Diyarı'ndaki yapıların içine ilk kez baktı.

Almanların İkinci Dünya Savaşı'nda bombaladığı Londra gibiydi. Binanın çatısı yoktu ve ikinci katın büyük bölümü çökmüş, ilk katın üzerinde harabe halinde kalmıştı. Zemin rüzgârla yavaşça kıpırdanan kâğıtlarla doluydu. İrili ufaklı kitaplar çeşitli hallerde etrafa saçılmış, kimi bütün, kimi dağılmış veya sayfaları açık kalmış haldeydi.

Karşı tarafta, üst katın kalmtılarının kısmi barınak oluşturduğu yerde biri daha sağlam kitapları yüksek ve düzgün yığınlar halinde düzenlemişti. Onları düzenlediği düşünülebilecek olan adam aralarında duruyordu. Hayır, ayakta durmuyordu; kollarını iki yana açmış halde yerden yarım metre havada asılı duruyordu.

Mavi ışık oradan geliyordu. Altındaki zeminde hafif bir soğuk pırıltı yayan mühürler vardı. Ya o da yok olmaktan kurtulmak için buraya sığınan biriydi ya da yıkımı yaratan kişiydi. Kötü bir riske girmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"İçeride biri var!" diye seslendi Quentin, Poppy'ye. Sesini yükseltti. "Hey!"

Adam başını kaldırmadı.

"Hey!" Quentin tekrar bağırdı. "Selam!" Belki de Fillory'dendi.

"Quentin," dedi Poppy.

"Dur biraz. Hey! Selam!"

"Quentin," kapılar açılıyor."

Quentin aşağı baktı. Gerçekten öyleydi. Kapıların hepsi kendiliğinden dışarı doğru açılıyordu.

"Tamam. Aşağı iniyorum."

Aşağı inmek daha kolay değildi; parmaklarının hepsi hissizleşmişti. Poppy'nin uyuşmuş elini tuttu. Bu gerçekten son şanslarıydı.

"Girelim mi?" dedi. Sesi istediğinden daha zayıf çıkıyordu.

22. BÖLÜM

Sadece kibarlık adına mümkün olduğunca az sayfaya basmaya çalışarak molozların arasından ilerlediler. Quentin ayağının altında yuvarlanan bir taşa basınca neredeyse bileğini burkuyordu.

Mühürlerden yayılan mavi ışık adamı destekleyen şeymiş gibi görünüyordu. Çıplak ayakları yerden bir metre havadaydı. Kumral saçlı, iri, yuvarlak yüzlü bir adamdı; yuvarlak başı neredeyse onu havada tutan bir balon gibi görünüyordu. Etrafındaki bir bulutta bir düzine kitap, birkaç kâğıt parçası her yönde açılmıştı, muhtemelen hepsine aynı anda bakabilsin diye. Kitaplardan ikisinin sayfaları ağır ağır dönüyordu.

Yaklaşırlarken ne onları selamladı ne de yüzlerine baktı. Üzerindeki giysinin ellerinin üzerine düşen uzun kolları vardı ama kumaşın duruşunda bir tuhaflık hissediliyordu. Quentin yaklaşırken, ne olduğunu anladı: Adamın elleri yoktu. Bu Penny'ydi.

Quentin *mohawk* stilinden çıkarak tamamen uzamış saçlarıyla onu tanımamıştı. Penny'nin saçlarının doğal rengini bilmiyordu; sadece muhtemelen metalik yeşil olmadığını biliyordu. Penny olduğu yerde havada onlara doğru döndü ve aşağı baktı. Bir zamanlar olduğundan çok daha zayıftı. Eskiden elmacık kemikleri belirgin değildi.

Quentin yere kazınmış tuhaf mavi harflerin kenarında durdu. Soğuk iliklerine kadar işlemişti. Omuzlarının titremesini bastıramıyordu.

"Penny," dedi çekingen bir tavırla. "Sensin."

Penny sakince onu izliyordu.

"Bu benim arkadaşım, Poppy," dedi Quentin. "Seni gördüğüme sevindim, Penny. İyi olduğuna da sevindim."

"Selam, Quentin."

"Sana ne oldu? Burada neler oldu?"

"Tarikat'a katıldım."

Yumuşak bir sesle ve sakince konuşuyordu. Penny hiç üşüyormuş gibi görünmüyordu.

"Nedir o, Penny? Tarikat ne?"

"Neonebu Diyarı'yla ilgileniyoruz. Burası doğal bir fenomen değil; yaratılmış bir şey. Bir yapı. Çok uzun zaman önce, büyü anlayışları sizinkinden çok ama çok daha derin büyücüler tarafından yapıldı."

Benim değil, sizin. Sadece sizin. Ah şu Penny. Ellerini kaybedişi, Quentin'in asla etkisinden kurtulamayacağı bir felaketti fakat elleri olmayan, havada süzülen mistik bir rahip olmak için doğmuş biri varsa, o da Penny'ydi. O abartılı açıklamalarını bitirmeden, Quentin ve Poppy donarak ölecekti.

"O zamandan beri benim gibi erkek ve kadınlar burayı gözetiyoruz. Onarıyor ve savunuyoruz."

"Penny, üzgünüm ama biz gerçekten çok üşüyoruz," dedi Quentin. "Bize yardım edebilir misin?"

"Elbette."

Penny ellerini kaybettiğinde, Quentin onun bir daha asla büyü yapamayacağım sanmıştı. Penny'yi hafife almak demek ki hep yapacağı bir hataydı. Karşılarında havada asılı dururken, Penny boş bileklerini önünde birleştirdi ve Quentin'in bilmediği bir dilde ritmik bir şeyler söylemeye başladı. Cübbesinin altında fiziksel bir çaba harcıyordu ama Quentin onun ne yaptığım anlayamıyordu.

Aniden etraflarındaki hava dondurucu olmaktan çıkıp ısındı. Quentin ısınırken daha da kontrolsüzce titriyordu ama hemen rahatlamıştı. Kendine hâkim olamayarak öne eğildi ve ağzı salyayla doldu. Kusabileceğini düşündü ve bu inanılmayacak kadar komik gelince gülmeye başladı. Yanında Poppy'nin de vücudu toparlanırken inlediğini duyabiliyordu.

Quentin kusmadı fakat ikisinin de konuşabilmesi için bir dakika geçmesi gerekti.

"Burada neler oldu?" diye sordu Poppy sonunda. "Burayı kim yok etti?"

"Yok edilmedi." Penny eski alınganlığını sergileyerek Poppy'nin söylediği sözü düzeltti. "Ama ağır hasar gördü. Belki de onarılmaz bir şekilde. Ve daha kötüsü de olacak."

Penny'nin etrafını saran kitaplar ve kâğıtlar kapanarak çeşitli yığınlardaki yerlerine uçtular. Penny villanın açık kapılarına doğru süzülmeye başladı. Anlaşılan onu havada asılı tutan şey o mühürler değildi. Tarikat, sadece ezikler yürür prensibine göre işliyordu.

"Size göstersem daha iyi olur," dedi Penny.

Quentin, Poppy'nin elini tuttu ve birlikte Penny'nin peşinden meydana gittiler. Quentin'in vücudu endorfin doluydu. Ölmeyecekti –muhtemelen– ve bunun dışında her haber iyi haberdi. Penny havada süzülürken konuşuyordu. Başı hâlâ onların başlarından bir metre kadar yukarıdaydı. Segway'e binen biriyle sohbet etmek gibiydi.

"Büyünün nereden geldiğini hiç merak ettiniz mi?" diye sordu Penny.

"Evet, Penny," diye cevap verdi Quentin saygıyla. "Ben bunu merak ettim."

"Henry'nin bir teorisi vardı. Brakebills'teyken bana bundan söz etmişti."

Dekan Fogg'dan söz ediyordu. Penny, kendini onlarla eşit gördüğünü belli etmek için Brakebills'teki fakülte üyelerinden ilk isimleriyle söz ederdi.

"O, insanların büyüyü kullanabilmesini yanlış buluyordu. Belki de yanlış değil ama tuhaf. Ona mantıklı gelmiyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Büyücüler olarak asla bizim olmayan güçleri kullanmak için kozmik bir boşluktan yararlanıyorduk. Hastalar tımarhanenin anahtarlarını bulmuştu ve biz de eczanenin altını üstüne getiriyorduk.

"Ya da evreni engin bir bilgisayar gibi düşünün. Bizler sisteme yönetici seviyesinde ulaşım imkânı bulmuş son kullanıcılarız ve yetkimiz olmadan bunu kullanıyoruz. Henry'nin tuhaf bir zihni var. Etkili bir teorisyen olduğu asla söylenemez fakat bazen ciddi görüşler yakalıyor. Bu da onlardan biriydi."

Meydandan ayrılırken Poppy ile Quentin birbirlerine sarılarak yürüyor, birbirlerini ısıtıyorlardı. Sıcak havanın merkezi Penny'nin etrafında odaklanmıştı ve onunla birlikte hareket ediyordu, dolayısıyla fazla geride kalırlarsa, soğuk onları hızlanmaya zorluyordu. Penny kendini dinletmeyi biliyordu. Ama Penny'nin nutuklarını dinlemek bile soğuktan ölmeye tercih edilirdi.

"Şimdi Henry'nin teorisini biraz daha zorlayın. Büyücüler sisteme giren korsanlarsa, o zaman sistemin haklı yöneticileri kimler? Bozduğumuz sistemi –evreni– kim inşa etti?"

"Tanrı mı?" diye sordu Poppy.

Penny'yle uğraşırken Poppy'nin burada olması iyiydi. Penny onun sinirini bozmuyordu. Quentin'e yaptığının aksine, Penny, Poppy'yi sinir etmiyordu. Poppy sadece onun bildiklerini öğrenmeye çalışıyordu.

"Kesinlikle. Daha doğrusu, tanrılar. Bu konuda aşırı teolojik davranmaya gerek yok: Böylesine kökten ölçüde büyüyle uğraşabilen her büyücü tanım itibariyle tanrıdır. Ama neredeler? Neden bizi yakalayıp sistemlerinden kovmadılar? Bizim için anlaşılır olmayan enerji ölçeğinde büyülerle uğraşıyor olmalılar. Onların güçlerinin yanında Neonebu Diyarı'nı inşa eden büyücülerin güçleri bile minicik kalırdı.

"Anlamalısın, Quentin. Yani Neonebu Diyarı'nı gerçekten, benim gördüğüm gibi görmelisin. Sonsuz değil, biliyorsun fakat her yönde binlerce kilometre uzanıyor. Bir harika. Tarikat'a girdiğinde sana her şeyi gösterirler."

Penny komikti. Kibirli bir züppeydi, –Poppy'ye nasıl aldırmazlık ettiğine baksanıza– korkunç acı çekmişti fakat benliğinin derinliklerinde hâlâ çok masumdu ve arada bir masumiyeti kibrinin önüne geçiyordu. Quentin, Penny'ye benzemiyordu ama onu iyi anlıyordu. Penny, tanıştığı insanlar arasında büyüyü gerçekten seven, Quentin'in sevdiği gibi seven tek kişiydi: Safça, romantik ve tamamen.

"Bir süre sonra meydanları bir dil gibi okuyabiliyorsun. Her biri açıldığı dünyanın bir ifadesi; tabii anlarsan. Hiçbiri aynı değil. Her köşesi tam bin metre olan, ortasında altın bir çeşme duran sadece bir tane meydan var. Açıldığı dünyanın cennet gibi olduğu söyleniyor. Henüz oradan geçmeme izin vermediler."

Quentin, Penny'nin gözünde cennetin nasıl olabileceğini merak etti. Muhtemelen cennette her zaman haklıydınız ve hiç susmanız gerekmiyordu. Tanrım, konu Penny olunca lanetleşeceği tutuyordu. Muhtemelen cennette elleriniz de vardı.

Bir kanalın üzerindeki taş köprüyü geçerken bir süre üçü de sessiz kaldılar. Buzun üzerinde küçük kar hortumları birbirini kovalıyordu.

"Tanrılar nereye gitmişti?" diye sordu Poppy.

"Bilmiyorum. Belki de cennetteydiler. Ama geri döndüler. O boşluğu kapamak için döndüler. Büyüyü geri alıyorlar, Quentin. Hepimizin elinden alacaklar."

Diğerlerinden hiç farklı görünmeyen bir meydana gelmişlerdi ama buradaki havuz kapalıydı. Süslemeli, cilalı bir bronz kapak havuzun üzerine yerleştirilmişti. Basit bir mandalla kapalı tutuluyordu. Penny çıplak ayaklarının uçlarının değdiği karların üzerinden süzülerek havuza yaklaştı. Yavaşça yere indi.

Quentin, Penny'nin söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Venedik'teyken ejderhanın kastettiği şey bu olmalıydı. Hepsinin kaynağında olan gizem bu olmalıydı. Ama gerçek olamazdı. Bir hata olmalıydı. Büyünün sonu: Bu Brakebills'in, Fillory'nin, Brooklyn'den ayrıldığından beri yaşadığı her şeyin sonu demekti. Artık bir büyücü olamayacaktı; kimse olamayacaktı. Hepsinin çifte hayatları yine tek bir hayata indirgenecekti. Dünyanın kıvılcımı sönecekti. Bu noktaya nasıl geldiklerini anlamaya çalışıyordu. Altı üstü Dış Ada'ya yolculuk yapacaklardı. Bir ipliği çekiştirmişti ve şimdi bütün dünyanın örgüsü çözülüyordu. Onu geri koymak, eski haline getirmek, tekrar örmek istiyordu.

Penny bir şeyi bekliyordu.

"Bunu benim için aç, lütfen," dedi Penny. "Mandalı açman gerekiyor."

Doğru. Elleri yoktu. Artık soğuktan olmasa da elleri hâlâ uyuşuk olan Quentin kapağı sabit tutan bronz kancayı açtı ve parmaklarını kapakla taşın arasına soktu. Ağırdı –metal iki buçuk santim kalınlığındaydı– fakat Poppy'nin yardımıyla kapağı kaldırıp kenara kaydırdı. Havuzun içine baktılar.

Perspektifin belirginleşmesi bir saniye aldı ve bu olduğunda ikisi de güdüsel olarak geri çekildiler. Aşağısı çok uzak görünüyordu.

Havuzda hiç su yoktu. Onun yerine yankılanan engin bir karanlık vardı. Muazzam bir kubbenin içine bakıyorlarmış gibiydi. Neonebu Diyarı'nın altında yatan şey bu olmalıydı. Çok aşağılarda, Quentin bir kilometre kadar olduğunu tahmin ediyordu, parıldayan beyaz çizgilerle çizilmiş bir desen, bir devre şeması veya çözümü olmayan bir labirente benzeyen bir şey vardı. Çizgilerin arasında beline kadar gömülmüş halde gümüşi bir figür duruyordu. Kel ve kaslıydı; muhtemelen devasa boyutlarda olmalıydı. Karanlıktı fakat dev kendi ışığını yayıyordu. Güzel ve sabit bir gümüşi ışıkla parıldıyordu.

Dev meşguldü. Çalışıyordu. Deseni değiştiriyordu. Bir çizgiyi tutuyor, koparıyor, büküyor, başka bir çizgiyle birleştiriyordu. Kütük büyüklüğünde oldukları için kolları yavaş hareket ediyor, muazzam mesafeleri aşıyordu ama hiç durmuyorlardı. Yakışıklı yüzünde hiç ifade yoktu.

"Penny? Bu gördüğümüz şey ne?"

"Tanrı mı?" diye sordu Poppy.

"*Bir* tanrı," diye düzeltti Penny. "Ama aslında bu devasa bir güç ölçeğinde hareket eden bir büyücüyü tanımlamak için bir ifade sadece. Onlardan en azından bir düzinesini gördük; birbirlerinden ayırmak zor. Bu ulaşım noktalarının her birinde bir tane var. Fakat ne yaptıklarını biliyoruz. Düzeltiyorlar. Dünyanın ağını yeniden yapılandırıyorlar."

Quentin aşağıdaki yaratılış düzenine ve başındaki tanrıya baktı. Biraz Gümüş Kayakçı'yı andırıyordu.

"Sanırım," dedi Quentin yavaşça, "bunun mutlak bir güç ve güzellik abidesi olduğunu ve sadece ölümlü gözlerim onun gerçek muhteşemliğini algılayamadığı için böyle göründüğünü söyleyeceksin."

"Hayır. Biz de büyük ölçüde böyle olduğunu düşünüyoruz."

"Haydi," dedi Poppy. Başını yana yatırdı. "Oldukça etkileyici. Çok büyük. Ve gümüşi."

"Büyük, gümüşi bir hademe. Penny, evren böyle işliyor olamaz."

"Tarikat'ta biz buna 'tersine derinlik' diyoruz. Birçok örnekte inceledik. Kozmik gizemlerin derinine indikçe, her şey daha az ilginçleşiyor."

Demek oydu. En büyük piç; beslenme zincirinin tepesindeki şey. Büyü oradan geliyordu. Neden yapıldığını, ne kadar güzel olduğunu, insanların bunu ne kadar takdir ettiğini anlıyor muydu ki? Herhangi bir şeyi seviyormuş gibi görünmüyordu. Sadece olduğu gibiydi. Ancak büyü kadar güzel bir şeyi nasıl sevmezdin ki?

"Nasıl öğrendiğini merak ediyorum," dedi Poppy. "Büyüyü kullandığımızı yani. Acaba ona kim ihbar etti?"

"Belki de onunla konuşmalıyız," dedi Quentin. "Belki fikrini değiştirebiliriz. Bilmiyorum, büyüyü kullanmaya layık olduğumuzu filan kanıtlayabiliriz. Belki bir sınavları vardır."

Penny başını iki yana salladı.

"Fikirlerini değiştirebileceklerini sanmıyorum. O güç, bilgi ve mükemmellik seviyesine ulaştığında, bundan sonra ne yapman gerektiği sorusu giderek açık hale gelir. Her şey kurallara bağlıdır. Herhangi bir durumda yapabileceğin tek şey, en görkemli ve mükemmel şeydir ve onlardan sadece bir tane vardır. Sonunda verilecek hiçbir karar kalmaz."

"Yani tanrıların özgür iradeleri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hata yapma gücü," dedi Penny. "Buna sadece biz sahibiz. Ölümlüler."

Hiç konuşmadan tanrının çalışmasını bir süre daha izlediler. Ne duraksıyor ne de tereddüt ediyordu. Elleri sürekli hareket ediyor, hatları kıvırıyor, bir bağlantıyı koparıp diğerini yaratıyordu. Quentin bir kalıbın diğerinden neden daha iyi olduğunu anlamıyordu fakat bunun bir ölümlü olarak eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyordu. Yaratık için biraz üzülüyordu. Mutlu olduğunu, hiç şüphe duymadığını, asla tereddüt etmediğini, mutlak haklılığından sonsuza dek emin olduğunu tahmin ediyordu. Ama o dev, ilahî robot gibiydi.

"Örtelim şunun üstünü," dedi. "Daha fazla bakmak istemiyorum."

Bronz kapak taşa sürtündü ve tangırtıyla kapandı. Quentin mandalı kapadı. Ne var ki mandalın kimi içeride veya dışarıda tutacağını hayal edemiyordu. Üstü kapalı havuzun etrafında az önce doldurdukları bir mezarmış gibi duruyorlardı.

"Bu neden şimdi oluyor ki?" dedi.

Penny başını iki yana salladı.

"Bir şey dikkatlerini çekmiş. Biri bir yerlerde bir alarmı harekete geçirmiş ve onları bulundukları yerden çağırmış olmalı. Bunu yaptıklarını bile anlamamış olabilirler. Soğuk başlayana kadar burada olduklarını biz de bilmiyorduk. Sonra güneş söndü, kar geldi ve rüzgâr çıktı. Binalar yıkılmaya başladı. Her şey bitiyor."

"Josh buradaymış," dedi Quentin. "Bize olanları anlattı."

"Biliyorum," dedi Penny. Cübbesinin altında huzursuzca kıpırdandı. Kendini unutup yine eski sesiyle konuşmuştu. "Soğuk yara izlerimi sızlatıyor."

"Ne olacak peki?" diye sordu Poppy.

"Neonebu Diyarı yok olacak. Asla ilahî planın bir parçası olmadı zaten. Burayı evrenler arasında inşa edenler benden öncekilerdi. Tanrılar eski bir duvardaki eşek arısı yuvası gibi burayı yok edecek. Hâlâ burada olursak biz de beraberinde öleceğiz. Ama burada bitmeyecek. Peşinde oldukları şey Neonebu Diyarı değil; onu var eden şey."

Penny için söylenebilecek bir şey varsa, o da zor bir gerçeğin yüzüne cesurca bakabildiğiydi. Böyle şeylerle ilgili tuhaf bir metaneti vardı. Sakin ve kendindeydi. Gözünü bile kırpmazdı. Bu aklına gelmezdi.

"Sorun büyü. Ona sahip olmamamız gerekiyor. Onu kullanmamıza izin verdikleri boşluk neyse, bulup kapatacaklar. Bunu yaptıklarında güçlerimizi kaybedeceğiz; sadece burada değil, her yerde ve bütün dünyalarda. O güç sadece tanrılara ait olacak.

"Çoğu dünya sadece büyüyü kaybedecek. Sanırım Fillory tamamen yok olabilir. O açıdan biraz özel bir yer; baştan sona sihirli. Fillory'nin kendisinin o boşluk olabileceğini bile düşünüyorum; büyünün başlangıçta dışarı süzülmesini sağlayan yer. Barajdaki delik.

"Değişim çoktan başladı bile. İşaretleri görmüş olabilirsiniz."

Çırpınan saat-ağaçlar. Fillory'nin her türlü soruna karşı duyarlı bir tür erken uyarı sistemi olabilirlerdi. Jollyby'ın ölümü: Belki de Fillory halkı büyüsüz yaşayamıyordu. Ember ve Eşsiz Yaratıklar görev başındaydılar.

Dünyayı onarıyorlardı. Ancak Quentin onun bozuk kalmasını tercih ediyordu. Ne kadar süreceğini merak etti. Belki yıllar; belki eve dönebilir,

bunu hiç düşünmeyebilirdi ve hepsi o öldükten sonra olabilirdi. Ancak izlenimleri bunu söylemiyordu. Quentin büyü gittiği takdirde ne yapabileceğini merak etti. O dünyada nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Çoğu kimse değişimi bile fark etmeyecekti elbette fakat bilirsen, ne kaybettiğini bilirsen, içini kemirip durur du. Bunu büyücü olmayan birine açıklayabileceğini sanmıyordu. Her şey sadece olduğu şey olacaktı, o kadar. Her şey sadece görebildiğin haliyle olacaktı. Hissettiklerin ve düşündüklerin, kalbindeki ve zihnindeki bütün özlem ve arzu anlamsız olacaktı. Büyü varken, o duyguları gerçeğe dönüştürebiliyordun. Dünyayı değiştirebiliyorlardı. O olmadan sonsuza dek içinde kapalı kalır, sadece hayal gücünün ürünü olurlardı.

Ve Venedik. Venedik boğulurdu. Ağırlığı o ahşap ayakları ezerdi ve bütün şehir denize gömülürdü.

Tanrıların bakış açısını anlayabilirdi. Büyüyü onlar yaratmıştı. Quentin gibi cahil bir böceğin onunla oynamasına neden izin vereceklerdi ki? Ama bunu kabullenemezdi. Kabullenmeyecekti. Büyüye sahip olanlar neden sadece tanrılar olacaktı? Onu takdir bile edemiyorlardı ki. Tadını bile çıkaramıyorlardı. Onları mutlu etmiyordu. Onlara aitti fakat onu sevmiyorlardı; onun, Quentin'in sevdiği gibi değil. Tanrılar büyüktü ama onu sevmiyorsan büyüklüğün ne anlamı vardı ki?

"Yani olacak mı?" diye sordu. Şimdilik Penny gibi metin davranabilirdi. "Durdurmanın bir yolu var mı?"

Yine ısınmıştı ama soğuk çizmelerinin tabanlarından içeri süzülüyordu.

"Muhtemelen hayır." Penny herhangi bir ölümlü gibi ayaklarının üzerinde yürümeye başladı. Kar onu rahatsız etmiyormuş gibiydi. Quentin ve Poppy onun yanında yürüyorlardı. "Ama bir yolu var. Bunun olabileceğini hep biliyorduk. Hazırlıklıyız. Söylesene, bir sisteme girdiğinde bir bilgisayar korsanının ilk yaptığı şey nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Quentin. "Bir sürü kredi kartı numarası çalmak ve bir sürü yüksek kaliteli porno sitesine üye olmak mı?"

"Bir arka kapı yaratır." Aydınlanmanın bu seviyesine ulaşmış olmasına rağmen Penny'nin hâlâ mizahtan etkilenmediğini bilmek güzeldi. "Böylece eğer dışarı atılırsa, tekrar içeri dönebilir."

"Tarikat bunu mu yaptı?"

"Öyle diyorlar. Sisteme –mecazi anlamda– bir arka kapı yapılmış; tanrılar büyüyü geri almak için dönerse, büyüyü evrene tekrar geri yayacak. Sadece açılması gerekiyor."

"Ah, Tanrım." Quentin umuda kapılmakta haklı olup olmadığını bilmiyordu. Doğru olmaması neredeyse fazla acı verici olurdu. "Yani bunu düzeltebilir misiniz? Bunu düzeltecek misiniz?"

"'Arka kapı' zaten var." Penny aslında yapamasa da tırnak işareti yapar gibi yaptı. "Ancak anahtarları uzun zaman önce gizlendi. O kadar uzun zaman önce ki artık nerede olduklarını biz bile bilmiyoruz."

Quentin ve Poppy birbirlerine baktılar. Bu kadar basit olamazdı; olamazdı işte. Bu kadar şanslı olmaları mümkün değildi.

"Penny, bu anahtarlar yedi tane olabilir mi acaba?" diye sordu Quentin.

"Yedi, evet. Yedi altın anahtar."

"Penny. Ulu Tanrım, Penny, sanırım onlar bizde. Daha doğrusu altı tanesi. Fillory'deler. Onlar olmalı!"

Penny'nin sıcaklık çemberinin biraz dışında olmasına rağmen Quentin bir taş bloğunun üzerine oturmak zorunda kaldı. Başını ellerinin arasına aldı. Macera buydu. Sahte değildi, bir oyun değildi, gerçekti. Bir önemi vardı. Başından beri büyü için savaşıyorlardı. Sadece bunu bilmiyorlardı.

Elbette Penny ağırdan alıyordu. Quentin'i evreni kurtardığı için filan tebrik etmezdi.

"Bu çok güzel. Mükemmel. Ancak yedinci anahtarı da bulmalısınız."

"Doğru. O kadarını anladım. Yedinci anahtarı bulacağız. Sonra ne olacak?"

"Sonra hepsini Dünyanın Sonu'na götüreceksiniz. Kapı orada."

Hepsi buydu. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. İşaretini almıştı. Tıpkı adadayken, şatodayken hissettiği gibiydi ama bu kez daha sakindi. *Tanrılar böyle hissediyor olmalı,* diye düşündü. Mutlak eminlik. Penny'nin binasına, başladıkları yere dönmüşlerdi.

"Penny, bu görevi tamamlamak için Fillory'ye, gemimize dönmek zorundayız. Bizi geri gönderebilir misin? Yani, havuzlar donmuşken bile?"

"Elbette. Tarikat'takiler bana boyutlararası yolculukla ilgili her şeyi öğrettiler. Neonebu Diyarı'nı bir bilgisayar gibi düşünürseniz, o zaman havuzlar da sadece..."

"Harika. Teşekkürler, dostum." Quentin, Poppy'ye döndü. "Buna var mısın? Yoksa hâlâ gerçek dünyaya geri dönmeyi mi istiyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Poppy sırıttı ve Quentin'e sıkıca sarıldı. "Sokmuşum gerçekliğe, bebek! Gidip evreni kurtaralım."

"Sizi geri göndermek için gereken büyüyü hazırlayayım," dedi Penny.

Kar hızlanmıştı. Kar taneleri küçük sıcaklık kubbelerinin içine üflüyordu fakat Quentin artık kendini yenilmez hissediyordu. Bu savaşı verecek ve kazanacaklardı. Penny daha önce kullandığı anlaşılmaz dilde bir ilahiye başladı. Quentin'in insan sesi olarak tanımlamakta zorlandığı gırtlaktan sesler vardı.

"Etkisini göstermesi için bir dakika gerekiyor," dedi Penny işi bitince. "Elbette bu noktadan sonra yolculuk Tarikat üyeleri tarafından gerçekleştirilecek."

Bir dakika.

"Ne demek istiyorsun?"

"Meslektaşlarım ve ben sizi geminize geri götürüp görevin geri kalanını tamamlayacağız. Siz de izleyebilirsiniz, elbette." Penny bunu hazmetmeleri için onlara kısa bir zaman tanıdı. "Bu kadar önemli bir görevi amatörlere bırakacağımızı sanmıyordunuz, değil mi? Bizi bu noktaya getirmek için ortaya koyduğunuz çabayı takdir ediyoruz, gerçekten. Ancak artık işe biz el atıyoruz. Profesyonellerin işi devralma vakti geldi."

"Affedersin ama hayır," dedi Quentin. "Öyle bir şey yok."

Bundan vazgeçmeyecekti. Ve Penny'yi de davet ettiği filan yoktu.

"O halde sanırım Fillory'ye dönüş yolunu kendiniz bulabilirsiniz." dedi Penny. Elsiz kollarını göğsünde kavuşturdu. "Büyüyü geri alıyorum."

"Geri alamazsın!" dedi Poppy. "Ne yani, dokuz yaşında filan mısın sen? Penny!"

Penny nihayet Poppy'yi bile kızdırmıştı.

"Anlamıyorsun," dedi Quentin ama kendisi bile anladığından tam olarak emin değildi. "Bu bizim işimiz. Bizim yerimize başka biri yapamaz. Böyle yürümez. Bizi geri göndermek zorundasın."

"Zorunda mıyım? Beni zorlayacak mısın yani?"

"Tanrım! Penny, inanılmazsın! Tek kelimeyle inanılmazsın! Biliyor musun, senin değiştiğini sanmıştım, gerçekten. Bu konunun seninle ilgisi olmadığını anlayabiliyor musun?"

"Benimle ilgisi yok mu?" Penny boyutlararası rahip sesini yine kaçırmış ve eski, tiz sesiyle konuşmuştu; özellikle öfkelendiği ve kendini haklı bulduğu zamanlarda yaptığı gibi. "Kes şunu, Quentin. Uzun arkadaşlığımız sırasında beni pek umursamadın ama şunu kes. Neonebu Diyarı'nı ben buldum. Düğmeyi ben buldum. Bizi Fillory'ye götüren bendim. Bütün bunları sen yapmadın, Qunentin, ben yaptım.

"Ve Yaratık ellerimi ısırıp kopardı. Buraya geldim. Şimdi de bunu ben bitireceğim çünkü ben başlattım."

Quentin hayal edebiliyordu: Penny ve Blue Oyster Cult üyesi dostlarının *Muntjac*'a geldiğini ve herkese –Eliot'a bile!– emirler yağdırdığını hayal etti. Muhtemelen teknik açıdan kendisinden daha iyi büyücülerdi. Yine de, hayır, bunu yapamazdı. İmkânsızdı.

Öfkeli gözlerle birbirlerine baktılar. Yenişemiyorlardı.

"Penny, sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Quentin. "Şimdi nasıl büyü yapabiliyorsun? Yani ellerin olmadan?"

Penny'nin komik tarafı, böyle soruların onu rahatsız etmeyeceğini bilmenizdi ve etmiyordu da. Aslında onu neşelendirmişti bile.

"Başlangıçta bir daha asla büyü yapamayacağımı sanmıştım," diye açıkladı Penny. "Ancak Tarikat beni kabul ettiğinde, bana el hareketleri gerektirmeyen başka bir teknik öğrettiler. Bir düşünsene: Elleri o kadar özel yapan ne ki? Ya büyü yapmak için vücudundaki başka kasları kullanacak olsaydın? Tarikat bana bunun nasıl yapıldığını öğretti. Artık bunun ne kadar sınırlayıcı olduğunu görebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, senin hâlâ eski tarzda yapmana biraz şaşırdım."

Penny cübbesinin koluyla çenesini sildi. Heyecanlandığında daima ağzından biraz tükürük saçardı. Quentin derin bir nefes aldı.

"Penny, senin veya Tarikat'ın bu görevi tamamlayabileceğinizi sanmıyorum. Üzgünüm. Ember bu görevi bize verdi ve bunun için nedenleri olmalı. Bence böyle yürüyor olabilir. Bu onun isteği. Başka biriyle işe yarayacağını sanmıyorum."

Penny bunu biraz düşündü.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Pekâlâ. Bunda belli bir mantık olduğunu anlayabiliyorum. Ve zaten Tarikat'ın Neonebu Diyarı'nda yapması gereken bir sürü şey var. Aslında siz anahtarları toplarken birçok açıdan asıl önemli çaba burada gösterilecek."

Quentin bunun alabileceği en iyi cevap olduğunu hissediyordu.

"Harika. Teşekkür ederim. İstersen bu fırsatı değerlendirip kız arkadaşımla yattığın için üzgün olduğunu söyleyebilirsin."

"Sen ara vermiştin."

"Tamam, bak, sadece bizi buradan gönder de gidip büyüyü kurtaralım." Burada daha fazla kalırlarsa, Quentin onu çıplak elleriyle boğarak evreni tekrar felakete mahkûm edebilirdi. Gerçi buna neredeyse değerdi. "Biz bunu yaparken sen ne yapacaksın?"

"Biz –Tarikat ve ben– tanrılarla doğrudan ilgileneceğiz. Siz son anahtarı bulana kadar bu onları biraz geciktirir."

"Ama ne yapabilirsiniz ki?" diye sordu Poppy. "Güçleri sonsuz değil mi?"

"Ah, Tarikat inanamayacağınız şeyler yapabilir. Neonebu Diyarı'nın kütüphanesini inceleyerek binyıllar geçirdik. Asla hayal bile edemeyeceğiniz sırlar biliyoruz. Kulağınıza fısıldasam sizi delirtecek sırlar biliyoruz.

"Ve yalnız da değiliz. Yardımcılarımız var."

Dünya'ya bağlanan havuzun yanındaki meydandan derin, boğuk bir gümbürtü duyuldu. Havayı sarsmıştı; bunu dizlerinde hissetmişlerdi. Bir yerlerde bir taş yuvarlandı. Bir gümleme daha geldi, sonra bir tane daha: biri vuruyor, dünyanın altındaki bir yerden dünyaya çıkmaya çalışıyormuş gibiydi. Tanrılar mıydı? Belki de çok geçti.

Son bir gümleme geldi ve aniden havuzun içindeki buz yukarı doğru patladı. Buz parçaları her yönde yağarken ve kaldırım taşlarının üzerinden sekerken, Quentin ve Poppy eğildiler. Metalik bir gıcırtıyla büyük bronz lotus çiçeği yırtılarak açılırken yapraklar çiçek açıyormuş gibi her yöne yayıldı ve devasa, yılankavi bir figür kıvranarak içinden çıktı. Yaratık şiddetle havada ileri atılarak kanatlarını açtı, üzerindeki suyu silkeledi ve gökyüzünde kanat çırparak yağan karı büyük girdaplar halinde etrafa saçtı.

Ardından bir başkası ve sonra bir başkası daha geldi.

"Ejderhalar!" diye bağırdı Poppy. Küçük bir kız çocuğu gibi ellerini çırptı. "Quentin, bunlar ejderhalar! Ah, şunlara bir bak!"

"Ejderhalar," dedi Penny. "Ejderhalar bize yardım edecek."

Poppy onu yanağından öptü ve Penny ilk kez gülümsedi. Gülümsemek istemediği ama kendini tutamadığı anlaşılıyordu.

Ejderhalar birbiri ardına gelmeye devam ediyordu. Dünyadaki bütün nehirler boşalmış olmalıydı. İçlerinden biri gökyüzüne bir alev bulutu üflerken meydan aydınlandı.

Bunun hemen o anda olacağını nereden bilmişti?

"Bunu sen planladın, değil mi?" dedi Quentin ya da demeye çalıştı fakat tam o sırada Penny'nin büyüsü etkisini gösterdi ve Quentin artık konuştuğu kişiyle aynı dünyada olmadığını fark etti.

4. KİTAP

23. BÖLÜM

O sabah Murs'ta kütüphanedeki masanın etrafında otururlarken, Julia'ya bütün bilgileri verdiler.

Daha yeni girdiği için bir açıdan şanslıydı. Sadece bir şeyleri düzenlemeye çalışarak çok fazla zaman geçirdikleri o ilk günleri kaçırmıştı. Örneğin: Dünya'nın merkezine yaklaştıkça, büyülerin fazladan güç kazandığı yönündeki bir teori için altı ay harcamışlardı. Zorlukla ölçülebilen, küçük bir etkiydi fakat eğer kanıtlanabilirse, dev gibi ve olgun bir yeni teoriler alanı açacaktı. Bu her şeyi değiştirecekti.

Bu terk edilmiş madenlere, tuz mağaralarına ve diğer yeraltı ortamlarına peş peşe ziyaretler başlatmış, bir şilep, daha sonra da bir dalış çanı kiralamaları gerekmişti. Ancak bir yılın yarısını derin okyanus dalışları ve mağara keşifleriyle harcadıkları bu süreçte öğrendikleri tek şey, yerin sekiz yüz metre kadar altına indiğinde Asmodeus'un büyülerinin biraz daha iyi olduğuydu ve bunun için en muhtemel açıklama, mağaracılığın Asmodeus'u gerçekten heyecanlandırdığıydı.

Sonra astroloji, okyanus büyüleri ve hatta oneyromans –rüya büyüleri– araştırmalarına dalmışlardı. Rüyalarda gerçekten inanılmaz büyüler yapılabildiğini keşfetmişlerdi. Ancak uyandıktan sonra hepsi anlamsız görünüyordu ve kimse bunları gerçekten dinlemek istemiyordu.

Nikola Tesla çizimlerinden yola çıkarak yapılmış aletler kullanarak Dünya'nın manyetik alanı üzerinde çalışmışlardı; ta ki Rezilasa neredeyse gezegenin manyetik kutuplarını tersine çevirene kadar. Hemen tüm araştırmadan el çekmişlerdi. Gummidgy, kozmik ışınlar, kuantum etkileri ve Higgs

bozonuyla ilgili soyut teoriler geliştirmek için bir hafta uykusuz kalmıştı ki sonunda kendisi bile sadece yarısını anlayabilmişti. Matematiksel olarak kanıtlayabileceğine yemin ediyordu ama gereken hesaplamaları yapabilmek için evren büyüklüğünde bir bilgisayarı evrenin termodinamik ölümünü bile geçecek bir süre boyunca çalıştırmaları gerekiyordu.

O zaman dine yönelmişlerdi.

Julia bunu duyunca sandalyesini geri itti. Entelektüel kusma refleksinin devreye gireceğini hissetmişti.

"Biliyorum," dedi Tırmalayan. "Ama sandığın gibi değil. Bizi bir dinle."

Rezilasa neredeyse masa kadar büyük olan ve rulo yapılmış bir çizelgeyi açmaya başladı.

Din asla Julia'nın ilgisini çeken bir konu olmamıştı. Kendisini hiçbir kanıtını görmediği ve gözlemlediği ya da ikna edici şekilde söze döküldüğünü duyduğu bütün prensiplerle ters düşen şeylere inanmak için fazla akıllı görüyordu. Ayrıca, sadece kendini daha iyi hissettirdiği için bir şeylere inanmayacak kadar da güçlü olduğunu düşünüyordu. Büyü bir şeydi. Büyüyle en azından yeniden yaratılabilir sonuçlara bakıyordunuz. Ama din? Bu inançla ilgiliydi. Zayıf zihinler tarafından yapılmış eğitimsiz tahminler. Kendisinin bildiği ya da bildiğini sandığı kadarıyla, bu konudaki görüşlerini diğer Serbest Tüccar Beowulf üyeleri de paylaşıyordu.

"Eksik bir parça vardı," diye devam etti Tırmalayan. "İlk prensiplere geri döndüğümüzü sanıyorduk. Ama ya dönmemişsek? Ya geri döndüğümüz ilk prensiplerden önce başka prensipler varsa?

"Aksi kanıtlanana kadar, orada daha büyük, çok daha büyük enerjiler olduğunu ve o enerjilerin kullanılmasını mümkün kılan bir teknik olduğunu varsayıyorduk. Bildiğimiz kadarıyla, modern çağda insanların o enerjilere ulaşımı yoktu. Ancak onlara ulaşımı olan başka türde varlıklar olduğunu varsayalım. Belki insan değiller."

"Başka türde varlıklar," dedi Julia. "Burada Tanrı'dan söz ediyorsunuz."

"Tanrılar. Onlarla ilgili daha fazla şey öğrenmek istedim."

"Bu delilik. Tanrı veya tanrılar diye bir şey yok. Tırmalayan, üniversiteye gitmemiş olmamla ilgili en sevindiğim şeylerden biri ne biliyor musun?

Birinci sınıftayken yurtta kafayı bulup böyle saçmalıklarla ilgili tartışmak zorunda kalmamak."

Ama Tırmalayan onun çıkışına aldırmadı bile.

"'Olasıyı ortadan kaldırdığınızda geriye kalan şey, her ne kadar imkânsız olsa da, gerçek olmalıdır.' Sherlock Holmes."

"O söz tam olarak böyle değil. Ve tanrıların gerçek olduğu anlamına da gelmiyor, Tırmalayan. Geri dönüp çalışmanı kontrol etmen gerektiği çünkü bir yerlerde çuvalladığın anlamına geliyor."

"Kontrol ettik."

"O halde belki de vazgeçmelisiniz," dedi Julia.

"Ama ben vazgeçmiyorum," dedi Tırmalayan. Gözlerinde hiç de Abercrombie & Fitch tarzında olmayan buz gibi bir grilik vardı. "Ve onlar da geçmiyor." Masanın etrafında oturan diğerlerini işaret etti. "Sen de öyle. Değil mi, Julia?"

Julia gözlerini kırpıştırdı ve dinlemeye devam edeceğini ama hiçbir söz vermediğini göstermek için Tırmalayan'ın gözlerine bakmaya devam etti. Tırmalayan konuya döndü.

"Burada tektanrıcılıktan söz etmiyoruz. En azından modern biçimiyle. Burada eski çağ dinlerinden söz ediyoruz. Paganizm ya da tam olarak çoktanrıcılık.

"Normalde dinî konularla bağdaştırdığın her şeyi unut. Bütün saygıyı, hayranlığı, sanatı ve felsefeyi bir kenara at. Konuya tamamen mantıkla yaklaş. Bir teolog olduğunu hayal et; özel türde bir teolog, tanrıları tıpkı bir entomolojistin böcekleri incelediği gibi inceleyen biri. Bütün dünyanın mitolojilerini al ve onu teorik bir türle –tanrılarla– ilgili bir gözlem ve istatistik koleksiyonu gibi gör. Oradan devam et."

Mecazi anlamda lastik eldivenlerini ellerine geçiren, cımbızlarını alan ve tıbbi atıkların entelektüel karşılığıyla uğraşıyormuş gibi konuya biraz tiksintiyle yaklaşan Tırmalayan ve diğerleri, karşılaştırmalı din araştırmalarına başlamıştı. Julia'nın fırının üzerindeki küçük dairesindeyken büyüye yaklaştığı gibi, pratik bilgiler bulmak için dünyanın dinsel anlatılarını ve geleneklerini taramaya başlamışlardı. Buna Ganymedes Projesi adını vermişlerdi.

"Ne bulmayı umuyordunuz ki?" diye sordu Julia.

"Tekniklerini öğrenmek istiyordum. Tanrıların yapabildiği şeyleri yapabilmek istiyordum. Din ile büyü arasında gerçek bir ayrım göremiyorum; tanrılar ile büyücüler arasında da. Bence ilahî güç, büyü çalışmalarının diğer bir biçimi. Arthur C. Clarke'ın teknoloji ve büyü için ne dediğini bilirsin, değil mi? Yeterince ilerlemiş herhangi bir teknoloji, büyüden farksızdır. Bunu tersine çevir. İleri seviyedeki bir büyü neye benzer? Yeterince ilerlemiş herhangi bir büyü, mucizeden farksızdır.

"Tanrıların ateşi," diye araya girdi Rezilasa. Tanrım, o da gerçekten inanıyordu.

Ancak Julia belli etmemek için özellikle çaba harcasa da, meraklanmaya başlamıştı. Bu insanları iyi tanıdığını kendine hatırlatıp duruyordu. Onlar da onun kadar akıllıydılar ve en azından onun kadar büyük entelektüel züppelerdi. Muhtemelen yönelteceği itirazların çoğunu onlar çoktan düşünmüştüler.

"Bak, Tırmalayan," dedi Julia. "Tanrılar gerçekten olsa bile, kutsal ateşi şeker gibi dağıtmayacaklarını bilecek kadar dini biliyorum. Bu hikâyenin sadece tek bir sonu olabilir: Al sana bir Prometheus daha. Phaethon. İkaros. İstediğini seç. Güneşe çok fazla yaklaşırsan, güneşin sıcaklığı kanatlarındaki bal mumunun katılığını korumasını sağlayan zayıf çekici güçlere baskın gelir ve doğruca aşağı düşersin. Sana ateş yok. Tabii şanslıysan. Değilsen, sonun Prometheus gibi olur; kuşlar ciğerini sonsuza kadar yer."

"Genellikle," dedi Rezilasa. "Ancak istisnalar vardır."

"Örneğin, herkes kanatlarını bal mumundan yapacak kadar salak değil," dedi Asmodeus.

Rezilasa, Julia'ya önlerindeki dev çizelgeyi açıkladı ve kalın, yumuşak parmaklarıyla kavisleri ve bağlantıları işaret etti. Çizelge, ana ve küçük dinsel geleneklerin öncelikli anlatılarını, nerede iç içe geçtiklerini ve birbirlerini doğruladıklarını vurgulayacak şekilde karşılaştırmalı olarak –ve renklerle kodlanmış halde– gösteriyordu. Görünüşe bakılırsa, eğer bir güç tutkunuysanız, bir tabloya dönüştürülemeyecek hiçbir şey yoktu.

"Tanrılara meydan okutan ve meydan okuyanın ölümüne yol açan kibir senaryosu, olası senaryolardan sadece biri. Genellikle de kötü sonuç, meydan okuyan kişinin yetersiz şekilde hazırlanmasından kaynaklanıyor. Bir ölümlünün ilahî güce sahip olmasının kesinlikle imkânsız olduğu anlamına gelmiyor."

"Hımm," dedi Julia. "Teorik olarak."

"Hayır, teorik olarak değil," dedi Asmodeus. "Pratikte. Tarihsel olarak. Teknik olarak bu sürece yükseliş veya bazen göğe kabul deniyor ama benim en sevdiğim kelime *aktarım*. Hepsi aynı anlama geliyor: Bir insanın ölmeden cennete yükselmesi ve ilahî statü kazanması. Bir de tanrılaştırma var, o da benzer bir şey. İnsan tam bir tanrı oluyor. Bu sayısız kez olmuş."

"Bana örnek ver."

"Meryem." Asmodeus parmaklarıyla saydı. "İsa'nın annesi olan. Ölümlü doğmuştu ama sonunda ilah oldu. Galahad; Arthur efsanesindeki. Lancelot'un oğluydu. Kutsal Kâse'yi buldu ve doğruca cennete götürüldü. İdris; Adem'in soyundan gelen ilk insanlardan biri."

"İki Çinli general var," dedi Gummidgy. "Guan Yu. Fan Kuai. Ayrıca Taoizm'in Sekiz Ölümsüz'ü."

"Dido, Buda, Simon Magus..." diye araya girdi Tırmalayan. "Listenin sonu yok."

"Ya da Ganymedes'e bak," dedi Asmo. "Yunan efsanesi. Bir ölümlüydü ama o kadar güzeldi ki Zeus onu saki olsun diye Olympus'a götürdü. Projenin adı da oradan geliyor."

"*Saki*liğin muhtemelen bir örtmece olduğunu düşünüyoruz," diye ekledi Rezilasa.

"Haydi canım," dedi Julia. "Tamam, anladım. Herkesin sonu İkaros gibi olmuyor. Ama bunlar sadece hikâye. *İskoçyalı* filminde de ölümsüzler var ama bu gerçek oldukları anlamına gelmiyor."

"Onlar tanrı değil," dedi Rezilasa. "Tanrım, sen seyrettin mi o filmi yahu?"

"Ayrıca sözünü ettikleriniz sıradan ölümlüler değil. Hepsi bir şekilde özelmiş. Dediğiniz gibi, örneğin İdris, Adem'in soyundan geliyormuş."

"Sen gelmiyor musun?" dedi Asmo.

"Galahad insan olamayacak kadar erdemliymiş. Ganymedes insan olamayacak kadar güzelmiş. Aramızdan herhangi birinin iki gruba da girdiğini sanmıyorum. Hepiniz bana gayet insan gibi görünüyorsunuz."

"Çok doğru," dedi Tırmalayan. "Çok doğru. Bu bir sorun. Dinle, şimdilik kavramı kanıtlama aşamasındayız. İlk denemelerdeyiz. Henüz kesin sonuçlar çıkarmaya çok uzağız. Sadece hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyoruz."

Tırmalayan, bir öğrenci adayına etrafı gösteren bir profesör gibi Julia'yı daha önce girmesine izin verilmeyen Doğu Kanadı'nda bir tura çıkardı. Julia yüz farklı kilise ve tapınaktan toplanmış malzemelerle dolu sayısız odadan geçti. Elbiseler ve cübbeler vardı. Sunaklar, meşaleler, buhurdanlıklar ve piskopos taçları vardı. Bin farklı türde tütsü.

Sarmaşıkla birbirine bağlanmış bir kutsal asa yığınını aldı; aralarındaki bir piskopos asasını ve bir druid sopasını tanımıştı. Bunlar kullanmaya alıştıklarından çok farklı türde malzemelerdi. Ona zırva gibi geliyordu. Ancak denemeden kim kesin olarak söyleyebilirdi ki? Belki de bunlar sanayi tipi malzemelerdi. Belki de bu gerçekten Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın büyüsel karşılığıydı. Gerçekten etkisiz olduğunu deneyip görene kadar etkisiz olduğunu söyleyemezdiniz, değil mi?

Julia böylece Ganymedes Projesi'ne katıldı. Diğerleri gibi inekledi: Kesip dilimliyor, düzenleyip tablolar yapıyor, kontrol listeleri oluşturup sonra da kontrol ediyordu. Murs büyücüleri ilahiler söylüyor, içiyor, kurbanlar veriyor, oruç tutuyor, banyo yapıyor, yüzlerini boyuyor, yıldızlara damşıyor ve köpüklü sıvılardan tuhaf gazlar çekiyordu.

Ciddi ve ağırbaşlı Gummidgy'nin üstünü çıkarıp bütün yüzünü boyayarak peyote çiğneyişini görmeye alışmak zordu ama Tırmalayan'ın vurguladığı gibi, şimdiki araştırma alanları düşünülürse, heves denen şey buydu. (Asmodeus neşesini bastırmaya çalışarak ve kısık sesle Tırmalayan ile Gummidgy'nin gizlice Bakkhos seks ayinleri yaptığını iddia ediyordu ama kanıtı varsa bile Julia'ya göstermeyi reddediyordu.) Bütün bu şeylerin ardında bir büyü tekniği olup olmadığını öğrenmek zorundaydılar ve eğer varsa –kim bilir– belki de klasörlerdeki büyüler bunların yanında bar mitzvah büyüsü gibi kalırdı.

Julia da Ganymedes Projesi'ne katıldığında, Tırmalayan'ın sonuç açısından gösterebileceği çok fazla şey yoktu fakat tam anlamıyla bir zaman

kaybı olmadığını umacak kadar çok şey görmüştü. Görünüşe bakılırsa Iris geçen gece bir Sümer ilahisinin yeni bir versiyonunu denerken, ağzından bir böcek sürüsü yayılmıştı; bunu tanımlamaya uygun başka bir kelime gerçekten yoktu. Bir an için odanın ortasında vızıldayarak havada asılı durmuş, sonra bir pencereyi kırarak dışarıda gözden kaybolmuşlardı. Iris bu olaydan sonra iki gün konuşamamıştı. Sürü dışarı çıkarken boğazını kavurmuştu.

Başka işaretler de vardı; bir şeyin dağınık tezahürleri ki kimsenin ne olduğu konusunda bir teorisi bile yoktu. Kendi kendine hareket eden eşyalar. Patlayarak tuzla buz olan cam ve kâseler. Julia'yı uyandıran o dev hayalet ayak sesleri. Fiberpunk –metabüyücü– üç gün oruç tutup meditasyon yapmıştı ve dördüncü sabah bir güneş ışığı hüzmesinde bir el gördüğüne, uzanıp sıcak parmaklarıyla şişkin yüzüne nazikçe dokunduğunu hissettiğine yemin etmişti.

Ancak bunların olmasını başka kimse sağlayamamıştı. Sinir bozan da buydu. Büyü mükemmel bir doğru filan değildi fakat büyüyle kıyaslandığında din tam anlamıyla bir kaos, tam bir cadı kazanıydı. Elbette bir hayli ritüelleştirilmiş, resmîleştirilmiş ve biçimlendirilmişti ama ritüeller istikrarlı, tekrarlanabilir sonuçlar vermiyordu. Gerçek büyünün özelliği şuydu ki bir büyüyü öğrendiğinizde, doğru şekilde yapabildiğinizde, çok fazla yorgun değilseniz ve siz bakmazken şartlar değişmemişse, genel olarak işliyordu. Ne var ki bu din konusu somut veriler sunamıyordu. Tırmalayan yeterince derine inerlerse, temeldeki gramere ulaşabilirlerse, yepyeni ve çok daha güçlü bir büyü tekniğinin temeline ulaşacaklarına inanıyordu ama derinlere indikçe daha karmaşık ve daha az kurallı hale geliyordu. Bazen diğer tarafta sadece onları kızdırmak için rastgele düğmelere basan ve levyeleri çekiştiren, kaprisli ve yaramaz bir varlık varmış gibi geliyordu.

Tırmalayan'ın kahplar ortaya çıkana kadar oturup bekleyecek sabrı vardı ama Tırmalayan nevi şahsına münhasır biriydi. Dolayısıyla o yardımcılarıyla birlikte kutsal metinleri incelerken ve sabit disklere karmakarışık sözde veri doldururken, Asmodeus daha küçük bir grubu alarak bir kestirme yol arayışına çıkmıştı. Canlı bir örnek arıyordu.

Asmo'nun bir alternatif harekete liderlik ettiğini öğrendiğinde Tırmalayan memnun olmamıştı ama Asmo on yedi yaşındaki bir şirket başkanı

yardımcısının kararlılığıyla ona karşı durmuştu. Herkes bilmesine rağmen, Dünya'da sihirli varlıkların olduğunu açıklamıştı. Fazla kalabalık değillerdi, çünkü Dünya onlar için pek de elverişli bir ortam değildi. Büyü açısından konuşmak gerekirse, toprak kayalık ve zorlu, hava ince, kışlar soğuk ve sertti. Bir peri için Dünya'da hayat, bir insan için kutuplarda olduğu gibiydi. Hayatta kalıyorlardı ama güçlenmiyorlardı. Yine de bazıları kalmaya devam ediyordu; bir benzetme yapmak gerekirse, sihirli dünyanın Eskimolarıydı.

Aralarında bir hiyerarşi vardı. Bazıları daha güçlü, bazıları daha zayıftı. En altta vampirler, yüzlerce kuşak önce sosyopat olmayan nüfustan doğal seleksiyonla üremiş seri katiller vardı. *Strigoi* arasında empati bir hayatta kalma özelliği değildi ve pek sevilmezlerdi.

Onların üzerinde yükselen güç zincirinde çok sayıda grup halinde periler, element yaratıkları, kurtadamlar ve ucubeler vardı. Asmodeus burada bir fırsat görmüştü: Merdivende sabırlı bir şekilde yukarı doğru ilerlerse, basamak basamak çıkarsa, nereye varacağını kim bilebilirdi. Tanrılara kadar çıkamayabilirdi fakat tanrıların faks numarasını bilen birini tanıyan birini bulabilirdi. Bu oruç tutmaktan daha iyiydi.

Başlangıç olarak yakın civarda hareket ettiler: Yakın mesafedeki önemli noktalara günlük yolculuklar yaptılar. Civarın büyük bölümü hâlâ tarım alanı ve ormanlıktı; buralarda pek zorlanmadan perileri, küçük nehir sirenlerini, hatta tek tük wyvernleri bile görebilirlerdi. Ama bunlar küçük balıklardı. Temmuzun arkasından ağustos gelirken ve Murs civarındaki tepeler bir dişçinin bekleme salonundaki takvimde görebileceğiniz güzellikte lavanta tarlalarıyla aydınlanırken, Asmodeus ve özel olarak seçtiği ekibi –şimdi onlara Rezilasa da katılmıştı– bir kerede günler boyunca ortadan kayboluyorlardı.

Çabaları başlangıçta pek sonuç vermedi. Asmo sabahın üçünde saçlarında kuru yapraklarla ve elinde üçte ikisi dolu bir şişe Prosecco ile Julia'nın kapısını vuruyor, birlikte Julia'nın yatağının üzerine oturuyorlardı ve Asmo eteğinin (davetkâr bir şekilde kısa olduğu bir gerçekti) altına girmeye çalışıp duran bir grup lutinden –temelde sıradan ayakkabı cinlerinin Fransız karşılığı– saçmalıklarıyla geçen verimsiz bir geceyi anlatıyordu.

Ancak bir ilerleme vardı. Rezilasa düzgün şekilde temizlenmiş özel bir odada beyaz bir masa örtüsü ve taze yiyeceklerle kurulmuş bir sofra tutuyor,

fada denen ve sağ ellerinde iyi şans, sol ellerinde kötü şans taşıdığına inanılan yerel hayaletleri çekmeye çalışıyordu. Asmo onu uyandırıp genellikle sadece çobanlar tarafından ve uzaktan görülen bir varlık olan Altın Keçi'yle karşılaştığını anlatıyordu.

Her şey iyi şans ve Altın Keçi'den ibaret değildi. Asmo sonbahar başlarında bir gece eve ıslak saçlarla ve titreyerek gelmişti; drac denen bir tür şekil değiştiriciyle oldukça medeni bir görüşmedeyken kendisini birden Rhône Nehri'nin içinde bulmuştu. Ertesi gün yaratığı süpermarkette alışveriş arabasına kavanozlarca ançüez dolduran bir adam olarak görmüştü. Yaratık neşeli bir şekilde ona göz kırpmıştı.

Ayrıca biri jant kapaklarını çalıyordu. Asmo onun Tilki Reynard adında yerel bir düzenbaz ilah olduğunu düşünmüştü. Köylülerin kilise ve soylu karşıtı kahramanı olduğu söyleniyordu ama Asmo onun sadece baş belası olduğunu düşünüyordu.

Julia bir sabah Rezilasa'yı kahvaltı masasında daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir tavırla buldu. Espresso içip müsli yerken önceki gece minibüsle eve dönerlerken sırtı bir okul otobüsü uzunluğunda olan siyah bir at gördüğüne ve ağlayan otuz çocuğu taşıdığına yemin ediyordu. Tam iki dakika boyunca at onlarla birlikte yol almış, bazen yerde koşturmuş, bazen elektrik hatlarının veya ağaçların üzerinde dörtnala gitmişti. Sonra çocuklarla birlikte doğruca bir nehre atlamıştı. Durup beklemişlerdi ama bir daha geri dönmemişti. Gerçek miydi, yoksa illüzyon muydu? Kaybolan çocuklarla ilgili haberleri görmek için gazeteleri araştırmışlardı ama hiçbir şey bulamamışlardı.

Çoğu günler iki grup öğlen toplanıyor, Tırmalayan'ın ekibindekiler öğle yemeği yerken, çoğu gece sabaha kadar dışarıda çalıştıkları için geç uyanan Asmo'nun ekibindekiler kahvaltılarını ediyordu. İki taraf da verilerini sunuyor, diğer taraftan öğrendikleriyle araştırmanın bir sonraki aşamasına geçiyordu. İki ekip arasında sağlıklı rekabet vardı. Ayrıca sağlıksız rekabet de söz konusuydu.

"Tanrı aşkına, Asmo," dedi Tırmalayan, bir eylül sabahı onun raporunu bölerek. Evin etrafındaki bütün saman tarlaları kızıl kahverengiye çalmaya başlamıştı. "Bu bizi nasıl bir yere ulaştırabilir? Soktuğunun Altın Keçisi'yle

ilgili tek kelime daha duyarsam aklımı kaçıracağım. Kesinlikle sıyıracağım. Keçiler bir halt bilmez. Bu bölgeden bir bok çıkmaz! Yunan kültürüne ait bir şeyler için birini öldürebilirim. Herhangi bir şey. Tanrı, yarı tanrı, hayalet, canavar, ne olduğu umurumda değil. Bir tepegöz. Onlardan birkaç tane kalmış olmalı. Akdeniz'de sayılırız be!"

Asmodeus ekmek kırıntıları ve reçel damlalarıyla dolu masanın üzerinden ona dik dik baktı. Bakışları boştu. Uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Dev gibi bir eşek arısı bacaklarını sarkıtarak bir reçel damlasından diğerine konuyordu.

"Tepegöz filan yok," dedi Asmo. "Sirenler. Sana bir siren bulabilirim."

"Sirenler mi?" Tırmalayan neşelenmişti. Avcuyla masanın üzerine sertçe vurdu. "Bunu neden söylemedin ki? Bu harika!"

"Ancak Yunan sirenleri değil. Fransız. Belden aşağıları yılan."

Tırmalayan kaşlarını çattı. "Bir gorgon gibi yani."

"Hayır. Gorgonların saçları yılandır. Diğer yandan, gorgonların gerçek olup olmadığını bilmiyorum zaten."

"Yarı yılan bir kadın," dedi Julia, "lamia olur."

"Olabilir," diye çıkıştı Asmodeus, "Yunanistan'da olsaydı. Oysa Fransa'dayız, dolayısıyla da siren oluyor."

"Pekâlâ ama belki bir lamia tanıyor olabilir," dedi Tırmalayan. "Belki de akrabadırlar. Kuzen gibi. Bütün yılan bedenli kadınların bir iletişim ağı olduğunu..."

"Lamia falan tanımıyor." Asmodeus başını masaya dayadı. "Tanrım, ne istediğiniz konusunda hiçbir fikriniz yok."

"Senden bir şey istemiyorum, sana söylüyorum, aramalarınızı genişletmek zorundasınız. Şu şirin Fransız saçmalığından bıktım artık. *Lutinlerin Savaşı* filminin neden çekilmediğini hiç düşündünüz mü? Buradaki güç seviyeleri bir hiç! Yunanistan'a gidebiliriz; para sorunumuz yok. Hepimiz Yunanistan'a gidebiliriz. Ama burada duvara tosladın ve bunu itiraf etmeyecek kadar inatçısın."

"Bilmiyorsun!" Asmodeus doğrulup oturduğunda gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yaptığım şeyi anlamıyorsun! Bir kamuoyu araştırması yapar gibi

gidip kapıları çalamazsın. Önce güven kazanmak zorundasın. Artık burada bir casus ağım var. Bu yaratıklardan bazıları asırlardır bir insanla konuşmamış. Altın Keçi..."

"Tanrım!" Tırmalayan, işaret parmağını Asmodeus'un yüzüne doğru salladı. "Bırak artık şu Keçi'yi!"

"Asmo haklı, Tırmalayan."

Bütün gözler Julia'ya döndü. Tırmalayan'ın ondan destek beklediği açıktı. Eh, Julia buraya iktidar oyunu oynamaya gelmemişti. Büyünün ona öğrettiği bir şey varsa, o da gücün oyun olmadığıydı.

"Bu konuya yanlış şekilde yaklaşıyorsun. Cevap daha geniş değil, daha derin. Mitleri ve efsaneleri toplayarak bütün gezegeni dolaşırsak, bütün zamanımızı, paramızı boşa harcarız ve elimize hiçbir şey geçmez."

"Eh, şimdiye kadar sadece soktuğumun Altın Keçisi'nin peynirini bulabildik ama!"

"Hey," dedi Rezilasa. "Yenmeyecek şey değil."

"Konudan uzaklaşmayın. Belli bir şeyi aramaya devam edersek hiçbir şey bulamayız. Oysa bu yaratıklar açısından zengin ve derin bir yere odaklanırsak ve orada derinlere inmeye çalışırsak, er ya da geç somut bir şeyler buluruz. Tabii somut bir şey varsa."

"Zengin bir yer. Yunanistan gibi. Dediğim gibi..."

"Yunanistan'a gitmemize gerek yok," dedi Julia. "Hiçbir yere gitmemize gerek yok aslında. Bütün bunların kökleri birbirine bağlı olmalı. Herkes buradan geçti: Keltler, Romalılar, Basklar. Budistler misyoner gönderdi. Mısırlıların kolonileri vardı; Yunanların da öyle, Tırmalayan... eğer pipini kaldırmak için Yunan kültürüne gerçekten ihtiyacın varsa. Yahudiler bile buradaydı. Tabii, Hıristiyanlık hepsinin üzerini örttü fakat mitoloji çok derinlere iner. Bütün bunların arasında bir tanrı bulamıyorsak, hiçbir yerde bulamayız demektir."

"Ne diyorsun yani?" Tırmalayan bu sadakatsizlik gösterisinden hoşnutsuz bir şekilde Julia'ya şüpheci gözlerle baktı. "Bütün bu dünya dinleri konusunu bırakıp sadece yerel mitolojiye mi odaklanalım?"

"Söylediğim aynen bu. Kaynaklarımız burada. Onlara odaklanalım ve bizi nereye götüreceklerini görelim."

Tırmalayan düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. Herkes ona bakıyordu.

"Pekâlâ." Tırmalayan ellerini kaldırdı. "Pekâlâ! Tamam. Burada bir ay çalışalım ve bizi nereye götüreceğine bakalım." Masanın etrafındakilere öfkeli gözlerle baktı. "Ama cüce cinleri araştırmayı bırakacaksınız. Bizi beslenme zincirinin tepesine ulaştır, Asmo. Bu bölgeyi kimin yönettiğini bilmek istiyorum. Bütün bu küçük oyuncuların kimden korktuğunu bul ve o arkadaşın telefon numarasını öğren. Konuşmak isteyeceğimiz kişi o."

Asmodeus iç çekti. Hazirandan bu yana yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Çabalayacağım," dedi. "Gerçekten çabalayacağım, Tırmalayan. Ama sen ne istediğini bilmiyorsun."

Tırmalayan'ın itiraf ettiğini asla duyamazdınız ama Julia haklı çıkmıştı. Dikkatlerini sadece yerel mitolojiye odakladıklarında, Ganymedes Projesi ivme kazanmaya başlamıştı. Bulmacanın sadece bir köşesine bakmaya başladıklarında –ve diğer parçaların hepsini kutuya geri koyduklarında– her şey bir araya toplanmaya başlamıştı.

Gregory Tours ve diğer isimsiz ortaçağ tarihçilerinin çalışmalarını incelerken, Julia yerel büyüyü hissetmeye başlamıştı. Yerel şarap gibi, bu büyünün de kendine özgü bir lezzeti vardı. Yoğun, kaotik ve romantikti. Ay ve gümüşle, şarap ve kanla, şövalyeler ve perilerle, şarap, nehirler ve ormanlarla dolu bir gece büyüsüydü. İyi ve kötüyle ilgileniyordu fakat aynı zamanda arada kalan çok geniş bir alan vardı; yaramazlık alanı.

Aynı zamanda da ana büyüydü. Julia o eski ölü sayfaların arkasında duran ama henüz görünmeyen dişi bir şeyin veya birinin varlığını hissetmeye başlamıştı. Julia onu göremiyor, henüz isimlendiremiyordu fakat hissediyordu. Yaşlı, çok yaşlı olmalıydı. Buraya Romalılardan bile çok uzun zaman önce gelmiş olmalıydı. Julia'nın okuduğu şeylerin hiçbiri ondan açıkça söz etmiyordu; ona doğrudan bakamıyordunuz ama etrafındaki evreni küçük

şekillerde etkilemesinden orada olduğunu anlayabiliyordunuz. Julia minik izler, küçük izlenimlerle onu takip ediyordu; bütün Avrupa'da ve özellikle Fransa'nın bu bölgesinde görülebilen Siyah Meryem figürleriyle. Siyah Meryemler, Bakire Meryem'in sıradan görünüşü gibiydi ama ten rengi açıklanamaz bir şekilde daha koyuydu.

Oysa Bakire Meryem'den daha eski ve daha çılgındı. Julia onun bölgenin derin, yazılı kaynaklarda bulunmayan geçmişinin karanlığından kalan bir tür yerel bereket tanrıçası olduğunu düşünüyordu; kozmopolit fatihlerin gelip her şeyi temizlemesinden ve resmî olarak Hıristiyanlık çatısı altında toplamasından önceki devirden. Etnografya açısından bakılırsa Diana'nın, Kibele'nin veya İsis'in uzaktan kuzeni gibi. Hıristiyanlar geldiğinde onu Meryem'le birleştirmişlerdi fakat Julia onun hâlâ tek başına var olabileceğini düşünüyordu. Tanrıça'nın Hıristiyan dogmalarının maskesinin ardından baktığını hissediyordu; ikinci Julia'nın birinci Julia'nın maskesinin ardından baktığı gibi.

Tanrıça, Julia'ya sesleniyordu; kendini kurtarmak için annesine sırtını dönmüş olan ve şimdi ondan sadece kız kardeşinin batı Massachusetts'teki küçük ama iyi bir üniversiteden gönderdiği ve pek sık gelmeyen e-posta mesajları aracılığıyla haber alan Julia'ya. Chesterton'dan kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp geri döndüğünde evinde karşılaştığı zarafet ve bağışlayıcılığı hâlâ hatırlıyordu. Ne ondan önce ne de o zamandan beri gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Tanrısallığa o kadar yakın olduğunu hissettiği başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Julia okuyup karşılaştırdıkça, sadeleştirip süzdükçe, Tanrıça'nın gerçekliğine giderek daha çok inanıyordu. Böylesine şiddetli bir özlem duyduğu bir şeyin var olmaması mümkün değildi. Tanrıça bütün bu işe yaramaz kelimelerin diğer tarafında, kendisini arayan Julia'yı bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Evrene ya da dünyaya hükmedecek kadar büyük bir tanrıça değildi; bir Hera veya Frigga olamazdı. Daha çok orta sıklet, büyük bir panteonun takım oyuncusu gibiydi. Ceres gibi tahıl tanrıçası değildi; Provence kayalık ve Akdeniz ikliminin hâkim olduğu bir bölgeydi, verimli tarım alanlarıyla dolu filan değildi. Julia'nın tanrıçası üzüm ve zeytinlerle, sert, boğum boğum

ağaçların yoğun ve koyu renkli meyveleriyle ilgileniyordu. Üstelik kızları da vardı: Ormanların sert ve güçlü koruyucuları, dryadlar.

Tanrıça sıcak, hatta komik ve sevgi doluydu ama korkunç bir yüzü daha vardı: Kışları yeraltına çekildiğinde, ışıktan uzaklaştığında takındığı yas yönü. Hikâyenin farklı türevleri de vardı. Bazılarında insanlığa kızarak kendini yılın yarısında yeraltına gizliyordu. Bazılarında dryad kızlarından birini kaybediyor ve kederli bir şekilde Hades'e çekiliyordu. Diğerlerinde Tanrıça Loki gibi bir düzenbaz tanrı tarafından kandırılıyor ve kendi isteği dışında, yılın yarısını sıcaklığını ve verimliliğini yeraltında saklayarak geçirmek zorunda kalıyordu. Ancak her ne olursa olsun ikili doğası açıkça görülüyordu. Işığın olduğu kadar karanlığın da tanrıçasıydı. Bir Siyah Meryem: Ölümün karalığı ama aynı zamanda yaşama olanak tanıyan verimli toprağın çürümüş karalığı.

Tanrıça'nın çağrısını duyan tek kişi Julia değildi. Diğerleri de ondan söz ediyordu. Özellikle çocukluklarında dünya standartlarında bir annelik örneğinden mahrum kalmış Serbest Tüccar Beowulf üyeleri ona çekim duyuyordu. Chartres Katedrali'nin altındaki mezarda eski bir druid çeşmesi ve yakınlarda *Notre Dame Sous Terre* adıyla bilinen ünlü bir Siyah Meryem heykeli vardı. Demek gerçek bir adı olmadığı için tanrıçaya bu adı vermişlerdi: Yeraltı Hanımımız. Ya da bazen sadece Y.H. diyorlardı.

Asmo, Julia'yı bazı gece gezilerine götürmeye başladı. Bu gezilerde Julia'nın eski kiralık Peugeot'sunu veya birini ya da bir şeyi alıp taşıma olasılıkları olduğunda, eski bir Renault Trafic minibüsü kullanıyorlardı. Bir gece bir ipucunu takip ederek Rhône Nehri'nin Akdeniz'e döküldüğü geniş bataklık deltası Camargue'a kadar girdiler: dört yüz seksen kilometrekarelik tuz bataklıkları ve lagünler.

Arabayla iki saatlik bir yolculuktu. Camargue güya tarasque denen bir yaratığın yuvasıydı. Julia detayları sorduğunda, "Anlatsam inanmazsın," demişti Asmodeus.

Haklıydı. Çizmelerini emen zeminde kilometrelerce yürüdükten sonra nihayet yaratığı bulmuş ve kırılmış bataklık çamlarıyla dolu bir sığlık olan gizlenme yerinden çıkarmışlardı. Onlarla ay ışığında karşılaştığında soğuk almış gibi acınası bir hapşırma sesi çıkarmıştı.

"Hassiktir," dedi Julia.

"Ulu Tanrım," dedi Rezilasa.

"İşte bu, beklentilerimizi aşıyor," dedi Asmo.

Tarasque su aygırı büyüklüğünde bir yaratıktı ama altı ayağı vardı. Bir akrep kuyruğu, uzun saçlı insan-aslan karışımı bir başı ve sırtında dikenlerle dolu bir kaplumbağa kabuğu vardı. Asıl dikkat çeken kaplumbağa kabuğuydu. *Super Mario Bros.*'taki Bowser'a benziyordu.

Yere çömelmiş, çenesini ıslak bir ağaç köküne dayamış halde hırıldıyor, inanılmayacak kadar çirkin yüzüyle onlara bakıyordu. Duruşu savunmadan çok teslimiyeti çağrıştırıyordu.

"En iğrenç ejderha ancak Fransa'dan çıkardı zaten," dedi Asmodeus iç çekerek.

Tarasque kendisine saldırmayacaklarını anladığında konuşmaya başladı. Daha doğrusu onu susturamıyorlardı. Yaratığın folklor meraklısı büyücülere değil, bir terapiste ihtiyacı vardı. Bütün gece kesilmiş ağaç köklerine oturup onun yalnızlıktan ve nem yetersizliğinden sızlanmasını dinlediler. Ancak şafak sökerken yuvasına geri döndü.

Fakat tarasque çabalara değmişti. Sızlanma konusunda muhteşemdi ve buralardaki yaratıkların neden korktuğunu öğrenmeye çalışıyorlarsa, eh, o pratikte herkesten korkuyordu. Tarasque küçük balık olarak adlandırılamayacak kadar büyüktü fakat satır aralarına dikkat edilirse, mitolojik çevrelerin üst seviyelerindekiler için bir şamar oğlanı olduğu açıktı. Görünüşe bakılırsa Tilki Reynard onunla sıkça uğraşıyordu ama cezalandırılmaktan korktuğu için Reynard'a bunlardan söz etmemeleri için yalvarmıştı. Daha da ilginç olanı, tarasque son bin yıldır Ventoux Dağı'nın yamaçlarına dadanmış olan bir tür ermişten düzenli olarak dayak yiyordu.

Sık sık yanlış anlaşılmasına yol açan şey korkunç görünüşüydü. Vahşi görkemi yüzünden yaratık sık sık kötü olarak değerlendiriliyor ve köylülerden sadece altı-yedi tanesini yese bile hemen saldırıya uğruyor ve hor görülüyordu! Günlerini Camargue'ın tuz bataklıklarında yuvarlanarak geçirmeye karar vermesinin nedeni buydu ve hayatta kalmak için arada bir yabani atlardan birini yiyordu. Neden ona katılmıyorlardı ki? Burası güzel

ve güvenliydi. Ve konuşabileceği birini çok ender bulabiliyordu. O iğrenç ermiş gibi olmayanları. Kendileri ondan çok daha naziktiler.

Uykusuz gözlerle bataklığın düzlüğüne bakarak şafaktan önce boş otobandan geri dönerken, kutsal münzevinin gerçekten de iğrenç göründüğü konusunda hepsi hemfikirdi. Kesinlikle daha yakından tanımaları gereken türden biri.

Murs'taki ev yeni bir atmosfere bürünmüştü. Lüks ve rahatlığın büyücülerin yaşam tarzının doğal bir parçası olduğu her zaman kabul edilmiş bir şeydi; sadece kendileri için değil, bir prensip meselesi olarak. Büyücüler olarak –Murs büyücüleri!– dünyanın gizli aristokratlarıydılar ve lanet olsun, öyle yaşayacaklardı.

Oysa bu artık değişiyordu. Kimse bir şey söylemiyordu ve Tırmalayan'dan gelen emirler filan yoktu ama atmosfer daha mütevazı bir hale gelmişti. Araştırmalarının ciddi doğası, hepsinin ruh halini soğutup katılaştırıyordu. Akşam yemeklerinde daha az şarap içiliyor, bazen hiç içilmiyordu. Yemekler sadeleşmişti. Sohbetler kısık seslerle sürüyor, sanki bir manastırda yaşıyormuş gibi hareket ediyorlardı. Ciddi ve ağırbaşlı bir tutum hepsini etkisi altına alıyordu. Julia bazılarının oruç tuttuğundan şüpheleniyordu. Murs yüksek enerjili bir büyü araştırma merkezinden çıkıp daha dinsel bir ortama dönüşüyordu.

Bunu Julia da hissediyordu. Şafakta uyanmaya başlamıştı. Sadece gerektiğinde konuşuyordu. Zihni net, keskin, düşünceleri bomboş gökyüzünde birbirlerine seslenen kuşlar gibiydi. Geceleri uykusu ağırdı; sakin ve karanlık, tuhaf, sessiz, ışık saçan yaratıklarla dolu derin okyanus uykusu.

Bir gece rüyasında Yeraltı Hanımımız'ın kendisini odasında ziyaret ettiğini gördü. Kendisinin bir heykeli olarak –Chartres mezarındaki heykel– kaskatı ve soğuk bir halde gelmişti. Heykel, Julia'ya ahşap bir kadeh verdi. Julia yatağında doğrulup oturarak kadehi dudaklarına götürdü ve yatakta ilaç verilen ateşlenmiş bir çocuk gibi içti. Sıvı serin ve tatlıydı; aklına susamış Dünya'yla ilgili Donne şiiri gelmişti. Sonra kadehi indirdi ve Tanrıça eğilip onu sert, yaldızlı heykel yüzüyle öptü.

Sonra heykel parçalandı, dışı yumurta kabuğu gibi döküldü ve içinden gerçek tanrıça çıktı. Çok ciddi ve dayanılmaz ölçüde güzeldi. Özelliklerini iki elinde tutuyordu: Sağ elinde boğum boğum bir zeytin ağacından asa, sol elinde içinde üç tane yumurta olan bir kuş yuvası vardı. Yılın yarısını yeraltında geçirdiği için yüzünün yarısı gölgelerin arasındaydı. Gözleri sevgi ve merhametle parıldıyordu.

"Sen benim kızımsın," dedi. "Benim gerçek kızım. Sana geleceğim."

Julia, kapıyı yumruklayan Tırmalayan'ın gürültüsüyle uyandı.

"Çabuk gel," diye fısıldadı Tırmalayan, Julia kapıyı açtığında. "Bunu görmelisin."

Hâlâ uyku sersemi olan Julia, üzerinde geceliğiyle onu karanlık evde takip etti. Hâlâ rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Biri geceleri evde sessizce dolaşmaya kalktığında her zaman olduğu gibi zemin gürültüyle gıcırdıyordu. Taş basamaklardan, bodrum katındaki yüksek tesirli deneyler için kullanılan odaya indiler. Tırmalayan neredeyse önden koşuyordu.

Işıklar sönüktü. Dışarıdan toprak seviyesinde olan, yüksek bir pencereden içeri net bir ay ışığı süzülüyordu. Julia uykulu gözlerini ovaladı.

"Tamam," dedi Tırmalayan. "Işığı kaybetmeden."

Odada üzerine beyaz örtü serilmiş ve yuvarlak bir ayna konmuş bir masa vardı. Tırmalayan aynanın üzerine parmağıyla bir mührü üç kez çizdi.

"Ellerini böyle uzat." Tırmalayan ellerini kap gibi birleştirerek ileri uzattı.

Julia da aynı şeyi yapınca Tırmalayan aynayı ay ışığını ellerine yansıtacak şekilde çevirdi. Julia şaşkınlıkla inledi. Aynı anda, ellerinin soğuk ve sert bir şeyle dolduğunu hissetti. Para. Yağmur gibi bir ses çıkarıyorlardı.

"Bunlar gümüş," dedi Tırmalayan. "Ve bence gerçekler."

Paralardan biri yere düşerek yuvarlandı. Bu güçlü bir büyüydü. Julia'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bir deneyeyim," diye fısıldadı.

Tırmalayan'ın aynanın üzerine çizdiği işareti kopyaladı. Bu kez gümüş yerine, ay ışığı beyaz ve sıvı bir şeye dönüştü. Masaya dökülerek örtüye işledi. Julia bir parmağını sıvıya dokundurarak tadına baktı. Süttü.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Julia.

"Emin değilim," dedi Tırmalayan, "ama sanırım dua ettim."

"Ah, Tanrım!" Julia isterik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Kime dua ettin?"

"Şu eski Provence kitaplarından birinde buldum. Langue d'oc tarzında. Dil bir ilahiye benziyordu ama neden yanında hiç mimikleri olmadığını merak ettim. Bunun üzerine dizlerimin üzerine çöküp ellerimi birleştirdim ve kelimeleri söyledim." Tırmalayan kızardı. "Düşündüğüm şey... eh, Y.H.'yi düşündüm."

"İşin aslına bir bakalım."

Büyüyü görünür hale getirmek için kullanılan basit büyüler vardı: Enerjinin bir nesnenin içinden ve etrafından nasıl aktığını gösteriyordu. Ama Julia bu büyülerden birini yaptığında, ayna açıklamayı reddetti. Bu Julia'nın şimdiye dek gördüğü en yoğun büyü örgüsüydü: İncecik enerji çizgileri bir duvar halısı gibi süslü bir desen oluşturacak şekilde birleşmişti ve o kadar yoğundu ki neredeyse altındaki aynayı örtüyordu. Bütün o kanalları yerleştirmek için koca bir büyücü grubunun en azından bir yıl çalışması gerekirdi. Oysa Tırmalayan bunu tek başına, bir gecede, basit bir ilahiyle yapmıştı. Julia daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı.

"Bunu sen mi yaptın? Az önce mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tırmalayan. "Sanmıyorum. Ben kelimeleri söyledim fakat sanırım bunu başka biri yapmış olmalı."

Julia'nın elleri ve vücudu tuhaf bir şekilde hafif geliyordu. Havada tatlı bir koku vardı. Aniden içinden gelen bir dürtüyle göz kapaklarına birer damla süt damlattı. Görüşü aniden netleşip keskinleşti.

"Yaklaşıyoruz, Julia," dedi Tırmalayan. "İlahî uygulamalara yaklaşıyoruz. Bunu hissedebiliyorum."

"Ben bir şeyler hissetmekten hoşlanmam," dedi Julia. "Ben bilmeyi tercih ederim."

Ancak kendisinin de hissettiğini itiraf etmeliydi. Bu büyüyü tanımlamak için aklına gelen tek kelime, *ciddi*ydi. Hafif veya oyuncu bir tarafı yoktu: Kesinlikle sapına kadar ciddi büyüydü. Kalp krizi kadar ciddi. Bir büyü ile mucize arasındaki çizgi neredeydi? Ay ışığını gümüş paralara dönüştürmek

Kızıldeniz'i bölmekle aynı şey değildi elbette ama bunun böylesine kolayca başarılabilmesi, çok daha büyük olasılıkları akla getiriyordu. Muazzam bir güç kaynağının sadece küçücük bir etkisiydi bu.

Ertesi sabah Asmodeus kahvaltıdaydı. Her zamanki gibi öğle yemeği-kahvaltı değil, gerçek kahvaltı. Heyecandan yerinde duramıyordu. Hiçbir şey yemek istemiyordu.

"Onu buldum," dedi Asmodeus kararlı bir tavırla.

"Kimi?" dedi Julia. Asmodeus'un azami yoğun tarzı için saat biraz fazla erkendi. "Kimi buldun?"

"Münzeviyi. Tarasque'ın ermişini. Bir aziz. Hıristiyanlık açısından tam olarak aziz değil. Ama kendisi aziz olduğunu söylüyor."

"Açıkla," dedi Tırmalayan, yedikleri neredeyse tövbekârlara uygun olacak kadar sert ekmekten bir lokma kemirirken.

"Şey..." Asmodeus çılgınlık ölçüsündeki yorgunluğunu bir kenara atarak iş ciddiyetine büründü. "Anlayabildiğim kadarıyla, bu adam iki bin yaşında filan. Tamam mı? Adının Amadour olduğunu söylüyor; eskiden bir azizmiş ama onu azizlik mertebesinden atmışlar.

"Onu yaşadığı mağarada buldum. Kızıl saçlı, şuraya kadar sakalları var. Eski Tanrıça'ya hizmet ettiğini söylüyor; son zamanlarda adını sürekli duyduğumuz Tanrıça. Adını söylemedi ama o olmalı. Hanımımız, Y.H. Bir süre bir Hıristiyan azizi olarak Bakire Meryem'e taptığını söylemiş fakat sonra paganlığı ortaya çıkmış ve onu çarmıha germeye kalkmışlar. O zamandan beri de bir mağarada yaşıyormuş.

"Başlangıçta, tahmin edersiniz, aziz veya deli bir evsiz arasında ince bir çizgi vardır filan diye düşünüyordum. Ama bana bir şeyler gösterdi. Tuhaf şeyler, çocuklar, nasıl yapılacağını bilmediğimiz şeyler. Bir taşı ellerinde biçimlendirebiliyor. Hayvanları iyileştirebiliyor. Benimle ilgili kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu. Bir... bir yara izimi iyileştirdi. Artık yok."

Asmodeus'un sesi titredi. Julia onu hiç bu kadar ciddi görmemişti. Bir sırrı ağzından kaçırmış gibi onlara öfkeli gözlerle baktı. Julia, Asmodeus'un yara izini hiç görmemişti. Acaba fiziksel bir yara mıydı, yoksa başka bir şey miydi?

"Bizi ona götürebilir misin?" Tırmalayan'ın sesi nazikti. Asmodeus'un kendini kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hissetmiş gibiydi.

Asmodeus kendini toparlamaya çalışarak ama başaramayarak hızlı bir hareketle başını iki yana salladı.

"Onu sadece bir kez görebilirsin," dedi. "Gidip kendin bulabilirsin belki ama mağaranın yerini sana söyleyemiyorum. Yani hatırlıyorum fakat söyleyemiyorum. Gerçekten... az önce denedim." Çaresizce omuz silkti. "Hiçbir şey söyleyemiyorum."

Ekmek kırıntılarının ve soğumuş kahvelerin üzerinden hepsi birbirlerine baktılar.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Asmodeus. "Bana bir şey verdi." Sırt çantasının fermuarını açtı ve içini biraz karıştırdıktan sonra yazı dolu bir parşömen çıkardı. "Bu yeniden yazılmış bir parşömen. Buna inanabiliyor musunuz? Tam eski tarzda. Onu yapmak için paha biçilmeyecek kadar antik bir ilahi kitabının mürekkebini kazıdığını gördüm. Muhtemelen bir Ölü Deniz Parşömeni filan olmalı. Tanrıça'yı çağırmak için kullanabileceğimiz bir ayini yazdı. Yeraltı Hanımımız'ı."

Tırmalayan kâğıdı Asmodeus'un elinden aldı. Parmakları hafifçe titriyordu.

"Bir çağırma büyüsü," dedi.

"O halde bu olmalı," dedi Julia. "Hanımımız'ın telefon numarası."

"Aynen. Fenike dilinde yazılmış, sanırım, eğer inanabilirsen. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordu fakat..."

Asmo, Tırmalayan'ın ekmeğini alıp çiğnemeye başlarken bunu yaptığının farkında bile değil gibiydi. Gözlerini kapadı.

"Lanet olsun," dedi. "Uyumam lazım."

"Git." Tırmalayan başını parşömenden kaldırmadı. "Git. Sen uyandıktan sonra konuşacağız."

24. BÖLÜM

Muntjac hareketsizdi ve hız için inşa edilmiş olan ama hiçbir ilerleme kaydedemeyen bütün gemilerin yaptığı gibi yumuşak dalgaların arasında huzursuzca salınıyordu. Gevşek halat ve yelken takımları direklere çarpıyordu. Gemi hareketsiz durmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Yağmur denizin yüzeyini bulutlu bir gri bulanıklığa boğuyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Quentin ve Poppy'nin yaklaşan büyü kıyameti ve anahtarların gerçek doğasıyla ilgili haberle Neonebu Diyarı'ndan dönüşünün üzerinden bir hafta geçmişti. Yemek yedikleri uzun, alçak tavanlı kamara şimdi güverteyi döven damlaların sesiyle doluydu; o kadar ki birbirlerini anlamak için bağırmaları gerekiyordu.

Son anahtarı bulacaklardı. Kesinlikle. Sadece bunu nasıl yapacaklarından emin değillerdi.

"Üzerinden tekrar geçelim," dedi Eliot, yağmurun gürültüsü arasında bağırarak. "Bu şeyler her zaman kurallara bağlıdır, sadece o kuralların ne olduğunu anlamak gerekir. Sen Julia'yla birlikte geçmiştin." Quentin'i işaret etti. "Ama anahtarı yanına almamıştın."

"Hayır."

"Kapı kapanmadan önce düşmüş olabilir mi? Ailenin evinin çimenliğinde olabilir mi?"

"Hayır. İmkânsız." Quentin neredeyse emindi. Hayır, emindi. Çimenlik bir golf sahası kadar düzgündü; anahtar düşmüş olsa görürlerdi.

"Ama sonra," Bingle'a döndü, "sen orayı araştırdın ve anahtarı bulamadın."

"Anahtar filan yoktu."

"Oysa şimdi siz ikiniz," Quentin ve Poppy, "Neonebu Diyarı'ndan geçerken anahtar burada, bu tarafta kaldı."

"Doğru," dedi Poppy. "Bana onun da kaybolduğunu söyleme."

"Hayır, anahtar bizde."

"Kapı kapandığında ona ne oldu?" diye sordu Quentin. "Havada asılı mı kaldı?"

"Hayır, kapı kapanır kapanmaz anahtar güverteye düşmüş. Bingle tıkırtıyı duyup anahtarı almış."

Sohbet kesildi ve sessizliği yağmur gürültüsü doldurdu. Güverte su geçirmezdi fakat hava o kadar ıslaktı ki Quentin yine de sırılsıklam olmuş gibi hissediyordu. Her yüzey yapış yapıştı. Ahşap ve ne varsa şişmişti. Lanet olasıca köprücük kemiği şişmişti. İnsanlar ahşap sandalyelerinde kıpırdanırken kasvetli hışırtılar duyuldu. Quentin yukarıdan güvertede nöbet tutan zavallının ayak seslerini duydu.

"Belki arada bir yer vardır," dedi Quentin. "Boyutlar arasındaki boşluklardan biri. Belki oraya düşmüştür."

"Boyutlar arasındaki boşluğun Neonebu Diyarı olduğunu sanıyordum," dedi Poppy.

"Öyle fakat farklı türde bir boşluk daha var. Bir kapı ayrıldığında oluşuyor. Ama onu görürdük."

Muntjac durduğu yerde salınırken hafif bir sesle homurdandı. Quentin, Julia'nın da orada olmasını diliyordu ama yaşadıklarıyla ilgisi olabilecek ya da olmayabilecek bir şekilde ateşi çıktığı için yatıyordu. Son anahtar için savaştıklarından beri yatıyordu. Gözleri kapalı halde yatıyordu ama uyumuyordu; nefesleri hızlı ve sığdı. Quentin günde birkaç kez yanına giderek ona kitap okuyor, elini tutuyor ya da su içiriyordu. Julia pek umursuyormuş gibi görünmüyordu ama Quentin yine de devam ediyordu. Neyin fark yaratabileceğini kimse bilemezdi.

"Yani bütün Sonra Adası'nı araştırdınız," dedi Quentin.

"Araştırdık," dedi Eliot. "Bakın, belki de Ember'i çağırsak iyi olur."

"Onu çağırmak mı?!" dedi Quentin, engelleyemediği bir telaşla. "Bunun yardımcı olacağından şüpheliyim. O lanet olasıca geviş getiren anahtarı bulabilseydi bunu zaten yapardı ve bizi de karıştırmazdı."

"Ama yapar mıydı?" diye sordu Josh.

"Muhtemelen. Fillory yok olursa o da ölecek."

"Ember ne ki?" diye sordu Poppy. "Yani, bir tanrı olduğunu sanıyordum ama şu gümüşi adamlar gibi değil."

"Bence sadece bu dünyanın tanrılarından biri," dedi Quentin. "Benim teorim bu. Sadece yerel bir tanrı. Gümüşi tanrılar bütün dünyaların tanrıları."

Neonebu Diyarı'ndan döndüğünde Quentin yücelmiş zihin yapısıyla hâlâ yakından bağlantılı olmasına rağmen, o zamandan beri bağlantısı zayıflamıştı. Endişe hâlâ vardı: Her sabah uyandığında büyünün faturası ödenmemiş elektrik hizmeti gibi her yerde kesilmiş olmasını, Fillory'nin Pompeii'nin son günlerinde olduğu gibi yıkılmasını bekliyordu. Üstelik kesinlikle hızlı ilerliyorlardı; en azından bu sabaha kadar. Amiral Lacker, gizli bir ahşap kasanın içinde rüzgârı olduğu kadar ışığı da yakalayan mucizevî bir yelken bulmuştu. Quentin onu hemen tanımıştı: Chatwin'lerin gemisinde bir tane vardı. Gecenin büyük bölümünde gevşek kalıyor, ayın ve yıldızların ışığında yavaş ilerliyordu fakat gündüzleri bir balon gibi şişiyor, gemiyi kolayca ve hızla itiyor, sadece güneşin açısına göre ayarlanması gerekiyordu.

Hepsi iyiydi hoştu ama Fillory üzerine düşeni yapmıyordu. Anahtardan vazgeçmiyordu. Bütün harikalar gizleniyor gibiydi. Önceki hafta bilinmeyen adalara ulaşmış, ayak basılmamış kumsallara çıkmış, mangrov bataklıklarına süzülmüş, hatta başıboş şekilde yüzen bir buzdağına rastlamışlardı ama anahtardan iz yoktu. Hiçbir çekim hissetmiyorlardı. İşe yaramıyordu. Bir şey eksikti. Sanki bir şey havadan çekilmiş gibiydi: Bir gerginlik yok olmuş, bir elektrik akımı dağılmıştı. Quentin ne olduğunu anlamak için kafa patlatıyordu.

Üstelik yağmur da hiç dinmiyordu.

Quentin toplantıdan sonra kendini ara vermeye zorladı. Islak yatağına uzandı ve nemli örtülerin arasında vücudunun ısınmasını bekledi. Şekerleme

yapmak için çok geç, yatıp uyumak için çok erkendi. Penceresinin dışında güneş dünyanın kenarından alçalıyor olmalıydı ama Quentin emin olamıyordu. Gökyüzü ve okyanus birbirinden ayrılmıyordu. Dünya tamamen koyu griydi.

Pencereden dışarı bakarken, çocukluğundan kalma bir alışkanlıkla her dalgınlaştığında yaptığı gibi başparmağını kemiriyordu.

Birinin sesini duydu.

"Quentin."

Gözlerini açtı. Uyuyakalmış olmalıydı. Pencere şimdi simsiyahtı.

"Quentin," diye tekrarladı ses. Rüya görmemişti. Ses boğuktu ve nereden geldiği belli değildi. Quentin doğrulup oturdu. Yumuşak, nazik, çift cinsiyetli ve tanıdık bir sesti. İnsan sesine benzemiyordu. Quentin kamaraya bakındı ama yanında kimse yoktu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Aşağıdayım, Quentin. Beni zemindeki bir ızgaradan duyuyorsun. Ambardayım."

Şimdi tanımıştı. Onun gemide olduğunu bile unutmuştu.

"Tembel hayvan? Sen misin?" Tembel hayvandan başka bir adı var mıydı?

"Beni ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm."

Quentin tembel hayvanın bu fikre nereden kapıldığını bile hayal edemiyordu. *Muntjac*'ın kapkaranlık ambarı rutubet, çürümüş ahşap ve sintine suyu kokuyordu. Tembel hayvanla yattığı yerden konuşabilirdi. Ya da hiç konuşmayabilirdi.

Ve Tanrı aşkına, kendisi tembel hayvanı bu kadar rahat duyabiliyorsa, o da Beyazkule'den ayrıldıklarından beri kamarada olup biten her şeyi duymuş demekti.

Ama tembel hayvan için üzülüyordu. Onunla pek ilgilenmemişti. Açıkçası, biraz baş belasıydı. Ancak konuşan hayvanların gemideki temsilcisi olduğu için Quentin ona saygı duymak zorundaydı ve ambar sıcaktı; üstelik o an ilgilenmesi gereken daha önemli bir işi de yoktu. İç çekerek yataktan kalktı, bir mum aldı ve aşağı inen merdiveni buldu.

Ambar hatırladığından daha boştu. Bu, denizde geçen bir yılın sonucuydu. Siyah sular, zemin boyunca devam eden bir kanalın içinde sallanıyordu. Tembel hayvan tuhaf görünüşlü, yaklaşık bir metre uzunluğunda, yeşilimsi gri, gür tüylerle kaplı bir yaratıktı. Kıvrık kalın pençeleri ahşap bir kirişi sımsıkı kavramış halde, halat gibi uzun kollarıyla göz seviyesinde baş aşağı asılı duruyordu. Görünüşü evrim teorisini altüst ediyordu. Her zamanki gibi meyve artıkları ve tembel hayvan dışkıları altında darmadağınık bir yığın halinde duruyordu.

"Selam," dedi Quentin.

"Merhaba."

Tembel hayvan, Quentin'e yandan bakabilmek için küçük ve yassı başını kaldırdı. Pozisyonu çok rahatsız görünmesine rağmen, yaratığın boynu tam buna uygun şekilde yaratılmış gibiydi. Gözlerinin üzerinde kendisine uykulu bir görüntü kazandıran siyah tüy şeritleri vardı.

Quentin'in mumundan yayılan ışıktan kamaşan gözlerini kıstı.

"Seni görmek için aşağı daha sık inmedim, özür dilerim," dedi Quentin.

"Sorun değil, sakıncası yok. Ben de çok sosyal bir hayvan değilim zaten."

"Adını bile bilmiyorum."

"Abigail."

Bu yaratık dişi miydi? Quentin bunu fark etmemişti. Ambara ahşap bir sandalye indirilmişti; biri tembel hayvanla konuşan kişi sohbetten zevk alırsa, daha da zevk alsın diye oturmalı, diye düşünmüştü herhalde.

"Sen de çok meşguldün," diye ekledi Abigail.

Uzun bir sessizlik oldu. Tembel hayvan arada bir küt sarı dişleriyle Quentin'in ne olduğunu anlayamadığı bir şeyi çiğniyordu. Biri buraya inip onu beslemekle görevli olmalıydı.

"Sormamın bir sakıncası yoksa," dedi Quentin sonunda, "bu yolculuğa neden katıldın? Hep merak ettim."

"Hiç sakıncası yok," dedi Tembel Hayvan Abigail. "Başka kimse yapmak istemediği ve birini göndermemiz gerektiğini düşündüğümüz için geldim. Hayvan Konseyi bir tek benim bundan rahatsız olmayacağıma karar verdi. Zamanımın çoğunu uyuyarak geçiririm ve pek fazla dolaşmam. Yalnızlığı

severim. Bir açıdan bu dünyada bile sayılmam, dolayısıyla neresinde olduğum da o kadar önemli değil."

"Ah! Konuşan hayvanların gemide bir temsilcilerinin olmasını istediğini ve birinizi yanımıza almazsak bunu hakaret sayacağınızı düşünmüştük."

"Biz de aramızdan birini göndermezsek sizin hakaret sayacağınızı düşünmüştük. Dünyanın bu kadar çok yanlış anlamayla dolu olması ne komik, değil mi?"

Kesinlikle öyleydi.

Tembel hayvan uzun sessizliklerden rahatsız olmuyordu. Belki de hayvanlar böyle zamanlarda insanlar kadar mahcup hissetmiyordu.

"Bir tembel hayvan öldüğünde, ağacında asılı kalır," dedi tembel hayvan. Nereden aklına geldiyse? "Çürüme süreci bir hayli ilerlemiş şekilde."

Quentin ağırbaşlı bir tavırla başını salladı.

"Bunu bilmiyordum."

Bu kolay karşılık verilecek bir laf değildi.

"Bunu sana tembel hayvanların yaşam tarzıyla ilgili bir şeyler anlatmak için söyledim. İnsanların yaşam tarzından çok farklıdır ve aslında diğer hayvanların yaşam tarzından da farklıdır. Hayatlarımızı dünyaların arasında geçirdiğimiz söylenebilir. Kendimizi toprakla gökyüzünün arasında asılı tutar, ikisine de dokunmadan dururuz. Zihinlerimiz uyku dünyasıyla uyanık dünya arasındadır. Bir açıdan, yaşamla ölüm arasında yaşarız."

"Bu insanların yaşam tarzından çok farklıymış."

"Sana tuhaf görünebilir fakat kendimizi en rahat hissettiğimiz yer orasıdır."

Tembel hayvan açıkça konuşulabilecek birine benziyordu.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordu Quentin. "Yani, bir nedenin olduğundan eminim ama herhangi bir bağlantı kuramadım. Konu anahtarla mı ilgili? Nerede bulabileceğimiz konusunda bir fikrin var mı?"

Tembel hayvanın gemide olup bitenlerin ne kadarını bildiğini bilmiyordu. Belki bir şey aradıklarını bile bilmiyordu.

"Anahtarla ilgili değil," dedi Abigail acelesiz, ağdalı sesiyle. "Konu Benedict Fenwick'le ilgili."

"Benedict mi? Ona ne olmuş?"

"Onunla konuşmak ister misin?"

"Şey, tabii. Elbette. Ancak o öldü. İki hafta önce."

Bu konu hâlâ ilk geceki gibi düşünülemez, neredeyse sözü edilemez bir şeydi.

"Çoğu varlığa kapalı olan fakat tembel hayvanların rahatça girebildiği yollar vardır."

Quentin, bir tembel hayvanla konuşurken sabrın çok önemli bir gereklilik olduğunu söylemeye bile gerek olmadığım düşünüyordu.

"Anlamıyorum. Yani bir seans yapacaksın ve Benedict'in hayaletiyle mi konuşacağız?"

"Benedict yeraltı diyarında. Hayalet filan değil. Bir gölge."

Tembel hayvan bakışlarını Quentin'in gözlerinden ayırmadan başını ters çevirdi.

"Yeraltı diyarı." Ulu Tanrım. Fillory'de bir yeraltı diyarı olduğunu bile bilmiyordu. "Cehennemde mi yani?"

"Yeraltı diyarında; ölenlerin ruhları oraya gider."

"Orada iyi mi? Yani, öldüğünü biliyorum ama huzurlu mu? Ya da her ne olması gerekiyorsa?"

"Sana bunu söyleyemem. İnsan duygularını pek net anlayamıyorum. Bir tembel hayvan sadece huzuru bilir, başka bir şeyi bilmez."

Tembel hayvan olmak güzel olmalıydı. Quentin, Benedict'in yeraltı dünyasında olması düşüncesinden hoşlanmamıştı. Bu düşünce onu rahatsız ediyordu: Benedict'in ölmüşken bile... ne, canlı değillik halinde miydi yani? Bilinçli? Uyanık? Farkında? Canlı canlı gömülmüş gibi? Kulağa korkunç geliyordu.

"İşkence filan çekmiyor, değil mi? Boynuzları ve yabaları olan kırmızı renkli yaratıklar canını yakmıyor, değil mi?" Fillory'de hiçbir şey imkânsız gibi görünmüyordu sonuçta.

"Hayır. İşkence çekmiyor."

"Ama cennette de değil."

"Ben 'cennetin' ne olduğunu bilmiyorum. Fillory'de sadece bir tane yeraltı diyarı var."

"Yani onunla konuşabilir miyim? Sen... bilmiyorum, onu çağırabilir misin? Beni onunla konuşturabilir misin?"

"Hayır, Quentin. Ben medyum değilim. Bir ruh rehberiyim. Ben ölülerle konuşamam fakat sana yeraltı diyarının yolunu gösterebilirim."

Quentin bunu görmek istediğinden emin değildi. Tembel hayvanın ters duran başını inceledi. Yüzünde ifade bile yoktu.

"Fiziksel olarak mı? Oraya fiziksel olarak gidebilir miyim yani?"

"Evet."

Derin bir nefes.

"Pekâlâ. Benedict'e yardım etmeyi gerçekten isterim ama canlıların dünyasından ayrılmak istemiyorum."

"Seni zorlamayacağım. Aslında, zorlayamam."

Ambarda ürkütücü bir atmosfer vardı ve geminin sağa sola salınışına rağmen alevi dimdik duran mum dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu. Asılı duran tembel hayvan da bir sarkaç gibi hafifçe sallanıyordu. Quentin'in bakışları karanlıkta dolaştı. Başka bir dünyada gibiydi. Geminin kavisli yan duvarları, onları yutmuş dev bir hayvanın kaburgaları gibiydi. Yeraltı diyarı neredeydi? Yeraltında mı? Suyun altında mı?

Tembel hayvan tam o anda kendini temizlemeye başladı; bunu da her hareketi gibi detaylıca ve yavaşça yapıyordu. Önce diliyle her yerini yaladı; sonra tutunduğu kirişten yavaşça ve büyük bir gayretle ayırdığı kalın, kıvrık tırnaklarıyla temizledi.

"Bir açıdan," dili ve tırnaklarıyla kendini temizlemeye devam ederken konuşuyordu, "biz tembel hayvanlar... kendi içimizde... küçük dünyalar gibiyizdir."

Kimse konuşma arasında duraksadığında bir tembel hayvan kadar bekleyemezdi. Acaba bir tembel hayvan için de insanların dünyasında her şey kör edici bir hızla mı olup bitiyordu; tembel hayvanın Quentin'e ağır

çekimde hareket ediyormuşçasına göründüğü gibi, insanlar da onlara tam tersine, hızlı ileri sarma tuşuna basılmış gibi mi görünüyordu?

"Bir yosun türü var," dedi Abigail, "sadece... tembel hayvan kürkünde oluşur. Bize has... yeşilimsi kürkün... nedeni odur. Yosun yaprakların arasında gizlenmemize yardımcı olur. Ama aynı zamanda... bütün bir ekolojik sistemi de güçlendirir. Sadece tembel hayvanların... gür ve yosunlu kürkünde... yaşayan bir güve türü vardır. Bir güve kendi seçilmiş tembel hayvanına ulaştığında," devam etmeden önce kaynaşıp kıkırdak gibi olmuş bir düğümle uzun süre boğuştu, "kanatları kopar. Onlara ihtiyacı kalmaz. Çünkü bir daha gitmez."

Nihayet işini bitirdi, pençesiyle tekrar kirişe tutundu ve baş aşağı duruşuna geri döndü.

"Onlara tembel hayvan güvesi denir."

"Bak," dedi Quentin. "Seninle açık konuşacağım. Şu anda yeraltı dünyasına gidecek zamanım yok. Başka bir zaman olsa, Benedict'in yasını tutmak hayatımdaki en önemli şey olurdu ama bütün evren bir krizde. Bir anahtar arıyoruz ve zaten bu konuda yeterince sıkıntımız var. Aslında çok fazla var. Anahtarı bulamazsak Fillory'nin sonu gelebilir. Dolayısıyla bunun beklemesi gerekecek."

"Sen diğer tarafa gittiğinde burada hiç zaman geçmeyecek ki. Ölüler için değişim diye bir şey olmadığından, dolayısıyla zaman da yok."

Quentin dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. "Zaman almasa bile... Zaten ne yararı olur ki? Onu geri getiremem."

"Getiremezsin."

"O halde, bu kadar açık konuştuğum için üzgünüm ama ne anlamı var ki?"

"Benedict'i rahatlatabilirsin. Bazen yaşayanlar ölülere bir şey verir. Belki o da sana bir şey verebilir. İnsan duyguları bana..."

Tembel hayvan doğru kelimeyi bulmaya çalışarak duraksadı.

"Anlaşılmaz mı geliyor?" diye sordu Quentin.

"Aynen. Öyle. Anlaşılmaz. Fakat Benedict'in ölümünden mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Korkunç bir ölümdü. Mutsuz olduğundan eminim."

"Belki de sana bunu söylemek istiyordur."

Quentin bunu düşünmemişti.

"Belki sana bir şey de verebilir."

Tembel hayvan jelatin gibi parlak gözleriyle Quentin'e baktı. O gözler odadakinden farklı bir ışıkla parlıyor gibiydi. Ve Abigail gözlerini kapadı.

Dalgalar gövdesini tekrar tekrar ve monoton bir tempoyla döverken gemi sabırla homurdanmaya devam ediyordu. Quentin tembel hayvanı izledi. Birine sinirlenmeye başladığı her seferinde, genellikle bunun kendisinin bir şey yapması gerektiğini bilmesinden ama yapması gerekeni yapmamasından kaynaklandığını artık öğrenmişti. Benedict'i kötü çizilmiş bir hayalî ölüler diyarında kapana kısılmış halde acı çekerken hayal etti. Birinin ziyaretine gelmesini ister miydi? Muhtemelen isterdi.

Quentin kendini ondan sorumlu hissediyordu. Bu da kral olmanın bir parçasıydı. Ve Benedict anahtarların ne işe yaradığını öğrenmeden ölmüştü. Ölümünün bir hiç uğruna olduğunu sanıyordu. Bu duyguyu sonsuza dek hissedebilirdi.

Quentin'in Kral Arthur'la ilgili okuduklarından hatırladığı bir şey, vicdanları huzur bulmayan şövalyelerin Kutsal Kâse arayışında pek başarılı olamadıklarıydı. Bunun anahtarı, yola çıkmadan önce günah çıkartmaktı. Kendinle yüzleşmeli, sorununu çözmeli, ondan sonra görevine odaklanmalıydın. Quentin o zaman bunun gayet açık olduğunu düşünmüş, Gawain ve daha sert şövalyelerin neden bunu yapmadıklarını anlamamıştı. Günahlarıyla yüzleşmek yerine savaşlara dalıyor, kendilerini zevke kaptırıyorlardı ve sonunda da Kâse'nin yakınından bile geçemiyorlardı.

Ancak şimdi böyle bir durumdayken o kadar da açık görünmüyordu. Belki de Benedict'in ölümü... bir günah değilse de, yine de çözümlenmemiş bir şeydi. Tembel hayvan haklıydı. Bu konu ruhunu eziyor, hepsini yavaşlatıyordu. Belki bu da kahramanlığın cesur görünmekle ilgisinin olmadığı zamanlardandı. Sadece yapman gerekeni yapmakla ilgiliydi.

Eh, ana fikir şuydu ki yeraltı dünyasındaki ölüleri ziyaret etmek için mükemmel zaman diye bir şey yoktu. Ve tembel hayvan doğruyu söylüyorsa, göz açıp kapayana kadar geri dönebilirdi.

"Yani bunu hiç zaman harcamadan yapabilir miyim?" diye sordu Quentin. "Yani, burada gerçekten hiç zaman geçmeyecek mi?"

"Belki biraz abartmış olabilirim. Sen yeraltındayken hiç zaman geçmeyecek fakat gitmeden önce bazı hazırlıklar yapman gerekecek."

"Ve geri dönebilirim."

"Geri dönebilirsin."

"Tamam. Pekâlâ." Quentin üzerini değiştirmezse yeraltı dünyasını üzerinde pijamalarıyla ziyaret etmek zorunda kalacaktı. "Haydi başlayalım. Ne yapmam gerekiyor?"

"Sözünü etmeyi unuttum; ayinin karada yapılması gerekiyor."

"Ah. Tabii." Tanrı'ya şükür, demek yatağına dönebilecekti. Cehennem bekleyebilirdi. "Ben de hemen şimdi gideceğimizi sanmıştım. Eh, o halde bir daha sefere..."

Yukarılardan ayak sesleri duyuldu ve bir zil çaldı.

"Az önce kara göründü, değil mi?" diye sordu Quentin.

Tembel hayvan yavaşça gözlerini kapayıp tekrar açtı: Evet, gerçekten az önce kara görünmüştü. Quentin ona bunu nasıl yaptığını soracaktı fakat kendini tuttu, çünkü soru sormak, cevabı dinlemek için uzun süre daha burada oturmasını gerektirecekti ve şimdilik tembel hayvan bilgeliğinden yeterince yararlanmıştı.

Aradan bir saat geçmeden, Quentin gecenin geç bir saatinde dümdüz kumsalda ayakta duruyordu. Sessizce ve çabucak, diğerleri hiçbir şey anlamadan yeraltı dünyasına gidip dönmek istiyordu. O zaman belki daha sonra konuyu açabilir, sohbet sırasında doğal bir şekilde sözünü edebilirdi; büyütülecek bir şey yok, cehenneme filan gidip döndüm işte, neden soruyorsunuz ki? Benedict selam söyledi. Bunu kalabalık bir izleyici kitlesi önünde yapmayı planlamamıştı.

Ama izleyiciler toplanmıştı bile: Eliot, Josh, Poppy ve hatta olacakları görmek için yatağından kalkmış olan Julia bile. Bingle ve bir denizci

omuzlarına dayadıkları uzun bir kürekle –tembel hayvan da küreğe asılmış halde sallanıyordu– yakında duruyorlardı. Tembel hayvanı sahile o şekilde taşımışlardı. En kolayı bu gibi görünmüştü.

Aralarında Quentin'in gitmesi gerektiğine inanmayan sadece Poppy vardı.

"Bilmiyorum, Quentin," dedi. "Sadece zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Hastanede birini ziyaret etmek gibi değil sonuçta. 'Geçmiş olsun, al sana yatağına bağlamak için bir sürü balon.' Öldüğünü düşünsene. Sen onlarla geri dönemeyeceğini bilirken yaşayanların seni ziyaret etmesini ister miydin? Ben isteyeceğimden yüzde yüz emin değilim. Gerçekleri gözüne sokmak gibi geliyor. Belki de huzur içinde uyumasına izin vermelisin."

Ancak Quentin bunu yapmayacaktı. Olabilecek en kötü şey neydi ki? Benedict isterse onu geri gönderebilirdi. Diğerleri soğuktan korunmak için cübbelerine ve pardösülerine sarınmışlardı. Ada dümdüz ve hiçbir özelliği olmayan aşırı büyük bir kum yığınından ibaret gibi görünüyordu. Sular çekilmişti ve deniz sakindi. Her birkaç dakikada bir, bir dalga on beş santim kadar yükselecek gücü buluyor, sonra da herkese hâlâ orada olduğunu hatırlatmaya çalışmaktan başka amacı yokmuş gibi hafif bir şapırtıyla kıyıya vuruyordu.

"Ben hazırım," dedi Quentin. "Bana ne yapacağımı söyle."

Tembel hayvan onlardan gemiden bir merdiven ve uzun, düz bir tahta getirmelerini istemişti. Şimdi onlara ikisini dik koyup birbirine dayayarak bir üçgen oluşturmalarını istedi. Merdiven ve tahta öyle durmak istemeyip üçgen sürekli yıkıldığından, Josh ve Eliot ikisini tutmak zorunda kaldılar. Eski bir Fiziksel Çocuk olarak, Quentin ham maddelerle büyü yapmaya alışkındı fakat bu onun standartlarına göre bile fazla ilkeldi. Fillory'nin hilal biçimindeki ayı tepeden onları izliyor, ortamı gümüşi ışığıyla aydınlatıyordu. Her on dakikada bir ürkütücü bir hızla dönüyor, dolayısıyla boynuzları hep farklı yönleri gösteriyordu.

"Şimdi merdivene çık."

Quentin söyleneni yaptı. Eliot merdiveni dik tutmaya çalışırken homurdandı. Quentin merdivenin en tepesine kadar çıktı.

"Şimdi diğer taraftan aşağı kay."

Tembel hayvanın ne demek istediği açıktı. Bir kaydırak gibi tahtadan aşağı kayması gerekiyordu. Ancak bu bir kaydırak değildi ve tutunacak demirler olmadığı için daha çok sirk gösterisine benzedi. Tahta sallandı ve bir ara neredeyse yıkılıyordu ama Josh ve Eliot ikisini bir arada tutmayı başardılar.

Quentin üçgenin tepesine oturdu. Yeraltı dünyasına yolculuğunun bu kadar gülünç olacağını düşünmemişti. Daha çok kumların üzerine üç metre uzunluğunda harflerle lanetli mühürler çizeceklerini ve cehennemin kapısını açacaklarını sanmıştı. Ama her şey bir arada olmuyordu.

"Tahtadan aşağı kay," diye tekrarladı tembel hayvan.

İşlenmemiş bir çam tahtasıydı, dolayısıyla kendini ileri doğru biraz itmesi gerekti ama sonunda aşağı kadar kaymayı başardı. Her an bir kıymığın poposuna saplanmasına hazırdı ama öyle bir şey olmadı. Ayakları soğuk kumların üzerine indi. Quentin durdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sabırlı ol," dedi tembel hayvan.

Herkes bekledi. Bir dalga sesi duyuldu. Ardından bir esinti pijamalarının kumaşını titretti.

"Sence ben..."

"Ayak parmaklarını biraz oynatmayı dene."

Quentin ayak parmaklarını soğuk, nemli kumlara doğru bastırdı. Tam ayağa kalkıp bu maskaralığa bir son verecekken ayak parmaklarının hiçliğe doğru kaydığını hissetti ve daha ne olduğunu anlayamadan kumlar yarılınca kendini aşağı doğru kayarken buldu.

Kumların altına kaydığı anda tahta gerçek bir kaydırağa dönüştü; metal tutacakları olan metal bir kaydırağa. Tıpkı çocuk parklarındaki gibi. Zifiri karanlıkta hızla kayarken, etrafında hiçbir şey göremiyordu. Mükemmel bir sistem değildi; tam hızlandığı anda bir yerde takılıyor, kendini ileri doğru kaydırması gerekiyor, zifiri karanlık ortamda poposundan gıcırtılar duyuluyordu.

Çok ileride ve aşağıda bir ışık belirdi. Çok hızlı gitmediği için aşağı inene kadar kontrol etmek için bolca zamanı oldu. Tuğladan bir duvara yerleştirilmiş çıplak bir ampuldü. Duvar eski, pürüzlüydü ve düzlenmesi

gerekiyor gibi görünüyordu. Işığın altında gri-kahverengiye boyanmış bir çift metal kapı vardı. Kesinlikle sıradandılar; bir okul oditoryumuna açıldıkları bile düşünülebilirdi.

Önünde cehennemin girişinde beklemek için fazla küçük görünen biri duruyordu. Sekiz yaşında filan olabilirdi. Sert görünüşlü, kısa siyah saçlı ve ince yüzlü bir erkek çocuğuydu. Kendi boyuna uygun gri bir takım elbise ve içine beyaz gömlek giymişti ama kravat takmamıştı. Bir kilisede fazla yaramazlık yapınca harareti dinsin diye dışarı atılmış gibi görünüyordu.

Oturacak bir taburesi olmadığından, sekiz yaşında bir çocuğun yapacağı gibi olduğu yerde dikiliyordu. Islık çalmaya çalışıyor ama yapamıyordu. Havaya öylesine tekmeler savuruyordu.

Quentin yavaşlamanın ve kaydırağın dibinden beş-altı metre yukarıda durmanın akıllıca olacağını düşündü. Çocuk onu izliyordu.

"Selam," dedi çocuk. Sesi o sessizlikte yankılandı.

"Selam," dedi Quentin.

Mesafenin geri kalanını kaydı ve elinden geldiğince becerikli bir şekilde kalktı.

"Sen ölü değilsin," dedi çocuk.

"Canlıyım," dedi Quentin. "Peki, yeraltı dünyasının girişi burası mı?"

"Canlı olduğunu nereden anladığımı biliyor musun?" diye sordu çocuk. Quentin'in arkasını işaret etti. "Kaydırak. Ölmüşsen çok daha rahat kayarsın."

"Ah, evet. Birkaç kez sıkıştım."

Sadece orada durmak bile Quentin'in tüylerini diken diken ediyordu. Çocuğun canlı olup olmadığım merak etti. Ölü gibi görünmüyordu.

"Ölüler daha hafiftir," dedi çocuk. "Ve öldüğünde sana bir cübbe verirler. Normal pantolondan daha kaygandır."

Ampul karanlıkta bir ışık köpüğü yaratıyordu. Quentin bütün ortamın boşluk olduğunu hissediyordu. Gökyüzü veya tavan filan yoktu. Tuğla duvar sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyordu; görebildiği kadarıyla sonsuza kadar da yükseliyordu. Dünyanın bodrumundaydı.

Quentin çocuğun arkasındaki kapıları işaret etti. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

"İçeri ancak ölüysen girebilirsin. Kural böyle."

"Ah!"

Bu bir engeldi. Tembel Hayvan Abigail'in ona bu pürüzden söz etmesi gerekirdi. Yukarı dünyaya geri dönmenin tek yolu buysa, uzun kaydıraktan yukarı tırmanmaya niyeti yoktu. Ayrıca bunun neredeyse imkânsız olduğunu çocukluğundaki deneyimlerinden hatırlıyordu ama az önce kaydığı kaydırak en azından bir kilometre uzunluğunda olmalıydı. Ya tırmanırken düşerse? Ya da kendisi tırmanırken biri ölür ve kayarak üzerine gelirse?

Ancak bu aynı zamanda da rahatlatıcıydı. İşine geri dönebilirdi. Anahtarı aramaya devam edebilirdi.

"Mesele şu ki arkadaşım Benedict içeride. Ve ona bir şey söylemem gerekiyor."

Çocuk biraz düşündü.

"Belki bana söylersen ben de ona iletirim."

"Korkarım şahsen söylemem gerekiyor."

Çocuk dudağını çiğnedi.

"Pasaportun var mı?"

"Pasaport mu? Sanmıyorum."

"Evet, var. Bak."

Çocuk uzandı ve Quentin'in pijamasının göğüs cebinden bir şey aldı. Ortadan katlanmış bir kâğıt parçasıydı. Quentin'in onun ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı: Bu, küçük kızın onun için yaptığı pasaporttu. Adı neydi? Eleanor mu? Ta Dış Ada'da. Cebine nasıl girmişti ki?

Küçük çocuk sekiz yaşında birinin yapabileceği şekilde bürokratik bir titizlikle Quentin'i inceledi. Quentin'in yüzünü pasaporttaki resimle karşılaştırdı.

"Adın böyle mi yazılıyor?"

Çocuk işaret etti. Eleanor resmin altına boya kalemleriyle ve büyük harflerle KENG diye yazmıştı. K harfi tersti.

"Evet."

Çocuk, Quentin az önce kendisini Çin damasında yenmiş gibi iç çekti.

"Pekâlâ. Girebilirsin."

Quentin'in içeri girip girmemesini aslında umursamıyormuş gibi vurgulu bir şekilde gözlerini devirdi.

Quentin kapılardan birini açtı. Kilitli değildi. Hiçbir açıklama yapmadan kaba güçle içeri dalmaya kalksa çocuk ne yapardı acaba? Muhtemelen *Şeytan* filminden fırlamış gibi korkunç bir şeye dönüşür ve onu yerdi. Kapı floresan lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış çok geniş bir alana açıldı.

İçerisi insan doluydu. Bayat havayı hissederken binlerce sohbetin uğultusu kulaklarına doldu. Ortam bir spor salonuydu ya da Quentin'in aklına gelen en yakın benzetme buydu. Bir eğlence ve dinlence yeri. İnsanlar ayakta duruyor, oturuyor veya ortalıkta dolaşıyordu ama çoğunlukla yaptıkları şey oyun oynamaktı.

Tam önünde dört kişi hiç durmadan bir badminton topunu ağın üzerinden ileri geri vurup duruyorlardı. Uzakta kimsenin kullanmadığı bir voleybol ağı ve pinpon masaları gördü. Zemin ağır cilalı ahşaptandı ve okulların spor salonlarında yapıldığı gibi tuhaf açılarla, tuhaf renklerle üst üste gelecek şekilde çeşitli kapalı alan oyunlarının çizgileriyle doluydu. Hava boş ve sesin uzun mesafe alıp hiçbir şeye çarpmadığı için sönüp boğuklaştığı büyük stadyumlardaki gibi yankılıydı.

İnsanlar –anlaşılan gölgeler– gayet somut görünüyordu fakat yapay ışık bütün renklerini alıp götürüyordu. Herkes bol beyaz egzersiz kıyafetleri giymişti. Dolayısıyla Quentin'in pijamaları tuhaf görünmeyecekti.

Kuru hava basıncı kulaklarına yükleniyordu. Quentin çok fazla düşünmemeye, bir şeyleri çözmeye çalışmamaya, sadece Benedict'i bulmaya odaklanmaya karar verdi. Buraya geliş nedeni buydu. Böyle bir ortamda insan rehberlik etmesi için bir Virgil'e ihtiyaç duyuyordu. Arkasına baktı ama kapılar çoktan kapanmıştı. Üzerlerinde bir kapı tokmağı yerine bastırmak gereken uzun metal demirlerden bile vardı.

Tam o sırada kapılardan biri açıldı ve Julia içeri kaydı. Tıpkı Quentin'in yaptığı gibi etrafına bakındı fakat onun yüzünde şaşkınlık yoktu. Julia'nın her şeyi olduğu gibi karşılama eğilimi muhteşemdi. Ateşi düşmüş, huzur-

suzluğu geçmiş gibi görünüyordu. Julia'nın arkasındaki kapı metalik bir takırtıyla kapandı.

Quentin bir an için onun öldüğünü sandı ve kalbi duracak gibi oldu.

"Rahatla," dedi Julia. "Bir yol arkadaşı isteyebileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim." Quentin'in kalbi yine atmaya başladı. "Haklısın. İsterim. Burada olmana çok sevindim."

Gölgeler yeraltı dünyasında olmaktan memnun gibi görünmüyorlardı. Büyük ölçüde canları sıkılmış gibiydi. Badminton sahasında kimse vuruşların peşinden koşmuyordu. Gevşek kollarla raketlerini savuruyorlardı ve biri topu ağa çarptırdığında takım arkadaşı buna kızmış gibi görünmüyordu. Belki biraz üzülüyorlardı. En fazla. Aslında umursamıyorlardı. Sahanın kenarında bir puan panosu vardı ama kimse puan tutmuyordu. Bir önceki, hatta belki ondan da önceki oyunun puanı görünüyordu.

Aslında birçoğu oyun bile oynamıyor, sadece sohbet ediyor ya da sırtüstü yere uzanmış halde floresan ışıklara bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Işıkların bile pek anlamı yoktu. Fillory'de elektrik yoktu ki.

"Senin de pasaportunu aldı mı?" diye sordu Quentin.

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Bana bakmadı bile."

Quentin kaşlarını çattı. Garipti.

"Aramaya başlasak iyi olur," dedi.

"Ayrılmayalım."

Yürümek için Quentin'in kendini zorlaması gerekti. Kalabalığın içinde ilerledikçe, tembel hayvan ne demiş olursa olsun, burada sonsuza dek sıkışıp kalma riski yükseliyormuş gibi geliyordu. Çeşitli grupların arasından dolaşıyor, kalabalık bir piknik yeriymiş gibi bazen insanların bacaklarının üzerinden aşıyor, ellerine basmamaya çalışıyorlardı. Quentin canlı olduğu için dikkat çekmekten korkuyordu fakat insanlar sadece ona bir bakış atıyor, sonra başlarını çeviriyorlardı. Homeros veya Dante'nin anlattığı gibi herkesin seninle konuşmaya can attığı bir yeraltı dünyası değildi.

Aslında ürkütücü olmaktan çok moral bozucu ve can sıkıcıydı. Bir yaz kampını, bir huzurevini veya başka birinin ofisini ziyaret etmek gibiydi: Her şey iyi ve yolundaydı ama burada kalmak zorunda olmadığımızı, gü-

nün sonunda evinize dönebileceğinizi ve bir daha gelmeyeceğinizi bilmek o kadar rahatlatıcıydı ki insanın başı dönüyordu. Malzemelerin hepsi yeni değildi. Bazıları aslında bir hayli kötü durumdaydı; masaüstü oyunlarının kartonlarının katlandığı yerlerde çatlaklar oluşmuştu ve badminton raketlerinden bazılarının bir-iki teli kopuktu. İlk şokunu Fen'i gördüğünde yaşadı.

Bunu tahmin etmeliydi. Fen, Ember'in Mezarı'na yaptıkları yolculukta rehberlerinden biriydi. İyi olan, onlara ihanet etmeyen oydu. Yaşarken onu tanımaya pek fırsatı olmamıştı fakat balık gibi dudakları ve kısa saçlarıyla hemen kendini belli ediyordu. Quentin onu son gördüğünde, kızgın demirden yapılmış bir dev tarafından ezilip yakılmıştı. Şimdi her zaman olduğu kadar iyi ve sağlıklı görünüyordu; sadece düşük tempoyla pinpon oynarken biraz solgun duruyordu. Quentin'i tanıdıysa bile, bunu belli etmedi.

Quentin tembel hayvan konuyu ilk açtığından beri merak etmemeye çalıştığı şeyi merak ediyordu: Alice'in burada olup olmadığını. Bir yandan onu görmeyi çok istiyordu; kalabalıktaki yüzlerden birinin onunki olması için her şeyini verirdi. Ancak diğer yandan, orada olmamasını umuyordu. Çünkü bir *niffin*'e dönüşmüştü; yani hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Orada burada tavanı taşıyan büyük metal sütunlar vardı ve Benedict sırtını bunlardan birine yaslayarak oturmuş, bakışlarını boşluğa dikmişti. Solitaire oynuyordu ama takılıp kalmadığı belli olmasına rağmen –karo beşi sinek altının altına koyabilirdi– ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Bu Benedict, Quentin'in onu harita odasında ilk gördüğü haline daha çok benziyordu; *Muntjac*'ın güvertesinde kılıç gösterisi yapan Benedict'e değil. Solgun, ince kolluydu ve eski siyah bukleleri yine gözlerinin önüne düşüyordu. Saçları yine uzamıştı. Asık yüzlü bir Caravaggio gencine benziyordu. Ölüm onu gençleştirmiş gibiydi.

Quentin durdu.

"Merhaba, Benedict."

"Merhaba," dedi Julia.

Benedict'in bakışları önce Quentin'e döndü, sonra tekrar boşluğa dikildi.

"Beni yanınızda götüremeyeceğinizi biliyorum," dedi sakince.

Ölüler sözünü esirgemiyordu.

"Haklısın," dedi Quentin. "Götüremem. Tembel hayvan böyle söyledi."

"O halde neden geldiniz?"

Bu kez suçlayan bakışlarını Quentin'e yöneltti. Quentin onun boynundaki deliği göreceğini sanmıştı ama teni pürüzsüz ve sağlıklıydı. *O bir zombi değil, bir hayalet*, diye düşündü Quentin. *Hayır, bir gölge.*

"Seni tekrar görmek istedim."

Quentin onun yanına oturdu ve sütuna yaslandı. Julia da diğer tarafına oturdu. Üçü birlikte ortalıkta dolaşan ölülere baktılar.

Aradan biraz zaman geçti; belki beş dakika, belki bir saat. Yeraltı dünyasında zamanı takip etmek zordu. Quentin buna dikkat etmeliydi.

"Nasılsın, Benedict?" diye sordu Julia.

Benedict cevap vermedi.

"Bana olanları gördünüz mü?" diye sordu. "Buna inanamadım. Bingle gemide kalmamı söylemişti ama ben düşündüm ki..." Sözünü tamamlamadı; sadece çaresizce kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Çalıştığımız tekniklerden bazılarını denemek istedim. Gerçek bir çatışmada. Ama gemiden adımımı attığım anda, çiiuuuvv! Tam boğazıma saplandı. Tam oyuğuna."

İşaret parmağını âdemelmasının altındaki yumuşak kısma bastırdı; okun girdiği yer orasıydı.

"Pek fazla acıtmadı. İşin komik tarafı da bu. Çekip çıkarabileceklerini düşündüm. Tekrar gemiye binmek için döndüm. O anda nefes alamadığımı fark ederek olduğum yere çöktüm. Ağzım kanla dolmuştu. Kılıcım suya düşmüştü. Bunun için endişelendiğime inanabiliyor musunuz? Daha sonra suya dalıp kılıcımı geri almayı filan düşünüyordum. Alan oldu mu?"

Quentin başını iki yana salladı.

"Sanırım artık önemi yok," dedi Benedict. "Sadece bir egzersiz kılıcıydı zaten."

"Sonra ne oldu? Kaydıraktan mı kaydın?"

Benedict başıyla onayladı.

Quentin bu konuda bir teori geliştiriyordu. Kaydırak aşağılayıcıydı; kesinlikle öyleydi. Bunun kasıtlı olduğunu düşünüyordu. Ölümün yaptığı

şey buydu; insana çocuk gibi davranıyordu. Düşündüğün, yaptığın, değer verdiğin her şey, işi bittiğinde fırlatılıp atılacak bir çocuk oyunuymuş gibi. Fark etmezdi. Ölüm sana saygı duymuyordu. Ölüm senin bir saçmalık olduğunu düşünüyordu ve bunu anlamanı sağlamak istiyordu.

"Anahtarı aldınız mı?" diye sordu Benedict.

"Sana bunu söylemek istedim," dedi Quentin. "Anahtarı aldık. Büyük bir çatışma oldu ve anahtarı aldık. Üstelik gerçekten önemli olduğunu öğrendik. Bunu da bilmeni istiyorum."

"Ama başka ölen olmadı. Sadece ben."

"Başka kimse ölmedi. Ben yan tarafımdan yaralandım." Bu şartlar altında pek büyütülecek bir şey değildi. "Ancak sana söylemek istediğim şu ki yaptığımız şey önemliydi. Bir hiç uğruna ölmedin. O anahtarlar... onları Fillory'yi kurtarmak için kullanacağız. Hepsinin bir amacı vardı. Onlar olmazsa bütün büyü silinip gidecek ve bütün dünya yok olacak. Ama bunu düzeltmek için anahtarları kullanabiliriz."

Benedict'in yüz ifadesi değişmedi.

"Ama ben bir şey yapmadım ki," dedi. "Ölümüm bir fark yaratmadı. Gemide kalabilirdim."

"Neler olurdu, bilmiyoruz," dedi Julia.

Benedict ona yine aldırmadı.

"Beni duyamıyor," dedi Julia, Quentin'e. "Bir tuhaflık var. Burada kimse beni görüp duymuyor. Burada olduğumu bile bilmiyor."

"Benedict? Julia'yı görebiliyor musun? Şu anda tam yanında oturuyor."

"Hayır." Benedict hep yaptığı gibi kaşlarını çattı; Quentin onu utandırmış gibi. "Kimseyi görmüyorum. Sadece sen varsın."

"Burada hayalet gibi olan benim," dedi Julia. "Hayaletlerin arasında bir hayalet. Tersine hayalet."

Julia'da farklı olan neydi ki ölüm onu göremiyordu? Bu ciddi bir soruydu fakat şimdi cevaplamaya çalışmayacaklardı. Bunun yerine kalabalığı biraz daha izlediler ve pinpon oyunlarının takırtılarını dinlediler. Egzersiz yapmak için sonsuz zamanları olmasına rağmen ölüler oyunda hiç de ustalaşmış gibi görünmüyorlardı. Kimse sert bir vuruş veya gösterişli bir

servis denemiyordu ve her birkaç vuruştan sonra top ya ağa takılıyor ya da kalabalığın arasına yuvarlanıyordu.

"Bütün bu yer," dedi Benedict. "Sanki biri oyunlarla filan burayı güzel yapmaya çalışmış da, sonra detaylıca düşünmeye gerek duymamış gibi. Bilirsiniz. Yani, kimin umurunda? Kim sonsuza dek oyun oynamak ister ki? Her şeyden çok sıkıldım ve geleli daha o kadar uzun süre olmadı bile."

Biri. Muhtemelen o gümüşi tanrılar. Benedict önündeki kâğıtlara bir tekme atarak etrafa savurdu.

"Güçlerin bile olmuyor. Uçamıyorsun bile. Şeffaf bile değilim." Elini kaldırarak somutluğunu gösterdi ve tekrar indirdi. "Çünkü açıkçası bu çok hoş olurdu."

"Burada başka ne yapabiliyorsun? Oyunların dışında?"

"Pek fazla şey yok." Benedict ellerini saçlarına götürdü ve tavana baktı. "Diğer gölgelerle konuşuyorum. Yiyecek bir şey yok ama acıkmıyorsun zaten. Bazıları kavga ediyor ya da sevişiyor filan. Yaptıkları her şeyi açıkça izleyebiliyorsun da. Ama bir süre sonra, yani, ne anlamı var ki? Sadece yeniler yapıyor zaten.

"Bir defasında ışıklara ulaşmaya çalışarak insan piramidi yaptılar. Ama ulaşılmıyor. Çok yüksekteler. Ben hiç seks yapmadım," diye ekledi. "Gerçek dünyada. Şimdi yapmak istemiyorum bile."

Quentin bir süre konuşmaya devam ederek Benedict'e bütün olanları anlattı.

"Şu Poppy denen kızla yattın mı?" diye sordu Benedict, araya girerek.

"Evet."

"Herkes öyle olacağını söylüyordu."

Öyle mi? Hayaletlerin hayaleti Julia sırıttı.

Quentin dikkat çekmeye başladıklarını göz ucuyla fark ediyordu. Açıkça bir şey yoktu ama birkaç kişi onları işaret etmeye başlamıştı. Bir çocuk –on üç yaşında filan olmalıydı– gözlerini dikmiş halde izliyordu. Quentin onun nasıl öldüğünü merak etti.

"Anlamaya başlıyorum," dedi Julia. "Gerçekten gitti. İnsan olan, ölebilen kısmım... gitti, Quentin. Onu sonsuza dek kaybettim. Beni bu yüzden

göremiyorlar." Julia onunla konuşuyordu ama bakışlarını boşluğa dikmişti. "Bir daha asla insan olamayacağım. Şimdiye kadar anlamamıştım. Gölgemi kaybettim. Sanırım biliyordum. Sadece inanmak istemiyordum."

Quentin cevap vermek, ona kaybettiği şey için üzgün olduğunu söylemek, daha fazlasını yapamadığı her şeyden dolayı özür dilemek için ağzını açtı; olan ve olmayan her şey için –her neyseler– üzgündü. Ama anlamadığı o kadar çok şey vardı ki. Gölgeni kaybetmek ne anlama geliyordu? Bu nasıl olmuştu? Bu olurken Julia ne hissetmişti? Şimdi insandan daha mı aşağıda, yoksa daha mı yukarıdaydı? Ancak Julia o anda elini kaldırıp onu susturdu ve aynı anda Benedict konuştu.

"Umarım başarısız olursunuz," dedi aniden, bu konuda bir karar vermiş gibi. "Umarım anahtarı asla bulamazsınız, herkes ölür ve dünya yok olur. Nedenini biliyor musunuz? Çünkü o zaman belki burası da yok olur."

Benedict ağlamaya başladı. Hıçkırıkları o kadar derindi ki sesi çıkmıyordu. Sonra soluklanarak tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Quentin bir elini onun sırtına koydu. Bir şey söylemeliydi. Herhangi bir şey.

"Çok üzgünüm, Benedict. Çok erken öldün. Şansın elinden alındı."

Benedict başını iki yana salladı.

"Ölmüş olmam iyi." Titrek bir nefes aldı. "İşe yaramazın tekiydim. Başka biri yerine benim ölmem iyi oldu." Cümlesinin sonunda sesi tiz bir şekilde çatladı.

"Hayır," dedi Quentin kararlı bir tavırla. "Bu saçmalık. Sen harika bir haritacısın ve kılıç kullanmakta da bir harikaydın. Ölümün lanet olasıca bir trajedi."

Bu yorumu Benedict de başıyla onayladı.

"Ona... ona benden selam söyler misiniz? Ona kendisinden hoşlandığını söyleyin."

"Kime?"

Yüzü ağlamaktan kızarmış ve yaşlardan sırılsıklam olmuş olmasına rağmen, Benedict'in yüzündeki ergenlere has kibir silinmemişti.

"Poppy. Bana karşı çok nazikti. Sizce ziyarete gelebilir mi? Buraya yani?"

"Pasaportu olduğunu sanmıyorum. Üzgünüm, Benedict."

Benedict başıyla onayladı. Şimdi etraflarında daha fazla gölge toplanmıştı. Bir grup toplanıyordu ve niyetlerinin dostça olduğu o kadar da kesin değildi.

"Ben tekrar gelirim," dedi Quentin.

"Gelemezsiniz. Kural böyle. Sadece bir kez gelebilirsiniz. Pasaportunuzu almadılar mı? Geri vermediler, değil mi?"

"Hayır. Sanırım vermediler."

Benedict titrek bir şekilde nefes aldı ve beyaz giysisinin koluyla gözlerini sildi.

"Keşke kalabilseydim. Bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. O kadar aptalca ki! Gemide kalsaydım şimdi hâlâ yukarıda olacaktım. O oka baktım ve bu küçük tahta parçası bütün hayatımı yok ediyor, diye düşündüm. Hayatımın değeri bu kadar. Küçük bir tahta parçası hepsini silebiliyor. Düşündüğüm son şey buydu." Quentin'e baktı. O anda ne öfkeli ne de mahcup görünüyordu. "Çok özlüyorum. Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsiniz."

"Çok üzgünüm, Benedict. Biz de seni özlüyoruz."

"Bakın, gitmeniz gerek. Sizi burada istediklerini sanmıyorum."

Artık büyük bir kalabalık yarım daire halinde etraflarında duruyordu. Belki de nedeni Quentin'in diğerlerinden farklı olan giysileriydi. Belki de onun canlı olduğunu daha yeni fark etmişlerdi. Daha önce onları izleyen çocuk da onlarla birlikteydi. Quentin gölgelerin o kadar katı görünmüyor olmasını diledi.

Sırtlarını sütundan ayırmadan, Benedict'le birlikte aynı anda ayağa kalktılar. Julia da kalktı.

"Bende bir şey var," dedi Benedict, aniden tekrar mahcup olarak. "Geri verecektim."

Cebinden bir şey çıkarıp Quentin'in eline tutuşturdu. Parmakları soğuktu; verdiği şey de sert ve soğuktu. Bu altın anahtardı.

"Ah, Tanrım!" Bu sonuncusuydu. Quentin anahtarı iki eliyle tuttu. "Benedict, bunu nereden buldun?"

"Quentin," dedi Julia. "Bu o mu?"

"Başından beri bendeydi," dedi Benedict. "Siz ve Kraliçe Julia kapıdan geçtikten sonra kimse görmeden almıştım. Nedenini bilmiyorum. Nasıl geri vereceğimi de bilmiyordum. Bulmuşum gibi davranabilirdim. Özür dilerim. Bir kahraman olmak istedim."

"Özür dileme." Quentin'in kalbi deli gibi atıyordu. İşte bulmuşlardı. Sonunda kazanacaklardı. "Hiç özür dileme. Önemi yok."

"Sonra öldüğümde benimle birlikte o da buraya geldi. Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Doğru olanı yaptın, Benedict." Quentin her şeyle ilgili çok yanılmıştı. Bütün olanlardan sonra, bir canavarı öldürmesi veya bir bilmeceyi çözmesi gerekmemişti. Sadece buraya gelip Benedict'in nasıl olduğuna bakması yetmişti. "Teşekkür ederim. Sen bir kahramansın. Gerçekten. Her zaman öyle olacaksın."

Quentin yüksek sesle güldü ve zavallı Benedict'in omzuna sevgiyle vurdu. Benedict de isteksizce güldü ama sonra kendini içtenlikle kahkahalara kaptırdı. Quentin burada birinin en son ne zaman güldüğünü merak etti.

"Zamanı geldi," dedi Julia. "Ben hazırım."

Öyleydi. Artık gitme zamanıydı; Julia'nın demek istediği buysa. Ancak gölgeler gitmelerine izin verecek gibi görünmüyordu. Belki yüz kadar gölge etraflarında yarım daire halinde dizilmişti ve kapıya giden yolu tıkıyorlardı. Çok fazlaydılar; Quentin onları yarıp geçemezdi. Sütunu kalabalıkla arasına almayı umarak geri çekilirken düşünmeye çalışıyordu. Jollyby'ın elli metre kadar ileride sağlam bacakları ve uzun sakalıyla yerde oturduğunu gördüğünde bir an kalbi duracak gibi oldu. Ancak sadece izliyor, ayağa kalkmaya bile yeltenmiyordu. Hiçbir şey yapmayacaktı.

Anahtar. Quentin bir kapı açabilirdi. Çılgınca bir hareketle anahtarı havaya doğru itti ama bir deliğe filan girmedi. Bir kilit bulamıyordu. Daha çılgınca ve panik halinde tekrar tekrar denedi. Kapının onları nereye götüreceğini Tanrı bilirdi ama her yer buradan daha iyi olmalıydı.

"Burada işe yaramaz," diye seslendi biri, İngiliz aksanıyla. "Büyü burada işlemez." Bu o çocuktu ve Quentin çocuğu şimdi tanımıştı. Bu Mar-

tin Chatwin'di. Ama küçüktü; gölgesi on üç yaşında gibi görünüyordu. Bir canavar olduğunda, yani ilk kez ölmeden önce böyle görünüyor olmalıydı.

"Kız arkadaşını görmüyorum," dedi Martin iğrenç bir tavırla. "Bu kez seni kurtaramayacak."

Belki de nedeni Quentin'in hâlâ ölebilecek olmasıydı; onları çeken bu olabilirdi. Onu öldürerek bir şeyi değiştirebilir, korkunç da olsa bir şey yapabilir, yukarıdaki dünyada bir fark yaratabilirlerdi.

Ön sıradaki iki gölge ona doğru hareket edince ilk kaçınılmaz dalga başladı. Benedict onları engellemek için öne çıkınca tereddüt ettiler. Benedict birinin elindeki badminton raketini kaptı ve bir kılıç gibi kalabalığa doğru salladı.

"Haydi, alçaklar!" İşte Savaşçı Benedict geri dönmüştü. Bingle'den öğrendiği dövüş pozunu mükemmel bir şekilde uygulayarak raketi Martin Chatwin'e doğru salladı. "Haydi, ilk kim gelecek?" diye bağırdı. "Sen mi? Haydi o zaman!"

Quentin ona doğru bir adım attı ama elinde bir şey olmadığı ve büyü yapamadığı için, pek de tehlikeli görünmediğinin farkındaydı. Yanında kılıç getirmemiş olması çok kötüydü. Durduğu yerde gardım alarak yumruklarını kaldırdı ve onları kullanmayı biliyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Değişiyorum," dedi Julia, rahat bir tavırla yanında dururken. Ve tekrarladı: "Zamanı geldi."

Şimdi olmaz. Hayır. Lütfen. Şimdi olmasın. Quentin ona kaçamak bir bakış attı, sonra olduğu yerde durup düz düz baktı. Diğerleri de bakıyordu. Julia daha uzundu ve gözleri parlak yeşil olmuştu. Bir şeyler dönüyordu. Kaşlarını dikkatle çatarak kollarına bakarken, kolları giderek uzadı ve daha güçlü hale geldi; aynı anda teni de parlak yanardöner bir tona büründü. Tıpkı kaledeki çatışma sırasında olduğu gibiydi ama şimdi daha yoğundu. Başka bir şeye dönüşüyordu.

Julia o anda gülümsedi; gerçekten gülümsüyordu. Quentin'in diğer tarafında toplanmış kalabalığa baktı ve gölgeler güçlü bir rüzgârla karşılaşmış gibi gerilediler. Benedict şaşkınlıkla ağzını açtı.

"Artık beni görebiliyor musun?" diye sordu Julia.

Benedict ağzı açık halde başıyla onayladı.

Julia şimdi başka, insan olmayan bir şeye dönüşmüştü. Bir ruh mu? Daha önce güzeldi ama şimdi göz kamaştırıyordu. Buraya gelmesi, bütün bu süre boyunca yaşadığı dönüşümü tamamlamasını sağlamış ya da buna izin vermiş olmalıydı. Şimdi boyu Quentin'inki kadar uzamıştı ve orada kalacak gibi görünmüyordu. Meraklı bir tavırla yerdeki bir sopayı aldı; bir hokey sopasına benziyordu. Julia dokununca sopa da büyüdü. Canlandı ve küre başlı bir asaya dönüştü. Julia asayı havaya kaldırırken gölgeler daha da geri çekildi; hatta Martin Chatwin bile.

"Haydi," dedi Julia. Sesi hâlâ kendi sesiydi ama yankılanıyordu. "Gelin de savaşın."

Martin daha fazla yaklaşmadı. Gerek yoktu, çünkü Julia ona yaklaştı. Bir insanın yapamayacağı kadar hızlı bir hareketle, saldıran zehirli bir yılan gibi, Martin'i yakasından yakaladı. Onu havaya kaldırarak kalabalığa doğru fırlatırken, on üç yaşındaki Martin'in kolları ve bacakları denizyıldızı gibi vücudunun etrafına açıldı. Julia'nın gücü gerçeküstüydü. Quentin onun Martin'in canını yakabileceğinden emin değildi –neticede üçüncü kez ölemezdi ya– fakat kesinlikle korktuğu belliydi.

Kalabalık futbol taraftarları gibiydi: Ön sıralardakiler telaşla geri çekilirken, arkadaki gölgeler her yönden geliyor, onları tekrar ileri itiyordu. Sesleri ve ayaklarının gürültüleri şimdi dev ortamda yankılanıyordu. Haber yayılmıştı. Bir şeyler oluyordu. Bitmiyor gibiydiler. Julia muhtemelen onları yararak kapıya kadar gidebilirdi ama Quentin onun hepsini kurtarabileceğini sanmıyordu.

Bunu Julia da anlamıştı.

"Endişelenme," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Quentin aynı şeyi ona ailesinin Chesterton'daki evlerinin önünde söylemişti. Julia'nın da bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Şimdi söyleyen Julia olunca kulağa daha iyi geliyordu.

Julia asasını yere vurdu ve Quentin başını çevirmek zorunda kaldı. Işık kör edici parlaklıktaydı. Quentin göremiyordu fakat yeraltı dünyasındaki

kalabalığı oluşturan gölgelerin hep bir ağızdan inlediğini duydu. Işık farklıydı; burada ışık olarak kullanılan zayıf floresan parıltısı değil, beyaz-altın rengi yoğun güneş ışığıydı ve güneşin bütün dalga boylarını taşıyordu. Bulutların arasında açılan bir boşluk gibiydi.

Bir ses duyuldu.

"Yeter," dedi. Bir kadın sesiydi. Kendi içinde uyumlu, heyecan verici bir şeydi.

Quentin tekrar bakabildiğinde Julia'nın önünde, asasını yere vurduğu noktada bir kadın durduğunu gördü. Bir güç hayali gibiydi. Yüzü güzel, sıcak, keyifli, gururlu ve aynı zamanda da sertti. Bir tanrıçanın yüzüydü. Başka bir şey daha vardı; yüzünün yarısı gölgedeydi. Burada ciddiyet ve bir keder anlayışı vardı. Her şey yoluna girecek, der gibiydi; yoluna girmeyen şeylerin de yasını tutacağız.

Bir eliyle Julia'nın boğum boğum asasını tutuyordu. Diğer elinde, içinde mavi renkte üç tane yumurta olan bir kuş yuvası taşıyordu.

"Yeter," diye tekrarladı.

Gölgeler onun sözüne uyarak hareketsiz kaldılar. Julia, yüzünü ellerine gömerek tanrıçanın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Kızım," dedi Tanrıça. "Artık güvendesin. Bitti."

Julia başıyla onayladı ve bakışlarını ona kaldırdı. Yüzü yaşlarla dolmuştu.

"Sen osun," dedi Julia. "Hanımımız."

"Seni eve götürmeye geldim."

Tanrıça, Quentin'i işaret etti. Parıldamıyordu ama ona bakmak zordu; güneşe bakmak gibi. O kadar yoğundu. Quentin onun boyutlarını ancak şimdi fark edebildi. Üç metre boyunda olmalıydı.

Ölüler sessizce onları izliyordu. Pinpon oyunları kesilmişti. O an için bütün yeraltı dünyası sessizliğe gömülmüştü.

Julia ayağa kalkarak gözyaşlarını sildi.

"Sana ne oldu?" diye sordu Quentin. "Değiştin."

"Bitti," dedi Julia. "Artık Tanrıça'nın bir kızıyım. Bir dryad oldum. Yarı ilahiyim," diye ekledi, mahcup bir tavırla.

Quentin ona baktı. Muhteşem görünüyordu. Gerçekten iyi olacaktı.

"Sana uyuyor," dedi.

"Teşekkür ederim. Artık gitmeliyiz."

"İtiraz etmeyeceğim."

Tanrıça ikisini de dev kollarından biriyle sardı. Onları kucağına aldı ve birlikte havaya yükselmeye başladılar. Biri bir çığlık attı ve Quentin, Benedict'in elinin ayak bileğini yakaladığını fark etti.

"Beni burada bırakmayın! Lütfen!"

Saygon'dan havalanan son helikopter gibiydi. Quentin aşağı uzanıp Benedict'in bileğini yakaladı ve bir an için tuttu.

"Seni tuttum!" diye bağırdı.

Ne yaptığım bilmiyordu ama Benedict'i bütün gücüyle tutacağını biliyordu. Üç metre havalandılar; altı metre. Bunu başarabilirlerdi. Bir ruhu geri çalacaklardı. Kaybı tersine çevireceklerdi. Ölüm savaşı kazanabilirdi ama bunu mükemmel bir skorla yapamayacaktı.

"Dayan!"

Ancak Benedict dayanamadı. Eli Quentin'inkinden kaydı ve tek kelime bile etmeden gölgelerin arasına doğru düşmeye başladı.

Sonra floresan lambalarının üzerine yükseldiler ve tavanın olması gerektiği yerden geçtiler. Quentin'in yapabileceği bir şey yoktu. Benedict'i bırakmışken anahtarı avcunda sımsıkı kavradı. Benedict'i kaybetmişti fakat onu kaybetmeyecekti. Karanlığın, ateşin, toprağın, suyun içinden geçtiler ve tekrar ışığa ulaştılar.

25. BÖLÜM

Bunu yapmadan önce bir tatile çıktılar. Gerekli malzemelerin hazırlanması bir hafta kadar zaman alacaktı: Ökseotu, daha fazla ayna, biraz demir alet, saf su, birkaç egzotik toz. Kaynak düşünülürse, ritüel bir hayli –Julia'nın düşündüğünden daha fazla– kapsamlıydı. Kendisi kaba ve pagan, açık bir güç oyunu beklemişti ama gerçek bundan daha karmaşık ve teknikti. Bir sürü yer açmaları gerekecekti.

Dolayısıyla FedEx görevlisinin gelmesini ve yavaş oluşan bazı hazırlık büyülerinin olgunlaşmasını beklerken, Murs büyücüleri, tanrıların kutsal gizemlerinin gizli deha-talipleri, turist rolü oynuyordu. Birlikleri göreve gönderilmeden önce bu son izinleriydi; son dakika eğlencesi gibi. Bir milyon reklam, uçuş dergisi ve beş yüz parçalık yapbozlar sayesinde tanıdık olmasına rağmen hâlâ Julia'nın gördüğü en güzel, en eski, en dingin yer olan Sénanque Manastırı'na gittiler. Bir ara papanın yeni şatosu olan ama artık dümdüz üzüm bağlarının üzerinde eski, çürümüş bir diş gibi yükselen, birkaç boş penceresiyle düz bir duvar yığınından ibaret olan Châteauneuf-du-Pape da ziyaret edilmeliydi. Bir sonraki durakları Cassis idi.

Ekim ayı olduğu için sezon sonuydu ve Cassis de Côte d'Azur'un parçası bile olamayacak kadar sonundaydı, düşük kiralı mülkleri ve Marsilya'dan günübirlik gelen ergenlerle doluydu. Ancak güneş sıcaktı ve su –Julia'nın suyun olmasını bekleyebileceğinden daha soğuktu ve buna rağmen hâlâ sıvı biçimindeydi– kesinlikle görkemli bir şekilde masmaviydi. Kumsaldan çok uzak olmayan bir yerde, görünmeyen ağustos böceklerinin hiç durmadan ve inanılmayacak kadar yüksek sesle öttüğü fıstık çamlarının arasında küçük bir

otel vardı. Verandada oturduklarında, böceklerin sesi arasında birbirlerini zorlukla duyabiliyorlardı.

Cassis dışında bir yerde içtiğiniz takdirde tadını kaybettiği iddia edilen yerel pembe şaraptan içtiler ve sahil boyunca denize doğru uzanan, tekneleri ciddi şekilde tehdit eden kireçtaşı uzantıların etrafında bir tekne turuna çıktılar. Kimse büyücüleri fark etmiyordu. Kimse onlara iki kez dönüp bakmıyordu. Julia kendini son derece normal hissediyordu. Kumsallar kumlu değil, çakıl taşlıydı ama havlularını taşların üzerine serdiler ve güneşin altında uzun süre uzanmakla heyecan verici bir şekilde suya dalmak arasında gidip gelerek rahat etmek için ellerinden geleni yaptılar. Su o kadar soğuktu ki insanın kalbi duracakmış gibi geliyordu.

Hepsi mayolarının içinde bembeyazdılar. Yerel geleneklere uyarak Asmodeus bikinisinin üzerini çıkardı ve Julia bu yüzden Rezil'in kalbinin duracağını sandı. Üstelik konu sadece Asmodeus'un aslında küçük, dik ve belirgin şekilde sallanan göğüsleri değildi. Rezil belli ki Asmodeus'a âşıktı. Onlarla birlikte aynı evde altı ay geçirmişti ve Julia bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Bütün bu tanrılık konusu Julia'nın insan gibi düşünme becerisini bozmuştu. Zaten bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Dikkat etmesi gerekiyordu. Çeviri yaparken bir şeyleri kaçırıyordu.

Julia izlerken deniz köpükleri su yüzeyinde ağlar ve İbranice harfler oluşturup tekrar siliyordu. Başını iki yana salladı ve sıcak Akdeniz güneşine karşı gözlerini kapadı. Etrafında ailesiyle kaya üzerinde güneşlenen bir fok gibi mutlu ve memnundu. Bir rüyadan uyanıyordu ve bütün arkadaşları da onunla birlikteydi; *Oz Büyücüsü*'nün sonu gibiydi. Ancak korkutucu olan, yine rüyaya dalacak olduğunu bilmesiydi. Henüz bitmemişti. Bu sadece kısa bir araydı. Anestezi her an etkisini gösterecek, rüya onu ele geçirecekti ve bir daha uyanıp uyanamayacağını bilmiyordu.

O gece otelde diğer herkes uyurken kendini koridorlarda yürürken bulmasının nedeni buydu. Bir şey istiyordu; Tırmalayan'ı istiyordu. Kapısını vurdu. Tırmalayan kapıyı açtığında, Julia onu öptü. Öptükten sonra onunla yattı. Kendini bir insan, fırtınalı, karmaşık duyguları olan bir canlı gibi hissetmek istiyordu; sadece bir kez daha. Biraz sürtük ruhlu bir insan olsa bile.

Daha önce de bunu yapması gerektiğini düşündüğü –James gibi– veya onlardan ihtiyacı olan bir şeyi almak için –Jared, Warren ve daha birçokları gibi– birileriyle yatmıştı. Daha önce bunu sadece istediği için yapacağını hiç düşünmemişti. Çok iyi gelmişti. Hayır, muhteşem hissediyordu. Olması gereken de buydu.

Kendisi Tırmalayan'dan daha hevesli gibiydi. O ilk gün onu gördüğünde, Julia kendi kendine düşünmüştü: *A-ha, evet, hemen sonuçlar çıkarmayalım ama görünüşe bakılırsa bu olabilir.* James'le olduğu gibi her zaman temiz, bakımlı tiplerden hoşlanmıştı ve Tırmalayan da kabul edilebilir sınırlar içindeydi. Ancak Tırmalayan'ın düz, gri gözlerine baktığı ve ona karşı hissettiği duygulara teslim olmamaya çalıştığı her seferinde başarısız oluyordu. Ona bakmaya bir türlü doyamıyordu.

Orada biri vardı; olduğunu biliyordu. İnternette yazışırlarken onu açıkça görebiliyordu. Ama yüz yüze geldiklerinde, Tırmalayan yüzeyin altında, buz kalıbının derinliklerinde bir yere çekiliyordu. Duvarları çatlamayacak kadar sağlamdı; Julia gibi biri için bile.

Sonrasında dışarıda hâlâ ötüşen ağustos böceklerinin sesi arasında –neyse ki panjurlar sesi boğuyordu– yatakta yatarlarken Tırmalayan'a bunların hepsini anlattı. Tırmalayan uzun süre cevap vermedi.

"Biliyorum," dedi sonra. "Özür dilerim."

Bu kolay cevaptı. Ama en azından denemişti.

"Özür dileme. Önemi yok." Gerçekten önemi yoktu. Tavana bakarak ağustos böceklerini biraz daha dinlediler. Kendini keyifli ve şehvetli hissediyordu. Bir kez olsun hem zihin hem de bedendi.

"Ama şimdi bunları bildiğime göre, bu kadar çok istemenin nedeni bu mu?" diye sordu Julia, doğrulup otururak. "Gücü? Yani bir gün o kadar güçlü olursan, benliğinin geri kalanının da dışarı çıkmasına izin verecek kadar kendini güvende mi hissedeceksin?"

"Belki." Tırmalayan ağzının kenarlarındaki çizgileri göstererek yüzünü buruşturdu. Julia birinin üzerinde parmağını gezdirdi. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun, söylemiyor musun?"

Hiçbir şey. Mavi ölüm ekranı: Julia onun sistemini çökertmişti. Ah, neyse. Erkekler böyle dengesiz, çelişkili şifrelerle dolu, gülünç ölçüde fonksiyonsuzdu işte. Julia yine ince otel yastığına uzandı.

"Sence Ganymedes Projesi'nin başarı şansı ne?" diye sordu, sadece konuşmak adına. "Yüzde olarak?"

"Ah, şansımız yüksek," dedi Tırmalayan, şimdi güvenli bir konuya girdikleri için benliğini olduğu kadarıyla ortaya çıkararak. "Yetmişe otuz derdim. Sence?"

"Bence daha çok yarı yarıya. İşe yaramazsa ne yapacaksın?"

"Başka bir yerde tekrar deneyeceğim. Bence Yunanistan hâlâ böyle şeyler için mükemmel yer. Bunu yaparsam benimle gelir misin?"

"Belki." Julia sadece iyilik olsun diye ona güvence vermeyecekti. "Ama burada şarap daha iyi. Ben pek uzo kızı değilim."

"Ben de bu yönünü seviyorum zaten."

Tırmalayan, Julia'nın kaşındırıcı otel battaniyesinin üzerine uzattığı parmaklarıyla oynadı ve onları inceledi.

"Dinle, daha önce yalan söyledim," dedi. "Sanırım bunu neden yaptığımı biliyorum; bana ne kazandırdığını. Ya da kısmen. Ben güç peşinde değilim; pek sayılmaz."

"Tamam. Nedir peki?"

Bu iyi olmalıydı. Julia bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve çarşaf omuzlarından aşağı kaydı. Giyinik olarak birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra Tırmalayan'ın karşısında çıplak olmak tuhaftı. Aslında herhangi birinin karşısında çıplak olmak tuhaftı. Tıpkı körfezdeki o soğuk su gibiydi: Korkutucuydu; dayanıp dayanamayacağınızı bilmiyordunuz. Ancak bir kez içine atladıktan sonra çabucak alışıyordunuz. Hayatta yeterince gizlilik vardı zaten. Bazen sadece birilerine göğüslerinizi göstermek istiyordunuz.

"Ben Serbest Tüccarlar'a senden önce katılmıştım. Geldiğimde sen daha yoktun."

"Eee?"

"Yani kaba deyimiyle, benim reçetelerimi görmedin." Tırmalayan hüzünlü bir tavırla sırıttı; bu her zamanki gülümsemesinden farklıydı. "Dozaj

açısından bakıldığında, Serbest Tüccar Beowulf'da bütün zamanların rekortmeniyim. Başlangıçta gerçek olduğuna bile inanmadılar."

"Ve hepsi... depresyon için miydi?"

Tırmalayan başıyla onayladı. "Hiç kahve içmediğimi fark ettin mi? Ya da çikolata yemediğimi? Yapamam. Sistemimde bu kadar çok Nardil varken olmaz. Beş-altı kez elektroşoka maruz kaldım. On iki yaşındayken intihara kalkıştım. Beyin kimyam berbat. Uzun süreçte güvenilemez."

Şimdi paniğe kapılmaya başladığını hisseden Julia'ydı. Böyle konularda iyi değildi ve bunu biliyordu. Tereddütlü bir şekilde elini Tırmalayan'ın göğsüne koydu. Düşünebildiği tek şey buydu. Yeterince işe yarıyor gibi görünüyordu. Tanrım, gerçekten vücudunu tıraş mı ediyordu?

"Yani Yeraltı Hanımımız seni iyileştirebilir mi? Asmo'nun şu yara izinde olduğu gibi?"

Tırmalayan'ın anlattıklarını şimdi hazmedebiliyordu. Bu onun için entelektüel bir çalışma veya güç tutkusu değildi.

"Bilmiyorum." Tırmalayan bunu sanki umursamıyormuş gibi rahat bir tavırla söylemişti. "Gerçekten bilmiyorum. Bir mucize olurdu ve sanırım mucizeler onun işi. Ancak dürüst olmam gerekirse, ben böyle düşünmüyordum."

"Nasıl o zaman?"

"Gülersen yemin ederim seni öldürürüm."

"Dikkatli ol. Dinliyor olabilir."

"Deli olduğumu söylerim. Geri alabilirim."

Tırmalayan'ın yüzü doğal bir şekilde ifadesiz değildi. Boyu biraz daha uzun olsa, elmacık kemikleri tam bir modele göreydi fakat bir aktör için asla uygun değildi. Ancak bir an Julia onun ne hissettiğini gerçekten anladı.

"Onun beni kendisiyle birlikte eve götürmesini istiyorum," dedi Tırmalayan. "Beni yamna alıp cennete götürmesini istiyorum."

Julia gülmedi. Kendisi gibi sorunlu, eksik birine baktığını biliyordu ama Tırmalayan ondan daha berbat durumdaydı. Julia kendine acımaya ve başkalarına kızgın olmaya alışkındı. Başka birine acımaya alışkın değildi ama şimdi böyle hissediyordu. Tırmalayan'a asla âşık olmayacaktı ama ona şefkat duyuyordu.

"Umarım bunu yapar, Tırmalayan," dedi. "İstediğin buysa, gerçekten bunu yapmasını umarım. Ama gidersen seni özleriz."

Murs'a döndüklerinde Julia, haziranda oraya geldiğinden beri yapmadığı bir şey yaptı. İnternete girdi.

Hiçbiri çok uzun zamandır Serbest Tüccar Beowulf'a girmemişti. İki ayda bir değişen yeni giriş sistemini çözmeleri biraz zamanlarını alıyordu. Yatak odalarında tek başlarınayken birbirleriyle yarışıyor, bağırıp çağırıyorlardı. (Asla bunu yapmayacak kadar nazik bir dev olan Rezilasa dışında ki sonunda kazandığı zaferi buna borçlu olabilirdi. Asmo erken vazgeçmiş, Tırmalayan'ın bağlantısını istediği zaman koparabilmek için router'ı kırmakla uğraşmıştı) Julia içeri girdiğinde varlığını duyurmadı, buna gerek yoktu; sistem herkese gelişinizi işaret etmeden girebiliyordunuz çünkü uzun yokluğundan sonra neler olduğunu öğrenmek isteyecek Serbest Tüccar Beowulf üyelerinin tepesine üşüşmesini istemiyordu. İki saat kadar sadece kendi kendine takıldı, eski yazışmaları dolaştı ve kendisi yokken başlayan yeni başlıklara baktı. Üyelerde değişiklikler vardı; birkaç yeni üye vardı ve eskilerden bazıları ortadan kaybolmuştu.

Siteye en son bağlandığından beri asırlar geçmiş gibi geliyordu. Şimdi kendini çok daha yaşlı hissediyordu. Serbest Tüccar'ın arayüzü çok çeşitli şekillerde düzenlenebiliyordu ama Julia her zaman en sade görüntüsünü, eski Unix'i hatırlatan ASCII karakterleri tercih etmişti. Herkesin siyah zeminde yeşil harflerle görünen kullanıcı adına bakarken gözleri doldu. O zamandan beri çok şey değişmişti; sıradan bir evrende sakin bir umutsuzluk hayatı yaşadığı, Stanford'a gideceği zaman gelene kadar çalıştığı mekânda saatler geçirdiği ve zaman öldürdüğü günlerden beri. O kadar ki artık hiçbir şey eski haline dönemezdi. Ama burada çok fazla şey değişmemişti.

Tırmalayan, Asmo ve Rezilasa tıpkı o zamanlar olduğu gibi kendi aralarında konuşuyorlardı. Julia bir göz atmaya karar verdi.

[HırçınKirke konuşmaya katıldı!]

TırmalayanGümüşenik: selam HK!

Asmodeus: selam

Rezilasa: selam

HırçınKirke: selam

Bir dakika sessizlik ve:

Asmodeus: eh. büyük gösteri yarın ha?

HırçınKirke: belki

Rezilasa: bundan büyüğü yok

Asmodeus: belki de ne demek?

HırçmKirke: büyük gösteri eğer YH gelirse

Asmodeus: neden gelmesin ki?

HırçınKirke: ...

HırçınKirke: var olmayabilir? çağrı işe yaramayabilir? regl döneminde olabilir? neden gelmeyebileceği konusunda 10 bin neden var. sadece söylüyorum.

TırmalayanGümüşenik: evet ama ya ayna/gümüş para/süt/vs???

Asmodeus: ve üstelik benim yara izimi iyileştirdi

HırçınKirke: evet evet evet bakın huysuzluk etmek istemiyorum. Sadece bazı ciddi büyük büyüleri gördüm. yine de henüz gerçek tanrılarla karşılaşmadım.

TırmalayanGümüşenik: ama daha yüksek güçler olduğuna inanıyorsun

HırçınKirke: olabileceğine inanıyorum. = bu yüzden hâlâ buradayım

HırçınKirke: ve ayrıca

HırçınKirke: ya YH gelirse. ya gerçekse. sonra ne olacak. nasıl olması gerekiyor. ya bizi eğitmezse. yani siz sadece bir tanrıyı çağırmak mı istiyorsunuz yoksa tanrı olmak mı istiyorsunuz?

TırmalayanGümüşenik: olmak. ama bu = gerekli ilk adım

Rezilasa: ama tamam iyi bir nokta HK. belki de YH öğrenci aramıyordur

HırçınKirke: diyelim ki yarın gerçekten geldi. sohbet nasıl gidecek tırmalayan?

Bu konuları daha önce açıkça konuşmamış olmaları tuhaftı: Gelirse gerçekten ne diyecek ya da yapacaklardı? Belki de bunu internette yapmak yüz yüze yapmaktan daha kolaydı. Daha az baskı vardı. Risk daha küçük görünüyordu. Daha samimi olurdu.

TırmalayanGümüşenik: bunu çok düşündüm

Asmodeus: düşünmüş olsan iyi olur

TırmalayanGümüşkedi: eh. öhöm. standart tanrılar iki protokolden birini izler, değil mi?

Rezilasa: ha. nası yani.

TırmalayanGümüşkedi: protokol 1 = dua. bu daha çok modern hıristiyan ilahı. x için dua edersin. tanrı dinler ve sonra seni yargılar, layık/iyi/her neyse misin diye bakar. x alırsın. aksi halde almazsın.

Asmodeus: OOOOOPPS iyi olmayı unuttum

TırmalayanGümüşenik: pagan tanrı 2. protokolü izler. daha çok temel bir alışveriş gibi. verdiği şeyler ve hizmetler karşılığında bir kurban ister.

Rezilasa: ne günlerdi be

TırmalayanGümüşenik: kurbanın doğası da iki protokolden birini izler. sembolik veya gerçek.

Asmodeus: amiiiiiin kardeşiiiim

TırmalayanGümüşenik: 1 sembolik = gerçekten ihtiyacın olmayan ama ilaha bağlılığını simgeleyen bir şey. yağlı bir buzağı vs her neyse. 2 gerçek = ihtiyaç duyduğun, ilaha bağlılığını kanıtlayan bir şey. elin, ayağın, kanın, çocuğun vs

HırçmKirke: ibrahim ve ishak gibi. Tanrı bazen oğlunu ister. bazen sadece bir koyunla yetinir.

TırmalayanGümüşenik: aynen. benim düşüncem de aşağı yukarı bu

HırçınKirke: o halde seçenekleri gözden geçirirseniz üç farklı senaryoyla karşılaşırsınız ve 3ten 2sinde yandık demektir.

HırçınKirke: modern ilah: yandık çünkü dualarımız cevapsız kaldığına göre layık görülmüyoruz

HırçınKirke: pagan ilah 2: gerçek bir kurban isterse yandık çünkü kusura bakma tırmalayan ama ayağıma filan ihtiyacım var

HırçmKirke: pagan ilah 1 tek şansımız. sembolik kurban. ilahî güçler karşılığında yağlı buzağı. üçte bir. düşüncem bu. aşağı yukarı

Rezilasa: ÜZGÜNÜM AMA YA YAĞLI BUZAĞIMA İHTİYACIM VARSA O ZAMAN NE OLACAK P HA O ZAMAN NE OLACAK

Asmodeus: pardon tırmalayan ama neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrin olmadığını söyleyen tek kişi olmak zorunda mıyım

Asmodeus: hem de hiç

TırmalayanGümüşenik: shdn mi?

Rezilasa: ?

HırçınKirke: ...

Asmodeus: karşımızdakinin bir erkek tanrı olduğunu düşünerek konuşuyorsunuz. yanlış. YH bir tanrıÇA. bir dişi tanrı. bu PROTOKOLLERLE ilgili DEĞİL

Asmodeus: ben Yeraltı Hanımımız'a inanıyorum ve işine geldiği veya lanet olasıca ayağınızı yemek istediği için filan değil NAZİK olduğu için yapacağına inanıyorum. tırmalayan seni mankafa

Asmodeus: bu bir alışveriş değil gerzekler bu bir merhamet meselesi. bağışlayıcılık meselesi. ilahî yücelik meselesi. Hanımımız gelirse bizi kurtarmak içindir.

Uzun bir sessizlik. Bir sonraki mesaj tam iki dakika sonra gelmişti.

TırmalayanGümüşenik: eh buna ne dersin HK. var mısın yok musun nesin?

[HırçınKirke konuşmadan ayrıldı]

Kütüphanede yaptılar. Yeterince büyük olan tek yer burasıydı. Bütün kitapları toplayıp başka yerlere kaldırmaları gerekti –koridorlar onlarla dolup taşmıştı– ve o güzel rafları söktüler. Burası bir çiftlik evi olsa olacağı gibi duvarlar çıplaktı. Pencereler soğuk, sakin sonbahar sonu havasına ardına kadar açılmıştı. Hava kararırken gökyüzü inanılmayacak ölçüde mavi, neredeyse kraliyet mavisiydi.

Eski Aziz Amadour'un Fenike dilindeki çağrı büyüsüne harfiyen uygun olarak düzenlenmişti. Zemin tebeşirle çizilmiş mühür ve desenlerle doluydu. Gummidgy tören rahibesi ve başrahibe görevlerini üstleniyordu. Teknik konuları hepsi halledebilirdi fakat bir kadın olması gerekiyordu ve kadınlar arasında sert yüzlü, uzun boylu Gummidgy, önemli bir anda güçten düşme olasılığı daha az olan kişi gibi görünüyordu. Sade bir beyaz elbise giymişti. Diğer herkes de öyle. Gummidgy'nin başında ökseotundan bir taç da vardı.

Al sana basit Altın Dal zımbırtısı, diye düşündü Julia. *Lanet olasıca ökseotu*. Bu kadar tantananın nedenini asla anlayamamıştı. Tabii, yeterince güzeldi ama sonuçta üzerinde yaşadığı ağacı boğan bir botanik parazitti.

Bütün eski mobilyalar dışarı atılmıştı. Belli talimatlara uygun olarak yapılmış kalın porsuk ağacından bir masa ve alttan desteklenip bazı inşaat büyüleri yapılmasa zemini çatlatmış olabilecek dev gibi bir sunak konmuştu. Bütün ortam birçok şekilde saflaştırılmıştı. Kendileri de öyle: Oruç tutmuş ve sonra idrarlarının rengini değiştiren, tuhaf kokan iğrenç çaylar içmiş, toprak kaplarda otlar yakmışlardı.

Gerçekten banyo yapmak dışında hemen hemen her şeyi yapmışlardı. Saflaştırma sembolikti, hijyenik değil. Gerçek tıbbi hijyen tanrıçayı pek ilgilendiriyor gibi görünmüyordu.

"Bu bir Eski Ahit gösterisi değil," dedi Asmodeus, insanlar sızlandığında. "Anladınız mı? Toprak kirletmez, üretir. Y.H. regl olmamızla ilgilenmez. Bedeni kucaklar."

Bunun ardından Tanrıça'nın sembolik kocaları olarak kendilerini sunma isteklerini vurgulayan erkeklerin müstehcen şakaları geldi. Yeraltı kurbanın tam burada, külotumun içinde vs. vs. Ancak Asmodeus'un ünlü mizah duygusu geçici olarak kaybolmuştu. Belki de nedeni gerginlikti. Asmodeus başrahibe olacak biri değildi fakat kendini Tanrıça'nın baş politik riayet

yetkilisi olarak atamış gibiydi. Bu ritüel için kullandıkları ilaçları bırakmaları gerektiğini bile öne sürmüştü ama herkes gülüp geçmişti.

Porsuk ağacı masanın üzerinde üç tane mum ve büyük bir gümüş kâsede yağmur suyu vardı; kâse neredeyse bir yüzme havuzu kadar maliyet çıkarmıştı. Taş, devasa bir mermer bloğu hiçbir şeyi taşımıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ne için olduğundan pek emin değillerdi. Gummidgy masanın önündeki yerini alırken, diğerleri iki taraftaki duvarların önüne dörtlü-beşli gruplar halinde dizildi. Asimetrikti ama Amadour'un yeniden yazılmış parşömeninde bununla ilgili aksi bir şey belirtilmemişti ki bir mağarada yaşamış, en azından iki bin yaşında olan bir adam için bir hayli detaylı bir belgeydi.

Julia'nın zihni heyecan ve gerginlikle karmakarışıktı ama bu hisleri soğukkanlı şüphecilikle kontrol altında tutuyordu. Ama rüyasında gördüğü heykelin öpücüğünün sertliğini hatırlıyordu. Kulağa ürkütücü ve Freudyen gelmesine rağmen, sevildiğini hissetmişti. Önceki gece aynı rüyayı tekrar görmeyi ummuştu fakat hiçbir şey olmamıştı.

Tırmalayan onun solundaydı. Asmodeus ve Rezilasa karşısında durduğu için onları görebiliyordu ancak göz göze gelmekten kaçınıyordu. Çağrının başlayabilmesi için bir saatlik sessizliğe ihtiyaç vardı ve kıpırtılar da kesinlikle asgari düzeyde tutulmalıydı. Çağrı için getirdikleri kurbanlık hayvanların dışarıdan gelen seslerini duyabiliyorlardı: İki koyun, iki keçi, iki buzağı; her birinden bir tane simsiyah, bir tane bembeyaz vardı ve hepsi hayatlarının son saatlerinde bol şampuanla iyice yıkanmıştı. Sembolik bir kurban gerekirse, dolabın boş olmadığından emin olmak istiyorlardı.

Saat yediye yaklaşırken güneş alçalmış, ay yükselmişti ve Murs'ün ötesinde kalan tepelerin ve tarlaların üzerinden görünüyordu. Ağaçların üzerine yükseldiğinde, dev gibi beyaz bir ışık kemeri doğruca evlerine yönelmiş gibi göründü ve Gummidgy odanın ortasında durduğu yerden uzaklaşarak parmağının ucuyla mumları tek tek yaktı. Julia, eriyip de eline akmasın diye mumunu hafifçe eğdi. Sıcak bir damla çıplak ayağına damladı.

Gummidgy masaya geri dönerek büyüye başladı. Nasıl olduysa bu süreçte masadaki mumlar kimse fark etmeden yakılmıştı.

Julia odak noktasında kendisi olmadığı için seviniyordu. Öncelikle büyü uzundu ve çuvalladığın takdirde neler olacağını kimse bilemezdi. Belki boşa çıkardı ama belki de bedeli ağır olurdu. Bazı büyüler öyleydi.

İkincisi, tam olarak bir büyü de değildi. İçinde çok fazla yalvarış vardı ve Julia'ya göre bir büyücü yalvarmaz, hükmederdi. Grameri de çok tuhaftı. Sürekli tekrarlayarak kendine dönüyor, bazı aşamalar tekrar tekrar geçiliyordu. Açıkçası, hepsi Julia'ya deli saçması gibi geliyordu. Hiçbir düzgün yapısı yoktu; sadece anneler, kızlar, buğday, toprak, bal ve şarap konusunda bir sürü konuşma vardı. *Song of Solomon* romanındaki gibi.

Ama asıl çılgınca olanı, hiç de zırva filan olmamasıydı. Gummidgy masaya doğru çekiliyor gibiydi. Julia bir şey göremiyordu, hiçbir görsel fenomen yoktu ama ihtiyaç da duymuyordu. Büyünün etkisini göstermeye başladığı açıktı. Gummidgy'nin sesi giderek derinleşiyor ve yankılanıyordu. Belli kelimeler havayı titreştiriyor, ani esintilere neden oluyordu.

Julia'nın mumu bir meşale gibi parlamaya başlamıştı. Keşke parlamasaydı; daha kadınsı ve Y.H. tarzında göründüğü için serbest bıraktığı saçlarını tutuşturmamak için mumu kendisinden bir kol boyu mesafede tutmaya çalışıyordu. Bir şeyler oluyordu. Bir şey yoldaydı. Bir yük treni gibi gelişini hissedebiliyordu.

Julia ancak o zaman bir şeyi anladı; kesinlikle korkunç bir şeyi. İş işten geçmiş olmasa bile, bunu Tırmalayan'a ve diğerlerine itiraf etmesi çok zordu: Büyünün etkili olmasını istemiyordu. Büyünün başarısız olmasını istiyordu. Korkunç bir hata yapmıştı; kendisiyle ilgili bir şeyi yanlış anlamıştı. O kadar temel bir şeydi ki o ana kadar nasıl gözden kaçırdığını anlayamıyordu. Buna ihtiyacı yoktu ve istemiyordu. Tanrıça'nın gelmesini istemiyordu.

Murs'a yeni geldiğinde, Tırmalayan ona kendisini ve diğerlerini sevmesinin yeterli olmadığını, büyüyü daha çok sevmesi gerektiğini söylemişti. Ama Julia bunu yapmamıştı. Murs'a geliş nedeni büyünün peşinde olmasıydı fakat aynı zamanda yeni bir ev, yeni bir aile arıyordu ve onları bulmuştu; üçünü de. Bu yeterliydi. Julia tatmin olmuştu; başka bir şeye ya da daha fazla güce ihtiyacı yoktu. Arayışı sona ermişti ve o ana kadar bunu anlamamıştı bile. Bir tanrıça olmak istemiyordu. İstediği tek şey bir insan olmaktı ve burada, Murs'ta nihayet bu olmuştu.

Ama artık çok geçti. Olanları durduramazdı. Tanrıça geliyordu. Mumu elinden fırlatıp odanın içinde bağıra çağıra koşturmak, akışı bozmak, onlara sorun olmadığını, bunu yapmaları gerekmediğini, hepsinin ihtiyaç duyduğu her şeyin –eğer görmesini bilirlerse– aslında etraflarında olduğunu haykırmak istiyordu. Yeraltı Hanımımız bunu anlardı; Y.H., merhamet ve verimlilik tanrıçası, Julia'nın az önce fark ettiği şeyi herkesten daha iyi anlardı.

Ancak Julia'nın diğerlerinin anlamasını sağlaması mümkün değildi. Ve şimdi odada devasa enerjiler, muazzam güçler dolaşıyordu ve büyüyü bozarsa neler olacağını kestirmek mümkün değildi. Julia'nın bütün tüyleri diken diken olmuştu. Gummidgy'nin sesi giderek yükseliyordu. Büyük finale yaklaşıyordu. Gözleri kapanmış, ilahiyi söyleyerek bir o yana bir bu yana salınıyordu. Büyüde bu yoktu; göksel kablosuz bağlantıdan, eterden gelen bir melodi olmalıydı. Odanın bir tarafındaki pencereler, ay yörüngesinden çıkıp gelmiş ve dışarıdan onlara bakıyormuş gibi tamamen ay ışığıyla dolmuştu.

Bakışlarını Gummidgy'den ayırmak zordu fakat Julia cesaretini toplayarak soluna, Tırmalayan'a bir bakış attı. Tırmalayan ona bakarak gülümsedi. Gergin değildi. Sakin görünüyordu. Hatta mutlu gibiydi. *Lütfen, hiçbir şey değilse bile, lütfen ona istediğini ver,* diye düşündü Julia. Julia şu gerçeğe tutundu: Y.H. onlardan asla veremeyecekleri bir şey istemezdi. Julia onu tanıyordu ve bunu asla yapmayacağını biliyordu.

Masanın üzerindeki mumlardan biri çıtırdayarak parlamaya başlamıştı. Neredeyse tavana kadar yükselen bir alev çıkardı, derin ve boğuk bir harlama sesi duyuldu ve içinden fırlayan dev gibi bir şey masanın üzerine düştü. Gummidgy boğuk bir şekilde öksürerek vurulmuş gibi yere yığıldı; Julia onun başının yere çarpışını duydu.

Ani sessizlikte Tanrı muzaffer bir tavırla kollarını iki yana açarak durdu. Üç metre boyundaydı ve esnek vücudu kızıl tüylerle kaplıydı. Vücudu insan, başı tilki başıydı. Gelen Yeraltı Hanımımız değildi.

Bu Tilki Reynard'dı. Ciddi şekilde kandırılmışlardı.

"Lanet olsun!"

Bu Asmodeus'un sesiydi. Asmo her zaman hızlıydı. Aynı anda görünmez bir şey harekete geçmiş gibi bütün pencereler ve kapı gürültüyle çarparak kapandı. Ay ışığı bir anahtar çevrilmiş gibi söndü.

Tanrım Tanrım Tanrım. Korku ani ve güçlüydü; Julia'nın bütün vücudu neredeyse korkuyla kasılıyordu. Başparmaklarını sallamış ve yanlış arabaya binmişlerdi. Kandırılmışlardı; tıpkı hikâyede Y.H.'nin kandırılarak yeraltı dünyasına gönderildiği gibi, tabii gerçekten varsa. Belki de yoktu. Belki de hepsi bir şakaydı. Julia mumunu tilkiye fırlattı. Mum tanrının bacağından sekerek söndü. Julia, Tilki Reynard'ı hep oyuncu, peri gibi bir varlık olarak hayal etmişti. Ama hiç de öyle değildi. Bir canavardı ve burada onunla kapana kısılmışlardı.

Reynard bir karnaval şovmeni gibi rahat bir hareketle masadan aşağı atladı. O hareket edebildiği için, Julia da hareket edebileceğini anladı. Saldırı büyülerinde berbattı fakat kalkanları iyi biliyordu; kovma büyülerinden de biraz anlıyordu. Ne olur ne olmaz diye kendisiyle tanrı arasında mühürler ve kalkanlar oluşturmaya başladı; o kadar güçlüydü ki hava renkli cam gibi dalgalı bir şekilde kehribar tonlarına büründü. Yanında hâlâ sakin kalan ve bir kovma büyüsüne hazırlanan Tırmalayan'ı duyabiliyordu. Durumu kurtarabilirlerdi. İşe yaramadığına göre bu sersemden kurtulup oradan ayrılabilirlerdi. Yunanistan'a gidebilirlerdi.

Pek zamanları yoktu. Reynard'ın ağzı sivri dişlerle doluydu. Bu düzenbazlarla ilgili sorun buydu, değil mi? Aslında asla o kadar komik değillerdi. Tanrı dönüp kendisine saldırırsa, hatta sadece bir bakış atarsa, Julia büyü yapmayı bırakıp kaçacağını biliyordu; kaçacak yeri olmasa bile. İki kez kekeledi, sesi çatladı ve bir büyüye baştan başlamak zorunda kaldı. Başından beri numara olmalıydı. Şimdi anlamaya başlıyordu. Aslında Yeraltı Hanımımız diye bir tanrıça yoktu. Değil mi? Öyle bir şey yoktu. Julia dehşet ve kederden ağlamak istiyordu.

Tilki etrafına bakınıyor, ganimetini sayıyordu. Rezilasa –ah, Rezilasa– ilk hamlesini yaparak tanrıya arkasından yaklaştı; o kadar iri bir adam için oldukça sessizdi. Mumunu alev makinesi gibi bir şeye dönüştürüyordu ve iki eliyle nişan alıyordu. Ne kadar iri yarı olsa da, gerçek bir devin yanında minicik görünüyordu. Daha alevi yeni harlamıştı ki Reynard aniden döne-

rek onu cübbesinden yakaladı ve dev gibi eliyle çekerek gazını çıkaracağı bir bebekmiş gibi koluna yatırdı. Ama niyeti gaz çıkarmak filan değildi. Rezilasa'nın boynunu bir tavuğu boğazlar gibi kırıp cesedini yere attı.

Rezilasa, hâlâ kıpırdamamış olan Gummidgy'nin üzerine düştü. Bacakları elektriğe kapılmış gibi titriyordu. Julia'nın bütün nefesi boşaldı ve öylece kalakaldı. Nefes alamıyordu. Bayılacaktı. Odanın diğer ucunda üç kişilik bir grup şimdiden kapıya koşmuş, mührünü açmaya çalışıyorlardı. Birlikte çalışıyorlardı: Iris oradaydı, üç kişilik, güçlü bir büyü yapıyorlardı. Ortama ısınmaya ve neşeli bir köylü şarkısı mırıldanmaya başlamış olan Reynald, büyük mermer tabakayı iki eliyle tutarak onlara fırlattı. İkisi taşın altında kaldı. Üçüncüsü –dört boyutlu nesnelerin ustası, Metabüyücü Fiberpunk– soğukkanlılığını kaybetmeden ve hiç zorlanmadan üçünün de yükünü sırtlandı. Bütün o kendini beğenmiş konuşmaları göz önüne alınırsa, Julia hep onun bir düzenbaz olduğunu düşünmüştü ama şimdi boş konuşmadığı belliydi. Önemli bir şey değilmiş ve sadece refleksle hareket ediyormuş gibi mühür çözme büyüsüne devam ediyordu.

Reynard iki iri eliyle onu bir oyuncak bebek gibi göğsünden yakaladı ve dokuz metre yüksekteki tavana fırlattı. Tavana sertçe çarptı –Belki de Reynard onu tavana yapıştırmaya çalışmıştı– ama aşağıdaki masanın üzerine düştüğünde muhtemelen hâlâ yaşıyor olmalıydı. Kafatası kavun gibi patladı ve pürüzsüz zemine kanlı parçalar saçıldı. Julia o düzenli beyinde tutulan metabüyüsel sırların şimdi geri dönüşü olmayacak bir şekilde darmadağın olduğunu düşündü.

Artık her şey bitmişti. Mahvolmuşlardı. Julia artık ölmeye hazırdı; sadece canının çok fazla yanmamasını umuyordu. Reynard yere çömelerek ellerini kanlı parçaların arasına soktu ve görkemli tilki kürkü kaplı göğsüne sürdü. Deli gibi sırıtıyor muydu yoksa tilkilerin ağzı hep böyle mi görünürdü fark edilmiyordu.

Tilki Tanrı'nın gelişinden iki dakika sonra, Murs büyücülerinden ayakta kalan son üçlü Tırmalayan, Asmodeus ve Julia'ydı. Ortam mezbahaya dönmüştü. Julia bir an için ayaklarının yerden kesildiğini hissetti –Tırmalayan onları o yüksek tavana çıkararak en azından bir dakika kazandırmaya çalışıyor olmalıydı– ama yerden daha sadece bir metre kadar havalandıklarında

Reynard büyüyü bozdu ve sert bir şekilde tekrar yere düştüler. Reynard, ağır gümüş kâseyi kaparak yağmur suyunu boşalttı ve bir disk gibi Tırmalayan'a fırlattı. O tam bunu yaparken, Asmodeus ilah geldiğinden beri üzerinde çalıştığı bir şeyi bitirdi –Azami Kovucu olabilirdi– ve keskin bir şey olmalıydı ki Reynard'ın dikkatini çekmişti.

Canı yanmamıştı ama hissetmişti. Sivri uçlu kulaklarının sinirli bir tavırla seğirdiği görülebiliyordu. Kâse, Tırmalayan'a sert bir şekilde çarptı ama tam isabet edemedi; sadece sol kalçasını ezerek hızla başka tarafa sekti. Tırmalayan homurdanarak iki büklüm oldu.

"Kes!" dedi Julia. "Kes şunu!"

Korku: Julia'nın bütün korkusu tükenmişti. Ölü bir kadın korkmazdı. Büyüsü de tükenmişti. Değişiklik olarak normal kelimeler söyleyecekti; büyüyle ilgisi olmayan şeyler. Bu serseriyle konuşacaktı.

"Kurbanlarımızı aldın," dedi. Yutkundu. "Şimdi bize bedelini ödediğimiz şeyi ver."

Otuz bin fitte nefes almaya çalışırmış gibiydi. Tilki sivri burnunun üzerinden ona baktı. Köpeğimsi başı ve insan bedeniyle Mısır ölüm tanrısı Anubis'e benziyordu.

"İstediğimizi bize ver!" diye bağırdı Julia. "Bunu bize borçlusun!"

Asmo donakalmış halde odanın diğer tarafından izliyordu. Görünüşe bakılırsa, bilgiç Asmo tutumu silinmişti. On yaşında bir çocuğa benziyordu.

Reynard konuşmadan önce güçlü bir sesle havladı.

"Kurban alınmaz," dedi derin bir sesle, sadece çok hafif bir Fransız aksanıyla. "Kurban özgürce verilir. Canlarını ben aldım. Onları bana sunmadılar." Bu kabalığa, saygısızlığa inanamıyormuş gibiydi. "Onları *almak* zorunda kaldım."

Tırmalayan duvara yaslanarak doğrulup oturdu. Acısı göz karartıcı olmalıydı. Bütün yüzünden ter damlaları süzülüyordu.

"Benim canımı al. Ben sana veriyorum. Al."

Reynard başını yana yatırdı. Fantastik Bay Tilki. Bıyıklarını hafifçe çekiştirdi.

"Sen ölüyorsun. Yakında ölü olacaksın. Aynı şey değil."

"Benimkini alabilirsin," dedi Julia. "Onu sana veriyorum. Diğerlerinin yaşamasına izin verirsen."

Reynard pençe gibi elindeki kanı ve beyin kalıntılarını yalayarak temizledi.

"Burada ne yaptığınızı biliyor musunuz?" diye sordu. "Ben sadece başlangıcım. Bir tanrıyı çağırdığınızda bunu bütün tanrılar duyar. Bunu biliyor muydunuz? Ve iki bin yıldır hiçbir insan bir tanrıyı çağırmadı. Bunu eski tanrılar da duyacaktır. Geri döndüklerinde ölmüş olsanız iyi olur. Hatta eski tanrılar döndüğünde, hiç yaşamamış olmayı tercih edersiniz."

"Beni al!" diye inledi Tırmalayan. İçinde bir şeyler koparken acıyla inledi ve geri kalanını fısıltıyla söyledi. "Beni al. Canımı sana veriyorum."

"Sen ölüyorsun," dedi Reynard tekrar, baştan savan bir tavırla.

Sonra duraksadı. Tırmalayan bir şey söylemedi.

"Öldü," dedi Reynard.

Tilki Tanrı, Julia'ya döndü ve kaşlarını kaldırarak onu inceledi. *Gerçek bir tilkinin kaşları olmaz,* diye düşündü Julia, anlamsızca.

"Kabul ediyorum," dedi Reynard. "Sen canım bana verirsen diğeri yaşayabilir. Ve ben sana bir şey daha vereceğim. Sana istediğin şeyi, almak için beni çağırdığın şeyi vereceğim."

"Biz seni çağırmadık ki," dedi Asmo, zayıf bir sesle. "Biz Hanımımız'ı çağırdık." Sonra dudağını ısırarak sessiz kaldı.

Reynard inceleyen gözlerle Julia'ya baktıktan sonra ona doğru atıldı. Sanki hiçbir mühür konmamış gibi Julia'ya saldırdı. Julia ölmeye hazırdı; gözlerini kapadı, başını arkaya attı ve boğazını parçalaması için Reynard'a açtı. Ama böyle bir şey olmadı. Şimdi Reynard'ın tüylü elleri onun üzerindeydi; Julia'yı odanın diğer tarafına sürükledi ve vücudunun üst tarafını iterek porsuk ağacı masanın üzerine yatırdı. Julia anlamamıştı ve anladığında da anlamamış olmayı diledi.

Reynard'a karşı koydu. Reynard ağır ve sert eliyle onu masanın üzerine bastırırken Julia tanrının parmaklarını çözmeye çalıştı ama taş gibiydiler. Julia kabul etmişti ama kabul ettiği şey bu değildi. İstiyorsa kendisini öldürebilirdi. Reynard cübbeyi çekip aldığında Julia'nın canı yandı; kumaş

derisini yakmıştı. Julia başını arkaya çevirerek neler olduğunu görmeye çalıştı ve tanrının büyük elinin rahat bir tavırla kasıklarına gittiğini, aynı anda Julia'nın arkasında duruşunu ayarlamaya çalıştığını gördü; hayır, hayır, görmedi, hiçbir şey görmüyordu. Reynard alışkanlık kazanmış gibi bir hareketle tekmeleyerek Julia'nın bacaklarını araladı; görünüşe bakılırsa bunu ilk kez yapmıyordu.

Sonra kendini Julia'nın içine itti. Julia onun fazla büyük olup olmadığını, içini yırtıp yırtmayacağını merak etti; yoksa bağırsaklarını parçalayacak ve onu bir balık gibi yerde çırpınır halde mi bırakacaktı? Julia yine ona karşı koymaya çalıştı. Bitkin bir halde, zamanın başlangıcından beri bütün tecavüz kurbanlarının yaptığını düşündüğü bir şekilde alnını koluna dayadı. Duyduğu tek ses kendi boğuk nefesleriydi.

Uzun zaman aldı. Süresiz bir şey değildi; Julia ne bayıldı ne de zaman duygusunu kaybetti. Tanrı'nın ona tecavüzünü bitirmesinin yedi ila on dakika sürdüğünü ve her saniyesini hatırladığını söyleyebilirdi. Durduğu yüksek yerden Rezilasa'nın yerde artık kıpırdamayan kalın bacaklarını, altında yatan Gummidgy'nin kahverengi bacaklarını ve kapının yakınında ölen iki kişinin taş bloğun altından yayılmış kanın içinde yatan cesetlerini görebiliyordu.

Asmo'dansa benim olmam daha iyi. Asmodeus'u göremiyordu, çünkü ona bakamıyordu ama seslerini duyabiliyordu. Yüksek sesle ağlıyordu. Yolunu kaybetmiş küçük bir kız çocuğu gibi ağlıyordu; aslında hâlâ öyleydi zaten. Onun evi neredeydi? Ailesi kimlerdi? Julia bilmiyordu bile. Julia'nın yanaklarından da sıcak yaşlar akıyor, kolunu kayganlaştırıyor, kahverengi ahşabı ıslatıyordu.

Duyulan diğer sesler Tilki Reynard'ın, düzenbaz Tanrı'nın çıkardığı boğuk homurtulardı. Bir ara asi birkaç sinir ucu Julia'nın zihnine zevk sinyalleri gönderecek gibi oldu ama beyni onları bir nörokimyasal elektrik atışıyla bir daha hissedilmemek üzere yaktı.

Reynard'ın Julia'yla işi bitmeden önce, Asmodeus olduğu yerde ikiye katlanarak kustu. Sonra koşarak kaçmaya başladığında önce kusmuğa, sonra kana basarak kaydı. Kapıya ulaştı ve kapı onun için açıldı. Arkasından kapanması uzun zaman aldı. Kapının aralığından ve koridordaki bir pencereden,

Julia dışarıdaki yeşil-siyah dünyanın bir görüntüsünü yakaladı; imkânsız ölçüde uzak görünüyordu.

Tilki Tanrı boşalırken büyük bir gürültüyle havladı. Julia hissetmişti. Korkunç, ağza alınmaz şey; kimseye, hatta kendine bile harika hissettirdiğini söylemeyecekti. Cinsel anlamda değil; Tanrım, hayır. Ama Julia'yı güçle doldurmuştu. Bütün vücuduna yayılmıştı; gövdesine, bacaklarına ve kollarına. Dişlerini sıkarak gözlerini kapadı ve onu durdurmaya çalıştı ama beynine bile ulaşarak içten dışa ilahî bir enerjiyle aydınlattı. Gözlerini açtığında ellerini dolduruşunu izledi. Parmaklarının uçlarına ulaştığında tırnakları parıldadı.

Ve sonra Reynard ondan bir şey aldı. Penisini Julia'nın içinden çıkarırken, bir şey de onunla birlikte çıktı. Bir şeye takılmış gibiydi; şeffaf bir film. Sanki Julia'nın içinde olan bir şeydi; onunla aynı biçimde. Her zaman onunla birlikte olan görünmez bir şeydi ve Reynard onu yırtıp almıştı. Julia onun ne olduğunu bilmiyordu fakat gidişini hissederken ürperdi. O olmadan bir şey farklıydı; Julia'nın benliği önceki gibi değildi artık. Reynard ona güç vermiş, Julia'nın feda etmektense ölmeyi tercih edeceği bir şeyi almıştı. Ancak Julia'nın seçme şansı olmamıştı.

Sonunda, belki on dakika kadar sonra, Julia başını kaldırdı. Ay yine gökyüzünde ait olduğu yerdeydi ve hiçbir suçu yokmuş, bunlarda hiç rol almamış gibiydi. Sadece normal bir aydı artık; donmuş ve boşlukta boğularak ölmüş bir kaya yığını, o kadar.

Julia doğrulup kalkarak etrafına bakındı. Tırmalayan'a baktı. Camlaşmış gözleri açık kalmış ve sırtı duvara dayanmış halde hâlâ oturuyordu ama kesinlikle ölmüştü. Belki de şimdi cennetteydi. Julia bir şeyler hissetmesi gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey hissetmiyordu ve bu bile başlı başına dehşet vericiydi. Kapıya yürüyüp dışarı çıkarken çıplak ayaklarıyla soğumuş kana basıyordu. Geri dönüp bakmadı. Bütün ışıklar sönüktü. Bina boştu. Evde kimse yoktu.

Hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir şey hissetmiyordu, çünkü ayağına değen kanın –ve Tanrı bilir başka nelerin– sevimsiz yapış yapışlığı dışında düşünülecek ya da hissedilecek bir şey yoktu ve parmak uçlarına basarak yürüyüp çimenliğe çıktı. *Korkunç bir şey oldu,* diye düşündü ama bu sözlerde hiçbir duygu yoktu. Kurbanlık hayvanların hepsi kaçmış, geride sadece

şimdi onun gözlerine bakmayan iki koyun kalmıştı. Her nedense güneş doğuyordu. Bütün gece içeride kalmış olmalıydılar. Ayaklarını soğuk çiye bastırdı. Sonra eğildi ve ellerini çiye sokup yüzünü ovaladı.

Sonra daha önce hiç duymadığı bir kelime söyledi ve yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak, kanlar içinde, aydınlanmakta olan gökyüzüne doğru uçtu.

26. BÖLÜM

Diğerleri şafağa kadar kumsalda kalmış, Quentin ve Julia'nın yeraltı dünyasından geri dönmesini beklemişlerdi. Sonunda vazgeçerek üşümüş ve tükenmiş bir halde uyumak için *Muntjac*'a dönmüşlerdi. Birkaç saat sonra uyandıklarında Quentin ve Julia'yı güvertede kendilerini beklerken görünce önce rahatlamış, sonra da sevinçten havalara uçmuşlardı.

Ancak karşılaştıkları sahne biraz tuhaftı. Julia değişmiş, güzelleşmiş ve daha güçlenmiş bir halde karşılarında duruyordu. Bir huzur ve zafer havası yayıyordu. Quentin değişmemişti fakat onda da başka bir şey vardı: Nedense elleriyle dizlerinin üzerinde yere çökmüş, sadece güvertenin zemin kalaslarına bakıyordu.

Uçarak yükselmiş, yükselmiş, yükselmişlerdi ama sonunda Quentin aslında hissettiği ağırlıksızlık duygusunun düşmelerinden kaynaklandığını ve geldikleri yönde gitmediklerini anlamıştı: Islak, yapış yapış bulutların arasından düşmüş, sonra da altlarındaki okyanusta küçük bir odun parçası görmüşlerdi. Bir süre sonra, yaklaştıkça, şafağın ışığıyla parıldayan sularla sarılmış şeyin *Muntjac* olduğunu anlamışlardı. Tanrıça onları güverteye bırakmış, Julia'yı yanağından öpmüş ve gözden kaybolmuştu.

Quentin kendi başına ayakta duramadığım fark etmişti. Belki de durabilirdi ama istemiyordu. Elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, anahtarı da tam önüne koymuştu. *Muntjac*'ın yapıldığı kaliteli kalaslara bakıyordu: Cehennemde geçen bir geceden sonra her şey gerçek, canlı ve inanılmaz ölçüde detaylı geliyordu. Renkler son derece parlak görünüyor, griler, kahverengiler, siyahlar ve normalde farkına bile varmayacağı diğer pastel renkler

bile dikkat çekiyordu. Ahşabın yüzeyindeki mükemmel bir umursamazlıkla çekilmiş damarları, çizgileri, koyu ve açık tonları, düzen ve kargaşayı, dikkatsiz ayakların üzerlerinde dolaşmasının etkisiyle ayağa kalkmış olan kıymıkları inceliyordu.

Ne kadar tuhaf göründüğünün kesinlikle farkındaydı ama umursamıyordu. Sonsuza dek o tahtalara bakabilirmiş gibi hissediyordu. Sadece bu: İyi, sert, güçlü, asil ahşap. Bunu asla kaybetmeyecekti. Her şeyin sonuna kadar tadını çıkaracaktı; yeraltı dünyasından geri dönebilmiş olsa, Benedict'in de yapacağı gibi. Ve Alice'in. Diğerlerinin de. Onlar için yapabileceği tek şey buydu. Dünya veya Fillory, fark eder miydi ki? Dev muamma neydi ki? Baktığı her yerde o kadar bolluk ve zenginlik görüyordu ki asla tükenemezdi. Belki hepsi sonunda buruşturulup fırlatılmış bir oyundu fakat buradayken hepsi gerçekti.

Tövbekâr bir hacı gibi alnını sert güverteye yasladı ve aşağıdan bir nabız gibi gelen dalgaların vuruşunu, güneşin sıcaklığını hissetti. Deniz suyunun tuzlu kokusunu içine çekti ve ne yapacaklarını bilemez bir halde etrafında toplanan ayak seslerini duydu. Gerçekliğin anlamsızca ürettiği diğer gürültüleri de duyuyordu; kuş sesleri, gümbürtüler, hışırtılar ve sonu olmayan bir dünya.

Derin bir nefes alarak doğrulup oturdu. Tanrıça'nın vücudundan yayılan sıcaklıktan uzakta, okyanusun serin sabah havasını hissederek ürperdi. Ama soğuk bile iyi gelmişti. *Hayat bu,* diye tekrarlayıp duruyordu içinden. O ölü olmak, bu canlı olmaktı. O ölüm, bu yaşamdı. İkisini bir daha asla karıştırmayacaktı.

Sonra insanlar onu ayağa kaldırarak kamarasına götürdüler. Kendi başına yürüyebileceğinden emindi fakat onu taşır gibi götürüyorlardı; bunu yapmak istedikleri belliydi ve o kimdi ki onları engelleyecekti? Yatağın kendi tarafına uzandı. Yorgunluktan ölüyordu ama etrafında olup biten bunca şeyin arasında gözlerini kapamak istemiyordu.

Bir süre sonra birinin yatağın kenarına oturduğunu hissetti. Julia'ydı.

"Teşekkür ederim, Julia," dedi bir süre sonra. Dudakları ve dili birbirine yapışmış gibiydi. "Beni kurtardın. Her şeyi kurtardın. Teşekkür ederim."

"Bizi Tanrıça kurtardı."

"Ona da minnettarım."

"Ona söylerim."

"Sen nasılsın?"

"Tamamlandığımı hissediyorum," dedi Julia. "Nihayet tamamlandığımı hissediyorum. Olacağım kişiye dönüşmem tamamlanmış gibi."

"Ya," dedi Quentin ve kulağa ne kadar aptalca geldiğini hissedince güldü. "İyi olduğuna sevindim. İyisin, değil mi?"

"Çok uzun süredir arada sıkışıp kalmıştım," dedi Julia soruyu cevaplamak yerine. "Geri dönemiyordum; uzun süredir bunu istiyordum. Uzun süredir. Olanlardan öncesine, insan olduğum zamana dönmek istiyordum. Ama yapamıyordum ve ilerleyemiyordum da. Sonra her nasılsa, yeraltındayken asla geri dönemeyeceğimi ilk kez, gerçekten anladım. Bu yüzden de vazgeçtim. İşte o zaman oldu."

Quentin'in dili tutulmuştu. Yeni oluşmuş doğaüstü bir varlığa ne denebilirdi ki? Quentin ona öylece bakmak istiyordu. Daha önce bir ruhla bu kadar yakın olduğunu hatırlamıyordu.

"Bir dryad olduğunu söyledin."

"Öyleyim. Bizler Tanrıça'nın kızlarıyız. Bu da beni yarı tanrıça yapıyor," diye ekledi, açıklama gereği duyarak. "Elbette tam anlamıyla onun kızı filan değilim. Bu daha çok ruhsal bir şey."

Julia hâlâ Julia'ydı ama dünyayla önemli bir konuda anlaşmazlığı olduğu hissi gitmişti.

"Yani ağaçlarla siz mi ilgileniyorsunuz?"

"Biz ağaçlarla ilgileniyoruz, Tanrıça da bizimle. Bana ait olan bir ağaç var ama nerede olduğunu bilmiyorum. Yine de hissedebiliyorum. İşimiz biter bitmez oraya gideceğim." Julia güldü. Hâlâ gülebildiğini bilmek güzeldi. "Meşe ağaçlarıyla ilgili her şeyi biliyorum. Anlatırken sizi sıkıntıdan patlatabilirim.

"Biliyor musunuz, Tanrıça'ya olan inancımı neredeyse kaybetmiştim. Neredeyse ona inanmaktan vazgeçiyordum. Ancak bir şeye dönüşmem gerektiğini anladım. Bana yapılanı kabullendim ve onu kendimi olmak istediğim

şeye dönüştürmek için kullandım. Ve bunu istiyordum. Ona seslendiğimde, Tanrıça geldi.

"Kendimi çok güçlü hissediyorum, Quentin. Sanki içimde sonsuza dek yanacak bir güneş veya yıldız varmış gibi."

"Yani bu... ölümsüz olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum." O anda Julia'nın yüzü bulutlandı. "Bir açıdan zaten öldüm. Julia öldü, Quentin. Ben yaşıyorum ve belki sonsuza dek yaşayacağım ama daha önce olduğum kız öldü."

Julia'ya bu kadar yakınken, Quentin şimdi onun nasıl insanlıktan uzaklaştığını görebiliyordu. Teni açık renk ağaç kabuğu gibiydi. Lisedeyken tanıdığı o çilli kız sonsuza dek gitmişti; yok edilmiş ve bu boyuttan atılmıştı. Julia bir daha asla ölümlü olmayacaktı. Yanında oturan Julia, eskiden olduğu kıza adanmış muhteşem bir anıt gibiydi.

En azından bu Julia hepsinin ötesindeydi. Diğerlerinin kapana kısıldığı bu yaşam-ölüm oyunundan o çıkmıştı. Farklıydı. Artık zayıf, etten ve kemikten bir canlı değildi. O büyüydü. Sihirliydi.

"Bilmen gereken şeyler var," dedi. "Hepsinin nasıl başladığını artık anlatabilirim. Neden değiştiğimi ve neden eski tanrıların geri döndüğünü."

"Ciddi misin?" Quentin bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bunları biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Julia. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Öğrenmek istiyorum."

"Mutlu bir hikâye değil."

"Hazır olduğumu düşünüyorum," dedi Quentin.

"Böyle düşündüğünü biliyorum. Ancak sandığından çok daha hüzünlü."

Artık adalar yoktu. Orayı geçmişlerdi. *Muntjac* sakin, ıssız okyanusta yol alıyor, günbegün doğuya ilerliyor, güneş önlerinde doğuyor ve geceleri arkalarındaki suya batarak kendini boğuyordu. Sabahları daha büyük görünüyordu; yanışının boğuk gürültüsünü neredeyse uzaktaki bir fırınmış gibi duyabiliyorlardı.

Bir hafta sonra rüzgâr dindi ama gökyüzü açıktı. Öğleden sonraları ve akşamları Amiral Lacker ışık yelkenini açıyordu, bir güneş ışığı fırtınasının gücüyle yollarına devam ediyorlardı. Batı Denizi'nde beyaz geyiği avlarken Quentin ülkenin uzak batı tarafına gitmişti ama uzak doğu çok farklı bir yerdi. Kutup özelliği vardı. Güneş parlak ve sıcaktı fakat hava soğuyordu. Sabahları güneş tehlikeli ölçüde yakın, neredeyse yelkenleri tutuşturacakmış gibi göründüğünde bile, nefeslerinin çıkardığı buharı görebiliyorlardı. Gökyüzü masmaviydi. Quentin dikkatli olmazsa gökyüzüne düşebilirmiş gibi görünüyordu.

Su buzlu turkuaz renkteydi ve *Muntjac* neredeyse hiç sürtünmeden, geride fazla köpük bırakmadan suyu yarıyordu. Normal deniz suyundan farklıydı; daha ipeksiydi ve yoğunluğu daha düşüktü. Yüzeyde neredeyse hiç gerilim yokmuş gibiydi ve etil alkole benziyordu. İçinde yaşayan tek bir balık türü vardı; elmas biçiminde sürüler halinde suyun dibinde bir anda görünüp bir anda gözden kaybolan, uzun, mermi biçimli gümüş grisi balıklar. Birkaç tane yakalamışlardı ama yenebilir gibi görünmüyorlardı. Dev gibi gözleri vardı, ağızları yoktu ve parlak beyaz etleri amonyak gibi kokuyordu.

Etraflarındaki dünya inceliyor gibiydi. Quentin ne olduğunu anlayamıyordu ama gerçekliğin maddesi giderek kırılganlaşıyor, sanki çerçevesinin üzerine geriliyordu. Dışarıdaki karanlığın soğuğu hissedilebiliyordu. Kendilerini kazara ayakları uzay-zaman dokusunu delebilirmiş gibi yavaş ve nazikçe hareket ederken buluyorlardı.

Deniz de sığlaşıyordu. Cam gibi suyun dibi belli oluyordu ve Quentin her sabah baktığında dip daha yakın görünüyordu. Oşinografi açısından bakıldığında bu ilginç bir fenomendi ama daha da önemlisi, bir sorundu. *Muntjac* büyük bir gemi değildi fakat yine de suyun altı metre kadar derinliğine batıyordu ve bu şekilde devam ederlerse, gittikleri yere ulaşamadan dibe oturacak gibi görünüyordu.

"Belki Fillory'de bir Son yoktur," dedi Quentin bir gece, giderek azalan ve pek lezzetli olmayan yemeklerini yerlerken.

"Ne, sonsuz mu yani?" diye sordu Josh. "Yoksa Dünya gibi bir küre mi? Tanrım, umarım öyle değildir. Ya yine kendimizi Beyazkule'de bulursak? Bütün yaptığımız Kuzeybatı Geçidi'ni ve ötesini bulmak olursa çok kızacağım."

Krakerin tuzundan daha fazla alabilmek için parmaklarını yaladı. Durumdan pek etkilenmemiş gibi görünen tek kişi oydu.

"Ben bir Möbius şeridini kastetmiştim. Ya tek tarafı varsa ve hiç ucu yoksa?"

"Bence Klein şişesinden söz ediyorsun," dedi Poppy. "Möbius şeridinin kenarları vardır. Ya da ucu."

"Evet, Klein şişesinden söz ediyorsun," dedi Julia.

Bir tartışmayı sona erdirmek için bir yarı tanrıça gibisi yoktu. Julia artık bir şey yemiyordu fakat yine de yemekte onlarla birlikte oturuyordu.

"Klein şişesi gibi mi peki? Biliyor musun?"

Julia başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum da."

"Demek ki her şeyi bilmiyorsun," dedi Eliot. "Hakaret etmek istemedim. Ama kesinlikle bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Julia. "Ancak bu dünyanın bir Son'u olduğunu biliyorum."

Ertesi sabah *Muntjac* karaya oturduğunda hepsi erkenden uyandı.

Bir duvara çarpmış gibi değillerdi. Daha çok aşamalı bir şeydi: Uzaktan gelen bir sürtünme sesi, önce hafif başlamış, sonra giderek güçlenmiş ve aniden güvertedeki her şeyi, insanlar dâhil, nazikçe sarsarak durmuş, tamamen hareketsiz kalmıştı. Ve ardından derin bir sessizlik gelmişti.

Hepsi neler olduğunu görmek için sabahlıkları ve pijamalarıyla dışarı fırladılar.

Dinginlik huzursuz ediciydi. Etraflarında görebildikleri tek şey, dümdüz ve cam gibi uzanan denizdi. Hiç rüzgâr yoktu. Beş lüz metre kadar ötede bir balık suyun üzerinden sıçradı ve sesi hemen yanlarındaymış gibi güçlü çıktı. Yelkenler boşta duruyordu. En küçük titreşim bile her yönde ufuk çizgisine kadar uzaklaşan dairesel dalgalar yaratıyordu.

"Eh," dedi Eliot, "işte bu kadar. Şimdi ne yapacağız?"

Malzemelerinin yarısından fazlasını uzun zaman önce tüketmiş oldukları Quentin'in aklına geldi; muhtemelen mürettebattakiler de farkındaydı.

İlerleyemezlerse, geri dönüş yolculuğunu tamamlayamazlardı. Ya da burada, su çölünün ortasına saplanmış halde ölürlerdi.

"Gemiyle konuşacağım," dedi Julia.

Henüz insanken olduğu gibi, Julia daima dediğini yapardı. Geminin kalbi olarak tanımlanabilecek ve mekanizmanın bulunduğu ambara girdi. Dizlerinin üzerine çöküp fısıldamaya ve arada bir durup dinlemeye başladı. Uzun bir sohbet olmadı. Dört-beş dakika sonra, *Muntjac*'ın ana direğinin kalın temeline şefkatle vurarak ayağa kalktı.

"Çözümlendi."

Neyin nasıl çözümlendiği ilk anda belirsizdi ama biraz sonra anlaşıldı. Dipten kurtuldular ve hiçbir şey olmamış gibi yine ilerlemeye başladılar. Quentin ancak arkalarına baktığı zaman neler olduğunu anlayabildi. Devasa eski kalaslar, kirişler ve diğer türde ahşap parçalar arkalarındaki su boyunca döne döne uzanıyordu. *Muntjac* kendini küçülterek yeniden inşa ediyor, bu arada fazla parçalarını geride bırakıyordu. Onlar için kendi gövdesinden vazgeçiyordu.

Quentin'in gözleri kısıldı. *Muntjac*'ın nasıl bir şey olduğunu, bir şey hissedip hissetmediğini veya sadece bir tür mekanizma olup olmadığını bilmiyordu; ipten ve tahtadan yapılmış bir tür yapay zekâ filan mıydı yoksa? Ama yine de hem minnet hem de üzüntü duydu. Ondan çok şey istemişlerdi.

"Teşekkürler, kızım," dedi, belki gemi onu duyabilir diye. Eski tırabzanları okşadı. "Bizi bir kez daha kurtardın."

Okyanus sığlaştıkça, *Muntjac* kendini giderek daha da değiştirmek zorunda kalıyordu. Quentin mürettebata tembel hayvanı yukarı çıkarmalarını söylemişti ve şimdi bir metreden asılmış, açık havada gözlerini kırpıştırarak esniyordu. Kamaraları ve ambarı boşaltarak her şeyi güverteye yığdılar.

Geminin derinliklerinden patırtılar ve homurtular yükseliyordu. *Muntjac*'ın önce yüksek, gururlu kıçı suya düşerken, sonra bütün kamara bölmesi yok olurken, Quentin izledi. Akşamüstü saat dört sularında arka direk büyük bir gürültüyle suya devrildi ve kıç taraf tamamen kaybedildi. Akşama ana direk de gitti. O gece ayazda, güvertede battaniyelerin altında uyudular.

Sabah uyandıklarında deniz içinde yürünecek kadar sığlaşmıştı ve *Muntjac* tek direkli düz bir sala dönüşmüştü. Gövdesi tamamen gitmişti; geride sadece güvertesi kalmıştı. Okyanus bulutsuz sabah göklerini yansıtıyor, etraflarında kıpkırmızı bir düzlük sonsuzmuş gibi uzanıyordu. Güneş ufuk çizgisinin üzerinde belirdiğinde dev gibiydi; parlak, bakılması imkânsız yüzeyinin etrafında haresi görülebiliyordu.

Öğlen bir kez daha karaya oturdular; salın ön tarafı, kumlu zemine saplanmıştı. Bu kez gerçekten buraya kadardı; *Muntjac* daha fazla ilerleyemezdi. Verecek başka bir şeyi kalmamıştı.

Ama artık yolculuklarının aslında bir sonu olduğunu görebiliyorlardı. Uzakta alçak, siyah bir çizgi belirmişti ve bütün ufuk çizgisi boyunca uzanıyordu. Ne kadar uzakta olduğunu tahmin etmek imkânsızdı.

"Görünüşe bakılırsa yürümemiz gerekecek," dedi Quentin.

Quentin, Eliot, Josh, Julia ve Poppy tek tek kenardan suya atladılar. Su soğuk ama sığdı ve dize kadar bile çıkmıyordu.

Tam yola koyuldukları sırada arkalarından bir su şıpırtısı duydular. Bingle da tırabzanın üzerinden atlamıştı ve o da geliyordu. Görünüşe bakılırsa korumalık görevinden tamamen azledildiğini düşünmüyordu. Tembel hayvan Abigail de geliyordu: Bingle'ın sırtındaydı. Uzun kollarını bir kürk atkı gibi boynuna dolamış, pençeleri adamın göğsünde birleşmişti.

Manzaranın yalnızlığı her şeyden baskındı. Bir saatten sonra gemi arkalarında görünmez olmuştu ve tek ses ayaklarının çıkardığı şıpırtılardı. Bazen ağzı olmayan bir balık gelip zararsızca ayak bileklerine çarpıyordu. İnce suda yürümek, normal deniz suyunda olacağından daha kolaydı, çünkü fazla direnç göstermiyordu. Julia bir yarı tanrıçadan bekleneceği gibi suyun yüzeyinde yürüyordu. Kimse konuşmuyordu; söyleyecekleri asla bitmeyen Abigail bile. Okyanus ufuk çizgisine kadar cam gibi pürüzsüzce uzanıyordu.

Tepelerindeki güneş sıcaktı. Quentin bir süre sonra ufuk çizgisine bakmaktan vazgeçti ve sadece aşağı, adım üstüne adım atan siyah çizmelerine baktı. Her adım, onları hikâyenin sonuna biraz daha yaklaştırıyordu. Bunu bitireceklerdi. Muhtemelen hâlâ bir terslik olabilirdi ama ne olabileceğini bilmiyordu. Suyun giderek sığlaşmasına bakarak ilerleyişlerini ölçebiliyordu;

su önce baldırlarına, sonra ayak bileklerine inmiş, sonunda da ayaklarının altında şapırdayan bir film tabakası gibi kalmıştı. Güneş arkalarında batıyordu. Sağ taraflarında, uzakta bir yıldız belirmişti ve hemen altında suyun yüzeyindeki yansıması parıldıyordu.

"Acele edelim," dedi Julia. "Sihrin gittiğini hissedebiliyorum."

Artık duvarı karşılarında net bir şekilde görebiliyorlardı. Otuz metre yüksekliğindeydi ve eski, ince tuğlalardan yapılmıştı; cehennemdeki duvarı örerken kullandıkları tuğlalara benziyordu. Aynı taşeronla çalışmış olmalıydılar. İki yönde görünmez hale gelene kadar ince gri kumların üzerinde uzanıyordu. Devasa boyutlarda eski bir ahşap kapı yerleştirilmişti; ahşabı zamanla ve hava şartlarıyla aşınıp sararmıştı. Yaklaştıklarında, kapının üzerinde farklı büyüklüklerde yedi tane anahtar deliği olduğunu gördüler.

Kapının iki tarafına sade görünüşlü iki tahta sandalye konmuştu; yemek salonuna uymayacağı ama hâlâ atılamayacak kadar iyi durumda ve sağlam olduğu için verandaya atılmış olabilecek türden eski sandalyeler. Birbirleriyle aynı değillerdi; birinin hasır bir oturağı vardı. Sandalyelerde bir adamla bir kadın oturuyordu. Adam uzun boylu ve zayıf, ellili yaşlarında, dar ve ciddi yüzlüydü. Siyah bir frak giymişti. Tiyatroya gitmeye hazırlanan Lincoln'e benziyordu.

Kadın on yaş kadar daha genç, beyaz tenli ve güzeldi. Kuru toprağa bastıklarında, kadın bir elini kaldırarak onları selamladı. Bu Elaine'di; Dış Ada'nın Gümrük Sorumlusu. Quentin'in onu son gördüğü zamandan çok daha ciddi görünüyordu. Kucağında bir şey vardı: Gören Tavşan. Kadın onu okşuyordu.

Kadın ayağa kalktı ve tavşan aşağı atlayıp kumsal boyunca koşarak uzaklaştı. Quentin onun arkasından baktı. Küçük Eleanor'u ve kanatlı tavşanlarını hatırladı. Onun nerede olduğunu ve onunla kimin ilgilendiğini merak etti. Bu bitmeden önce soracaktı.

"İyi akşamlar," dedi Elaine. "Majesteleri. Ekselansları. İyi akşamlar, hepinize. Ben Gümrük Sorumlusu'yum. Fillory'nin sınırlarından ben sorumluyum. Her türde sınırlarından," diye ekledi, Quentin'e dönerek. "Babamla tanıştığınızı sanıyorum. Umarım size çok zorluk çıkarmamıştır."

Babası mı? Ah, yine peri masalı. Quentin onların birbirlerine uyduğunu düşündü.

"Dikkat edin, zamanı neredeyse geldi," dedi adam. "Tanrılar işlerini bitiriyorlar. Sihir neredeyse gitti ve o olmadan, Fillory içinde bizimle birlikte bir kutu gibi katlanacak. Anahtarlar sizde mi?"

Quentin, Eliot'a baktı.

"Sen yap," dedi Büyük Kral. "Bu önce senin macerandı."

Eliot yedi anahtarın asılı durduğu halkayı uzattı ve Quentin alıp büyük ahşap kapıya doğru yürüdü. Sırtı dik ve karnı içe çekikti. *İşte o an geldi*, diye düşündü. Bu zaferdi. İnsanlar sonsuza dek bu hikâyeyi anlatacaktı. Ama eğlence bittiğinde alacakaranlıkta loş ışıklı kumsalın –akşam çökerken bütün kumsallarda olduğu gibi– ne kadar kasvetli göründüğünü belirtmeyebilirlerdi. Ayaklarındaki kumu silkeleyip steyşına binme ve eve dönme zamanıydı.

"En küçükten en büyüğe," dedi frak giymiş adam, nazikçe ama sert bir sesle. "Haydi. Anahtarları deliklerinde bırak."

Quentin sırayla halkadaki bütün anahtarları deliklere soktu. En küçük olan ilki kolayca döndü; kapının içinde bakımlı, iyi yağlanmış dişlilerden oluşan bir mekanizmanın çalıştığı hissedilebiliyordu. Ama ilerledikçe, her biri daha zor dönüyordu. Dördüncüsü o kadar yüksekteydi ki döndürebilmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekti. Altıncıyı ancak dürtebildi ve nihayet kemiklerinin beyazı görünecek kadar zorlanan parmaklarıyla onu da başardığında, deliğin içinde bir ışık parıldayarak bileğini yakan kıvılcımlar saçtı.

Sonuncusu hiç dönmedi bile ve Quentin sonunda Bingle'dan kılıcını istemek zorunda kaldı. Kılıcı anahtarın ucundaki metal halkaya sokarak kaldıraç gibi kullandı. Frak giymiş adam bile yerinden kalkıp ona yardım etmek zorunda kaldı.

Nihayet anahtar dönmeye başladığında, anahtarı evrenin merkezindeki bir deliğe sokmuş gibi hissetti. Adamla birlikte deliğe sırtlarını döndüler; Quentin yüzünü omzuna bastırmıştı. Adamın giysileri naftalin kokuyordu. Anahtar dönerken gökyüzündeki yıldızlar da dönüyordu. Bütün evren etraflarında dönüyordu; belki dönen Fillory'ydi ama farkı anlamak mümkün değildi. Gece tepelerinde döndü ve sonunda yerini gündüz aldı. Döndürmeye

devam ettiler ve gündüz ışığı ufuk çizgisinin üzerinde batarken yıldızlar geri döndü.

Tam daire. Başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Sonsuza dek yankılanacakmış gibi görünen derin bir tıkırtı, âdeta dünyanın dış duvarlarından yankılanan bir ses duyuldu; bir katedralin içinde açılan bir banka kasası gibi. Kapı yavaşça içeri doğru açıldı. Kapının diğer tarafı boşluktu; yıldızlarla dolu simsiyah gökyüzü. Quentin istemsiz bir hareketle geri adım attı. Kumsaldaki herkes, hatta Bingle ve tembel hayvan bile, tuttuklarını fark etmedikleri nefeslerini bıraktılar.

"Eh," dedi Elaine, titreyerek. Kızarmıştı ve hatta biraz kükürdadı. "İtiraf etmeliyim ki işe yarayacağından emin değildim."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Quentin. Bir şeylerin değişip değişmediğini görmek için etrafına bakındı. "Anlayamıyorum."

"İşe yaradı."

"İşe yaradı," diye tekrarladı Julia.

Biri Quentin'e arkasından sıkıca sarıldı. Bu Josh'tu. Soğuk kumların üzerine birlikte devrilirken Josh üstteydi.

"Dostum!" diye bağırdı Josh. "Kendine bir bak! Az önce sihri kurtardık!"

"Sanırım öyle oldu." Quentin gülmeye başladı ve duramadı. Hepsi bitmişti. Sihir onları terk etmeyecekti. Artık kendi sihirlerine sahiplerdi ve bu güvenliydi. Sadece Fillory'de değil, her yerde. Bunu onlardan kimse alamazdı. Bütün Sihrin Kurtarıcıları muhtemelen biraz daha ciddi olmalıydı ama canı cehenneme! Poppy çığlık atarak onlara katıldı.

"Sizi sersemler," dedi Eliot ama o da çılgınca sırıtıyordu. "Şampanya getirmeliydik."

Quentin kumların üzerine sırtüstü uzandı ve kararan gökyüzüne baktı. Hemen orada, kumların üzerinde uykuya dalabilir ve Beyazkule'ye dönene kadar uyuyabilirdi. Gözlerini kapadı. Elaine'in sesini duydu.

"İsterseniz," dedi, "kapıdan geçebilirsiniz."

Quentin gözlerini açarak doğrulup oturdu.

"Dur," dedi. "Ciddi misin? Kapıdan mı? Orada ne var?"

"Dünyanın Uzak Tarafı," dedi Gümrük Sorumlusu.

"Uzak Taraf," dedi Eliot. "Bunun anlamını bilmiyoruz."

"Açıklayayım," dedi kadın. Tekrar sandalyesine oturdu. "Sizin doğduğunuz dünyanın aksine, Fillory bir küre değildir. Fillory düzdür."

"Yani Klein şişesi gibi değil mi?" dedi Josh.

"Sormak istediğim bir sürü şey var," dedi Poppy. "Yerçekiminin nasıl işlediği gibi."

"Dolayısıyla," diye devam etti Elaine, onlara aldırmadan, "Fillory'nin bir diğer tarafı var. Tersi diyelim."

"Orada ne var?" diye sordu Quentin.

"Hiçbir şey. Ve her şey."

Bütün bunlar bittiğinde, Quentin tanrılardan, iblislerden ve bütün o şifreli konuşmalarından uzun süre ayrı kalmak istiyordu.

"Orada doğmayı bekleyen başka bir dünya var. Fillory'nin bir anlamda sadece taslağı olduğu bir dünya. Bir analoji yapabilirsiniz: Fillory sizin dünyanız için nasılsa, Uzak Taraf da Fillory için öyledir. Daha yeşil bir yer. Daha gerçek, daha sihirli bir yer."

Bu yeni bir şeydi. Poppy ve Josh'la birlikte kumların üzerinden kalkarlarken kendilerini biraz aptal gibi hissediyorlardı. Üzerlerini silkeleyerek ciddi bir şekilde durdular.

"Her birinizin bir seçeneği var; gitmek ya da kalmak konusunda. Bu kapıdan geçen kişinin buraya geri döneceğine söz veremem. Ama şimdi gitmezseniz, bir daha şansınız olmayacak."

"Peki ama orada ne var?" dedi Quentin. "Nasıl bir yer?"

Kadın sakince Quentin'e baktı.

"Senin istediğin bu, Quentin. Aradığın her şey. Maceraların macerası."

İşte buydu. Hikâyenin gerçek sonu; mutlu son. Aklına gelen tek şey Alice'ti. Orada onu Alice bekliyor olabilirdi. Elaine gruba baktı; hepsi kapının önünde gevşek bir yarım daire halinde dizilmişlerdi. Önce Eliot'la göz göze geldi. Eliot yavaşça başını iki yana salladı.

"Ben Büyük Kralım." Sesi, Quentin'in daha önce hiç duymadığı kadar ciddiydi. "Gidemem. Fillory'yi terk etmeyeceğim."

Elaine, sırtında hâlâ tembel hayvanı taşıyan Bingle'a baktı; tembel hayvan da bir koala yavrusu gibi onun omzunun üzerinden bakıyordu. Bingle gözlerini kapadı.

"Geri dönmek asla yazgım değildi," dedi. Öne adım attı. Demek haklıydı. Quentin, Bingle'm çoktan drama yapma hakkını kazandığım düşündü.

"Ben de gideceğim," dedi tembel hayvan, onu unutan olduysa diye.

Elaine kenara çekildi ve ilerlemelerini işaret etti. Bingle hiç tereddüt etmeden kapıya yürüdü ve ardına kadar açtı.

Parıltılı boşluğun önünde bir silüet gibi duruyordu. Arkasındaki siyah gökyüzünde bir yıldız hızla kayarak geçti ve ucuz bir havai fişek gibi etrafa kıvılcımlar saçtı. Quentin, Fillory'de uzayın böyle göründüğünü düşündü. Kapının dibinde gümüş ayın boynuzlarından birinin ucunu görebiliyordu. Geceleri Fillory göklerinde aldığı her zamanki yerine doğru yükseliyordu.

Fazla yaklaşırsa, sanki vakumluymuşçasına içine çekilebilirmiş gibi geliyordu. Ancak Bingle orada öylece durarak etrafına bakındı.

"Aşağıda," dedi Eleanor. "İnmen gerek."

Bir merdiven olmalıydı. Bingle onlara döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve tembel hayvanı düşürmemek için yavaşça hareket ederek bir basamak bulana kadar ayağıyla arandı. Başıyla onaylayarak Quentin'e veda etti ve basamak basamak inmeye başladı. Dar, esmer yüzü kenarda gözden kayboldu.

"Yarı yola ulaştığınızda yerçekimi tersine dönecek," diye seslendi Elaine, Bingle'ın arkasından. "Sonra yukarı tırmanmaya başlayacaksın. Sandığınız kadar zor değil," diye ekledi diğerlerine dönerek.

Quentin'e baktı.

Quentin daha önce bu kararı iki kez vermişti. Yeni bir dünyanın eşiğinde durmuş ve eşikten geçmişti. Brakebills'e ulaştığında bütün hayatını, bütün dünyasını ve tanıdığı herkesi, parlak ve sihirli bir yeni dünya uğruna bir kenara atmıştı. Tutunmaya değer bir şeyi olmadığı için bunu yapmak kolay olmuştu. Fillory'ye geldiğinde bir kez daha yapmıştı ve ikincisi de o kadar zor değildi. Ancak şimdi, üçüncüsünde zordu; çok zordu. Şimdi kaybedecek bir şeyleri vardı.

Ama aynı zamanda artık daha güçlüydü. Kendini daha iyi tanıyordu. Yolculuğunun, macerasının hâlâ bitmediğini anlamıştı. Geri dönmeyecekti. Eliot'a baktı.

"Git," dedi Eliot. "Birimiz gitmeli."

Tanrım, ne düşündüğü bu kadar kolay anlaşılıyor muydu?

"Git," dedi Poppy. "Bu tam sana göre, Quentin."

Quentin ona sarıldı.

"Teşekkür ederim, Poppy," diye fısıldadı. Sonra hepsine döndü: "Teşekkür ederim."

Bunu söylerken sesi çatlamıştı. Umursamadı.

Kapıda dururken, bir havuza girmek üzereymiş gibi derin bir nefes aldı. Etrafa bakıp her şeyi inceleyebilirdi: Evrenin kulisindeydi. Çok uzaklarda, aşağıda, Bingle'ı ve tembel hayvanı minicik bir nokta gibi görüyordu; sonsuzluğa uzanır gibi görünen demir basamaklardan hâlâ aşağı iniyorlardı. Ay bir bütün olarak karşısında asılı duruyor, boşlukta parlak ve görkemli görünüyor, kendi ışığıyla yanıyordu. Quentin istese ona atlayabilirmiş gibi hissediyordu. Pürüzsüz ve bembeyazdı; hiç krateri yoktu. Quentin boynuzların uçlarının bu kadar sivri olduğunu daha önce fark etmemişti.

Basamakları inmeye başlamak için yere eğildi.

"Bu tuhaf." Gümrük Sorumlusu kaşlarını çattı. "Bir dakika. Pasaportun nerede?"

Quentin bir dizinin üzerinde duraksadı.

"Pasaportum mu?" dedi. *Yine mi bu?* "Bende değil. Cehennemdeki çocuğa verdim."

"Cehennemde mi? Yeraltında mı?"

"Şey, evet. Oraya gitmek zorunda kaldım. Son anahtar oradaydı."

"Ah!" Gümrük Sorumlusu dudaklarını büzdü. "Özür dilerim fakat pasaportun olmadan geçemezsin."

Ciddi olamazdı.

"Bir dakika," dedi Quentin. "Bir pasaportum var. Onu bana Eleanor yaptı. Sadece yanımda değil. Yeraltında benden aldılar."

Elaine gülümsedi; anlayıştan tamamen yoksun olmayan yorgun bir gülümsemeydi ama aynı zamanda da kararlıydı.

"Eleanor sana sadece bir tane pasaport yapabilir, Quentin. Sen kendininkini kullandın. Üzgünüm. Geçmene izin veremem."

Bu olamazdı. Elaine'in arkasında duran ve boş yüzlerle kendisini izleyen diğerlerine baktı; polisin, aşırı hız yüzünden kenara çektiği bir arabadaki yolcuların sürücüye baktığı gibi bakıyorlardı. Yüz ifadesiyle bir mesaj vermeye, *Buna inanabiliyor musunuz?* gibi bir şey söylemeye çalıştı ama kolay değildi. Şaka kaldırabilmesi isteniyordu ama durum bundan çok daha ciddiydi. Burada Quentin'in yazgısı söz konusuydu ve Elaine'in sadece teknik bir detaydan dolayı yazgısını elinden almasına izin vermeyecekti.

"Bir yolu olmalı." Kapıdan yarı yarıya çıkmış, eşikte bir dizinin üzerinde çökmüş halde durarak Elaine'e baktı. Uzak Taraf kendi yerçekimiyle parlak ve mutlu bir şekilde onu çekiyordu. Quentin'in hikâyesinin devamı oradaydı. "Bir şey. Seçeneğim yoktu; yeraltına girmek zorundaydım. Bunu vurgulayarak hava atıyormuş durumunda kalmak istemem ama bunu yapmasaydım, şimdi bu kapıyı zaten açamayacaktık. Burada olamayacaktık. Dünya sona erecekti..."

"Zaten her şeyi zorlaştıran da bu."

"...yani biliyorsun," diye devam etti Quentin daha yüksek sesle, "yeraltına girmiş olmasaydım, Dünya'nın Uzak Tarafı'na gitmek diye bir şey de söz konusu olmayacaktı zaten." Ayağa kalkarsa her şeyin sona ereceğini biliyordu. "Çünkü hâlâ bir Uzak Taraf olmayacaktı. Bütün bunlar yok olacaktı."

Elaine'in yüz ifadesi değişmedi. Kadın psikoza girmişti. Quentin ne söylerse söylesin, Elaine fikrini değiştirmeyecekti.

"Pekâlâ," dedi Quentin. Elinden geldiğince uzun süre bekledi, sonra ayağa kalktı. Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ."

Bu lanet olasıca macerada öğrendiği bir şey varsa, o da nasıl yumruk yeneceğiydi. Ellerini indirdi. Tanrı aşkına, hâlâ bir kraldı. Bir yazgı için bu yeterince iyiydi. Şikâyeti filan yoktu. Haddinden fazla macera yaşamıştı. Bunu da biliyordu. Quentin yaklaşıp Poppy'nin, az önce terk etmeye kalkıştığı kadının yanında durdu. Poppy kolunu onun beline dayayarak yanağından öptü.

"Her şey iyi olacak," dedi Poppy. Elleri serindi. Elaine kapıyı kapatıyordu.

"Dur," dedi Julia. "Ben geçmek istiyorum."

Gümrük Sorumlusu durdu fakat bir hata yaptığını düşünüyormuş gibi görünmüyordu.

"Ben geçiyorum," dedi Julia. "Ağacım orada beni bekliyor. Hissedebiliyorum."

Elaine sessizce ortağına danıştı ve konuşmaları bitince ikisi de başlarını iki yana salladılar.

"Julia, neredeyse gerçekleşmiş felaketin sorumluluğunu az da olsa üstlenmen gerekiyor. Arkadaşların tanrıları çağırdınız, dikkatlerini üzerimize çektiniz ve onları geri getirdiniz. Bilmeden de olsa, kendi gücünüzü artırmak için bu dünyaya ihanet ettiniz. Bunun sonuçları olmalı."

Julia uzun bir an hiç kıpırdamadan dururken Elaine'e değil, aralık kapıya bakıyordu. Teni parıldamaya başlamıştı ve saçları çıtırdıyordu. İşaretleri yorumlamak zor değildi. Gerekirse o kapıdan geçmek için savaşmaya hazır olduğu belliydi.

"Durun!" dedi Quentin araya girerek. "Bir dakika. Bence bir şeyi kaçırıyorsunuz." Artık neredeyse hava kararmıştı ve gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. "Onun neler yaşadığı konusunda bir fikriniz var mı? Neler kaybettiğini biliyor musunuz? Bir de sonuçlardan mı söz ediyorsunuz? O yeterince bedel ödedi zaten. Ve ah, bu arada, görünüşe bakılırsa pek umursamıyorsunuz ama dünyayı da kurtardı. Bence bunun için bir ödülü hak ediyor."

"O kendi kararlarını kendi verdi," dedi kapının yanında oturan adam. "Her şey dengelidir."

"Biliyor musunuz, siz ikinizin, artık kimseniz siz, sorumluluk dağıtma konusunda bir hayli özgür davrandığınızı fark ettim. Eh, büyüyü öğrenmesine ben yardım etseydim, Julia yaptıklarını yapmazdı."

"Quentin," dedi Julia. "Yeter." Hâlâ güç doluydu ve hamlesini yapmaya hazırdı.

"Bu oyunu oynamak istiyorsanız oynayalım. Julia yaptıklarını benim yüzümden yaptı. Yani birini suçlamak istiyorsanız, beni suçlayın. Hatayı

yapana mal edin ve onun Uzak Taraf'a geçmesine izin verin, çünkü Julia oraya ait."

Dünyanın sonundaki kumsalın sessizliği bir kez daha çöktü. Artık etraflarını yıldız ışığında, yükselen ayın aralık kapıdan süzülen ışığında ve Julia'nın yaydığı ışıkta görüyorlardı: Julia yumuşak bir ışıkla parlıyor, hepsinin gölgesini arkalarındaki kuma vurduruyor ve suyun yüzeyinden yansıyordu.

Elaine ve iyi giyimli adam uzunca bir süre yine birbirlerine danıştılar. En azından pasaportlarla ilgili saçmalamıyorlardı. Muhtemelen Julia yeraltına inerken kendisininkine ihtiyaç duymamıştı. Kimse fark etmeden içeri süzülmüştü.

"Pekâlâ," dedi adam, konuşmaları bitince. "Kabul ediyoruz. Julia'nın hatasının bedelini sen ödeyeceksin ve o geçecek."

"Anlaştık," dedi Quentin. İnsan bazen en beklemediği zamanda kazanabiliyordu. Quentin tuhaf bir şekilde neşelenmişti. "Harika. Teşekkür ederim."

Julia başını çevirerek Quentin'e gülümsedi; o doğaüstü güzel gülümsemesiyle. Quentin kendini özgür hissediyordu; o mutsuzluğu hayatının sonuna kadar taşıyacağını sanmıştı. Şimdiyse aniden, en beklemediği anda ondan kurtulmuştu ve havaya süzülecekmiş gibi hissediyordu. Kefaretini ödemişti; doğru ifade buydu.

Julia, Quentin'in ellerini tuttu ve onu dudaklarından öptü; uzun uzun, nihayet gerçek aşkla doluymuş gibi. Yarı tanrıça olsun ya da olmasın, o anda Quentin'e karşı yıllardır olmadığı şekilde kendisiydi; Brooklyn'de birlikte geçirdikleri ve ikisinin de hayatı tanınmayacak ölçüde değiştiği o son günden beri. Julia ne kayıplar vermiş olursa olsun, sonuçta kendisiydi. Ve Quentin de artık kendini bir bütün gibi hissediyordu.

Julia kapıya doğru adım attı ama diz çökmedi. Bir Olimpiyat tramplencisi gibi kollarını yukarı kaldırarak dikildi ve sonra merdivene hiç aldırmadan balıklama aşağı atlayarak gözden kayboldu.

O gittikten sonra kumsal biraz daha kararmış gibiydi.

Nihayet hepsi bitmişti. Quentin perdenin inmesine hazırdı. *Muntjac*'a dönmek için bütün gece yürümeyi dört gözle beklemiyordu ki oradan sonra

eve nasıl döneceklerini de Tanrı bilirdi. Bir yerlerde o kısmı atlamalarını sağlayacak bir büyü, bir numara hiç şüphesiz olmalıydı. Belki de Ember gelirdi.

"Tam ihtiyacın varken lanet olasıca Rahat At nerede ki?" Josh da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

"Quentin bedeli nasıl ödeyecek?" diye sordu Gümrük Sorumlusu. Siyah elbiseli adamla konuşuyordu.

Quentin birden kendini daha az yorgun hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. Yine fısıldıyorlardı.

"Durun," dedi Eliot. "Böyle olmaz."

"Böyle," dedi adam, "böyle olur. Şimdi Julia'nın borcu Quentin'e kaldı ve onun ödemesi gerekiyor. Quentin'in en değer verdiği şey nedir?"

"Şey," dedi Quentin, "Uzak Taraf'a gitmemeyi kabul ettim ya zaten."

Zekice. Bir avukat olmalıydı. Bir düşünce onu olduğu yere mıhladı: Poppy'yi alacaklardı. Ya da ona bir şey yapacaklardı. Fikir vermemek için Poppy'ye bakmaya bile korkuyordu.

"Tacı," dedi Elaine. "Üzgünüm, Quentin. Şu andan itibaren artık Fillory'nin bir kralı değilsin."

"Yetkinizi aşıyorsunuz," dedi Eliot öfkeyle.

Quentin kendini yıkıma hazırlamıştı fakat bu olduğunda hiçbir şey hissetmedi. Alacakları şey buydu ve alacaklardı da. Hatta almışlardı bile. Ama Quentin hiçbir farklılık hissetmiyordu. Sonuçta krallık o kadar soyut bir kavramdı ki! En çok özleyeceği şeyin Beyazkule Kale'sindeki büyük, sessiz yatak odası olacağını düşündü. Diğerlerine döndü ama hiçbiri ona farklı görünmüyordu. Derin bir nefes aldı.

"Eh," dedi şapşalca. "Haydan gelen..."

Büyücü Kral Quentin'in sonu buydu; bu kadar. Artık başka biri olmuştu. Aslında üzülmeyi gerektirmeyecek kadar gülünç ve saçmaydı. Tanrı aşkına, az önce büyüyü ve bütün yaşamları kurtarmışlardı. Julia nihayet huzuru bulmuştu. Maceraları sona ermişti. Quentin kaybetmemiş, kazanmıştı.

Elaine ve adam yerlerine geri döndüler ve oturan birer heykel gibi sandalyelerine oturdular. İş bitmişti. Tanrım, Dış Ada'dayken onunla flört ettiğine inanamıyordu. Sonuçta babasından çok da farklı değildi.

Ancak kızı için Quentin'in umutları yüksekti.

"Eleanor'a selamlarımı ilet," dedi.

"Ah, Eleanor," dedi Elaine, kızıyla konuşurken kullandığı baştan savan ses tonuyla. "Onu kucağına aldığında ne kadar uzağı görebildiğini hâlâ anlatıp duruyor. Onu bir hayli etkilemişsin."

"Tatlı bir kız."

"Daha saati bilmiyor. Biliyor musun, artık kafasını Dünya'ya taktı. Kendisini oradaki okula göndermemi istiyor ve inan bana, bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Günleri sayıyorum."

Eleanor için sevindim, diye düşündü Quentin. Kız Dış Ada'dan kurtulacaktı. İyi olacaktı.

"Vay be," dedi Quentin. "Üniversiteye gidecek yaşa geldiğinde bana haber ver. Bir okul önerebilirim."

Artık gitme zamanıydı.

Deniz artık boş değildi. Bir şey onlara yaklaşıyordu: Suyun yüzeyinde düzgün bir şekilde koşturan ve her zamanki gibi geç kalan Ember. İyi bir tahttan devrilmeyi kaçırmak ona yakışmazdı.

"Eh," dedi Quentin. "*Muntjac*'a geri dönelim mi? Yoksa?" Belki de sihirli koyunlar eve dönerken iyi bir binek olurdu. Öyle olmasını umuyordu. Ember, Eliot'ın yanında yerini aldı.

"Sen değil, Quentin," dedi.

Ve Eliot, Quentin'in daha önce yaptığını hiç görmediği –hem de birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra– bir şey yaptı. Hıçkırdı. Arkasını döndü ve sırtı onlara dönük halde kumsalda birkaç adım atarken kollarını göğsünde kavuşturup başını eğdi.

"Fillory için karanlık bir gün," dedi Ember, "ancak burada daima hatırlanacaksın. Ve bütün güzel şeylerin bir sonu vardır."

"Bir dakika."

Quentin bu küçük konuşmayı tanıyordu. Ember'in kitaplarda en iyi olduğu şeyi yaptığı, yani kitabın sonunda ziyaretçileri Fillory'den attığı her seferinde söylediği sözlerdi bunlar.

"Anlamıyorum. Bakın, bu kadarı yeter artık."

"Evet, Quentin, bu kadarı yeter artık. Aynen öyle."

"Üzgünüm, Quentin." Eliot ona bakamıyordu. Titrek bir şekilde nefes aldı. "Yapabileceğim bir şey yok. Kural her zaman buydu."

Neyse ki Eliot'ın gözlerini silebileceği muhteşem süslerle bezenmiş bir mendili vardı. Muhtemelen daha önce hiç kullanmamıştı.

"Tanrı aşkına!" Quentin artık öfkelenebilirdi, çünkü yapacak başka bir şeyi kalmamıştı. "Beni Dünya'ya geri gönderemezsiniz, ben artık burada yaşıyorum! Belli bir saatte eve geri dönmesi gereken bir okul öğrencisi değilim; lanet olasıca bir yetişkinim be! Benim evim burası! Ben artık Dünyalı değilim, Fillory vatandaşıyım!"

Ember'in yüzü devasa boynuzlarının altında ifadesizdi. Boynuzlar yünlü alnından çıkıyor, antik deniz kabukları gibi kıvrıla kıvrıla uzuyordu.

"Hayır."

"Böyle sona eremez!" dedi Quentin. "Bu lanet olasıca hikâyenin kahramanı benim, Ember! Unuttun mu? Kahraman her zaman ödüllendirilir!"

"Hayır, Quentin," dedi koç. "Kahraman her zaman bedel öder."

Eliot bir elini Quentin'in omzuna koydu.

"Ne dediklerini bilirsin," dedi Eliot. "Fillory'de bir kral olduğunda, daima..."

"Kendine sakla." Quentin omzunu silkerek arkadaşının elinden kurtuldu. "Kendine sakla. Bu saçmalık ve sen de biliyorsun."

Eliot iç çekti. "Sanırım biliyorum."

Eliot şimdi kendini kontrol altına almıştı. Mendilinin içinde küçük ve inci gibi bir şey uzattı.

"Bu bir sihirli düğme. Ember getirdi. Seni Neonebu Diyarı'na götürecek. Oradan Dünya'ya geri dönebilir veya istediğin başka bir yere gidebilirsin. Sadece buraya bir daha gelemezsin."

"Sana yol gösterebilirim, Quentin!" dedi Josh, neşeli görünmeye çalışarak. "Gerçekten, neredeyse Neonebu Diyarı'nın sahibi sayılırım. Teletabileri görmek ister misin? Sana bir harita bile çıkarırım!"

"Ah, unut gitsin." Quentin hâlâ öfkeliydi. "Haydi. Lanet olasıca gezegenimize geri dönelim."

Her şey bitmişti. Bu kısımlardan hep nefret ediyordu; onunla ilgili olmadığında, sadece hikâye olduklarında bile. Yakında geleceği düşünecekti. O kadar kötü olamazdı. Josh'la birlikte Venedik'te yaşayabilirdi. Ve Poppy'yle. O kadar kötü olmayacaktı. Sadece bir kolunu ya da bacağını kaybetmiş ve kanamadan ölmeden önce kopan yerine bakıyormuş gibi hissediyordu.

"Biz gelmiyoruz, Quentin," dedi Poppy. Eliot'ın yanında duruyordu.

"Biz kalıyoruz," dedi Josh. O soğuk ve karanlıkta bile, Quentin onun kızardığını görebiliyordu. "Biz geri dönmüyoruz."

"Ah, Quentin!" Poppy'yi hiç bu kadar üzgün görmemişti; donarak ölmek üzereyken bile. "Gidemeyiz! Fillory'nin bize ihtiyacı var. Sen ve Julia gittikten sonra tahtlardan ikisi boş kalıyor. Bir kral ve bir kraliçe. Onları almak zorundayız."

Elbette. Bir kral ve bir kraliçe. Kral Josh. Kraliçe Poppy. Çok yaşasınlar. Quentin eve tek başına dönüyordu.

Bu, işte bu onu durdurdu. Maceraların zor olması gerektiğini biliyordu. Uzun bir yolu aşması, zor sorunları çözmesi, düşmanlarla savaşması, cesur olması gerektiğini filan biliyordu. Ancak bu, hiç beklemediği şekilde zordu. Bir kılıçla öldüremez, bir büyüyle çözemezdi. Savaşamazdı. Sadece dayanabilirdi ve bunu yaparken iyi, soylu veya kahramanca görünemezdi. Sadece insanların acıdığı kişi olurdu; hepsi bu. İyi bir hikâye değildi; aslında, hikâyelerin her şeyi yanlış gösterdiğini şimdi anlıyordu: Ne aldığın ve ne verdiğinle ilgili. Sorun buna istekli olmaması değildi. Sadece anlamamıştı. Buna hazır değildi.

"Kendimi alçak gibi hissediyorum, Quentin," dedi Josh.

"Hayır, dinle, kesinlikle haklısınız." Quentin'in dudakları uyuşmuştu. Konuşmaya devam etti. "Bunu düşünmeliydim. Buraya bayılacaksınız."

"Villayı alabilirsin."

"Harika, dostum, teşekkürler, bu harika olur."

"Üzgünüm, Quentin!" Poppy ona sarıldı. "Evet demek zorundaydım!"

"Sorun değil! Tanrım!"

Haydi ama, bu haksızlık, diyen bir yetişkin olmak istemezdiniz. Ama kesinlikle haksızlıktı.

"Zamanı geldi," dedi Ember, o aptal küçük balerin toynaklarının üzerinde ayağa kalkarak.

"Dinle, bunu artık yapmak zorundayız," dedi Eliot. Yüzü bembeyazdı. Bu olanlar ona da bedel ödetiyordu.

"Tamam, pekâlâ. Düğmeyi bana ver."

Josh ona sıkıca sarıldı; sonra Poppy de. Hatta Quentin'i öptü de ama Quentin neredeyse hissetmedi bile. Daha sonra bunun için pişmanlık duyacağını biliyordu fakat sadece çok fazla gelmişti. Bunu hemen yapmak zorundaydı, yoksa patlayacaktı.

"Seni özleyeceğim," dedi. "İyi bir kraliçe ol."

"Sana bir şey vereceğim," dedi Eliot. "Bunu vermek için her şeyin bitmesini bekliyordum ama... eh, sanırım bitti zaten."

Eliot ceketinin cebinden gümüş bir cep saati çıkardı. Quentin onu her yerde tanırdı: Kraliçe Ormanı'nda bütün bunların başladığı o sihirli açıklıkta büyüyen küçük saat ağacının saatiydi. Eliot onu oraya geri döndüğünde almış olmalıydı. Saat onu tekrar gördüğüne sevinmiş gibi tıkırdıyordu.

Quentin saati cebine koydu. Şimdi mutluluk havasında değildi. Bir altın saat olmaması çok kötüydü: Klasik emeklilik hediyesi olurdu.

"Teşekkür ederim. Çok güzelmiş." Öyleydi.

Fillory'nin dev boynuzlu ayı artık yükselmiş, dünyanın ucundaki duvarın üzerine tırmanmıştı. Güneş gibi uğuldamıyordu ama bu kadar yakından hafifçe çınlıyordu. Quentin ona uzun uzun ve dikkatle baktı. Muhtemelen bir daha hiç göremeyecekti.

Eliot ona sarıldı; uzun bir süre. Sonra Quentin'i dudaklarından öptü ve Quentin bu kez hissetti.

"Üzgünüm," dedi Eliot. "Ama diğer herkesi öpüyordun."

Düğmeyi uzattı. Quentin'in elini sıktı. Bunu yaparken, neredeyse daha dokunmadan, soğuk suyun üzerinde süzülüyordu.

Neonebu Diyarı'na gidiş yolu her zaman soğuktu ama hiç bu kadar soğuk olduğunu hatırlamıyordu. Su teni yakıyordu; Antarktika soğuğuydu.

Tıpkı yıllar önce Brakebills Güney'den Güney Kutbu'na koştuğunda olduğu gibi. Yan tarafındaki yara sızlıyordu. Göz kapaklarının altından sıcak gözyaşları süzülüyor, buz gibi suya karışıyordu. Uzun bir an orada ağırlıksız bir şekilde kalakaldı. Hareket etmiyormuş gibi geliyordu fakat suda yükseliyor olmalıydı, çünkü hiç beklemediği bir anda sert bir şey kafasının üzerine çarptı ve gümüş rengi kıvılcımlar görmesine neden oldu.

Yarasına tuz basarcasına, havuzun yüzeyi donmuştu. Quentin tepesindeki buz tabakasını çılgınca eşelerken neredeyse o sırada düğmeyi kaybediyordu. Bunu kimse düşünmemiş miydi? İnsan sihirli suda boğulabilir miydi? Sonra parmakları bir kenarı yakaladı. Buzda bir delik açmışlardı ama Quentin ilk anda görmemişti.

Deliğin üzeri de donmuştu ama buz tabakası daha inceydi. Yumruğuyla kolayca kırdı. Bir şeyi yumruklamak ve kırıldığını hissetmek iyi gelmişti. Tekrar kırmak istiyordu. Vücudunu kıvırıp çırpınarak yukarı çıktı; bir fok balığı gibi vücudunun üst kısmıyla kaygan buza serildi ve sonra havuzun taş kenarını yakalayarak kendini delikten tamamen dışarı çekti. Nefes nefese ve titreyerek orada bir dakika kadar yattı.

Bir an için az önce olan her şeyi unutmuştu. Zihnini sorunlarından uzaklaştırmak için ölümle dans etmek gibisi yoktu. Sihirli su şimdiden buhar oluyordu. Daha ayakları sudan çıkmadan saçları kurumuştu bile.

Yalnızdı. Taş meydan sessizdi. Başı dönüyordu ve nedeni sadece kafasını vurmuş olması değildi. Şimdi her şey üzerine çöküyordu. Geleceğinin nasıl olacağını bildiğini sanmıştı fakat çok yanılmıştı. Hayatı artık bambaşka olacaktı. Her şeye baştan başlıyordu ama bunu yapacak gücü olduğunu sanmıyordu. Ayağa kalkıp kalkamayacağını bilmiyordu.

Kendini yaşlı bir adam gibi hissederek havuzun kenarından indi ve sırtını yasladı. Neonebu Diyarı'nı her zaman sevmişti; arada kalmışlığında rahatlatıcı bir şey vardı. Hiçbir yerdeydi ve dolayısıyla belli bir yerde olmanın ağırlığından kurtulmuştu. Sefil olmak için iyi bir yerdi. Ancak Tanrı yardımcısı olsun, Penny muhtemelen her an havada süzülerek gelebilirdi.

Poppy'yle en son gelişlerinden beri Neonebu Diyarı değişmişti. Binalar hâlâ yıkıktı ve meydanın köşelerinde, gölgelerde hâlâ biraz kar vardı ama

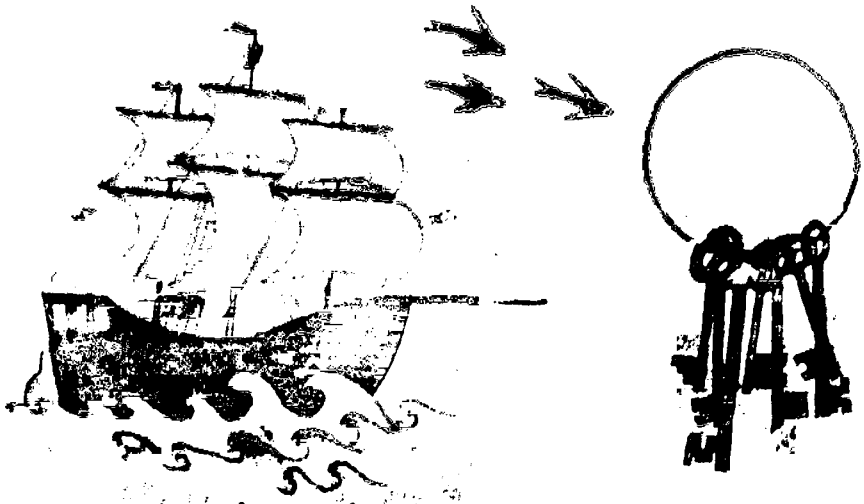
artık yağmıyordu. Dondurucu bir soğuk yoktu. Sihir yine özgürce akıyordu: Buradan görülebiliyordu. Kalıntılar hayata dönüyordu.

Ama normale dönmüyorlardı. Ilık bir esinti oldu. Neonebu Diyarı'nda daha önce bunu hissetmemişti. Hep uyumuşlardı ama artık uyanıyorlardı.

Quentin mahvolduğunu da hissediyordu. Bu, Neonebu Diyarı'yla ortak noktasıydı. Kendini hiçbir şeyin büyümediği ve hiçbir şeyin bir daha büyüyemeyeceği donmuş bir tundra gibi hissediyordu. Yolculuğunu bitirmişti ve uğrunda her şeyini, herkesi kaybetmişti. Denklem mükemmel bir şekilde dengelenmişti: Her şey sıfırlanmıştı. Tacı, tahtı, Fillory ve hatta arkadaşları olmadan, kim olduğu konusunda hiçbir fikri olamazdı.

Ama içinde bir şey değişmişti. Henüz anlamıyordu ama hissediyordu. Her nasılsa, her şeyini kaybetmiş olsa bile, şimdi kendini öncekinden daha fazla kral gibi hissediyordu. Oyuncak bir kral gibi değil. Gerçek. Fillory'deki balkondan insanlara el salladığı gibi boş meydana el salladı.

Gökyüzünde bulutlar aralanıyordu. Aydınlanan gökyüzünü ve aralarından beliren güneşi görebiliyordu. Burada bir güneş olduğunu bile bilmiyordu. Eliot'ın ona verdiği gümüş saat, en sevdiği incilerle ve gümüş yaldız iplikle süslü ceketin iç cebinde mırlayan bir kedi veya ikinci bir kalp gibi tıkırdıyordu. Hava soğuktu ama ısınıyordu ve zemin kar eriyikleri gibi küçük su birikintileriyle kaplanmıştı. Her şeye rağmen, yeşil sürgünler eski kayaların, kaldırım taşlarının arasından uzanmaya çalışıyordu.

MUNTJAC'IN

Abis

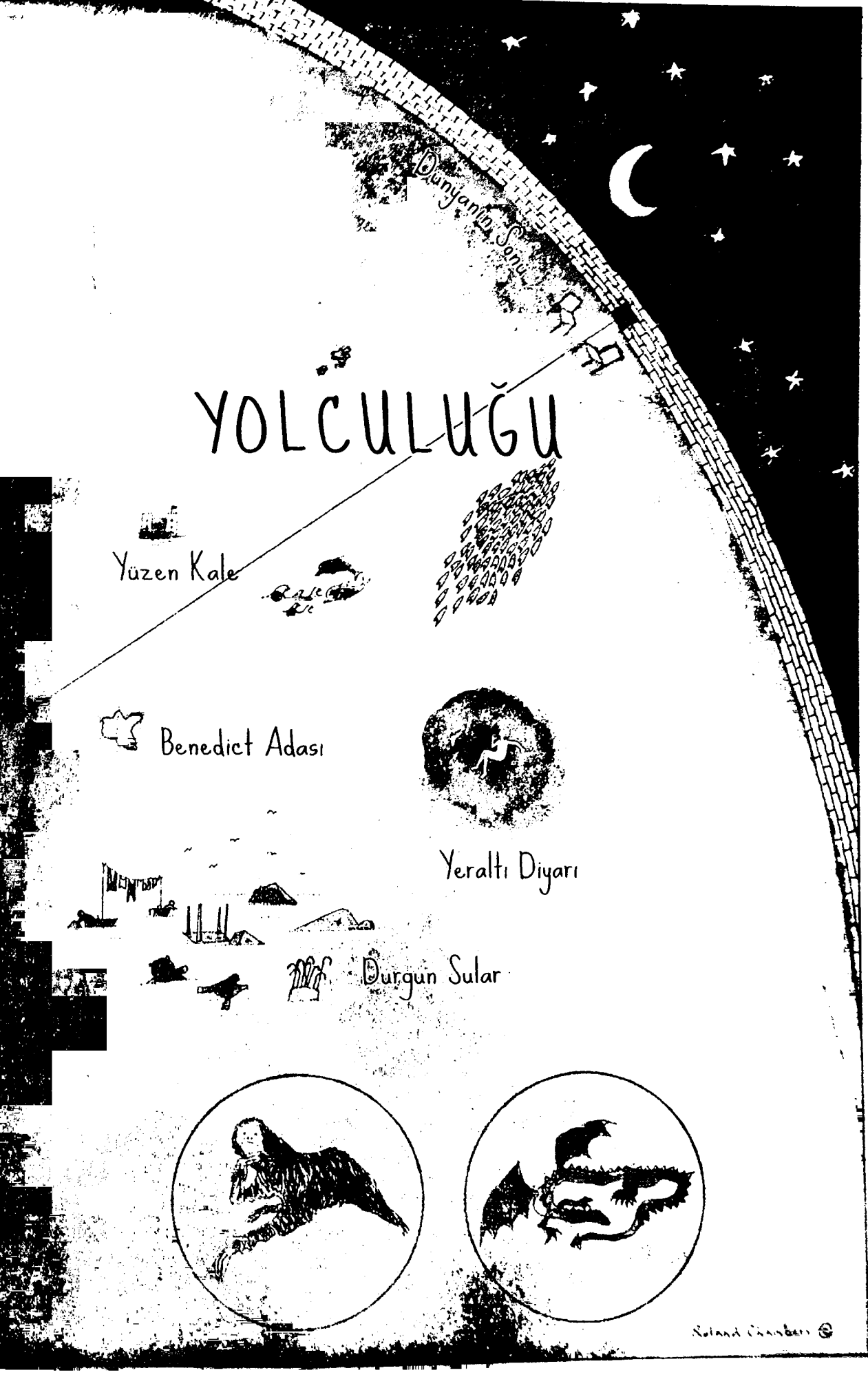
DOĞU OKYANUSU

Gerçeksuyu

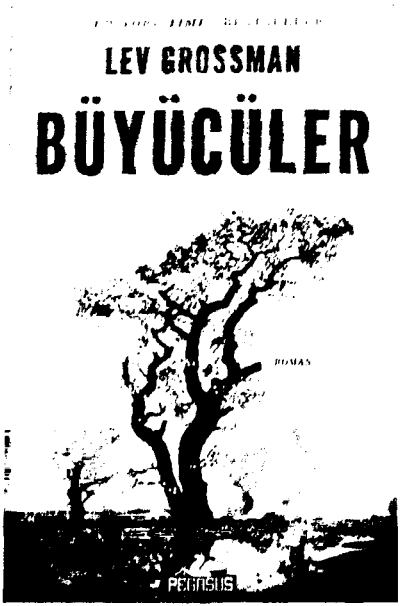
Sonra Adası

Beyazkule

Dış Ada

Dünyanın Sonu
YOLCULUĞU
Yüzen Kale
Benedict Adası
Yeraltı Diyarı
Durgun Sular
Roland Chambers ©

YASAK BİLGİLERİN GİZLİ DÜNYASINDA
GÜCÜN BEDELİ AĞIRDIR

"Bir fincan açık çay, bir bardak viskinin yanında nasıl görünüyorsa *Harry Potter* da *Büyücüler*'le karşılaştırıldığında öyle görünüyor. Temelleri hem fantastik hem de ana akım kurgu geleneklerine dayanan bu roman, *Oz* ve *Narnia* kadar *Harry Potter*'a da göz kırpmasına rağmen *Büyücüler*'i çocuk kitabı olarak görme hatasına düşmeyin. Grossman'ın meselesi yetişkinlerle; hikâyesiyse karanlık, tehlikeli ve beklenmedik olaylarla dolu."

George R. R. Martin, *Game of Thrones*'un yazarı

"En son ne zaman bir kitabı bitirebilmek için eve koşarak gitmiştiniz? İşte bu kitap, o etkiyi yaratıyor. *Büyücüler* bugüne kadar yazılmış en göz kamaştırıcı, entelektüel ve zekâ dolu fantastik roman."

Gary Shteyngart